Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIȚIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂȘI

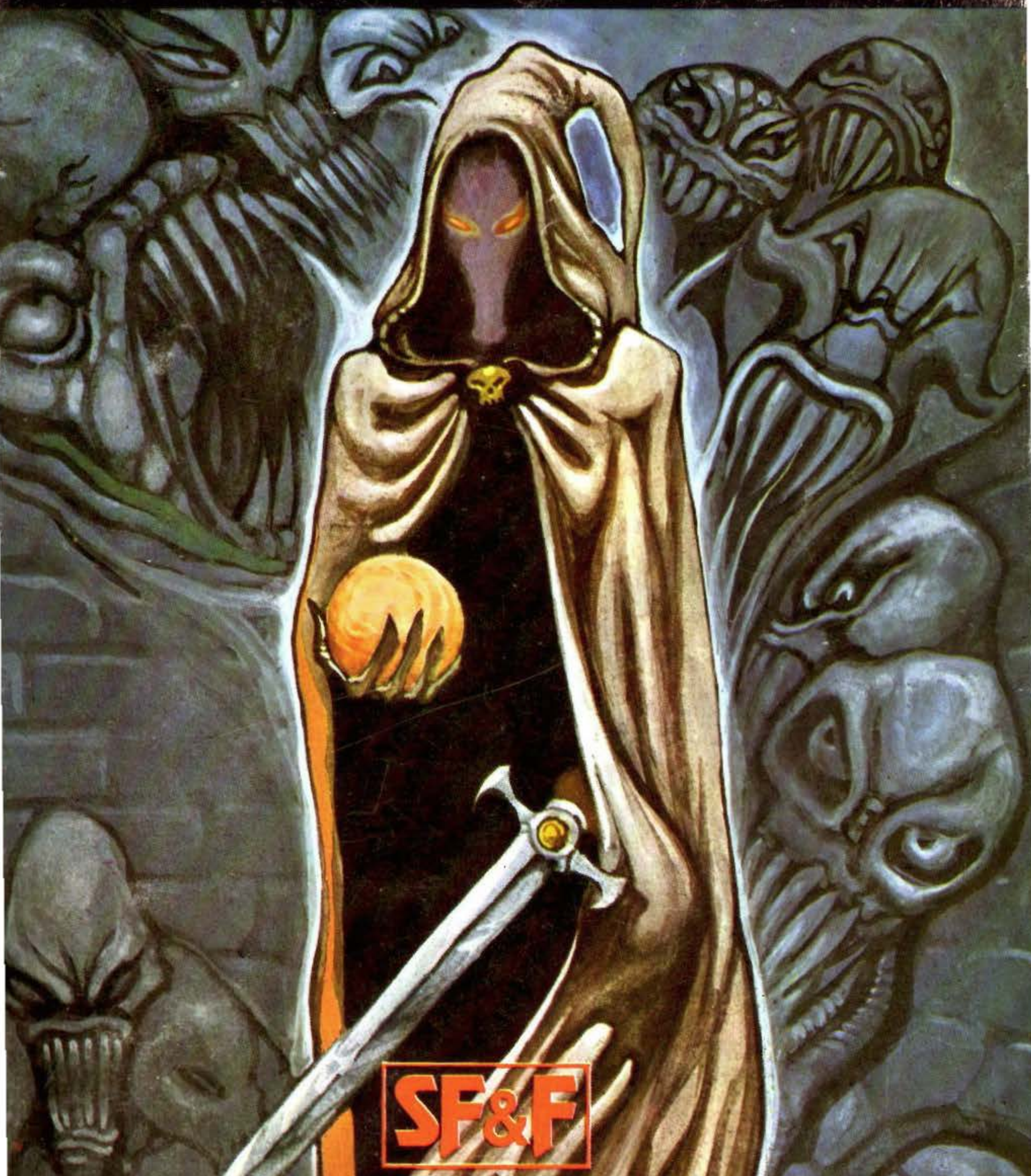

SF&F

nautilus

Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIȚIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂȘI

TĂRÂMUL NU-I ERA NECUNOSCUT - TOTUL ERA LA LOCUL LUI, OCHIUL CICLONULUI, CALMUL DIN MIJLOCUL FURTUNII, BUTUCUL ROȚII - TEAMA ȘI RESPECTUL ERAU ÎNSĂ MEREU REÎNNOITE. ADAM PRONUNȚĂ PAROLA UNUI ADEPTUS MAJOR, IAR UȘILE SE DESCHISERĂ LENT ȘI MAIESTUOS. DINCOLO DE ELE SE AFLAU NESFÂRȘITE BOLȚI DE LINIȘTE: SĂLILE ARHIVELOR AKASHY, ALE CĂROR PLANURI NU FUSESERĂ ȘI NICI NU AVEAU CUM SĂ FIE TRASATE, ARHIVELE NEPIERITOARE ALE TUTUROR VIEȚILOR TUTUROR TIMPURILOR...

Sir Adam Sinclair: aristocrat, doctor, savant și... inițiat. În periplul său prin istorie, de-a lungul nenumăratelor vieți pe care le-a trăit, a luptat mereu împotriva celor rătăciți pe Calea întunericului. Iar acum, la sfârșitul secolului XX, va fi din nou obligat să-și folosească puterile oculte pentru a-i opri pe cei care tulbură odihna morților, transformându-i în soldați!

NEMIRA

ISBN 973-569-001-2

Katherine Kurtz Deborah Turner Harris

INIȚIATUL

CHEMAREA LA VÂNĂTOARE VA RĂSUNA IARĂȘI

TRADUCERE DE MIHAIL MOROIU

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

© **Bill Fawcett and Associates şi Katherine Kurtz, 1991**
KATHERINE KURTZ, DEBORAH TURNER HARRIS
THE ADEPT
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH
SCOTT MEREDITH LITERARY AGENCY, INC.
845 THIRD AVENUE, NEW YORK, NY 10022

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii

Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-001-2

Pentru BETTY BALLANTINE, care are talentul special de a descoperi și încuraja pe noii autori. Ea a publicat, fiecăreia dintre noi, câte o trilogie, de-a lungul a cincisprezece ani, după care a avut nemaipomenita idee de a ne face cunoștință.

Îți mulțumim, Betty!

MULȚUMIRI

Le datorăm cele mai sincere mulțumiri următoarelor persoane, care au contribuit concret la realizarea acestei cărți:

Doctorului Richard Oram, pentru sfaturile lui autorizate referitoare la probleme de istorie și arheologie scoțiană medievală, și mai ales la cartografia scoțiană timpurie;

Domnului Kenneth Fraser, de la Biblioteca de Cercetare a Universității St. Andrews, pentru ajutorul său prețios ce ne-a permis să descoperim materiale rare de studiu;

Doctorului William Such, pentru ajutorul dat în traducerea terminologiei grecești folosite în această carte;

Domnului Robert Harris, pentru revizuirea textelor latine;

Domnului G.H. Forsyth, îngrijitorul de la Abația Melrose, pentru informațiile utile despre mormântul lui Michael Scot pe care ni le-a pus la dispoziție;

Și, în fine, personalului de la Biroul de Informații Turistice St. Andrews și în mod deosebit doamnei Maggie Pitkethly și domnului Andrew Purvis, pentru că ne-au oferit o adevărată comoară de informații diverse pe care nu le găsești în cărțile de istorie.

Prolog

NOAPTEA de toamnă era limpede și senină, iar răceala din aerul nemișcat promitea înghețul înainte de zori. Razele lunii nu atenuau întunericul, doar stelele aruncau palida lor lumină peste acest ținut al Scoției.

Pe la jumătatea povârnișului unui deal împădurit, un bărbat învesmântat în negru păndea protejat de fagi venerabili, strângând din umeri ca să se încălzească și mișcându-și, din când în când degetele mâinilor acoperite cu mănuși negre, ca să le mențină supletea pentru ceea ce avea de făcut. În cursul ultimei jumătăți de oră, ridicase de mai multe ori marginea mănușii stângi și se uitase la ceasul lui militar. Repetă acum din nou gestul. Pe cadranul luminos se citea ora două și jumătate.

Ferestrele din spate de la Mossiecairn House erau oarbe și întunecate. Ultima lumină de la etaj se stinsese ceva mai devreme. Bătrânul paznic își terminase ultimul rond cu mult înainte și probabil nu avea să se mai miște din locuința lui de la poartă decât după venirea zilei. Acum era momentul cel mai potrivit.

Zâmbind vag, bărbatul în negru își trase fermoarul hainei șale de piele și își înălță puțin de pe urechi șapca neagră, tricotată, ca să audă mai bine, apoi mișcă din nou degetele și porni spre poalele pantei. Străbătu întreaga distanță cu iuțeala și siguranța unui om deprins să se deplaseze pe întuneric și să se ferească totodată de eventualele priviri. Traversă cu ușurință un

pârâu, sărind din piatră în piatră. Se opri din nou, cercetând cu precauție spațiul dinaintea lui, țâșni apoi și traversă gazonul expus, adăpostindu-se în cele din urmă în umbra streșinii de deasupra intrării în bucătărie.

Dezamorsarea sistemului de siguranță al casei puse prea puține probleme bărbatului învesmântat în negru. Judecând după standarde americane, sistemul de alarmă de la Mossiecairn era îngrozitor de nesofisticat. Apoi, bărbatul în negru se mai aflase în casă și mai devreme, în timpul aceleiași zile, în chip de turist și trecuse în revistă tot ceea ce putea constitui vreun obstacol atunci când urma să se întoarcă.

Acum se deplasa încet și grijuliu prin bucătăria întunecoasă, luminându-și calea cu o minusculă lanternă de buzunar care emitea o rază de diametrul unui creion. Nu aruncă nici măcar o privire spre sfeșnicele, cupele și vasele pentru gheață de pe rafturi, sau spre sertarele pline de argintărie în timp ce străbătea cămara pentru veselă. Intră apoi în sufragerie, unde nu băgă în seamă valorosul serviciu de ceai expus pe masa din centru și se strecură repede pe lângă zidul interior spre ușa dublă de la celălalt capăt. Cu o mișcare îndemânatică și folosind o sculă potrivită, forță broasca și pătrunse imediat în biblioteca învecinată, evitând astfel coridorul exterior și celulele electrice ce păzeau celelalte uși de acces.

Nu acordă nici aici prea multă atenție mulțimii de obiecte valoroase expuse; își roti lumina în toate direcțiile, evitând să lumineze ferestrele. Portretele, începând de la cel ce construise casa în vremea lui Iacob I și până la proprietarul ei din acel moment, erau foarte izbutite. Pe cel de deasupra căminului ornamentat îl admirase și cu prilejul primei vizite: un cavaler îmbrăcat în catifele și mătăsuri de culoarea vinului de porto, cu dantelă la gât, cu buclele de păr lung și negru al unei peruci revărsându-se de sub pălăria cu pană.

Arme vechi și alte efecte militare personale ornamentau spațiile goale dintre tablouri, iar obiectele mai mici erau expuse în vitrine aranjate de-a lungul pereților. Cărțile rare ocupau o masă grea de bibliotecă, în mijlocul încăperii.

Intrusul trecu pe lângă ele fără a le învrednici cu privirea, îndreptându-se spre vitrinele care flancau căminul. Majoritatea exponatelor de aici erau medalii și decorații, câștigate de foștii stăpâni ai casei, sau ciudățenii și nimicuri de tot felul, cum ar fi

ceasuri de buzunar, evantaie pentru doamne și miniaturi pictate pe fildeș. Câteva dintre ele erau însă obiecte care aminteau de personalități din agitatul trecut istoric al Scoției: Mândrul Bonnie Dundee sau Mary, regina Scoției, sau Mândrul prinț Charlie. Remarcând din mers o buclă de păr legată cu panglică de mătase, prinsă într-un medalion din aur, lucrat cu atâta măiestrie încât ți se tăia respirația, bărbatul în negru se întrebă cum de mai îi rămăsese păr pretendentului din familia Stuart în momentul în care se refugiase pe Insula Skye, traversând marea, în drum spre tristul său exil din Franța. Asta îi aducea aminte de toate așchiile din Sfânta Cruce pe care le văzuse el de-a lungul anilor, și care, dacă ar fi fost adunate laolaltă, ai fi putut face din ele suficiente cruci pentru a crucifica o duzină de Regi ai Iudeilor.

Așa că de ce nu ar avea și scoțienii relicvele lor. Asta nu era treaba lui. Cât despre relicva scoțiană pentru care venise aici în această seară, ea avea să-i aducă o sumă frumușică de bani.

Zâmbi apropiindu-se de vitrina respectivă și lumină cu lanterna prin sticlă, tratându-l cu indiferență pe cavalerul ce-l veghea de deasupra căminului. Floreta cu mâner curbat și teaca ei, dovezi elegante ale stilului cu bogate ornamentații preferat de armurierii italieni la sfârșitul secolului al XVI-lea, erau aranjate pe o catifea de culoare albastru-închis. Aurul de pe mâner și gardă era cizelat profund, iar pe lama albăstruie se mai vedeau urmele unui strat auriu.

Teaca era un obiect ceva mai modest, confecționat din piele marocană, dar de-a lungul suprafeței ei și la deschizătură străluceau discret mai multe pietre semiprețioase. Între lamă și teacă, de un alb-crem ce ieșea în evidență pe albastrul închis al catifelei, se vedea o plăcuță de cupru pe care erau gravate într-o elegantă scriitură trei rânduri de explicații concise:

Sabia Hepburn
aflată odată în posesiunea lui Sir Francis Hepburn
„Contele Vrăjitor" de la Bothwell, m. 1624

Bărbatul în negru scoase un mic mormăit de satisfacție. Ținând între dinți lanterna subțire, extrase dintr-un buzunar interior un șperaclu fin pe care îl introduse în broasca vitrinei. După câteva mișcări, aceasta cedă, omul ridică încet capacul și

îl fixă. Mânerul armei i se potrivea în mână de parcă ar fi fost făcut special pentru el; extrase sabia din vitrină și, cuprins de un acces de imaginație, îi verifică echilibrul și se făcu a ținti, îndreptând lama de-a lungul razei de lumină a lanternei. De ce, vai, de ce nu se născuse și el cavaler?

Stăpânindu-și imediat scurtul fior de bucurie provocat de succes, bărbatul în negru înălță în semn de ironic salut sabia spre portretul de deasupra căminului de marmură, scoase apoi și teaca din vitrină și vârî cu un gest hotărât arma la locul ei.

Da, era chiar sabia Contelui Vrăjitor! E plăcut să te joci, dar el *nu* se născuse cavaler, iar dacă zăbovea prea mult nu era exclus să ajungă să regrete că se născuse. Despre patronul lui din acel moment se spunea că este extrem de exigent, în ciuda gusturilor sale excentrice.

Concentrat acum din nou asupra muncii lui, bărbatul în negru scotoci din nou în buzunarul interior al jachetei și scoase o pungă de nylon bine împăturită, lungă și neagră, exact așa cum îi trebuia, în care introduse sabia pusă în teacă, închizând-o apoi cu multă grijă și petrecând-o peste umăr.

Pe urmă, înainte de a închide vitrina și de a o încuia din nou, scoase la iveală dintr-un alt buzunar o mică placă identică cu cea aflată deja înăuntru. Textul ei suna astfel: *Exponatul a fost scos în vederea conservării.*

Restul părea o simplă chestiune de rutină, deoarece nu avea decât să folosească același drum și pentru retragere. Nici de această dată nu se arătă mai interesat de celelalte exponate ale muzeului. În fața ușii bucătăriei se opri atât cât să repună în funcțiune sistemul de alarmă, apoi se pierdu repede printre umbrele de pe deal, tăcut ca o șoaptă, căutând adăpostul pădurii. Ajunse curând la drumul din spatele clădirii.

Aici îl aștepta – nu bidiviul, așa cum i s-ar fi cuvenit unui cavaler – ci o puternică motocicletă japoneză, care îl însoțise într-o mulțime de escapade, în toată lumea. Imaginația lui transformă casca de motociclist într-o veritabilă cască de cavaler cu vizieră; și-o așeză pe cap, apoi scoase motocicleta din tufișuri, urcându-se în șa. Coborî toată panta din inerție, urmând zigzagurile potecii. Odată ajuns la poalele dealului, suficient de departe de casă, porni și motorul – iar peste câteva minute gonea pe un drum de țară cu două benzi în direcția vest, prin geroasa noapte scoțiană.

O oră mai târziu, după o goană înviorătoare pe autostrada M8, motociclistul reduse viteza pe străzile adormite ale orașului Glasgow. Urmând instrucțiunile precise pe care le primise, evită centrul, parcurgând o rută care îl conduse în cele din urmă într-o junglă de clădiri părăsite, chiar în inima docurilor din Clydebank. Huruitul potolit al motorului răsuna monoton pe pietrele de pavaj; opri înaintea porților unui șantier naval dezafectat, întrerupse contactul și liniștea se așternu din nou.

Bărbatul în negru își scoase casca. Trecură cinci minute. Omul se uită la ceas, coborî de pe motocicletă și începu să se plimbe încet încolo și încoace, ferindu-se de lumină. Respirația lui răspândea aburi în aerul rece, cu iz de sare, și își înăbuși un strănut.

În fine, când se întorcea pentru a patra oară pe urmele propriilor săi pași, auzul încordat percepu murmurul liniștit al unei mașini puternice care se apropia. Se întoarse la motocicletă. Un moment mai târziu, dintr-o alee laterală apăru un „Mercedes" lucios, de culoare închisă și se opri fără zgomot de cealaltă parte a străzii.

Farurile se stinseră, iar geamurile fumurii de pe partea dreaptă a limuzinei alunecară simultan în jos. Conturul estompat al figurii șoferului și a ocupantului locului din spate se întrevăzu prin întuneric.

Bărbatul în negru își lăsă ușurat casca pe șaua motocicletei și se apropie agale de mașină. Îndoindu-se din talie, îl salută ironic pe pasagerul din spate și apoi rosti tărăgănat:

– 'Mneața, domnule Raeburn.

Ocupantul locului din spate răspunse salutului cu o înclinare rece din cap.

– Bună dimineața, sergent. Ai ceva pentru mine, cred!

Sergentul zâmbi semeț și își dezvălui un șir de dinți albi și puternici, care ieșeau în evidență pe fața lui bronzată ani de-a rândul la soarele de Texas.

– Crăciunul cade în fiecare an tot mai devreme, răspunse el. Ai putea să-mi zici Moș Crăciun.

Își desprinse cu un gest larg, exagerat, punga de pe umăr. Pasagerul „Mercedes"-ului ridică o sprânceană.

– Ai întâmpinat vreo dificultate?

Americanul pufni disprețuitor.

– Doar nu-ți bați joc de mine? Mi-ar fi fost mai greu să-i iau bomboana unui bebeluș. Ignoranța tipilor de pe această coastă a Atlanticului în ceea ce privește sistemele de securitate trebuie că-i costă o groază de parale pe cei de la asigurări.

În timp ce desfăcea metodic gâtul pungii de plastic, bărbatul de pe bancheta din spate a „Mercedes"-ului îi studia fiecare gest.

– Nutresc speranța că nu ai fost tentat să profiți de situația în care te-ai aflat, depășind condițiile stabilite de contractul nostru? spuse el.

Deși cuvintele fuseseră aruncate parcă în treacăt, îndărătul lor se ghicea o lamă ascuțită de oțel. Sergentul îi aruncă o privire aprigă și îi răspunse pe un ton aproape iritat.

– Hei, am și eu o reputație pe care trebuie să mi-o păstrez!

Bărbatul din mașină zâmbi rece, în semn de satisfacție.

– Acum sunt mai liniștit. În zilele noastre găsești din ce în ce mai greu oameni pe care să te poți bizui.

Americanul nu se obosi să confirme recepționarea acestui comentariu. În momentul în care desfăcu cu o mișcare mai bruscă gura pungii și scoase sabia la iveală, ținând-o de mâner, în mașină se aprinse o lumină din cele de citit harta. Când vârî arma pe geam, cu vârful înainte, lumina făcu să-i licărească suprafețele de aur și oțel.

– Trebuie să recunosc că este o jucărie grozav de frumoasă, remarcă el, dar presupun că ai fi putut să-ți comanzi o jumătate de duzină de săbii identice cu banii pe care mi-i dai mie ca să o fur pe aceasta.

Patronul lui luă sabia Hepburn cu ambele mâini înmănușate, trase, scurt, o parte a lamei din teacă, apoi o introduse la loc cu un oftat și așeză arma cu grijă pe genunchi.

– Valoarea unui obiect nu poate fi apreciată întotdeauna în bani, murmură bărbatul.

Sergentul ridică din umeri.

– Cum spui dumneata, domnule Raeburn. Dumneata ești colecționar și știi, prin urmare, ce vrei. Eu, eu nu sunt decât... agent de achiziționare, zise el, savurând titlul pe care și-l descoperise. Iar noi, agenții, facem ceea ce facem pentru bani.

– Desigur, îi răspunse patronul flegmatic. Ți-ai îndeplinit misiunea care îți revenea conform înțelegerii. Sunt gata să-mi respect și eu acum cuvântul.

Îi făcu semn șoferului său prin oglinda retrovizoare. Bărbatul de la volan vârî mâna în interiorul hainei, fără nici un comentariu, și scoase un portofel gros din piele, pe care i-l înmână americanului prin fereastra coborâtă a portierei. Acesta îl deschise nepăsător și frunzări teancul gros de bancnote americane; căscă ochii, plăcut surprins.

– După cum vezi, am inclus și un mic premiu, îi spuse omul de pe locul din spate.

– Da, domnule Raeburn, spuse americanul zâmbind larg. A fost o plăcere să facem afaceri împreună.

– Cred că nu greșesc dacă voi spune același lucru.

Bărbatul de pe bancheta din spate își extrase mănușa de pe mâna dreaptă și scoase brațul pe fereastră; pe cel de-al treilea deget sclipea un inel mare cu sigiliu din carneol roșu ca sângele.

Americanul strânse mâna ce i se oferise. Forța cu care patronul lui îi prinsese mâna era surprinzător de puternică. Bărbatul din mașină își smuci brusc și brutal brațul în jos, iar hoțul se pomeni cu țeava unui amortizor sub nas – una dintre sculele acelea arătoase fabricate în Germania.

Acesta a fost ultimul lucru pe care a mai apucat să-l înțeleagă americanul, cu o fracțiune de secundă înainte ca bărbatul din mașină să apese trăgaciul. Nu mai auzi pocnetul discret al primei împușcături, cu atât mai puțin pe cea de a doua și a treia.

În clipa în care mâna lui fu eliberată, trupul i se chirci și se prăbuși pe pavaj cu o bufnitură surdă. Constatând că trupul rămăsese inert, asasinul strecură grijuliu pistolul automatic sub banchetă și făcu semn șoferului să-i dea drumul. Zgomotul produs de motorul „Mercedes"-ului la aprindere părea cu mult mai mare decât cel al împușcăturilor; oricum, nu fusese trezit interesul sau curiozitatea nimănui de prin preajmă. Mașina dispăru tăcută din docurile Glasgow-ului.

Capitolul unu

SIR Adam Sinclair nu luă cunoștință despre incidentul de la Glasgow decât lunea următoare, în timp ce-și aștepta micul dejun. Era îmbrăcat încă în haine de călărie, deoarece tocmai se întorsese de la o mică plimbare în galop pe domeniul său, aflat nu departe de Edinburgh. Lumina soarelui se revărsa în micul salon cunoscut dintotdeauna sub denumirea de „camera cu albine de miere" din pricina tapetului de un auriu palid, cu albine și flori; se descotorosi de jachetă și o aruncă pe spetează canapelei din apropiere înainte de a se așeza la măsuța aflată sub arcada ferestrei.

În mijlocul mesei acoperite cu o față imaculată din pânză de in irlandeză era așezată o vază din cristal cu crizanteme, în apropierea unui singur tacâm, alcătuit din argintărie veche și porțelanuri fine. Ediția de dimineață a ziarului *The Scotsman* se găsea frumos împăturită în locul său obișnuit, la dreapta porțelanurilor și cuțitelor, deasupra agendei legate în piele. Adam desfăcu ziarul cu o mișcare rapidă și elegantă a mâinii, parcurgând principalele titluri, în timp ce, cu cealaltă mână, își slăbea, absent, nodul de la cravată.

În timpul acestui sfârșit de săptămână nu se întâmplase nici un eveniment major. Parlamentul European era pe cale să ratifice un nou pachet de norme referitoare la controlul poluării atmosferice, o firmă japoneză de produse electronice își

anunțase intenția de a deschide o uzină la Dundee, membri ai Partidului Naționalist Scoțian organizaseră un nou protest împotriva impozitelor percepute persoanelor mature. Aproape scăpă din vedere articolul ascuns în colțul din stânga jos al ziarului: *Trupul presupusului traficant de droguri urmează să fie transportat în Statele Unite.*

Ridicând o sprânceană, Adam îndoi partea de sus a ziarului și continuă să citească. În calitate de medic și de consilier ocazional al poliției, încerca să țină pasul cu progresul – sau cu lipsa acestuia – în războiul purtat împotriva traficului de droguri, dar articolul părea să fie urmarea la un reportaj, pe care probabil îl scăpase, de la sfârșitul săptămânii trecute. Potrivit relatării, corpul unui membru al armatei americane fusese descoperit în zona părăsită a docurilor din Glasgow – victimă posibilă a unui târg cu droguri care ieșise prost, judecând după stilul în care fusese executat și după suma de bani descoperită asupra sa.

Citind datele din articol, Adam era tentat să fie de acord cu teoria poliției, deoarece traficul de droguri devenise, din nefericire, un lucru tot mai obișnuit în cel mai mare oraș al Scoției. Cu toate acestea, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica în mod rațional, îi trecu prin minte că acest caz ar putea fi mai complicat decât își închipuia poliția din Glasgow.

Șirul speculațiilor lui fu întrerupt de sosirea lui Humphrey, de douăzeci de ani majordomul și valetul lui, care aducea o tavă de argint încărcată.

– Bună dimineața, Humphrey, îl întâmpină Adam cu amabilitate, punând ziarul deoparte, în timp ce majordomul așeza pe masă un grătar cu pâine prăjită unsă cu unt și un ceainic aburind.

– Bună dimineața, domnule. Sper că ați avut o plimbare plăcută.

– Da, Humphrey. Am mers cu calul până la ruinele castelului. Am descoperit cu groază că deasupra resturilor rămase din bolțile de la primul etaj au început să crească mai mulți arbori. Cât despre iederă, nici nu vreau să mă mai gândesc la ea.

Humphrey îi turnă stăpânului său o ceașcă de ceai, râzând pe înfundate.

– Din câte am auzit, chiar și Regina Mamă se războiește continuu cu iedera, domnule, murmură el. O urăște din toată inima. Se zice că îi recrutează chiar și pe oaspeții ei de la sfârșit de săptămână ca să ajute la distrugerea plantei. Poate nu ar fi rău să luăm și noi în considerare aceeași tactică aici, la Strathmourne.

– Hmm, da, răspunse Adam, făcând un mic gest cu ziarul. Ei bine, eu nu mi-am dat seama cât de mult a crescut în vara asta. I-am lăsat un mesaj lui MacDonald să trimită chiar astăzi o echipă aici, dacă este posibil, care să înceapă să curețe. Dacă se întâmplă să sune, te rog să-i confirmi din partea mea. Nu ne putem permite să lăsăm nimic în paragină, cu atât mai mult cu cât intenționez să pornesc lucrările de restaurare primăvara următoare.

– Aveți perfectă dreptate, domnule, confirmă Humphrey. Am să mă ocup de acest lucru.

Majordomul se întoarse la bucătărie, iar Adam se servi cu pâine prăjită și deschise ziarul la paginile a doua și a treia. Parcurse rapid primele câteva titluri de pe pagina din stânga, fără a le acorda prea multă atenție, până când privirea îi fu atrasă de un alt articol, pitit în coloana de dreapta jos: *Dispariția unei săbii vechi.*

Cu ochii puțin măriți de interes, Adam se aplecă pentru a vedea despre ce este vorba. Fiind el însuși cunoscător și colecționar de arme albe, articolele de acest fel îi stârneau întotdeauna interesul. Îl citi mai întâi repede, în diagonală, apoi împături ziarul cu articolul respectiv la vedere și, sorbindu-și ceaiul, îl citi din nou, încercând de această dată să detecteze informațiile pe care ziarul *nu* le pomenea.

> Poliția din Lothian și din zona Hotarului* investighează împrejurările dispariției unei săbii istorice din muzeul de la Mossiecairn House, din apropierea Edinburgh-ului. Această floretă italiană din secolul al XVI-lea, cunoscută sub denumirea de „Sabia Hepburn",

* Hotar se referă la zona de graniță dintre Anglia și Scoția (n.tr.).

se leagă de numele lui Sir Francis Hepburn, cel de-al cincilea conte de Bothwell, care a murit în 1624. Se presupune că sabia a fost furată, dar nu se poate preciza data când s-a petrecut acest lucru. Dispariția ei nu a fost remarcată timp de mai multe zile, din cauza confuziei ce a pus stăpânire pe personalul muzeului, acesta închipuindu-și că arma fusese scoasă din vitrina respectivă în vederea curățirii ei. Sabia este evaluată la suma de 2 000 de lire sterline. Se oferă recompensă pentru informații care ar conduce la recuperarea ei...

Adam se lăsă pe spate în scaunul său, strângând din buze, încruntat. Deși își spunea că interesul special provenea din faptul că îl pasiona subiectul respectiv în general, un al șaselea simț îi șoptea că povestea avea și multe fațete ascunse. Luând un creion de sub agendă, trasă un cerc în jurul întregului articol. Apoi se întoarse în scaun și întinse mâna după un telefon de pe o măsuță din apropierea canapelei.

Numărul de telefon al Poliției din Lothian și al Hotarului din Edinburgh îi era bine cunoscut. Îl formă rapid, se prezentă și ceru să vorbească cu inspectorul șef detectiv Noel McLeod. Urmă o scurtă pauză, timp în care centralista poliției îi făcu legătura cu Biroul de Presă. Apoi se auzi o voce de bas, foarte familiară lui:

– Dumneata ești, Sir Adam? Bună dimineața. Cu ce te pot ajuta?

– Bună dimineața, Noel. Tocmai mi-am aruncat ochii peste ziarul de dimineață. Dacă ai un moment liber, aș dori să schimbăm câteva cuvinte despre unul dintre articolele de pe pagina a doua din *The Scotsman.*

– O, da? pronunță vocea de la celălalt capăt al firului, deloc surprinsă. Presupun că e vorba despre articolul acela cu sabia Hepburn.

– Din câte îmi dau seama, ești foarte sigur că nu te sun din cauza ultimei apariții a Monstrului din Loch Ness, spuse Adam, zâmbind.

– Aparițiile Monstrului sunt o chestie prea ieftină, spuse McLeod. Și nu ai suna la mine, ci la poliția din Inverness. Pe de

altă parte, furtul unei săbii care i-a aparținut odată lui Sir Francis Hepburn poate să te intereseze foarte mult – având în vedere reputația preabunului conte.

– Aceea de vrăjitor? răspunse Adam, formulându-și cu grijă următoarele cuvinte cât mai ambiguu cu putință, pentru eventualitatea că altcineva le-ar fi ascultat din întâmplare convorbirea. Din acest punct de vedere, spuse el cu prefăcută naivitate, nu cunosc vreun motiv pentru care tradiția să poată fi pusă sub semnul întrebării.

La celălalt capăt, McLeod ezită doar o fracțiune de secundă, apoi răspunse:

– Înțeleg.

– Fiind eu însumi colecționar de arme albe, continuă Adam, am fost dezamăgit de faptul că reportajul din ziar oferea atât de puține detalii. Este o sabie minunată. Poți să-mi dai niște informații suplimentare?

McLeod emise un sunet între mormăit și fornăit, simțind că se aflau din nou pe un teren mai neutru.

– Mi-ar face plăcere să pot, spuse el. Doi oameni foarte buni au fost însărcinați cu acest caz, dar rezultatele sunt slabe în raport cu strădania lor. Un lucru e sigur: nu este vorba de un furt obișnuit. Din muzeu nu a mai dispărut nimic altceva – nici măcar o lingură de argint.

– Ceea ce înseamnă că hoțul nu și-a dorit decât sabia, nimic altceva, răspunse Adam. Era un amator?

– În nici un caz, răspunse McLeod emfatic. Ba dimpotrivă. Năzdrăvanul de hoț a scos din funcțiune sistemele de siguranță din partea din spate a casei și apoi a evitat senzorii din hol mergând prin sufragerie și forțând broasca ușilor de legătură. Credem că a mai vizitat casa cel puțin încă o dată înainte de spargere, pentru ca să se orienteze pe teren, iar noi încercăm să folosim această pistă, verificând dacă nu cumva cineva din personal își aduce aminte de vreo apariție dubioasă.

Oftatul lui lăsa să se ghicească exasperarea ce-l domina.

– Din nefericire, eu unul mă îndoiesc că toate acestea vor avea un rezultat. Nu știm sigur nici măcar când s-a petrecut furtul, pentru că individul a lăsat o plăcuță în vitrină, purtând textul: *Exponatul a fost scos în vederea conservării.* O, să știi că

nu a fost prost deloc. Nu mai e nevoie să-ți spun că nu am găsit nici o amprentă.

– Cu alte cuvinte, spuse Adam, nu aveți indicii.

– Nici măcar unul care să valoreze cât o ceapă degerată, veni răspunsul acru. Nu ne rămâne decât să căscăm bine ochii și să sperăm că se întâmplă ceva. E posibil ca sabia să apară la o casă de licitații sau la un târg de arme, în cele din urmă – deși eu mă îndoiesc. Cazul prezintă toate caracteristicile situațiilor când un colecționar care se dă în vânt după obiecte de proveniență necurată plătește pentru ca să obțină o raritate oarecare.

– Hmm, fiind și eu colecționar și având înclinații asemănătoare, mă văd înclinat să-ți dau dreptate, spuse Adam, – deși poți să stai liniștit, Noel, se grăbi el să adauge, zâmbind. NU eu sunt în posesia sabiei pe care o cauți!

Râsul firesc al lui McLeod lăsa să se vadă limpede că inspectorul nu se gândise la această posibilitate.

– Ne-ar fi de folos dacă am avea o idee oarecare despre ce fel de om ar putea să fie atras de un obiect ca sabia Hepburn, zise McLeod. Tu ești atât psihiatru, cât și colecționar, nu ai vrea să faci câteva speculații pe marginea cazului?

Era un mod neoficial de a-l invita pe Adam să-și prezinte o părere – și să formuleze o idee care probabil îi venise deja și inteligentului McLeod, chiar dacă nu ar fi îndrăznit niciodată să o recunoască în mod oficial.

– Ei bine, spuse Adam, alegându-și iarăși cuvintele cu grijă, consider că putem înlătura de la bun început motivația profitului pur și simplu. O sabie de 2000 de lire sterline nu merită efortul și cunoștințele tehnice de care a fost nevoie pentru ocolirea sistemului de securitate și comiterea furtului. Faptul că nu lipsește nimic altceva are darul de a veni în sprijinul acestei teorii. Înseamnă că hoțul urmărea în mod special acest obiect.

– Da, confirmă McLeod.

– Prin urmare, trebuie să ne punem întrebarea ce fel de persoană își poate dori această sabie anume? continuă Adam. Ea nu este neapărat unică în genul ei; eu posed câteva arme similare în colecția mea, dintre care unele s-au aflat în proprietatea unor personalități istorice cu mult mai importante

decât contele Bothwell. Deci trebuie să fie vorba de altceva din trecutul sabiei. Ce mai cunoaștem în afară de aceasta? Că a aparținut *Vrăjitorului* Conte Bothwell. Nu aș vrea ca acest lucru să fie greșit înțeles, Noel, dar este posibil ca hoțul respectiv – sau persoana în beneficiul căreia a acționat – să creadă că sabia posedă într-o oarecare măsură puterile puse pe seama fostului ei stăpân.

– Iată o opinie extrem de interesantă, spuse McLeod.

Tonul răspunsului său evaziv îi demonstra limpede lui Adam că inspectorul era perfect conștient de faima legendară de necromant a Contelui Vrăjitor.

– Presupunând că există de fapt motive mai puțin ezoterice, continuă McLeod calm, consider că am să-i pun, totuși, pe băieți să stea cu ochii pe locurile unde se țin licitații și pe târgurile de arme.

– La fel aș proceda și eu, îl asigură Adam.

– Cam așa mi-am și închipuit! comentă McLeod. Oricum, dacă între timp dăm peste vreun biet sodomist cu sabia lui Francis Hepburn înfiptă în fund, ca un punct culminant al cine știe cărui ritual satanic, poți să fii sigur că am să te anunț pe tine înainte să prindă presa de veste.

– Mulțumesc, răspunse Adam sec. Ți-aș rămâne recunoscător. O, mai era un lucru despre care doream să te întreb, continuă el, împingând ziarul deoparte, dacă tot stăm de vorbă. Presupun că nu ai ajuns la nici un fel de teorie personală în legătură cu soldatul acela american care a fost găsit mort la Glasgow?

– Nu. Am răsuflat doar ușurat din cauză că nu și-a dat obștescul sfârșit în zona mea de jurisdicție, răspunse McLeod sincer. Poliția din Glasgow a avut mult de furcă din cauza celor de la Home Office*, care, la rândul lor, avuseseră de furcă din cauza celor de la Ambasada Americană... Se opri brusc, apoi întrebă:

– Crezi că poate exista vreo legătură între cele două cazuri?

– Nu știu, spuse Adam. Mă întrebam pur și simplu.

– Chestia asta nu mă liniștește câtuși de puțin, spuse McLeod. Ori de câte ori începi tu să te întrebi, știu sigur că mai

* Ministerul de Interne din Marea Britanie (n. tr.)

curând sau mai târziu se întâmplă un lucru pe care îmi va veni foarte greu să-l explic în așa fel încât să fie mulțumite mediile de informare.

Adam își permise să râdă prietenos.

– Îmi pare sincer rău, Noel. Dacă în acest dosar apar complicații neobișnuite, știi că te poți bizui pe mine.

– O, da, veni răspunsul ursuz. Am știut întotdeauna că aceasta este o slujbă plină de capcane, dar mi-am ales-o singur. Oricum, te las acum, mă caută cineva pe altă linie, afurisit să fie! Caută-mă dacă îți vine cumva vreo idee nouă, da?

– Știi doar că așa procedez mereu.

Odată cu această asigurare, Adam închise telefonul și își continuă micul dejun, gândindu-se la sabia Hepburn. Tocmai își termina cea de a doua ceașcă de ceai și răsfoia lista de întâlniri trecute pe agendă pentru ziua aceea, când Humphrey apăru din nou cu poșta din acea dimineață așezată pe o tavă de argint.

Adam luă teancul de scrisori cu un murmur de mulțumire, se uită în fugă la ele, apoi le puse alături și îi dădu lui Humphrey prima secțiune a lui *The Scotsman.*

– Am însemnat un articol de pe pagina a doua. Ți-aș fi recunoscător dacă l-ai îndosaria. S-ar putea să avem nevoie să-l consultăm din nou.

– Am înțeles, domnule, spuse Humphrey împăturind ziarul și punându-l cu grijă sub braț, înainte de a arunca o privire asupra mesei. Ați terminat micul dejun, domnule?

Adam îi făcu un semn afirmativ din cap, se ridică și aruncă o privire la ceas.

– Da, am terminat. Doamne Dumnezeule, unde o zbura timpul ăsta? Vreau să mă opresc puțin la Kintoul House înainte de a porni spre Edinburgh.

Humphrey, care se apucase să strângă masa, se opri brusc, iar pe figură i se putea citi grija.

– Sper că Lady Laura nu a avut nimic de suferit, domnule?

Adam se strâmbă.

– Încă nu știu, Humphrey. Nu aflu până ce nu o văd. Apropo, nu ai uitat că voi cina cu episcopul de Saint Andrew diseară?

– Cum puteam să uit, domnule. V-am pregătit costumul gri-închis și aveți și o cămașă curată în geantă.

– Perfect! spuse Adam cu un zâmbet, strângându-și cravata în drum spre scară. Dacă are nevoie cineva de mine, știi, deci, unde să mă găsești. O, iar dacă se întâmplă să mă sune inspectorul McLeod după ce am plecat de la spital, spune-i unde cinez și că am să-l caut fără întârziere.

– Foarte bine, domnule, spuse Humphrey.. Am să mă îngrijesc de toate acestea.

Capitolul doi

NICI douăzeci de minute mai târziu, proaspăt spălat și bărbierit, Adam ieși din apartamentul său personal: hainele de călărie fuseseră înlocuite cu o cămașă albă, apretată și costum format din trei piese, uniforma obligatorie a oricărui medic.

Imaginea care ținea pasul cu el în oglinzile din holul de la intrarea în Strathmourne House era aceea a unui bărbat înalt, brunet, în vârstă de patruzeci de ani, care se deplasa cu aerul hotărât al celui pentru care timpul este întotdeauna prețios. Fusese scrimer și un promițător călăreț dresor în prima lui tinerețe, înainte ca pasiunea pentru medicină și pentru alte ocupații să-l fi obligat să le dedice întreaga lui energie. Grația și suplețea absolut necesare pentru a excela în ambele sporturi mai sus pomenite se menținuseră sub forma unei eleganțe a ținutei ce nu putea proveni decât din naștere, și nu din exercițiu. Argintul de la tâmplele lui mai îndulcea profilul aristocratic, care ar fi putut fi considerat sever la alți bărbați.

Asprimea temperamentului său era specifică pentru cel ce pretinde mai mult de la el însuși decât de la oricine altcineva din jur. Aerul de forță strălucitoare, pe care Adam Sinclair îl purta la fel de natural ca pe o haină, era temperat de bunătatea care se ghicea că nu-i lipsește. Chiar și în momentele de relaxare, de neatenție, ochii lui negri trădau focul mocnit ce ardea în el – o licărire ce se putea aprinde spontan, răspândind

căldură și amabilitate sau, mai rar, o furie bruscă și formidabilă. Aceste din urmă izbucniri erau într-adevăr foarte rare, echilibrate de obicei cu o glumă, care putea însenina orice situație, oricât de încordată ar fi fost.

Simțul umorului caracteristic lui ieși din nou la iveală acum, când intra din hol în vestibul. Afară, Humphrey trăsese la scară potolitul și conservatorul „Range Rover" albastru, de care Adam se folosea de obicei când mergea singur în oraș, și acum îl aștepta să-i dea pardesiul, pălăria și servieta; cum ziua promitea să fie frumoasă, Adam clătină din cap atunci când ieși și se îndreptă spre garaj.

– M-am răzgândit, Humphrey, spuse el, invitându-l să arunce servieta, pardesiul și pălăria pe bancheta din spate a unui „XJ–S" decapotabil de culoare albastru-închis, o achiziție recentă și foarte dragă lui Adam. E o zi perfectă pentru un „Jaguar". Dacă plec la timp din Jordanburn, ajung la Perth pe lumină. Cred că episcopul nu a văzut încă frumusețea asta. Dacă se poartă frumos, s-ar putea chiar să-i dau voie să o conducă înainte de masă.

Humphrey izbucni în râs, ajutându-l pe Adam să desfacă fermoarul husei din partea șoferului, să o strângă și să o pună în spatele scaunului din piele.

– Episcopului i-ar face mare plăcere, domnule.

– Sunt convins că i-ar face. E o mașină nemaipomenită, spuse el zâmbind, în timp ce se instala la volan și își trăgea mănușile. Apoi, după ce-i mănânc bucatele și beau din excelentul lui porto – ca să nu se simtă cumva frustrat – am să-i dau un cec generos pentru fondul de construcții al catedralei. Consider că s-ar cuveni să se repare puțin acoperișul de la Saint Ninian.

– Există, oare, vreo catedrală unde să nu fie nevoie de așa ceva, domnule? răspunse Humphrey zâmbind, în timp ce Adam aduse la viață puternicul motor al mașinii.

Puțin timp după aceea, ieșea cu mașina cea mare pe porțile de la curtea grajdurilor și se înscria pe drumul mărginit de copaci, cu capul descoperit sub razele soarelui, bucurându-se de adierea plăcută a brizei. Fagii de culoare arămie erau mai frumoși ca oricând în această zi de la mijlocul lui octombrie, iar la cea dintâi curbă, fațada gotică de la Strathmourne dispăru din oglinda retrovizoare într-o mare de frunze roșii ca para focului.

Reduse viteza în momentul când trecu pe lângă un pâlc de căruțe aparținând domeniului său. Dincolo de case, câmpurile păreau acoperite cu petice maro și aurii, presărate cu clăi circulare de fân proaspăt cosit. Pe o porțiune de teren mai înaltă, unul dintre cei trei fermieri arendași ai lui Adam ara pământul, pregătind o recoltă de orz târzie. Un nor de păsări albe plutea în urma plugului; păsările țipau și coborau în picaj atunci când ocheau gândaci sau viermi în brazdele proaspete.

La aproape o milă de casă, drumul trecea printr-o altă poartă, care, de obicei, stătea deschisă și de unde se continua un drum secundar bun, dar îngust. Părăsind drumul spre Edinburgh, Adam coti la stânga, urmă calea cea întortocheată, până când se apropie, în sfârșit, de intrarea principală pe domeniul Kintoul, marcată de semnul distinctiv albastru cu alb pe care era desenat simbolul stilizat al unui castel.

Auzi zgomotul specific făcut de pietriș sub roțile „Jaguar"-ului când pătrunse prin arcada din piatră de la intrare, după care urma o nouă alee. Culoarea toamnei de la Kintoul – nuanțele de foc ce-i plăceau atât de mult Lady-ei Laura – era la fel de spectaculoasă ca și la Strathmourne; Adam își continuă drumul spre casă, întrebându-se de ce fusese oare chemat.

De vreme ce o cunoștea pe Lady Laura de când era copil, exista un mare număr de posibilități, desigur, atât profesionale cât și personale. Primise scurtul bilet din partea ei chiar înainte de începutul *weekend*-ului, prin care îl chema să vină luni la Kintoul. Stilul era detașat și spiritual, așa cum scria, de obicei, Laura, dar lui Adam îi rămăsese impresia că invitația era făcută cu un anume scop neprecizat, pe lângă simpla plăcere a revederii, impresie care îi stăruise în minte. Sunase la Kintoul House în aceeași dimineață, dar Lady Laura refuzase categoric oferta lui de a se duce mai devreme. Aceasta îl întări pe Adam în bănuiala lui că alesese anume acea zi dintr-un motiv precis.

Dincolo de poarta monumentală, plantația deasă făcea loc aproape imediat pajiștilor, permițând în cele din urmă lui Adam să întrevadă imensul edificiu numit Kintoul House. Văzut de la distanță, el prezenta o siluetă ca de povești, cu turnuri, turele și bastioane, iar asprimea și duritatea zidurilor străvechi se ascundea parțial sub plante alb-argintii. Suporții ce sprijineau parapetele, ca și lemnăria geamurilor erau vopsite într-o nuanță fumurie, care se asorta cu plăcile de ardezie de pe acoperișuri.

Albastrul și albul viu al drapelului național scoțian – steagul Sfântului Andrei sau, așa cum este el denumit în mod familiar, „cuvertura albastră" – fluturau din vârful uneia dintre cele mai înalte turele, dar steagul Kintoul-ului nu fusese arborat, ceea ce însemna că fiul cel mare al Lady-ei Laura, contele de Kintoul, nu era acasă.

Acest lucru nu-l miră pe Adam, deoarece Kintoul, aidoma multor alte locuri istorice din Scoția, devenise tot atât de mult muzeu și punct de atracție turistică pe cât era reședință. În timpul verii, contele permitea accesul public în parc și în douăsprezece din cele douăzeci și opt de încăperi ale castelului. Era vorba aici de rațiuni economice. Totul era încă foarte bine întreținut; în schimb, o porțiune de gazon rezervată odinioară pentru crochet și badminton fusese acum ocupată de mese de picnic, un pavilion pentru vizitatori și un teren de joacă pentru copii. Pe Adam îl întrista într-un fel acest lucru, pe de altă parte era mai bine decât să transformi o proprietate istorică, așa precum Kintoul, în hotel, sau să o renovezi, pentru a face din ea mai multe apartamente. Spera să poată evita ca această soartă să fie împărtășită de Strathmourne.

Amintindu-și de rachetele de badminton și de arcurile de crochet din zilele de vară ale copilăriei lui, Adam trecu de parcarea rezervată vizitatorilor, practic goală acum, când sezonul turistic era pe sfârșite. Un drumeag pavat, pornind de lângă această parcare publică, îl purtă printr-o poartă, ocolind aripa estică a casei, până la o mică zonă de parcare din apropierea intrării rezervate familiei. Parcă „Jaguar"-ul lângă o mașină pe care nu-și amintea să o mai fi văzut la Kintoul House până atunci: un „Morris Minor Traveller", vopsită în verde-închis și cu părțile laterale, din lemn, recent refăcute. Bancheta din spate fusese lăsată în jos, pentru a face loc la mai multe pânze de mari dimensiuni, toate nepictate, din câte observă Adam. În timp ce-și scotea mănușile și se pieptăna repede, se întrebă cine ar putea fi proprietarul, dar își alungă această curiozitate, urcând scările spre ușa laterală de la Kintoul.

Sună din clopot și ușa îi fu deschisă de un servitor în livrea, pe care nu îl mai văzuse. Pe când îl conducea pe Adam în vestibul, apăru și Anna Irvine, camerista personală și totodată veche secretară a Lady-ei Laura.

– Sir Adam, mă bucur să vă văd, spuse ea, întâmpinându-l cu o strângere zdravănă de mână și un zâmbet dincolo de care se ghicea neliniște. Doamna este în galeria cea lungă. Vă conduc la dânsa, dacă vreți să mă urmați.

Galeria cuprindea întreaga lungime a aripii nordice – fiind o încăpere îngustă și rece, care semăna mai degrabă cu un culoar. Un frumos covor persan, cu îndrăznețe modele trandafirii și albastre, se întindea pe toată lungimea ei dar, din cauză că era prea rar folosită ca spațiu de locuit, mobila consta mai ales dintr-un șir de scaune fragile, cu picioare subțiri, aranjat de-a lungul peretelui inferior și întrerupt, din când în când, de un bufet sau de o masă. În zilele ei de glorie, scopul galeriei fusese să ofere celor din casă un spațiu potrivit pentru exercițiu fizic în momentele când vremea nu era prielnică. Acum servea mai ales de coridor de legătură între celelalte camere de primire de la parter, cu excepția perioadelor când vizitatorii veneau să admire colecția de portrete de familie de la Kintoul.

În ziua respectivă, unul din capetele galeriei fusese transformat totuși într-un soi de scenă. Pe măsură ce se apropiau, Adam recunoscu mai multe piese de mobilă din alte părți ale casei – o sofa, un scaun cu spătarul curbat, un paravan ornamental – adunate acolo pentru a crea senzația că spațiul este cu mult mai restrâns. În mijlocul acestui decor artificial, având aerul princiar al unei păpuși de porțelan pretențios învesmântate, stătea din profil o doamnă semeață, în vârstă, îmbrăcată într-o rochie albă de bal, lungă până la pământ. O eșarfă croită din material ecosez îi era prinsă de un umăr și trecea peste pieptul ei, iar culorile franjurilor de mătase ale eșarfei ieșeau în evidență pe brocatul rochiei; o diademă cu diamante strălucea ca o coroană din cristale înghețate pe părul ei moale și alb, pieptănat în sus.

Adam putu acum să constate că la câțiva metri de această mică scenă ad-hoc se montase o pânză de mari dimensiuni pe un șevalet înalt. Simți în aer mirosul asemănător cu pinul al terebentinei și apucă să vadă pe cineva mișcându-se în spatele șevaletului, doar o fracțiune de secundă. Înainte de a-și putea face o idee mai clară despre artist, doamna cu diadema pe cap se întoarse și îl văzu, iar figura ei se lumină de un zâmbet încântat.

– Adam! Dragul meu! strigă ea. Rămâi acolo unde ești, voi veni imediat la tine.

Făcând un gest de scuză în direcția pictorului, renunță la poziția în care poza și se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Măsurând-o cu ochiul critic al unui medic, Adam constată cu mulțumire că nu detectează vreun semn de slăbiciune sau ezitare în ținuta ei. Când distanța dintre ei se micșorase suficient, îi întinse ambele mâini fine, cu vene albastre. Adam le strânse și se aplecă, primind un sărut matern pe obraz.

– Adam, nici nu pot să-ți spun cât de încântată sunt să te văd, spuse Lady Laura, iar el, la rândul lui, îi sărută ambele mâini. Îți mulțumesc că ai fost așa de bun și ai venit.

– Chiar crezi că aș fi putut ignora o invitație din partea celei mai iubite doamne? răspunse el cu un zâmbet, după care deveni din nou sobru. Ce mai faci, draga mea?

Lady Laura respinse întrebarea printr-o mică ridicare din umeri, făcându-i în același timp semn cameristei să fie lăsați singuri.

– Sunt cât se poate de bine, având în vedere vârsta la care am ajuns, răspunse ea firesc. Să nu vorbim despre mine. Ce mai faci *tu,* cum te descurci cu ultimul tău roi de studenți în medicină?

– Nu prea rău – deși viața ar fi cu mult mai simplă dacă i-aș putea convinge să nu o ia razna în urma oricărei teorii noi care le iese în cale, fără să stea și să se gândească puțin. Sunt zile când am sentimentul că mă port ca un câine ciobănesc, continuă el, cu un zâmbet mâhnit.

– Ah, știi foarte bine câtă plăcere îți face, de fapt! glumi ea, făcându-i cu ochiul, în semn că știe ea și mai bine.

– Da, presupun că așa este, altfel, probabil, nu aș continua, spuse Adam, apoi se trase puțin înapoi și o măsură pe stăpâna casei cu multă admirație. Dar dumneata, Laura, arăți absolut *splendid* așa, cu toate însemnele tale princiare! Ar trebui să-ți faci portretul mai des.

– Nici să nu aud de așa ceva! Contesa văduvă de Kintoul își roti ochii ei albaștri, în semn de vag dispreț. Astăzi nu este decât cea de a doua ședință de pozat – de *stat în picioare* cred că ar fi mai nimerit să i se zică – și te asigur că mi-am pierdut aproape total entuziasmul. Tot ceea ce pot spera este că Peregrine nu va insista prea mult asupra retușurilor.

– Peregrine? spuse Adam, ridicându-și privirea interesat. Nu cumva este vorba chiar de Peregrine Lovat?

– Ba da, chiar el, răspunse Lady Laura, părând foarte mulțumită de sine. Să înțeleg că ai văzut lucrări de-ale lui?

– Da, așa este, spuse Adam. Câteva dintre portretele lui erau expuse la Royal Scottish Academy ultima oară când am fost acolo. M-au impresionat foarte mult. Stilul său se caracterizează printr-o anumită luminozitate, o profunzime artistică – aproape îți lasă impresia că exprimă mai multe despre subiect decât se poate vedea cu ochiul liber. Aș fi foarte încântat să putem face cunoștință.

– Sunt foarte bucuroasă să te aud spunând asta, pentru că și eu doream foarte mult ca el să te cunoască pe tine.

Această mărturisire candidă îi atrase o privire pătrunzătoare din partea oaspetelui ei.

– Să înțeleg cumva că acesta este motivul pentru care m-ai invitat astăzi aici?

Mușcându-și buza de jos, Lady Laura respiră adânc și își mută privirea în altă direcție.

– Cred că are nevoie de ajutorul tău, Adam, îi spuse ea încet, apoi îl luă la brat și îl conduse ceva mai departe, unde conversația lor nu putea fi auzită de persoana în cauză. Poate nu ar trebui să mă amestec dar... Peregrine nu este o simplă cunoștință de-a noastră. Probabil tu nu-ți aduci aminte, dar el și Alasdair au fost prieteni. Întâlnirea lor s-a petrecut la Cambridge. Alasdair obișnuia – înainte de accident – să-l aducă la cabana de la Ballater, unde se pescuia somon.

Încurajată de liniștea și atenția lui Adam, Lady Laura continuă. Alasdair fusese mezinul și favoritul ei.

– Peregrine era plecat la Viena, să picteze, în momentul când s-a întâmplat, continuă ea, ceva mai hotărât, dar s-a întors acasă pentru a participa la înmormântare. De atunci nu l-am mai văzut multă vreme, deși îmi scria cu regularitate, spunându-mi unde se află și ce face. Aveam uneori senzația că el îl înlocuiește pe fiul meu pierdut. Îți imaginezi cât de încântată am fost când am auzit că și-a închiriat un atelier la Edingurgh, continuă ea mai vesel. L-am invitat imediat să vină și să picteze copiii. Săptămâna următoare a și apărut, pentru a face schițele preliminare. Dacă... dacă nu aș fi fost eu cea care a aranjat această întâlnire, cred că nu l-aș fi recunoscut, spuse ea și se

opri, prefăcându-se a studia cu mare atenție unul dintre ciucurii din partea din față al eșarfei cadrilate. El a fost întotdeauna un băiat foarte liniștit, poate chiar mai rezervat decât era bine pentru el. Doar atunci când uita să fie serios îi apărea un zâmbet de-a dreptul fermecător. Iar acum... acum ai zice că nu mai are nici un pic de viață în el. Lasă senzația că ar vrea să... se rupă total de restul lumii. Dacă nu se găsește cineva care să-i vină curând în ajutor, termină ea sumbru, mi-e teamă că s-ar putea să reușească.

Odată pronunțate aceste cuvinte, își ridică privirea spre Adam, adresându-i o rugăminte mută. Adam îi strânse mâna fragilă, încercând să o liniștească.

– Despre acest tânăr se poate spune orice altceva, însă în nici un caz că nu ar avea prieteni de nădejde, zise el cu un zâmbet cald. Haide să mergem să ne faci cunoștință!

Peregrine Lovat stătea în spatele șevaletului, amestecând nervos culorile pe paletă cu o pensulă al cărei capăt era vizibil ros. Fiecare atitudine a corpului său trăda tensiunea. Văzut de aproape, era un tânăr cu trăsături clasice și atrăgătoare, de înălțime potrivită, în vârstă de cel mult treizeci de ani, cu trup bine proporționat și mâini fine, cu degete puternice. Avea pielea și părul de culoare deschisă și era îmbrăcat cu foarte mare grijă, în pantaloni subțiri de lână și un pulover de cașmir cu gulerul în formă de V, ambele în nuanțe de gri-pal. Mânecile puloverului fuseseră trase în sus, iar manșetele cămășii de culoarea fildeșului fuseseră ridicate ordonat. Cravata de mătase, înnodată exact la nivelul gâtului, indica limpede legătura sa cu Oxford-ul și nu-i permitea nici un fel de relaxare, nici măcar atunci când muncea. Figura lui ovală și trăsăturile simetrice l-ar fi atras poate pe Da Vinci să deseneze un studiu, dacă ar fi făcut abstracție de ochelarii cu ramă din sârmă de aur așezați pe șaua nasului lui. Grosimea lentilelor făcea dificilă detectarea culorii ochilor.

În timp ce Lady Laura pronunța obișnuitele formule de prezentare, Adam începu să-și nuanțeze impresiile lui inițiale, trecând dincolo de simpla aparență fizică. Cea de a doua privire a lui, mai atentă, confirma temerile pe care și le exprimase contesa în privința lui Lovat.

Întreaga ființă a tânărului bărbat sugera o stare de acută reprimare emoțională. Părul cu fir gros, de culoare bronz-pal.

fusese tuns aproape nemilos la tâmple și în spate, iar monocromul rece al hainelor lui nu făcea decât să înlăture restul de culoare din obrajii palizi și trași. Linia strânsă a buzelor trăda și ea încordarea, lipsa oricărei urme de veselie.

Vocea Laurei îl trezi pe Adam din consultul său improvizat. Înțelese că i se adresa artistului.

– Adam este psihiatru, Peregrine, dar nu trebuie să te lași influențat de acest lucru, îi spunea ea, el este un prieten vechi și drag – și un admirator al lucrărilor tale.

– Este purul adevăr, domnule Lovat, spuse Adam, preluând elegant replica din zbor. Îmi face o mare plăcere să te întâlnesc.

Zâmbi și îi întinse mâna, dar nu îl surprinse faptul că Peregrine găsise un mod de a evita strângerea mâinii.

– Te rog să mă ierți, Sir Adam, murmură tânărul, arătându-i nervos degetele mânjite cu vopsele. Mi-e teamă că nu pot să răspund gestului dumitale.

Cu această scuză abia îngăimată printre buzele strânse, se retrase la masa de lucru de lângă șevalet și începu să-și șteargă degetele pe o cârpă. Degetele lui nu erau foarte sigure. Când Adam se apropie cu un pas, ca și cum ar fi vrut să vadă lucrarea neterminată de pe șevalet, Peregrine întinse o mână și aruncă grăbit o bucată de pânză de sac, de culoarea untului, peste ea.

– Nu face nimic, domnule Lovat, spuse Adam, prefăcându-se că nu remarcă gestul acestuia. Îmi cer scuze pentru că ți-am întrerupt munca. Judecând după ceea ce am avut onoarea să văd până acum, talentul dumitale în pictarea portretelor este ieșit din comun. Am fost impresionat mai ales de studiul făcut Lady-ei Douglas-McKay și celor doi copii ai ei. După părerea mea, a fost una dintre cele mai deosebite lucrări expuse anul acesta la Royal Scottish Academy.

Peregrine îi aruncă lui Adam o privire fugitivă, aproape furișă, pe sub pleoapele aproape închise, apoi își îndreptă din nou atenția, ostentativ, asupra pensulei pe care începuse să o curețe.

– Îți rămân foarte îndatorat pentru compliment, domnule, murmură el glacial.

– Modul în care tratezi dumneata reprezentarea copiilor, este o dovadă de adevărată măiestrie, continuă Adam calm. Chiar săptămâna trecută am fost în vizită la familia Gordon-Scott, unde era imposibil să nu remarci portretul pe care l-ai făcut,

recent, fiului și fiicei lor. Mi-am dat seama că este lucrarea dumitale chiar și fără să mă uit la semnătură. Talentul cu care surprinzi sufletul ce se ascunde în spatele fiecărui chip pe care îl pictezi poate fi foarte ușor distins.

Tânărul bărbat murmură niște cuvinte incoerente, care ar fi putut fi o critică de sine, și lăsă din mână cârpa pentru șters culori. Îi aruncă din nou o privire lui Adam, apoi își smulse ochelarii, încruntându-se la ei, ca și cum ceva l-ar fi nemulțumit. Acum, ochii i se dezvăluiră: erau de un căprui mat, iar dedesubt avea cearcăne mari, vineții.

– Uite ce este, Adam, interveni Lady Laura brusc din spatele lor, dacă tu și cu Peregrine aveți de gând să discutați despre avantajele relative ale tehnicii artistice, sunt convinsă că ar fi mult mai comod pentru noi toți să nu o facem în această galerie, unde se simte curentul. Dacă vreți să mă scuzați puțin, mă duc să-i spun Annei să ne trimită cafeaua în salon.

Plecă înainte ca Peregrine să apuce să ridice vreo obiecție – iar Adam nu avea intenția să rateze șansa ce-i fusese creată. Artistul își pusese grăbit ochelarii pe nas, urmărind plecarea contesei cu o privire vecină cu disperarea. Adam se întrebă de ce.

– Ca de obicei, Lady Laura este o femeie foarte atentă și practică, spuse Adam amical, prefăcându-se că-și freacă palmele din cauza frigului. O cafea ar fi extrem de binevenită acum. Mă surprinde faptul că degetele dumitale nu sunt prea țepene pentru pictat. Îmi permiți?

Înainte ca Peregrine să-l poată împiedica, Adam se apropie din doi pași de șevalet și întinse mâna spre pânza de sac. Iuțeala acestei mișcări bruște îl luă pe Peregrine total prin surprindere; întinse și el instinctiv mâna, ca și cum ar fi vrut să-l apuce pe Adam de manșetă, dar răzgândindu-se chiar în ultimul moment.

– Nu... te rog! protestă el, lăsând mâna să-i coboare neputincioasă, Adam însă începu să ridice un colț al materialului protector. Eu... aș prefera din tot sufletul să nu... vreau să spun, nu-mi place să-mi vadă nimeni lucrările înainte de a fi terminate...

Adam îl fixă deodată pe tânăr cu o privire sfredelitoare, care îl dezarmă total pe Peregrine, iar vocea i se frânse imediat.

Adam își îndreptă apoi atenția spre pânză. Cu studiată hotărâre, ridică sacul și dezvălui pictura ascunsă dedesubtul ei.

Pânza cuprindea o fuziune aproape suprarealistă a unor scene care ar fi putut fi desprinse din două picturi absolut diferite. Adam îi cunoștea pe cei trei nepoți Kintoul. Walter, Marjory și Peter Michael priveau fericiți spre lume din prim plan, cu ochii lor luminoși și surâzători. Porțiunea de compoziție pe care o ocupau ei transmitea căldură, viață și culoare. Expresia de inocență răutăcioasă a feței rotunde a lui Peter îl sili pe Adam să zâmbească involuntar. Zâmbetul îi pieri atunci când își ridică privirile, cuprinzând și cealaltă jumătate a lucrării.

Figura grațioasă ce domina fundalul îi aparținea Laurei. Asemănarea era perfectă dar, pe când reprezentarea copiilor era consistentă și senină, aceea a Lady-ei Laura părea insubstanțială și palidă, ca și cum ar fi fost o imagine imprimată pe apă. Expresia ochilor ei era dulce și tristă, iar gura, melancolică, aidoma unui cuvânt de adio. Peisajul întrevăzut prin fereastra din spatele ei era o grădină iarna, adormită sub o pătură de zăpadă.

Adam cercetă tabloul o clipă ce păru nesfârșită, în liniște desăvârșită. Apoi dădu drumul pânzei de sac, iar aceasta se așeză din nou peste imagine.

– Acum înțeleg, spuse el încet, rămas în continuare cu fața spre șevalet. Dumneata știi ce se întâmplă. Nu-i așa?

În spatele lui, îl auzi pe Peregrine gâfâind sufocat. Surprins, Adam se întoarse spre el și-l privi drept în față. Dincolo de lentilele prinse în sârmă, ochii tânărului erau încărcați de durere și tulburare. Evident, Peregrine Lovat nu avea idee ce-l împinsese să picteze așa cum pictase.

– Îmi pare sincer foarte rău, îi spuse Adam cu blândețe, și în proprii săi ochi întunecați își făcu loc compasiunea. Acum îmi dau seama că dumneata, de fapt, nu știi. Este adevărat, însă, ea *moare,* domnule Lovat. Cred că pe pământul ăsta nu există decât infim de puține persoane care știu – iar ea ar prefera ca aceștia să nu știe nici ei – dar dumneata ești în măsură să vezi. Sau, mai degrabă, termină el aproape în șoaptă, nu te poți împiedica să nu vezi.

Peregrine făcu ochii mari. Se retrase cu doi pași, apoi se opri, tremurând vizibil. Deși își mișca gura, nu se auzea nici un sunet.

– Totul este în regulă, dragul meu băiat, murmură Adam. Există multe moduri în care vezi; unele dintre ele se confundă aproape cu înțelesul. Această capacitate a dumitale este un dar, nu un blestem. Poți *învăța* să te folosești de el, nu trebuie să-l lași să se folosească el de dumneata.

Peregrine făcu un mic gest defensiv cu mâinile lui tremurătoare și-și înghiți un nod.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse le răgușit.

– Nu, mi-e limpede că nu știi... cel puțin nu acum, se declară Adam de acord. Dar este în interesul dumitale să te gândești cel puțin la cele ce ți-am spus.

O mișcare discretă la capătul estic al galeriei îi împiedică să zică mai mult. Curând apăru camerista și îi anunță că Lady Laura îi aștepta la cafea în salon. Peregrine ceru scuze că nu-l poate însoți pe Adam, spunând că va veni de îndată ce-și va fi spălat mâinile. Adam nu obiectă și plecă singur spre salon, lăsându-l pe tânărul artist să-și recapete, cât de cât, stăpânirea de sine.

Spre deosebire de oficiala galerie, salonul în care Lady Laura își petrecea, de obicei, diminețile era decorat cu tonuri însorite de auriu și verde proprii frunzelor. Adam o găsi instalată comod într-o sofa îmbrăcată în creton, aflată în fața căminului, unde ardea vesel un foc de bușteni. Un scaun, aparținând aceleiași garnituri, se afla cu fața spre sofa, iar între ele, pe o măsuță, fusese adus serviciul de cafea.

– Un tânăr excepțional de interesant, răspunse el privirii interogative, și se așeză în apropierea ei. Ai avut dreptate să-mi atragi atenția asupra cazului său.

– Se va face bine? spuse ea, arătându-și îngrijorarea. Adam, ce se întâmplă cu el? Ai idee?

Adam o bătu ușor peste mână și o liniști cu un zâmbet.

– După foarte scurta noastră întrevedere, nu aș putea decât să lansez niște ipoteze de bun-simț: totuși, cred că am reușit să-l pun pe gânduri. Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă, ești de acord?

Atunci când li se alătură, câteva minute mai târziu, Peregrine părea neliniștit și închis în sine, chiar dacă griul monocromatic

fusese acum întrerupt de o jachetă elegantă de marină cu nasturi aurii, strălucitori. Acceptă să fie servit cu o ceașcă de cafea și se așează vizavi de Lady Laura, refuzând, în schimb, să mănânce ceva. Liniștită de o privire a lui Adam, Lady Laura se ocupă de desfășurarea conversației, relatând o serie de anecdote despre unele personaje mai excentrice reprezentate în galeria de portrete a familiei. Adam puse curând deoparte ceașca și farfurioara și consultă un ceas de buzunar din argint.

– Ah, te rog să mă scuzi, Laura, dar mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc, spuse el, vârându-și ceasul la loc, într-un buzunar al vestei. Sunt așteptat la raportul de gardă peste o jumătate de oră; numai cerul știe ce stoluri de noi speculații o să-i ispitească pe minunații noștri studenți în medicină dacă nu sunt eu acolo să-i supraveghez. Câteodată mi-aș dori ca psihiatria să fie o știință mai exactă.

– Ești scuzat, dragul meu, spuse Laura, zâmbind. Departe de mine gândul de a-ți monopoliza timpul pe care îl acorzi muncii tale.

Adam se ridică și spuse, râzând:

– Tentația de a mai rămâne nu este câtuși de puțin neglijabilă. Îți mulțumesc foarte mult pentru cafea. Cu permisiunea ta, voi încerca să te vizitez din nou miercuri.

– Știi prea bine că ești oricând binevenit, îi răspunse ea întinzându-i obrazul pentru a fi sărutat. Mulțumesc pentru că ai venit, Adam.

– Plăcerea a fost a mea, scumpă doamnă.

I se adresă apoi lui Peregrine, care stătea retras și tăcut de cealalată parte a măsuței.

– Domnule Lovat, sunt foarte fericit că am putut să te cunosc. Scoase din buzunarul interior de la haină o cutie de cărți de vizită pe care se vedea o monogramă. – Poftim cartea mea de vizită, îi spuse el lui Peregrine. Te rog să mă vizitezi cât de curând, oricând dorești dumneata. După cele ce am văzut astăzi, doresc foarte mult să discutăm eventualitatea ca dumneata să-mi pictezi portretul.

Capitolul trei

URMĂTOARELE două zile trecură fără ca Peregrine Lovat să dea vreun semn de viață. Miercuri după-amiază, Adam făcu o nouă vizită la Kintoul House, așa cum promisese. Spre surpriza lui, Peregrine Lovat nu se afla acolo. După ce se asigură că Lady Laura era în bună dispoziție și se simțea relativ bine, Adam se interesă de tânărul domn, în timp ce își sorbeau ceaiul în salon.

– Nu pot să-ți spun nimic, îi răspunse ea, ieri nu a apărut, iar astăzi de dimineață m-a sunat ca să-mi spună că trebuie să se întâlnească cu un agent oarecare de la o galerie din Londra. Dacă nu aș ști foarte bine cum stau lucrurile, aș putea să te acuz că l-ai speriat și mă ocolește din cauza aceasta.

– De speriat, este foarte speriat, confirmă Adam cu toată seriozitatea. Din nefericire, nu pot face prea mult pentru el până când nu va fi mai speriat de el însuși decât de mine.

Schimbă apoi subiectul conversației, deoarece nu dorea să dezvăluie motivele interesului său pentru Peregrine Lovat – în nici un caz față de Lady Laura Kintoul, a cărei moarte iminentă Peregrine o ghicise. După ce au stat de vorbă aproape o oră și după ce obținuse din partea ei promisiunea că îl va căuta dacă va avea nevoie de el în calitate de medic sau de prieten, își luară rămas bun.

În mod normal, Adam ar fi vizitat-o din nou pe Lady Laura vineri, dar joi se porni o cumplită furtună de toamnă dinspre

Marea Nordului, aducând cu sine vânturi violente, ploi torențiale și o spectaculoasă vijelie cu tunete și fulgere. În răstimp de douăzeci și patru de ore, arborii de pe flancurile nord-estice ale dealurilor își pierdură întreaga lor podoabă de frunze, iar făgașurile de pe câmpuri se transformară în lungi panglici de apă stătătoare. Furtuna tensionase întreaga atmosferă, și mai mulți pacienți de-ai lui Adam de la Jordanburn fusesră cuprinși de crize depresive și gânduri de sinucidere. Rămase împreună cu personalul mult timp peste orele sale obișnuite de program; în consecință, nu avu timp să fie preocupat de Peregrine Lovat nici măcar atât cât de Laura Kintoul.

Până sâmbătă de dimineață crizele se potoliseră, tocmai la timp pentru a-și vedea de îndatoririle sale sociale de la sfârșit de săptămână. Vremea nu se restabilise încă, dar pe la ora zece, când mașina lui, cu Humphrey la volan, ieșea din parcarea de la Jordanburn și o lua spre vest, cerul din partea nordică dădea semne că s-ar putea însenina mai târziu. Bătrânul și clegantul „Bentley", mașina favorită a lui Adam, la care ținea chiar mai mult decât la „Jaguar", își merita pe deplin reputația de „mașină silențioasă de sport" acum, când gonea pe M8 spre Glasgow și Ferniegair, în direcția sud.

Urma să-și petreacă prânzul la Chatelherault – o magnifică vilă de vânătoare construită la începutul secolului al XVIII-lea pentru ducele de Hamilton – prilej cu care Adam promisese să țină un mic discurs în onoarea zilei de naștere a ducelui actual. Deoarece bătrânul domn fusese un prieten intim al propriului său tată, Adam considera contribuția sa la festivități o plăcere, și nu o datorie. Faptul că venise cu „Bentley"-ul în ziua aceea era încă un mod de a-și demonstra afecțiunea, pentru că tatăl lui și ducele fuseseră și ei mari amatori de automobile.

Ar fi preferat să conducă singur, dar faptul că Humphrey era la volan îi permitea să recitească textul discursului pe care îl pregătise. Tot în timpul călătoriei acesteia își revizui și notițele alcătuite pentru cuvântul pe care avea să-l țină în seara acelciași zile la Edinburgh, de această dată la o reprezenație de binefacere cu *Flautul fermecat* al lui Mozart – iată încă un motiv să-l lase pe Humphrey la volan. Adam se îngrozea când trebuia să parcheze în oraș. Apoi, programul încărcat al zilei nu îi permitea să se poată întoarce la Strathmourne între două obligații, așa că îl puse pe Humphrey să pregătească un set

complet de haine de seară, ca să se poată schimba înainte de a pleca spre sala de concert. Pentru Sir Adam Sinclair, baronet, era o sâmbătă mai mult decât obișnuită.

Sărbătorirea ducelui de Hamilton se desfășură perfect, în ciuda faptului că vremea nu se înseninase. Într-un moment când ploaia încetase, Adam îl luă pe bătrânul domn afară, în parcare, pentru a da un ocol „Bentley"-ului, aducându-i, astfel, aminte de zilele de odinioară, când el și cu tatăl lui Adam conduceau nebunește mașini rudimentare în comparație cu impunătorul „Mark VI". Adam se lăsă apoi convins să mai rămână la un pahar după ce plecase majoritatea celorlalți oaspeți, așa că, înainte de a părăsi Chatelherault, abia mai avu timp să se schimbe și să își ia însoțitoarea din acea seară.

Ea era gata la ora pe care o conveniseră, și au ajuns la timp în sala de spectacol. Janet, Lady Fraser, era soția unui medic, coleg cu Adam, care se afla acum la Paris, chemat pentru o consultație. Familia Fraser locuia chiar la nord de Edinburgh, pe cealaltă parte a Estuarului și, la fel ca Adam, erau susținători generoși ai operei. Adam fusese prieten cu soții Fraser încă din copilărie.

Janet Fraser mai era pe deasupra și o romantică incurabilă, care îi atrăgea nemilos atenția lui Adam, cu fiecare prilej, că este un burlac tocmai bun pentru însurătoare și încerca mereu să-i aranjeze „vederi" cu tinere domnișoare de familie bună. După ce Adam își ținuse micul discurs și se întorsese în loja lor, ea se mulțumi să-l necăjească, în stilul ei binevoitor, doar în pauze, permițându-i altfel să fie cuprins de vraja muzicii; dar de îndată ce se văzu în spațiul închis și confortabil al „Bentley"-ului, în drum spre casă, nimic nu o mai opri să-l înțepe cu nenumărate ironii.

– Ești pur și simplu imposibil, Adam, îi spunea Janet, în timp ce Humphrey conducea spre nord, traversând podul peste Forth. Sunt întotdeauna încântată să fiu escortată de tine atunci când Matthew este plecat într-una dintre călătoriile lui, dar ai și tu nevoie de o doamnă a ta proprie. În seara asta ai fi putut să fii la brat cu aproape oricare dintre fetițele acelea tinere și inteligente.

Adam oftă și se așeză mai comod în pernele moi din piele ale „Bentley"-ului, începând să fie puțin agasat de acest joc. Nu renunțase încă la speranța că își va împărți la un moment dat

viața cu o soție și o familie, dar doamna viselor lui, hotărât lucru, foarte pretențioase, se încăpățâna să fie dificil de găsit.

Nu din vina lui Janet, bineînțeles. Cu toate acestea, era bucuros că ea nu putea să vadă că insistența asupra acestui subiect începuse să-l supere. Deși albul fularului și gulerului cămășii sale se vedeau, probabil, foarte bine pe fondul smochingului negru, știa că fața nu i se putea distinge decât vag. Și ea era îmbrăcată în negru, din cap și până în picioare, și se confunda aproape total cu fondul întunecat al banchetei din spate, mai puțin locul în care sclipea o broșă cu diamante, deasupra căreia i se contura fața, ca o pată albă, difuză.

– Trebuie să-ți tot repet că mă păstrez pentru femeia potrivită? se eschivă el cu acest răspuns senin, pe care știa că-l așteaptă. În definitiv, tu ești căsătorită deja.

– Vai, Adam! Ești de-a dreptul incorigibil. Nu că nu ai avea apetituri normale – asta știu de multă vreme. În ultima vreme, totuși, lași impresia că-ți face plăcere să trăiești ca un călugăr!

Adam cântări acuzația. În acea parte a vieții lui pe care nu o cunoșteau cu adevărat decât foarte puțini intimi – anumite aspecte ale muncii lor comune puteau aminti cu adevărat de disciplina și evlavia călugărilor; dar acesta nu era genul de lucruri pe care să fie dispus să le discute cu Janet, indiferent cât de strânsă era prietenia lor.

– M-ai considera la fel de înclinat spre călugărie dacă ne-am opri la Strathmourne să bem un pahar, înainte de a te conduce acasă? întrebă el vesel. Mă grăbesc să-ți atrag atenția că invitația se referă doar la un pahar de băutură. Doamnele fericite în căsniciile lor sunt întotdeauna binevenite la masa trapezei din Mănăstirea Strathmourne, dar chilia mea de călugăr își va păstra sfințenia ei.

– Vai, Adam, chicoti ea. Nu știu de ce te suport. Nu știu de ce te-am suportat și până acum, de atâta vreme.

A fost de acord, însă, să schimbe subiectul, după ce Adam îi spusese lui Humphrey să facă ocolul respectiv; Janet s-a cuibărit mai comod, cu capul rezemat de umărul lui, iar când Humphrey cotea din șosea pe drumul spre Strathmourne, dormita deja.

„Bentley"-ul urca în forță aleea întortocheată spre poarta cu arcadă, însoțit de zgomotul de pietriș ud. În ultima curbă dinaintea casei, Humphrey își întinse mâna spre telecomandă

pentru a deschide poarta. Apoi scoase un strigăt de mirare, și frână.

Mașina derapă puțin și se opri într-o băltoacă cu apă de ploaie. Adam se ridică imediat de pe banchetă și se strădui să vadă ceva prin parbriz, iar Janet se mișcă puțin, deranjată din somn. Tras chiar în fața porților închise din fier forjat și blocându-le, se vedea un „Morris Minor" de culoare verde-închis, cu laterale din lemn. Lumina crudă a farurilor dezvălui în stânga mașinii o siluetă firavă și murdară de ploaie, care se întorsese cu fața.

– Dumnezeule mare, nu cumva este chiar Peregrine Lovat? exclamă Adam, pregătindu-se deja să deschidă portiera.

Artistul nu purta pălărie, nici fular. Ploaia îi pătrunsese prin pardesiu, iar părul blond i se lipise de țeastă. Se vedea că se plimbase încolo și încoace pe lângă mașină de mai multă vreme, deoarece prin covorul umed de frunze căzute se croise o potecă. Timp de o secundă rămăsese nemișcat, ca și cum ar fi fost hipnotizat de faruri; apoi se împletici înainte, apropiindu-se de Bentley ca un somnambul. Nu avea ochelarii pe nas.

– E beat? întrebă Janet.

– Nu cred.

Aruncându-și pardesiul pe umeri, Adam coborî din mașină la timp pentru a-l susține pe tânăr înainte de a cădea în genunchi. Văzut de aproape, în lumina farurilor, Peregrine arăta chiar mai rău decât își imaginase Adam. Ochii îi erau foarte injectați și adânciți în fundul capului, din lipsă de somn, iar pe tâmpla dreaptă îi apăruse o urmă urâtă de lovitură.

– Peregrine, ce se întâmplă cu tine? îl întrebă Adam. Arăți înfiorător!

Peregrine scoase ceva între un suspin și un geamăt și se agăță de gulerul lui Adam cu degetele lui înghețate de ploaie.

– Ajută-mă, murmură el tremurat. Te rog... trebuie să mă ajuți.

– Sigur că am să te ajut, îl liniști Adam. Dar mai întâi să intrăm undeva, ca să nu te mai plouă.

Humphrey coborî și el de pe locul șoferului, ocoli prin fața mașinii și se apropie de ei. Figura lui Janet de-abia se distingea în deschizătura geamului din spate, pe partea stângă. Luând brusc o hotărâre, Adam îl conduse pe Peregrine spre „Morris Minor", îl înfășură cu propriul său pardesiu în jurul umerilor,

înainte de a-l așeza pe scaunul pasagerului, cu ajutorul lui Humphrey.

– Mă descurc eu cu el, îi spuse majordomului, închizând portiera din dreptul lui Peregrine și îndreptându-se spre aceea a șoferului. Tu o conduci acasă pe Lady Fraser. Spune-i că am să o sun mâine și am să-i explic.

În timp ce Humphrey se reîntorsese la „Bentley" și-i explica lui Janet ce se întâmplase, Adam îl cerceta pe Peregrine. Cuibărit în pardesiul lui Adam și tremurând din toate încheieturile, pictorul își scoase ochelarii dintr-un buzunar interior și îi puse pe nas. Cu gândul de a ajunge cât mai repede acasă împreună cu Peregrine, Adam căută cheia de contact, însă fără succes.

– Am nevoie de cheile mașinii, Peregrine, spuse el calm, întinzând mâna.

Peregrine le extrase cu greu dintr-un buzunar al hainei. Când își desfăcu degetele, pentru a da drumul cheii în mâna întinsă a lui Adam, acesta văzu un șir de urme semicirculare sângerânde, acolo unde probabil își înfipsese unghiile în piele. Pentru moment, Adam nu mai zise nimic, alese cheia potrivită la lumina farurilor „Bentley"-ului și porni mașina.

Humphrey îi deschise porțile din interiorul mașinii lui, Adam băgă în viteză „Morris"-ul și trecu printre ele, aruncând priviri furișe spre tăcutul pasager în timp ce străbătea cele câteva zeci de metri până la garaj. În momentul când intrară în curte, se aprinseră reflectoare, declanșate de o celulă fotoelectrică, iar Adam parcă mașina sub unul dintre ele.

– Îmi pare rău că pricinuiesc atâtea necazuri, murmură Peregrine răgușit, după ce Adam trăsese frâna de mână și oprise motorul. Nu aș fi venit aici, dar nu există nici un alt loc unde m-aș putea duce. Cred... cred că sunt pe cale să înnebunesc.

Privirea întunecată a lui Adam rămase neclintită.

– De ce spui asta?

Peregrine făcu un mic gest jalnic, de neputință, fără a îndrăzni să-l privească pe Adam în ochi.

– Am vrut să mă sinucid ceva mai devreme, mormăi el. Dacă ar fi existat un pistol la atelier, probabil că aș fi făcut-o. Apoi m-am gândit să-mi scot ochii cu un cuțit de vopsele. Am reușit să mă opresc cu greu, și numai strângând din pumni cât am putut de tare și izbindu-mă cu capul de pereți. Dacă nici asta

nu e nebunie, nu știu cum să-i mai zic, spuse el, râzând amar, pe jumătate isteric.

– De ce nu mă lași pe mine să judec lucrul acesta? îl întrebă Adam, liniștit. Ai putea să-mi spui ce anume te-a împins să iei pe neașteptate hotărârea de a te distruge?

Un lung frison îl scutură pe tânăr din cap și până în picioare.

– Lady Laura, spuse el stins. E moartă. A murit în după-amiaza asta.

Știrea seacă aprinse un licăr de înțelegere, dar și de durere în privirea fixă a lui Adam.

– Ai făcut bine că ai venit la mine în această seară, spuse el după o pauză care durase cât bătaia unei inimi. Îmi pare rău pentru tine, însă, că nu te-ai gândit să vii mai devreme.

– Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Peregrine, neîncrezător.

– Sunt convins că poți fii ajutat, îl corectă Adam cu grijă, încercând și el să-și revină după șocul știrii primite. Cât despre mine, voi face tot ceea ce-mi stă în puteri. În primul rând, însă, trebuie să-ți schimbăm hainele astea ude.

În absența lui Humphrey, trebui ca Adam să se ocupe singur de toate detaliile practice. După ce-i arătă lui Peregrine unde se afla biblioteca, îl conduse la etaj, într-unul dintre dormitoarele auxiliare, și îi dădu haine uscate din propria sa garderobă; se întoarse apoi la parter ca să dea un telefon. Vocea gâtuită de lacrimi care îi răspunse la Kintoul House îi aparținea Annei, camerista Laurei, și confirma, fără a mai fi nevoie să întrebe, că Peregrine spusese adevărul adevărat despre Lady Laura.

Adam se prezentă și-și ceru scuze că suna atât de târziu, apoi relată ceea ce aflase. Anna îi dădu câteva detalii – cu o voce mereu în primejdie să se frângă – despre modul în care Lady Laura murise cu puțin înainte de ora patru în acea după-amiază, stingându-se liniștit, în timpul somnului. Fiul cel mare și ceilalți membri apropiați ai familiei se adunaseră acum cu toții. Amănuntele înmormântării încă nu fuseseră stabilite.

Era exact scenariul care se desfășura în mod obișnuit la dispariția cuiva dintr-o familie nobiliară. Decesul în sine nu îl lua prin surprindere pe Adam, a cărui prietenie de o viață cu Lady Laura inclusese și îngrijire profesională după ce ea aflase de această boală incurabilă. Ceru să vorbească la telefon cu contele, căruia îi transmise condoleanțele sale și dorința de a

îndeplini oricare serviciu personal de care ar avea nevoie familia. Încheie convorbirea cu promisiunea de a face în dimineața următoare o vizită la Kintoul.

Punând încet receptorul în furcă, își dădu seama că îi venea din ce în ce mai greu să-și țină în frâu sentimentul că suferise o pierdere ireparabilă, împreună cu urma de îndoială că nu făcuse poate tot ceea ce s-ar fi cuvenit.

„Știam bine că nu este vorba decât de o chestiune de timp", se gândi el. „Poate ar fi trebuit să mă aflu acolo". La care, o voce interioară îi oferi răspunsul: „Se făcuse tot ceea ce se putea face. Laura era pregătită pentru această călătorie. Tu însuți i-ai vorbit despre felul..."

Un zgomot venit din holul dinspre bibliotecă îl obligă să se gândească la lucruri imediate și la cele ce trebuiau făcute pentru persoane aflate încă în viață. Câteva secunde mai târziu, Peregrine își făcu o apariție șovăielnică în prag târând după el papucii prea mari, din catifea, purtând însemnele heraldice ale lui Adam, și înfășurat într-un halat de casă albastru, matlasat, cu cel puțin două numere mai mare. Se lăsă condus în tăcere spre un scaun din apropierea căminului bibliotecii.

Era încă livid din cauza frigului și a traumelor suferite în timpul după-amiezii și serii. Pe deasupra, se vedea că este înspăimântat. Prefăcându-se nepăsător, Adam se duse la barul din colț și turnă două măsuri zdravene de whisky în pahare de cristal, îi zâmbi încrezător lui Peregrine și îi puse unul dintre pahare în mâinile înghețate.

– Poftim, să-l bei, îți face bine, îl sfătui Adam. Tocmai am sunat la Kintoul House. Așteaptă puțin, să fac focul, apoi vom sta de vorbă.

Își puse paharul pe placa de deasupra căminului și se aplecă, plictisit, spre vatra în care lemnele fuseseră deja aranjate, potrivi o brichetă specială de producere a focului și o aprinse cu un chibrit lung. După ce se convinse că flăcările erau suficient de puternice, își luă paharul și se așeză în fața lui Peregrine.

– Am vorbit cu Anna, camerista Laurei, răspunse el, calm, privirilor întrebătoare ale artistului. A confirmat, bineînțeles, ceea ce mi-ai spus tu mai devreme. În nici un caz nu trebuie să o bocești pe *ea*. Se află acum în cea mai strălucită companie.

Peregrine făcu ochii foarte mari la această afirmație calmă, menită să-l liniștească.

– Ce vrei să spui? întrebă el, nesigur. Vorbești ca și cum ai *știi!*

– Chiar așa este.

– Dar... cum poți să știi asta? Cine... de fapt, cine ești dumneata?

Adam se sili să-și mențină trăsăturile la o strictă neutralitate, întrebîndu-se cam cât era Peregrine în stare să perceapă.

– Îmi știi numele. Îmi vezi fața, riscă el.

Confuzia și teama apărură din nou pe figura încordată a lui Peregrine.

– Da, șopti el. Acesta este unul dintre lucrurile care mă înspăimântă. Vai, Doamne, dacă aș putea să nu mai văd! se tângui el, clătinând din cap. Dacă posezi o putere oarecare... dacă... dacă ești un vrăjitor... sau ceva de felul acesta... pentru numele lui Dumnezeu, ridică acest blestem!

Ochii îi erau sticloși, ca și cum ar fi avut febră, iar degetele lui strângeau atât de tare paharul, încât Adam se gândi că s-ar fi putut să-l spargă.

– Ți-am spus deja, nu este un blestem! spuse el hotărât. Iar eu nu posed puterea de a te *opri* să mai vezi, chiar dacă aș avea dreptul să o fac. Înainte de a ne continua discuția, însă, va trebui să încerci să te relaxezi. (Făcu un semn cu propriul său pahar spre cel ținut de Peregrine în mână.) Nu mi-ar face nici o plăcere să trebuiască să scot cioburi de sticlă din mâinile tale atât de talentate, dacă se sparge cumva. Dacă whisky-ul nu ți-este pe plac, adăugă el mai blând, pot să-ți dau și un sedativ.

Peregrine se albi și clătină din cap, alarmat; slăbi, totuși, strânsoarea paharului.

– N-nu, te rog. Fără sedative. Ele strică și mai mult. Dacă mă apuc să iau pilule, pierd și puținul control pe care îl mai am asupra viziunilor mele.

– Asta înseamnă că *ai* oarecare *control.*

Peregrine râse nesigur, lipsit de veselie.

– Nu vrei să mă contrazici, așa este? Chiar crezi că am înnebunit?

– Nu, sunt cu adevărat interesat să aflu ce ai de zis, răspunse Adam cu sinceritate. Dar dacă vrei să te pot ajuta, trebuie să te hotărăști, aici și acum, să fii absolut sincer cu mine – indiferent cât de ciudat ți s-ar părea ție că vor suna lucrurile pe care le vei spune! Îți promit că nu am să te judec în nici un fel – dar trebuie

să aflu. Știu că nu îți vine foarte ușor să-mi acorzi atâta încredere – când noi de-abia am făcut cunoștință – dar nu te pot ajuta dacă nu faci așa cum îți spun.

Adam așteptă. Peregrine îl măsură cu privirea un moment, aparent nesfârșit și tensionant, în care rămase nemișcat, după care oftă profund, își trecu mâna peste față și peste părul care începuse să se usuce, deranjându-și ochelarii.

– Îmi pare rău. Eu... nu a existat până acum nimeni cu care să pot discuta despre lucrul acesta. De unde să încep?

– De la început e cel mai bine, răspunse Adam. Când îți aduci tu aminte că ai *văzut* pentru prima oară?

Peregrine înghiți cu greu, își scoase pentru o clipă ochelarii și își frecă ochii cu dosul palmelor. Apoi își puse ochelarii la loc și rămase cu privirile în stropul de băutură din pahar.

– Nici... nici nu-mi amintesc să nu fi văzut vreodată, murmură el. Când eram copil, vedeam tot felul de lucruri... lucruri care de fapt nu existau. Vedeam pe unii pereți tablouri care se dovedeau după aceea, a fi goi. Vedeam în oglindă și alte fețe în afară de a mea. Câteodată vedeam cum în jurul meu se întâmplă lucruri ca din alte vremuri..., vorbi el, apoi vocea i se stinse.

– Erai speriat de ceea ce vedeai? se interesă Adam.

Întrebarea păru să-l ia pe Peregrine prin surprindere. Se gândi și se încruntă.

– Acum, dacă mă întrebi, îmi dau seama că nu, spuse el. În schimb, îl speria îngrozitor pe taică-meu, după ce a descoperit ce se întâmplă. A fost convins că se petrecea ceva foarte grav cu mine. Când eram chiar mic de tot, exista o hoardă întreagă de prieteni care veneau și discutau cu mine tot timpul – îmi spuneau povești, se jucau cu mine. Știu bine că foarte mulți puști au prieteni imaginari, dar perioada asta trece, mai devreme sau mai târziu. Ai mei păreau extrem de reali. Când am început să mă duc la școală, unii dintre ei mă ajutau la învățătură. Uneori chiar îmi vindeau ponturi în timpul examenelor – deși niciodată nu îmi dădeau răspunsul mură în gură.

Îi aruncă lui Adam o privire oblică și se simți încurajat de faptul că acesta era tăcut și îl urmărea atent.

– Totul... părea atât de natural, încât nu m-am gândit niciodată prea atent la asta, continuă el, până când nu am început să stau de vorbă cu ceilalți băieți. De-abia atunci am

înțeles că... niimeni altcineva nu era conștient de prezența prietenilor mei. În cele din urmă am făcut greșeala de a-l întreba pe tatăl meu.

– De ce a fost o greșeală?

Peregrine ridică din umeri și se strâmbă.

– Dacă l-ai fi cunoscut pe tatăl meu, nu ai mai fi întrebat. El era un realist convins și incorijibil. L-a îngrozit gândul că propriul său fiu poate avea atâta imaginație.

– Înseamnă că ai discutat cu el destul de amănunțit?

– Nu aș zice că am *discutat*, spuse Peregrine, zâmbind amar. Haide să zicem că am avut un schimb de cuvinte. Mi-a explicat foarte clar că imaginația mea supraactivă nu poate fi tolerată. Din nefericire, intervenția lui nu mi-a fost de mare folos. Ba chiar mi-a mers din rău în mai rău. Din câte îmi dădeam seama, cu cât eram mai tulburat și mai supărat, cu atât deveneam mai predispus să văd tot felul...

Se uită din nou la whisky-ul din pahar.

– Câți ani aveai? întrebă Adam.

– Cam unsprezece, răspunse Peregrine fără intonație.

– Și ai idee dacă tatălui tău i-a trecut prin minte să te supună unui control psihiatric?

Peregrine clătină din cap, neîndrăznind să-l privească pe Adam în ochi.

– Considera că răspândirea acestei știri s-ar fi răsfrânt neplăcut asupra întregii familii. În cele din urmă a renunțat să mă mai bată la cap, și mi-a explicat pur și simplu că dacă... vroiam să rămân fiul său în continuare, trebuia să-mi controlez fantasmele.

Adam confirmă scurt din cap. Se întâlnise cu sistemul acesta de mult de prea multe ori.

– Continuă.

Peregrine își închise pleoapele pentru câteva secunde, apoi merse mai departe.

– După cum poți să-ți imaginezi, amenințarea a funcționat prea bine. Am făcut orice efort omenesc pentru a ține departe cealaltă lume. Presupun că metodele lui s-au dovedit valabile, și am reușit până la urmă să fac totul uitat, când împlinisem treisprezece ani.

Tonul vocii sale nu trăda triumf, ci mai degrabă groază. După o pauză, Adam îl întrebă, ca și cum nu se întâmplase nimic:

– Haide să lăsăm asta pentru moment. Când ai început să desenezi și să pictezi?

Peregrine părea ușurat.

– Asta e ușor de răspuns, spuse el. Era la începutul celui de-al treilea an de școală elementară – cam în perioada când nu mai eram vizitat de lumea aceea. M-am decis să merg la orele de artă, care era subiect facultativ, spuse el, zâmbind ușor. Mi s-a părut incredibil, pentru că nu știusem până atunci că pot să desenez. După aceea, a fost ca și cum s-ar fi deschis o lume cu totul nouă înaintea mea, înlocuind-o pe aceea pierdută.

– Ce desenai? îl întrebă Adam, încercând să-l țină departe de terenul minat care îi provoca emoții atât de puternice.

– Ei bine, cele mai neutre peisaje și clădiri, în primul an, studiind cu mare atenție regulile perspectivei, spuse Peregrine, cu voce mai sigură de sine acum, când vorbea despre arta lui. Colegilor mei de clasă nu le plăceau exercițiile de tehnică; dar mie exercițiile de perspectivă mi se păreau un soi de... o, nu știu... un soi de magie, presupun. Existau anumite reguli pe care trebuia să le respecți, dar posibilitățile erau aproape infinite. Doamna care ne preda mă ajuta foarte mult și am început astfel să prind încredere în mine.

Gustă o gură de whisky și căzu pe gânduri, apoi continuă:

– Mi-a mers chiar și mai bine odată ce am început cu studiile pe figuri vii. Portretul a fost punctul meu forte de la bun început. În ultimul an, i-am făcut directorului un portert în rolul lui Robert Bruce*, care a fost apreciat atât de mult, încât am câștigat un premiu important. Tatăl meu nu privea cu ochi prea buni toate înclinațiile acestea artistice ale mele – cred că ar fi preferat să fiu foarte bun la sport – dar nu prea mai ai nimic de zis când vezi un tablou pe coperta lui *Scottish Field*. Din fericire, am trecut examenele destul de bine și atunci nici el nu a mai avut nimic de zis... Eu doream să urmez o școală de artă – el ar fi vrut să mă ocup de drept – așa că am ajuns la un compromis și m-am dus la Oxford pentru a studia istoria artei și

* Rege al Scoției (1306–1329). A unificat și eliberat această provincie (n. tr.).

apoi școala de artă. Acum socotesc că ar fi fost mai bine dacă făceam ca el și mă duceam la drept – sau mă făceam bancher, sau chiar și economist.

– Crezi sincer acest lucru? întrebă Adam, continuând să aibă grijă să folosească un ton neutru.

– Da! declară Peregrine vehement. Este adevărat, am pornit destul de bine în primii ani după ce am terminat școala de artă. Am trecut prin mai multe evenimente norocoase, mulțumită Lady-ei Laura și altora. Eram chiar pe cale să-mi câștig o reputație, când lucrurile au luat brusc o turnură mai nefericită.

– În ce sens?

– Viziunea mea... s-a schimbat, spuse Peregrine și luă o nouă înghițitură de whisky. Am început din nou să am viziuni. Deși am încercat să le țin sub control, nu am reușit întotdeauna. Din ce în ce mai des, când începeam un nou portret, vedeam lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd. Uneori, privind figura unui model, mă surprindeam citindu-i viitorul...

– Văzându-i moartea, vrei să spui.

Adam pronunță întrebarea ca pe o afirmație. Buzele lui Peregrine se strânseră și îi dădeau un aer înverșunat.

– Nu se întâmpla de fiecare dată. Dar se petrecea destul de des ca să mă conving că a picta pe cineva trecut de vârsta majoratului însemna pentru mine să cochetez cu spitalul de nebuni.

– De aceea ai și pictat mai ales copii, în ultimii câțiva ani, completă Adam, înclinând din cap. Ce te-a convins să o pictezi pe Lady Laura?

– Ai încercat vreodată să o refuzi pe Lady Laura? replică Peregrine, aruncându-i lui Adam o privire aproape neîncrezătoare. Apoi, discutasem inițial să-i pictez pe nepoți. Numai după ce am început mi-a cerut să o includ și pe ea în tablou. Pe ea nu puteam să o refuz așa de ușor; era cea mai bună și mai generoasă dintre ocrotitorii mei – aproape ca o mamă, dacă vrei să știi. De aceea, atunci când am înțeles ce pictam de fapt... Respiră profund, cu întreruperi, și încercă să continue. Am încercat să mă conving că nu poate fi adevărat, șopti el. Era singurul lucru pe care îl puteam face pentru a continua. Am vrut să-mi scot din minte obsesia bine știută, dar nu mi-a fost cu putință. Pe urmă ai apărut *dumneata* – și atunci nu a mai fost

posibil să neg evidența. Ea a murit acum, așa cum prevăzusem. Iar mie... mie nu mi-au mai rămas lacrimi pe care să le vărs.

Își îngropă fața în mâini și hohoti, cutremurându-se din tot trupul, fără să-i curgă însă vreo lacrimă. Împărtășindu-i durerea, Adam îi puse o mână pe umăr.

– Peregrine, îi spuse el pe același ton liniștit, diagnosticul Laurei Kintoul a fost pus acum aproape șase luni de zile, știindu-se că este într-un stadiu avansat. Așa se întâmpla cu mult înainte de a începe tu portretul ei. Faptul că-i prevezi cuiva moartea nu înseamnă că i-o și provoci.

Văzând că Peregrine nu răspunde, Adam încercă o nouă tactică.

– Moartea este singurul lucru pe care îl vezi?

Peregrine scutură scurt din cap.

– Ce altceva mai vezi? îl îmboldi Adam.

Peregrine își înălță capul, încercând din nou să-și stăpânească emoțiile.

– Ei bine, mi-este... greu să descriu, ezită el. Văd acele lucruri... pe care am senzația că le vedeam și când eram foarte mic. Uneori nu se schimbă decât fundalul, și atunci mi se pare că am nimerit într-un alt timp sau într-un alt loc. Câteodată fața însăși este cea care schimbă, dacă o privesc dintr-un alt unghi sau într-o altă lumină. Rămâne aceeași persoană, și totuși ceva se schimbă.

Adam făcu un semn afirmativ din cap.

– Poți să-mi dai un exemplu?

Peregrine își mușcă buzele.

– Uite, să luăm exemplul tău. Chiar și acum, cât stau aici, nu pot să fiu foarte sigur cum arăți. Un anume lucru în expresia ta se schimbă tot timpul. În clipa asta te văd altfel decât te vedeam acum un minut.

Adam îl asculta concentrat.

– Vezi moartea mea?

Peregrine tresări la această întrebare, apoi se liniști iarăși.

– Nu. Nu moartea ta...

Își îngustă ochii și îl privi din diverse unghiuri, ca și cum ar fi încercat să-și clarifice imaginea.

– Nu are nici un rost, îi spuse el, după o pauză. Nu pot să-ți spun cu exactitate ceea ce văd.

Adam se gândi un moment, cântărind cu atenție cuvintele pe care avea să le spună.

– Cred că ar trebui să vedem dacă nu există un mod de a remedia asta, spuse el în cele din urmă, punând deoparte paharul lui neatins. Există căi pentru separarea și clarificarea percepțiilor. Dacă ești de acord, îți propun să facem un experiment simplu.

– Un experiment?

Pentru o fracțiune de secundă, Peregrine se simți ca o fiară încolțită, apoi luă o înghițitură de whisky și se calmă.

– De ce nu? spuse el, devenind deodată nepăsător. Un lucru mi-e limpede, că nu pot merge mai departe în stilul acesta. Dacă experimentul tău îmi oferă o speranță, oricât de vagă, sunt gata să-l accept.

Capitolul patru

— FOARTE bine, băiete, îi spuse Adam aprobator. Tot ce ne mai trebuie acum sunt câteva accesorii simple.

Se ridică de pe scaun și aduse o măsuță din lemn de trandafir de la capătul unei canapele din apropiere, pe care o așeză chiar în spațiul dinaintea scaunului lui Peregrine. Apoi se întoarse la bar și căută în niște sertare din partea de jos a acestuia. Se întoarse peste câteva momente, aducând cu sine o plută pentru pescuit făcută din sticlă transparentă, de culoare verde-pal. I-o încredință lui Peregrine, care puse paharul deoparte și luă obiectul.

– O sferă de cristal? comentă artistul cu mai mult decât o urmă de scepticism în voce.

– Dacă vrei să-i spui așa, răspunse Adam zâmbind. Am să-ți explic imediat totul. Apoi poți să te hotărăști dacă vrei să mergi mai departe.

De pe polița de deasupra căminului luă unul dintre cele două sfeșnice din argint ce încadrau o pictură în ulei reprezentând o scenă de vânătoare, se aplecă și aprinse un chibrit lung de la flăcările din cămin și se folosi apoi de el pentru a aprinde lumânarea din sfeșnic, după care se apropie de masa lui Peregrine și îl așeză cu grijă chiar în mijloc. Peregrine urmări toate aceste preparative cu un amestec de fascinație și nesiguranță. La lumina pâlpâitoare a lumânării, complicatul

model al intarsiilor de pe suprafața mesei din lemn de trandafir aproape începu să strălucească.

– Asta-i tot, spuse Adam, reluându-și locul din fața lui Peregrine. După cum probabil știi, cheia majorității tulburărilor psihice zace de obicei ascunsă în zona inconștientului oricărui individ. Ca să obții accesul la acea cheie, trebuie mai întâi să adormi vigilența stratului conștient al minții. Există metode chimice pentru aceasta, bineînțeles, dar ele au, fără excepție, efecte secundare. Pe urmă, mi-ai spus deja că medicamentele agravează și mai mult starea ta. Ceea ce-ți propun, atunci – ceea ce și prefer, oricum – este să folosim una dintre multiplele tehnici de meditație care mi-au fost utile în trecut. O cale prin care inconștientul își păzește secretele se obține prin proiectarea temerii asupra conștientului. Prin urmare, aș vrea să faci un exercițiu simplu de relaxare, ca să vedem dacă nu putem ocoli frica, ajungând apoi la ceea ce te frământă cu adevărat.

– Eu *știu* ce mă frământă, mormăi Peregrine. Nu mă pot împiedica să văd lucruri pe care nu ar trebui să le văd!

– De ce nu vrei să-mi faci plăcerea să te prefaci că ai încredere în mine? îi spuse Adam cu blândețe. Știu bine că ești un pachet de nervi – și pot să te înțeleg – dar nu o să-ți fie mai bine dacă nu mă lași să te ajut.

Adus din nou la ordine de această dojană blajină, Peregrine se holbă ca o bufniță la Adam prin ochelarii lui cu lentile groase, apoi făcu un gest hotărât.

– Îmi pare rău, spuse el, îmblânzit. Ce vrei să fac?

– Mai întâi de toate, spuse Adam liniștit, vreau să prinzi pluta între mâinile tale și să o ții în așa fel încât să vezi prin sticlă flacăra lumânării.

– Perfect, răspunse Peregrine, răsucind globul din cristal în toate direcțiile, cercetând cum se vede din mai multe unghiuri. Să nu-mi scot ochelarii mai întâi? întrebă el.

– Poți să-i scoți, dacă te simți mai bine. Cum vezi fără ei?

– O, acceptabil, răspunse Peregrine. De fapt sunt pentru distanță. Are vreo importanță pentru experiment?

– Nu, nu are.

– În acest caz, îi las la ochi. Ai să mă hipnotizezi? îl întrebă, el nesigur, pe Adam.

– Deci deja îmi cunoști toate șmecheriile, spuse Adam, lăsându-se pe spate în scaun și zâmbind vag amuzat. Nu trebuie

să fii îngrijorat. Nu am să mă port ca Svengali sau Contele Dracula, care le răpesc victimelor orice urmă de voință. Îți promit că vei avea controlul asupra situației în fiecare moment.

Asigurarea respectivă smulse zâmbetul scontat, chiar dacă acesta era puțin încordat. Renunțând să se mai împotrivească, Peregrine își aplecă privirile asupra globului și luminii răspândită de lumânare. Văzută prin vagile imperfecțiuni ale sticlei suflate prin procedee primitive, flacăra părea să prindă o viață a ei proprie, dilatându-se și contractându-se într-o succesiune de forme strălucitoare care dansau.

Treptat, pe măsură ce vocea scăzută a lui Adam îl îndemna să se relaxeze și să privească imaginea flăcării, Peregrine se simțea tot mai atras de lumina caldă și vie, scăldându-se în gloria ei pe măsură ce îi acoperea spațiul viziunii. Simțea cum i se umple trupul de o senzație de ușurare, de parcă și-ar fi pierdut greutatea. Departe de a fi stranie, senzația aceasta i se părea ciudat de familiară, chiar liniștitoare.

Peregrine închise ochii, încercând să-și reamintească unde și când mai avusese aceeași senzație. În același timp, auzea vocea profundă și sonoră a lui Adam Sinclair vorbindu-i în cuvinte limpezi, dar îndepărtate, ca și cum ar fi străbătut o mare distanță.

– Foarte bine... Închide ochii. Relaxează-te și plutește. Nu ai de ce să te temi. Ești în perfectă siguranță. Relaxează-te, nimic altceva. Relaxează-te...

Încetul cu încetul, de pe fața artistului dispărură și ultimele urme de tensiune. Pe măsură ce se liniștea, respira mai ușor, cu regularitatea firească a cuiva pe cale să adoarmă. Adam tăcu pentru câteva secunde, ca să vadă dacă asta îl va trezi, dar Peregrine nu făcu decât să scoată un oftat și păru să fie și mai la largul lui.

– Asta-i foarte bine, spuse Adam încetișor. Mă auzi limpede?

– Da.

Răspunsul fusese aproape imperceptibil.

– Excelent, continuă Adam pe tonul lui liniștit și dătător de încredere. În acest moment, ești perfect conștient de ceea ce se petrece în jurul tău; nu merită să te preocupi prea tare de alte lucruri. Ești relaxat, în siguranță și pace. Acum, am să aduc un lucru din colțul opus al încăperii. Când mă întorc, am să-ți

pretind să-mi faci un serviciu simplu – un lucru care îți este sigur la îndemână. Ești de acord?

– Da.

Adam se duse mulțumit la biroul din cealaltă parte a bibliotecii, întorcându-se cu un creion și un teanc de hârtii albe. Peregrine stătea în poziția în care îl lăsase – relaxat și nemișcat, cu ochii închiși.

– Totul este perfect, îl liniști Adam, pe același ton calm, de care se folosise tot timpul. Acum nu ne mai trebuie pluta. Așa că o voi lua din mâinile tale, spuse el făcând exact așa cum promisese. Îți dau în schimb un creion și niște hârtie. Vreau să mai respiri profund de câteva ori, pentru ca să înlături orice posibilă urmă de tensiune sau de teamă care ar mai fi rămas în tine. Apoi, când ești gata, vreau să deschizi ochii și să mă privești, cu întreaga ta intuiție interioară și să desenezi ceea ce vezi. Ai înțeles?

Peregrine făcu un semn de consimțământ și pleoapele lui clipiră, în timp ce respiră, încet și profund. Adam se retrase tăcut în scaun și se așeză cât mai confortabil, picior peste picior. Când își ridică din nou privirile, peste câteva secunde, ochii obișnuiți, căprui ai artistului dobândiseră o puternică luminozitate interioară, aidoma unor făclii.

Adam nu se mișcă și nu vorbi, urmări numai nuanțele de expresie de pe figura pacientului, simțind ațintite asupra sa privirile lui Peregrine. După ce îl scrută atent, artistul își luă creionul și hârtia și începu să schițeze grăbit, privirile sale părăsind doar rareori modelul. Un moment mai târziu, se încruntă și mâzgăli viguros peste ceea ce desenase și începu o nouă schiță. După ce o mâzgăli și pe a doua și o luă de la capăt, părând din ce în ce mai tulburat, Adam se ridică încetișor, se apropie de el și-i puse încet o mână pe umăr, oprindu-l astfel din lucru, în timp ce cu cealaltă îl atinse ușor pe frunte.

– Închide ochii și relaxează-te, Peregrine, murmură el. Rlaxează-te și dă-ți drumul să plutești. Din câte se pare, ți-am dat o muncă mai grea decât mi-am închipuit. Liniștește-te și odihnește-te câteva minute, în timp ce eu am să mă uit la ce ai desenat.

Peregrine acceptă să i se ia hârtiile și creionul fără să se împotrivească, ochii i se închiseră și mâinile i se cuibăriră în poală, oftând ușurat. Adam îl urmări câteva momente,

jucându-se absent cu creionul, apoi își îndreptă atenția spre cele desenate de Peregrine.

Din fericire, mâzgălelile nu acoperiseră total lucrarea. Schița de sus reprezenta o figură uscățivă, bărboasă, cu ochi profunzi și nas fin, aristocratic deasupra unor buze severe și pătimașe. În jurul figurii se distingea o pânză de zale, iar deasupra apărea un coif conic, în stilul sfârșitului de secol al XIII-lea. Obiectul delicat sugerat pe umărul stâng al mantalei era, fără îndoială, o cruce de Malta în opt colțuri, semnul distinctiv și pentru cavalerii templieri.

Adam își strânse buzele, înțelegând ceea ce întrevăzuse Peregrine – ecouri ale unei vieți trecute ale cărei detalii nu-i erau accesibile decât lui Adam însuși, atunci când se afla în profundă stare de transă modificată, și doar extrem de vag în stare normală. În calitate de psihiatru, prefera să creadă că amintirile lui „îndepărtate" erau plăsmuiri psihologice – subterfugii născocite pentru a putea să ordoneze informații mai ușor de pus pe seama fanteziei unei existențe trecute decât în contextul rece și concret al realității. Acel fond al lui mai mistic prefera să considere că totul era adevărat până la ultima iotă; dar el nu avea căderea să dezlege acest mister.

În chip de compromis, își permitea să funcționeze *ca și cum* ar fi fost adevărat, acceptând pur și simplu și folosindu-se de perspectivele oferite de „fostele euri", pentru că ele se dovedeau de obicei valabile – chiar dacă metodele pe care le folosea nu aveau adesea nimic de-a face cu pregătirea medicală sau cu cea mai simplă logică, cu atât mai puțin cu apartenența și apropierea de o biserică pe care o susținea cu multă generozitate.

În același timp, existau dovezi tangibile ce confirmau că Sir Adam Sinclair, baronet, avea cu adevărat o linie de strămoși ce cobora cel puțin până la cavalerii Templului de la Ierusalim. Fortăreața ce aștepta să fie renovată în partea de nord a domeniului era proprietatea familiei de cel puțin cinci sute de ani – fiind un fost centru al templierilor, așa cum erau, de altfel, majoritatea localităților din Scoția în denumirea cărora apare cuvântul „temple". De altfel, titlul baronial al familiei Sinclair provenea de la domeniul Templemor, și nu de la Strathmourne. Se mai spunea că sânge de templier curge și prin venele Sinclair-ilor, din acele vremuri întunecate când ordinul fusese lichidat peste tot, cu excepția Scoției.

La o asemenea distanță, o parte a „dovezilor" istorice erau inevitabil cețoase – dar acest lucru nu conta prea mult. Anumite adevăruri pur și simplu *există*. Iar adevărul ultim asupra templierilor, pe care până și cărțile de istorie sunt înclinate să-l afirme – și de care Adam nu se îndoise niciodată în inima lui – era că acei cavaleri ai Templului din Ierusalim urmaseră calea unică a devotamentului față de apărarea tărâmului sfânt și păstrarea adevărurilor secrete, mulți dintre ei preferând să ardă pe rug ca martiri decât să trădeze ceea ce ordinul considera sacru. Și, deși un rege al Franței din secolul al XIV-lea își pusese în gând să distrugă ordinul, sperând să intre astfel în posesia bogățiilor lor legendare, el nu avea să afle niciodată că această comoară a templierilor nu consta în aur, ci în cunoaștere...

Cunoaștere. Peregrine Lovat părea să dețină această cunoaștere – chiar dacă era limpede că nu era conștient de asta. Gânditor, Adam se întoarse la lucrarea tânărului. Dincolo de mâzgăleli, cea de a doua schiță arăta aceeași forță și hotărâre ca și cea dintâi, dar figura era de astă dată fără barbă, cu trăsături de șoim, încadrată în faldurile unei pânze în dungi bine conturate. Obiectul înalt schițat de Peregrine deasupra acestui acoperământ era coroana dublă a Egiptului de Sus și de Jos, unite de un disc solar montat între pene mari de struț – podoaba înalților preoți ai Egiptului.

Privirile lui Adam părăsiră imaginea schițată și se îndreptară spre flăcări. Cel de-al doilea desen era cu mult mai șocant decât cavalerul templier, deoarece descria cea mai vie dintre amintirile îndepărtate ale lui Adam. Se întrebă, fugitiv, ce alte fețe ar mai fi schițat Peregrine, dacă Adam nu l-ar fi oprit.

Băiatul avea har. Acest lucru nu putea fi pus la îndoială. Iată ce întrebare îl preocupa acum: cine era, de fapt, Peregrine Lovat și cum se făcea că posedă capacitatea de a pătrunde dincolo de masca materiei pentru a *vedea* sufletul celorlalți, mai ales pe acela al unei persoane care fusese pregătită așa cum era Adam? Răspunsul la această întrebare putea să aibă consecințe foarte importante, nu numai pentru Peregrine, dar și pentru Adam și asociații săi.

Se întoarse spre tânăr și îl privi îndelung, concentrându-se cu toată ființa pentru a alege cel mai potrivit mod de a merge mai departe. Peregrine stătea liniștit, cu mâinile strânse în poală

și cu ochii închiși, în spatele ochelarilor cu rame din aur, dar Adam se îndoia, totuși, că transa era suficient de profundă pentru ceea ce avea el de gând acum. Punând foile pe polița căminului, se hotărî să vadă cât de bun se dovedea Peregrine în postura de mediu hipnotic.

– Peregrine, îl chemă el liniștit, aș vrea să mergem un pas mai departe, dacă îmi este permis. Vrei să ai încredere că lucrul pe care ți-l cer este doar spre binele tău?

Primind răspunsul afirmativ somnoros al tânărului, Adam îi scoase încet ochelarii, pentru ca să aibă control asupra pleoapelor.

– Acum te rog să-ți ții ochii închiși, îl sfătui Adam. Ți-am scos ochelarii ca să te simți mai confortabil. Oricum, pentru un timp nu ai nevoie să vezi. Vreau să respiri profund și să te concentrezi asupra bătăilor inimii. Vreau să-ți număr pulsul, iar tu vei număra alături de mine.

Apucă încheietura lui Peregrine între degete și-i simți pulsul egal și puternic.

– Respiră adânc și concentrează-te asupra bătăilor inimii, continuă el. Îți simți pulsul și ritmul vieții tale cum te poartă adânc, și mai adânc, acolo unde este atâta liniște... acum numărăm invers de la zece... nouă... opt... șapte...

Vedea buzele lui Peregrine mișcându-se și continuând să numere; simțea cum alunecă tot mai adânc. La pronunțarea lui „unu" final, nici măcar șoapta nu se mai auzi.

– Perfect, răspunse Adam, abia auzibil. Foarte relaxat... profund relaxat. Și acum, când mâna mea te atinge pe frunte, vreau să te cufunzi într-un... somn... încă și mai profund.

Pronunțând cuvântul „somn", se ridică puțin și își atinse ușor subiectul între sprâncene. Un tremur provocat de mișcarea globului ocular se înregistră rapid sub partea de jos a pleoapelor, dar imediat după aceea Peregrine respiră profund și egal; apoi oftă, iar capul i se înclină ușor înainte.

Această reacție era exact cea așteptată de Adam. Luă una dintre mâinile inerte ale subiectului, îi ridică brațul până la nivelul umărului și i-l întinse drept, trecându-și mâna liberă de mai multe ori în jurul brațului lui Peregrine, de la umăr și până la încheietură.

– Acum imaginează-ți că brațul tău devine la fel de rigid și dur ca o bară de fier, spuse Adam, atingându-i încheietura

cotului, pentru a da și mai multă greutate cuvintelor. Devine atât de rigid încât nici tu și nici eu nu-l putem îndoi, iar tu nu-l poți coborî. Dacă vrei poți încerca, însă nu-ți poți îndoi brațul.

Peregrine păru să încerce cu adevărat. Adam văzu consternarea ce-i apărea pe chip, dar brațul nu se clinti. Repede, înainte ca Peregrine să se alarmeze sau să reușească să-l miște, Adam făcu din nou un gest de mângâiere de-a lungul brațului.

– E-n regulă, Peregrine. Brațul tău se întoarce acum la starea lui normală. Nu mai este rigid. Nu mai are rost să te străduiești să-l miști, relaxează-te. Brațul tău se poate întoarce acum pe lângă corp. El este perfect normal și nu va exista nici un efect secundar. Acum dormi. Dormi profund.

Adam se gândi în liniște cum să meargă mai departe. Ar fi putut încerca să-l poarte pe Peregrine înapoi în timp, spre o viață anterioară, în speranța că va găsi niște indicii pentru problema lui din prezent; exista însă o cale mult mai rapidă și cu mult mai sigură. Nu era nici pe departe una dintre procedurile obișnuite ale psihiatriei – iar pe majoritatea colegilor lui medici i-ar fi scandalizat de-a dreptul – dar nici Peregrine Lovat nu era un caz obișnuit.

– Peregrine, reveni el într-un târziu, te descurci cu adevărat nemaipomenit. Ai atins un nivel de transă profundă foarte util, iar peste câteva momente am să-ți pretind să te cufunzi încă și mai adânc. Pentru moment, însă, am alte instrucțiuni pentru tine. Din motive pe care ți le voi spune poate, trebuie să nu-ți aduci aminte nimic din ceea ce este pe cale să se întâmple, atunci când te vei trezi, mai târziu. Dar atunci când îți voi cere să-ți reamintești, dacă o voi face în viitor, totul îți va reveni în minte, în cele mai mici detalii. Am motivele mele să-ți pretind acest lucru, dar nu este bine ca tu să le cunoști acum. Deci, în memoria ta conștientă nu va rămâne nimic din ceea ce vei auzi sau afla în momentele ce urmează, spre binele tău. Fă un semn dacă înțelegi și accepți aceasta.

Atunci când Peregrine confirmă ușor din cap, Adam își trase scaunul mai aproape de măsuța din lemn de trandafir, reducând distanța dintre el și subiect.

– Mulțumesc. Nu am să profit necuvenit de încrederea ce mi-o arăți. Și acum, vreau să te duci adânc, foarte adânc... de două ori mai adânc decât ești acum. Du-te atât de adânc încât nimic din ceea ce ai auzi cu urechile tale să nu se înregistreze pe

vreun nivel conștient până când nu-ți ating încheietura astfel și nu îți spun să vii înapoi.

Prinse scurt încheietura lui Peregrine între primele două degete de la ambele mâini.

– Numai în cazul în care ești amenințat de o primejdie fizică reală, așa cum ar fi focul, poți încălca aceste instrucțiuni și să ieși din transă. Acum lasă-ți capul pe spate și dormi. Dormi adânc, nu auzi nimic și nu-ți aduce aminte nimic. Somn profund.

Când se convinse că Peregrine nu mai era conștient de ceea ce-l înconjoară, Adam se deplasă în spatele scaunului său, vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un inel din aur masiv cu sigiliu și cu un safir splendid. Și-l puse pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă, atinse piatra cu buzele, iar apoi își fixă dosul palmelor pe speteaza scaunului, încadrând capul lui Peregrine, cu palmele deschise în sus. Luând drept punct de referință lumânarea ce mai ardea încă pe masă, în fața lui Peregrine, inspiră profund, se concentră și, odată cu expirarea, pronunță aproape tăcut cuvintele de început ale unei invocații, formulate în greaca și latina elenistică din Alexandria celui de-al III-lea secol înainte de Cristos:

„Ego prosphero epainon to photi..."

Continuă restul în minte, înălțându-și inima și mâinile în semn de jertfă altruistă.

„Aduc laudă Luminii întruchipată în Ra: Pantocrator, Deus de deo... în Horus: Logos, Veritas varitatis... în Isis: Hagia Sophia, Regina Caeli... și în Osiris: Nous, Lumen de lumine... Tu, Slăvite Zeu, ești Lumina Eternă, Alpha și Omega, Începutul și Sfârșitul. Veșnic apără-ne pe noi. Amin".

Își împreună mâinile, palmă lipită de palmă, atingându-și vârfurile degetelor de buze, în semn de reverență față de Ceea ce servea. Apoi, respirând profund, își așeză din nou mâinile pe spătarul scaunului, de o parte și de alta a capului plecat al lui Peregrine și închise ochii în fața flăcării de lumânare.

– Cum este Deasupra, așa și Dedesubt, murmură el. Cum este Afară, așa și Înăuntru...

Conturul luminos al flăcării stărui pâlpâind după ce-și închise ochii, stabilind un punct de referință; se concentră asupra lui, eliminând toate celelalte imagini interioare. Pe măsură ce acesta se estompa, două fire îngemănate de argint

strălucitor se desfășurau în paralel în orizontul tot mai cuprinzător al viziunii sale interioare, subțiri ca pânza țesută de păianjen. Unul era firul de argint al propriei sale vieți; celălalt, știa bine, îi aparținea lui Peregrine Lovat. Firele se încolăceau în spirală, în timp ce el plonja spre ele, nu căzând, ci zburând.

În tăcerea absolută, de început de lume, din creierul său, Adam se transformă într-o parte a acelei spirale cosmice. Aceasta își luă avânt și începu să se rotească din ce în ce mai repede prin câmpuri transparente de lumini, aidoma unor stele risipite. Colțurile stelelor se prelungeau cu alte fire de argint, intrând și acestea în vârtejuri de rotație nebună. Miliardele de filamente convergeau toate spre un unic punct îndepărtat, sugerând inima unei nebuloase în curs de formare.

Adam se fixă pe spirala neîntreruptă a firului de argint al lui Peregrine și îl urmă în vârtejul de lumini al dansului. Anticipat, momentul acela îl surprinse din nou – așa cum i se întâmpla de obicei: fiorul înghețat al pierderii orientării, care pentru o secundă îi tăie respirația și îl năuci. Când universul își recăpătă coerența, spiritul lui se regăsi înaintea a două porți imense, de înălțime nesfârșită; era învesmântat în straie albe, iar picioarele îi pășeau desculțe pe pământul sfânt. Tărâmul nu-i era necunoscut – totul era la locul lui, ochiul ciclonului, calmul din mijlocul furtunii, butucul roții – teama și respectul erau însă mereu reînnoite.

Adam se afla în posesia Parolei unui Adeptus Major. O pronunță, iar ușile se deschiseră lent și maiestuos. Dincolo de ele se aflau nesfârșite bolți de liniște: sălile ale căror planuri nu fuseseră și nici nu aveau cum fi trasate ale Arhivelor Akashy, arhivele nepieritoare ale tuturor vieților tuturor timpurilor. În bolțile viitorului nu-i era permis să intre; călăuzit însă de firul de argint ce reprezenta legătura dintre Peregrine și Sephiroth, Adam pătrunse în bolțile trecutului, urmând o cale circulară, din ce în ce mai apropiată de centru, de-a lungul unor coridoare irizate, ca din sidef. În inima labirintului se afla o încăpere răsucită în spirală, încolăcită și curbată precum pereții unei cochilii de nautilus. Iar în centru, pe un altar acoperit cu baldachin, era o carte cum nu mai există. La apropierea lui Adam de altar, cartea se deschise singură.

Cu palmele lipite, în semn de respect, Adam își plecă fruntea asupra cărții, dezvăluindu-și intenția fără cuvinte. Mânate parcă

de un vânt mistic, paginile începură să se întoarcă, iar privirii lui i se dezvăluiră imagini – șuvițele firului ce uneau mulțimea de vieți ale celui cunoscut acum drept Peregrine Lovat.

Trecu repede peste primele mărturii el fiind în căutarea cheii acel moment inițial de trezire, punctul în care sufletul întâlnește pentru prima oară propria lui replică spirituală oglindită în sufletul mai mare al Luminii Divine. Pentru Peregrine Lovat această vestire se petrecuse la Delphi, în epoca lui Pericle. Darul oracular ce i-a fost menit lui în clipa aceea de iluminare se înfățișa acum sub chipul clarviziunii. Nu multora le era hărăzit un asemenea dar, iar pentru a-l îndura, pentru a-l folosi sau nu, după cum era cazul, aveai nevoie de o știință. Aceasta era menirea lui Peregrine Lovat, iar Adam era cel ce trebuia să-i dea învățătură.

Așa. Sufletul ce era acum Adam Sinclair răspundea de îndeplinirea acestui mandat: să transforme un blestem potențial într-un adevărat har, un mijloc pentru propriul său progres spiritual și în serviciul Luminii – pentru că Peregrine făcuse deja odată pactul de a o sluji. Nu trebuia decât să fie trezit din nou în această viață – o misiune pe care Adam, vindecător de suflete și de cugete, o mai îndeplinise și înainte.

Dar după ce închisese cartea și se pregătea să plece, o lumină țâșni dinspre acoperiș spre podea, și apoi iar spre acoperiș, într-o succesiune atât de rapidă încât ochiului îi era imposibil să o urmărească; intensitatea ei era la fel de mare ca a unui fulger, vara. Semnul era inconfundabil și vestea sosirea iminentă a unuia dintre cei înaintea cărora Adam trebuia să dea seama pentru Planurile Interioare.

Domolindu-și curiozitatea, pentru că de fapt nu ceruse o audiență, Adam mărturisi autoritatea Unuia ce trecuse de mult de stadiul în care avea nevoie să se manifeste în formă fizică prin înclinarea frunții și adoptarea poziției de receptivitate, cu mâinile pe lângă corp și palmele deschise, în afară. Celălalt se manifestă printr-o rază de lumină albă și pură, care se opri un moment pe podea, lângă picioarele lui Adam, apoi se ridică și se roti în jurul lui, înconjurându-l într-o coloană de foc multicoloră.

: Forțe sălbatice urzesc la marginea Abisului, o, Maestru al Vânătorii, veni neașteptatul avertisment. *Ai nevoie de ajutorul nostru?*

Întrebarea îl luă pe Adam pe nepregătite, deoarece nu avusese senzația că există o primejdie care să-i merite atenția. În seara respectivă venise aici în calitatea sa de doctor de suflete, și nu de păstrător cosmic al păcii.

: Nu, Stăpâne, am venit într-o misiune de caritate, în chip de vindecător al sufletelor.

: Explică, i se ceru.

: Stă scris că toate sufletele pelerine trebuie să vină pe lume drept copii, și că atâta timp cât personalitatea este imatură și intelectul nepregătit, chiar și un Inițiat poate fi împiedicat să atingă potențialul lui deplin. La mine a venit unul dintre aceștia – un Inițiat ce posedă daruri din cele mai rare, din câte cred – care a fost mutilat, distrus pe jumătate pe când era copil, înainte ca mintea și intelectul să i se fi maturizat suficient pentru a-i proteja spiritul ce sălășluiește în el. Cred că destinul său ar putea să facă parte din mandatul misiunii mele, dar puiul de șoim trebuie reînaripat înainte de a fi pregătit să participe din nou la Vânătoare. Vreau să-l ajut să învețe din nou să zboare și să-și dobândească iarăși puterea darurilor lui.

: Dorința ta e vrednică de laudă, veni răspunsul, *dar trebuie să știi că există amenințarea unei împotriviri și riscuri.*

: Ce împotrivire și ce risc?

: Nici măcar noi nu pătrundem dincolo de Văl, ca să știm detaliile, dar există o amenințare. Tu vei fi una dintre ținte, chiar dacă nici măcar cei ce se împotrivesc nu vor ști acest lucru o vreme.

: Nu mi-este teamă să înfrunt această primejdie, răspunse Adam. *Însă îi este hărăzit acestui pui să se transforme într-un aliat? Și, în ce fel, dacă voi putea să-i neutralizez neîncrederea în sine care îl paralizează și își va recăpăta astfel potențele? Va putea să-și redobândească locul pe care-l merită înaintea Luminii?*

: Va putea. Dacă el se va arăta neclintit, ai autoritatea de a-l primi; dar acest lucru nu este în nici un caz predestinat. Accepți misiunea de a reabilita acest suflet?

Această întrebare nu putea primi decât un singur răspuns.

: Hotărârea mea de a fi medic Afară nu am luat-o cu ușurință, Stăpâne. Nu tratez cu ușurință nici legămintele mele făcute în Interior, ca santinelă a Luminii. Eu văd în Peregrine Lovat sclipirea – o sclipire prea strălucitoare pentru ca să fie

inutilă în rătăciri lipsite de sens, când ea ar putea să fie înrolată în Serviciu. Accept misiunea.

: Așa să fie, atunci, Maestru al Vânătorii. Dar să procedezi cu precauție, pentru ca tu și cu el să nu cădeți în Abis.

: Așa va fi, răspunse Adam și se înclină până la pământ.

În timpul dintre o bătaie a inimii și următoarea, prezența aceea învăluitoare dispăru cu desăvârșire. Camera Arhivelor se clătină în jurul lui Adam și apoi dispăru, iar el porni ca o săgeată înapoi, spre lumea materială. Ușoara dezorientare a sufletului în zbor sfârși printr-un mic șoc psihic, care semnaliza reunirea spiritului cu materia. Când își deschise ochii, clătinându-se puțin pe picioare, Adam se afla din nou în biblioteca atât de familiară lui de la Strathmourne, cu mâinile odihnindu-se pe spătarul scaunului în care dormea Peregrine Lovat. Detaliile întâmplărilor prin care tocmai trecuse se estompau cu fiecare secundă, dar acum se afla în posesia unui plan clar de acțiune.

Aproape neglijent, își împreună palmele într-un salut adresat Luminii, iar atingerea buzelor cu vârfurile degetelor încheie și pecetlui ritualul pe care tocmai îl îndeplinise. Apoi veni înaintea scaunului lui Peregrine, gata să-și reia rolul lui de medic și profesor.

Tânărul se găsea în poziția pe care îl lăsase Adam, cu capul sprijinit în unghiul făcut de spătar și cu ochii închiși. După ce stinse lumânarea, Adam se aplecă și atinse încet încheietura lui Peregrine, așa cum promisese.

Peregrine, ascultă-mi vocea, spuse el sigur pe sine, știind acum bine ce avea de făcut. Auzi ceea ce-ți spun?

Buzele tânărului se deschiseră abia perceptibil și se auzi cu greu o încuviințare.

Excelent, zise Adam. Peste puțin timp am să-ți comand să te trezești. Înainte de aceasta, există un lucru pe care trebuie să-l știi, chiar dacă va mai trece poate mult timp până să înțelegi cu adevărat ceea ce sunt pe cale să-ți comunic.

Se așeză cu grijă în scaunul său, urmărindu-l atent pe tânăr.

Deși nu îți pot demonstra rațional sau științific, este adevărat că istoria personală a unui individ trece adesea dincolo de limitele vieții actuale. Am motive să cred că vedeniile pe care te-ai chinuit atâta să le înlături încă de pe când erai copil nu sunt de fapt decât o moștenire valoroasă din niște etape mai

timpurii ale dezvoltării tale. Nu mă îndoiesc că le vei putea controla – cu condiția să accepți acest dar al tău așa cum se înfățișează el.

O undă de speranță vagă păru să străbată pleoapele tremurânde ale lui Peregrine, iar buzele lui pronunțară șoptit un singur cuvânt:

– Cum?

– În primul rând, spuse Adam, trebuie să înveți să controlezi toate informațiile care până în momentul de față pătrundeau spre tine haotic. Cu alte cuvinte, trebuie să fii capabil să-ți concentrezi talentul, să te folosești de el doar atunci când vrei tu, nu întâmplător și din senin. Tehnicile pentru a reuși există deja latent în subconștientul tău. Ele pot fi readuse la suprafață prin vise. Aș dori să-ți las o sugestie posthipnotică care să te ajute să-ți reamintești acele vise. Ești de acord?

Peregrine făcu semn că acceptă.

– Foarte bine. Accepți, deci, această sugestie și știi că vei visa acele lucruri care te vor ajuta să te eliberezi. Le vei visa pe măsură ce vei fi pregătit să le afli și îți vei aduce aminte ceea ce visezi.

– Da, șopti Peregrine, mișcând ușor din cap.

După o mică pauză, Adam făcu și el un gest de aprobare.

– Te vei trezi peste câteva minute, atunci când vei dori tu. În acel moment nu vei memora în mod conștient conversația care tocmai a avut loc între noi. Pe de altă parte, ideile însele vor pătrunde în conștiința ta în următoarele câteva nopți, purtate de vise pe care ți le vei reaminti foarte limpede. Aș vrea să înregistrezi toate visele pe care le vei avea – să ți le notezi sau să faci o schiță după ele, dacă îți vine mai ușor – apoi vom discuta despre ele cu proxima ocazie. Vrei să faci asta pentru mine?

– Da, veni răspunsul șoptit.

– Foarte bine. Mai este ceva: deoarece viziunile tale par să se declanșeze atunci când privești oamenii cu ochii tăi de artist, îți sugerez să nu te apuci să desenezi ceva câteva zile, cu excepția imaginilor evocate de vise. Îți acorzi astfel un mic răgaz, în timp ce inconștientul tău începe să facă ordine. Știu că moartea Laurei a reprezentat un șoc, dar ea înseamnă și punctul de început al acestei ordonări. Apoi, peste câteva zile, eu am să-ți pretind să desenezi foarte mult. Dacă vei putea să stabilești

o legătură între capacitatea ta de a vedea cu intenția de a desena sau picta rezultatele, aceasta ar putea însemna primul pas ca să obții un control conștient. Acum, ai să te trezești și ai să te simți odihnit și relaxat, și ai să îți aduci aminte de instrucțiunile mele.

Se așeză comod în scaun și așteptă, împreunându-și cele două degete arătătoare și sprijinindu-și ușor bărbia de ele. Câteva minute mai târziu, așa cum primise instrucțiunea, Peregrine se mișcă și oftă, apoi își deschise ochii. Văzându-l pe Adam, care veghea asupra sa, își îndreptă ținuta și se întinse, puțin sfios.

Mă așteptam, nu știu cum să mă trezesc pe o canapea din atelierul meu, spuse el. Cât timp m-am aflat sub transă?

- Hmmm, aproape o oră, spuse Adam, privind un ceas ornamentat de pe o măsuță dintr-un colț, dar nu contează. Din câte cred eu, am făcut un început foarte bun. Cum te simți?

Peregrine se strădui să zâmbească, rezultatul fiind însă mai degrabă o grimasă.

- Nu prea rău. Sunt mai ales obosit – ceea ce mi se pare un progres, răspunse el, mișcându-și umerii înțepeniți, apoi se uită la ceas. Doamne Dumnezeule, dacă atât este ora cu adevărat, ar trebui să-mi iau repede hainele mele și să plec spre casă, pentru ca să mai poți dormi netulburat câteva ore.

– Somnul este un lux fără de care mă pot descurca, din când în când, spuse Adam. Pe lângă aceasta, starea ta de acum nu-ți permite să conduci. Te poți odihni în camera în care te-ai schimbat. Humphrey îți va pune la dispoziție toate cele necesare.

– Nu aș vrea să deranjez începu Peregrine.

– Nu este nici un deranj, ci un lucru de bun-simț. De fapt, continuă el lejer, în timp ce artistul îl privea încă nesigur, probabil că nu ar fi deloc rău dacă te-ai muta aici, la Strathmourne, pentru câteva zile. Din ceea ce mi-ai spus tu am înțeles foarte bine că studiul introspectiv îți va răpi încă mult timp. După experiența mea, în general, este mai bine să întreprinzi aceste călătorii interioare atunci când cineva se află în preajma ta, gata să intervină – bineînțeles, dacă simți nevoia unui mediator.

Peregrine se înroși puțin.

– Asta e mai mult decât generos din partea ta, Sir Adam, și îți sunt foarte recunoscător – dar, așa cum știi, nu am venit pregătit pentru o vizită de lungă durată.

– Nu trebuie să fii câtuși de puțin neliniștit din această cauză, îi răspunse Adam râzând. Iată unul dintre multiplele motive pentru care este foarte bine să ai un slujitor devotat. Am să-i dau cheile tale lui Humphrey, iar el se poate duce mâine de dimineața la Edinburgh să-ți aducă toate cele necesare din apartament.

Peste oboseala de pe chipul tânărului se așternu un zâmbet de ușurare.

– La toate te gândești, nu? În acest caz, am să accept invitația – cel puțin câteva zile. Din câte se pare, nu sunt în stare să adun suficientă energie pentru a mă împotrivi părerilor tale.

– Ai să constați că, practic, nu are nici un rost, atât timp cât eu m-am hotărât să fac un lucru, spuse Adam ca și cum ar fi fost o glumă, și se ridică în picioare. Iar despre cât vei rămâne aici vom discuta când vei fi mai odihnit. Înainte de a merge la culcare, cred că ne-ar prinde foarte bine o gustare. L-am auzit pe Humphery ceva mai devreme venind. El prepară niște sandvișuri calde cu șuncă nemaipomenite, cât despre rețeta lui de cacao, ai să te convingi singur cât coniac cuprinde...

Capitolul cinci

O JUMĂTATE de oră mai târziu, simțindu-se relaxat și sătul, senzație pe care parcă nu o mai avusese de zile întregi, Peregrine îi ură gazdei sale noapte bună și se îndreptă somnoros spre camera în care intrase și mai înainte. Cu toate că atunci nu era în starea de spirit propice să constate acest lucru, încăperea era mare și elegantă, ca de altfel și celelalte camere pe care le văzuse la Strathmourne. Pereții fuseseră zugrăviți într-o nuanță de albastru care creea o senzație de răcoare, iar lemnăria și colțurile erau albe. Partea centrală a tavanului împărțit în chesoane fusese pictat astfel încât să sugereze un cer de noapte. După ce își lăsase papucii de casă și halatul, se strecură obosit sub plapuma căptușită cu creton, instalându-se cu spatele sprijinit de pernele umplute cu puf, și contemplă visător, mai multe minute, înainte de a stinge veioza, fresca în tempera ce reprezenta nori și constelații. În momentul în care se cufundă într-un somn profund și liniștit, purta cu sine imaginea calmă a unui cer înstelat.

Copleșit de o oboseală profundă, nu-și aminti limpede nici un vis. Când se trezi din nou, într-un târziu, încăperea se scălda într-o lumină filtrată, ca într-un submarin, iar de departe, de foarte departe, se auzea bătaia clopotelor unei biserici. Ridicându-se încet din așternut, merse desculț până la firida ferestrei și trase draperiile din damasc albastru. Razele soarelui se revărsară înăuntru; afară, cerul era limpede și luminos.

Dangătul continuu al clopotelor îi spuse însă că trebuie să fie cu mult mai târziu decât își închipuia. Clipind, se întoarse la noptieră și își privi ceasul. Nu mică îi fu mirarea să constate că era aproape unsprezece și jumătate. Cum dormise oare până atât de târziu?

Descoperi hainele pe care le purtase cu o seară în urmă curate și bine călcate, frumos aranjate pe spătarul unui scaun, la dreapta ușii spre baie – cert, opera lui Humphrey. Pe polița de lângă chiuvetă, în baie, se afla trusa lui de bărbierit și alte nimicuri persoanle, care fuseseră aduse, fără îndoială, din apartamentul din Edinburgh, după cum se plănuise. O incursiune rapidă înapoi, în dormitor, unde inspectă sertarele și dulapul, îl convinse că îi fuseseră aduse și multe alte haine. Mirat în sinea sa de eficacitatea tăcutului servitor al lui Adam Sinclair, Peregrine se grăbi să se spele și să se îmbrace cât mai repede cu putință: oare în ce se băgase? se întreba el.

Când Peregrine începu să coboare scările, nu descoperi nicăieri nici urmă de Humphrey. La început, crezu chiar că rămăsese cu desvârșire singur. Se opri, însă, pe cea din urmă treaptă și cercetă bine împrejurimile, constatând că ușa spre bibliotecă era puțin deschisă. Adunându-și întregul curaj, se duse până în prag și ciocăni ușor în tăblia de stejar.

– Poftim înăuntru, îi răspunse din încăpere vocea profundă a lui Adam Sinclair.

Peregrine deschise ușa și păși timorat înăuntru. Adam stătea așezat la birou cu spatele la fereastră, iar mânecile cămășii lui albe, imaculate, păreau că luaseră foc în soarele dimineții, în contrast cu vesta și cravata de culoare închisă. Haina costumului lui de dimineață atârna pe spătarul unui scaun. Peregrine se miră să-l vadă pe stăpânul casei atât de ceremonios îmbrăcat, apoi își aduse aminte, cu o tresărire, că Adam plănuise o vizită la familia Kintoul în dimineața respectivă pentru a-și prezenta condoleanțele, ceea ce și făcuse deja, din câte judeca el.

– Ai fost deja la Kintoul House, nu-i așa? întrebă Peregrine, înfiorat de privirea directă pe care i-o adresa Adam. Am... am vrut să merg împreună cu tine. Nu ar fi trebuit să mă lași să dorm atât.

Zâmbind, Adam puse deoparte o tăietură din ziar pe care o citise, așezând-o peste un teanc de alte tăieturi într-un dosar.

– M-am gândit că tu ai nevoie de somn mai mult decât are nevoie familia de încă un vizitator în dimineața asta, spuse el, cu amabilitate. De altfel, poți să fii sigur că Lady Laura nu ți-ar fi luat în nume de rău faptul că ai dormit o noapte cum se cuvine.

Peregrine deschise gura, ca și cum ar fi dorit să protesteze, apoi o închise din nou, înțelegând că Adam spusese purul adevăr. În timp ce căuta încă un răspuns cât mai potrivit, Adam zise:

– Humphrey a pus masa în camera aflată în partea opusă a holului față de aceasta. Dacă ești suficient de treaz pentru ca să-ți fie foame, am să sun ca să-l anunț că suntem pregătiți să mâncăm.

Văzând că Peregrine nu ridică nici o obiecție, Adam întinse mâna spre arcadă și trase de cordonul brodat al unui clopoțel, apoi se concentră iarăși asupra ordonării teancului de tăieturi din ziar din dosarul lui. Operația aceasta îi atrase privirea lui Peregrine ca un magnet, iar cuvintele „Sabie străveche" din titlul fragmentului aflat la suprafață îi opriră atenția asupra lor exact în momentul în care Adam închidea dosarul.

– Așa cum vei constata, mă interesează foarte multe lucruri, spuse Adam în treacăt, părând să nu vadă unda de vagă jenă și surpriză ce se citea pe figura lui Peregrine atunci când își ridicase repede privirea. Din când în când, poliția mă roagă să-i acord ajutorul în cazurile care prezintă aspecte... să le zicem mai *neobișnuite*. Mi-am făcut de multă vreme obiceiul de a păstra tot ceea ce mi se pare mai surprinzător în ziare. Acest gest excentric mi-a oferit destul de des avantajul de a fi prevenit chiar înainte să mi se pretindă serviciile.

Peregrine clipi și clătină din cap, dar avu sentimentul brusc și inexplicabil că vorbele aveau un înțeles al lor mai profund, care îi scăpa cu desăvârșire. Comportamentul lui Adam părea mai degajat ca niciodată, dar Peregrine ajunse deodată la o certitudine: explicația aparent simplă și deschisă a interlocutorului său ascundea un lucru nici pe departe banal. Indiferent care era natura cazului în care apărea această sabie misterioasă, Sir Adam Sinclair era interesat în mod direct de afacerea respectivă.

– Îmi pare rău, Sir Adam, declară Peregrine, protocolar. Nu am vrut să par curios.

Adam își înălță privirile spre Peregrine, oarecum amuzat.

– *Sir* Adam? Dacă vom lucra cu adevărat împreună, Peregrine, consider că *ai fi îndreptățit* să nu-mi spui *Sir,* cel puțin cât ne aflăm în particular. Și nu ai fost câtuși de puțin curios. Dacă aș fi ținut să nu vezi, crezi că aș fi citit tăietura respectivă când știam că poți să vii în orice clipă? Pe urmă, materialele respective au apărut în presă. Aruncă-ți o privire, dacă te interesează.

Îi întinse, zâmbind, dosarul, dar Peregrine clătină din cap, puțin jenat de faptul că făcuse atâta caz, fiind însă convins că Adam nu râdea de *el.*

– Nu este nevoie de asta, murmură el. Eu... pur și simplu nu am vrut să gândești că vreau să profit de pe urma bunăvoinței tale. Cinstit vorbind, chiar dacă aș citi astea, spuse el, făcând semn spre dosar și zâmbind stângaci, nu cred că mi-ar folosi la ceva.

– Poate că nu, consimți Adam râzând, apoi trase sertarul din partea dreaptă a biroului, depuse acolo dosarul și întinse mâna după haina costumului său. Dacă mi-aduc aminte, Humphrey a făcut aluzie la niște somon proaspăt...

Ceva mai târziu, după ce rezolvaseră somonul, ca să nu pomenim și ouăle Benedict și sparanghelul proaspăt, Adam îl conduse pe tânărul său prieten într-un minuțios tur al casei. Așa cum se prezenta ea acum, Strathmourne House nu era foarte veche, fiind reclădită pe locul unei case distruse de flăcări pe la mijlocul secolului al XIX-lea – care, la rândul ei, fusese înălțată pe locul unei străvechi mănăstiri. În forma actuală, ea fusese construită ca o versiune victoriană a arhitecturii naționale scoțiene, proiectată și înălțată, la îndemnul bunicului lui Adam, de către un talentat arhitect localnic, numit Forbes. Învățații de la sud de Solway și de fluviul Tweed înclinau să considere neogotic stilul atât de distinctiv al lui Forbes; în momentele lui cele mai ireverențioase, lui Adam ea îi aducea aminte de una dintre cărțile ilustrate favorite din copilărie, *Vântul din sălcii,* în care apăreau desene ale Casei Broaștelor Râioase.

Cu sau fără „Casa Broaștelor Râioase", Forbes își câștigase suficientă reputație pentru a fi în cele din urmă înnobilat, ca o recunoaștere a excelentelor lui rezultate arhitectonice, iar specialiștii considerau Strathmourne un exemplu al perfecțiunii sale tehnice. Sensibilitatea artistică a lui Peregrine era trezită nu

numai de planul meșteșugit al încăperilor și galeriilor, dar și de atenția specială pe care o acordase Forbes micilor detalii ornamentale. Frizele din frunze de viță ce împodobeau pereții tuturor camerelor de la parter aduceau aminte de cele mai frumoase desene din perioada goticului târziu. Vitraliile din capela familiei descriau visul lui Iacov în maniera medievală, cu o bogată coloristică, întocmai ca niște nestemate.

Peregrine fu deosebit de impresionat de însemnele heraldice săpate și pictate în centrul tavanului din sala cea mare – o pasăre fenix luându-și zborul din mijlocul unui cuib de flăcări înscris într-un scut rotund cu chingă, potrivit tradiției scoțiene.

– E o stemă foarte interesantă, spuse el, umbrindu-și ochii cu ambele mâini ca să o poată privi în voie. Este un simbol al familiei Sinclair?

– Da, însă există o întreagă serie, spuse Adam zâmbind. Potrivit lui Physiologus din Alexandria, Pasărea fenix simbolizează viața eternă. Când își simte sfârșitul aproape, își construiește un rug din mirodenii arabe și se lasă mistuită de flăcări, pentru a renaște apoi din propria ei cenușă.

– Reîncarnare, murmură Peregrine. Crezi că așa ceva e posibil?

Adam își ridică sprâncenele și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă este posibil să ne naștem de mai multe ori pentru a ne îndeplini destinele spirituale individuale? Nu mă întreba pe mine. Mai bine întreabă-te pe tine însuți.

Căutând mirat spre figura, ca dăltuită, a conlocutorului său, Peregrine constată că nu reușea să găsească un răspuns.

Plecară din sala cea mare și merseră la etaj. Stânjeneala lui Peregrine dispărea pe măsură ce vizitau apartamentele din aripa nordică. Două camere, legate între ele, de la capătul coridorului, conțineau o colecție uimitoare de jucării din vremea regelui Edward.

– Aici era apartamentul copiilor, pe vremea când tatăl meu și fratele lui erau mici, spuse Adam, urmărind indulgent cum Peregrine se apleacă pentru a cerceta un călut mecanic și o căruță. Sora mea îmi spune că, pe când era copil, considera o favoare specială să-i fie permis să să vină să se joace aici. Iar această jucărie era una dintre cele mai îndrăgite de ea.

Poneiul mecanic avea un ham din piele care putea fi scos, coamă și coadă din păr natural de cal. Peregrine mângâie cu degetele bara de alamă din spatele băncii din căruță, apropiindu-se de ea ca să admire desenele săpate pe latură.

– Nu am știut că ai o soră.

În pofida faptului că se purta cu desăvârșită eleganță în societate și avea mult farmec, Adam Sinclair lăsa totuși impresia unei stranii solitudini – care îl făcea să apară izolat chiar și față de prietenii lui.

– Theodora este cu mult mai mare decât mine, răspunse Adam. De fapt, este sora mea vitregă – dar asta n-are nici o importanță. Mama ei a fost cea dintâi soție a tatălui meu. Există un portret destul de bun chiar în camera de lângă dormitorul tău. Haide să ți-l arăt.

Portretul o reprezenta din cap și până în picioare: o fată subțirică, cu păr negru și ochi veseli, strângând un șal din mătase ecosez peste o rochie de bal albă și elegantă.

– Tabloul a fost pictat cu puțin înainte de cea de a douăzeci și una aniversare a ei, spuse Adam. Anul următor s-a căsătorit cu Sir Thomas MacAllan. El a fost în serviciul diplomatic. Cea mai mare parte a vieții lor și-au petrecut-o în Orientul Îndepărtat, dar acum s-au întors acasă. Toți cei trei copii ai lor s-au născut în străinătate. Mi-ar place la nebunie să văd cum ți-ar ieși un portret al întregii familii.

– Unde locuiesc ei acum? se interesă Peregrine.

– La Argyllshire, nu departe de Inveraray, răspunse Adam. E un loc frumos, chiar dacă poate părea puțin prea domestic, după Orient. Cred că Theo a fost foarte bucuroasă că se poate stabili, în sfârșit, într-un loc, după atâția ani petrecuți pe meleaguri străine. Thomas s-a retras din activitate acum câțiva ani. Din câte îmi spune Theo, îi convine de minune să fie propriul său stăpân.

Restul plimbării și-l petrecură povestind anecdote despre călătorii, apoi se întoarseră în bibliotecă. În timp ce așteptau ca Humphrey să aducă ceaiul, iar Adam vorbea la telefon, Peregrine făcea câțiva pași pe lângă rafturile de cărți de pe pereții ce se întâlneau în apropierea biroului. Un frumos volum legat în piele de Maroc îi atrase atenția.

Mânat de un impuls, îl extrase din raft și îl răsuci în mâini, apreciind arta cu care fusese legat. Frunzărind paginile,

descoperi că era vorba de o primă ediție din *Psihologie și alchimie* a lui Carl Jung, datată 1944. Pe pagina de gardă se putea citi o notă scrisă cu mâna: „Pentru Philippa Sinclair," după care urma o inscripție în germană. Semnătura îi aparținea lui Jung însuși.

O umbră căzu peste umărul drept al lui Peregrine.

– Mama mea a fost studentă de-a lui Jung, spuse Adam din spatele lui. Și ea este psihiatru. I-a trimis această carte la scurt timp după căsătoria ei cu tatăl meu.

Peregrine se întoarse cu fața spre el, ținând în continuare în mâini cartea deschisă.

– Atunci înseamnă că este elvețiancă?

– Nu, vine din America, spuse Adam, dar se afla în Elveția, studiind cu Jung, când a izbucnit cel de-al doilea război mondial. Atunci când Statele Unite au intrat în război, în 1942, ea s-a înrolat în corpul medical al armatei americane. Ea și cu tatăl meu s-au întâlnit într-un spital de campanie din spatele liniilor – iar restul este istorie, după cum se spune.

Peregrine închise cartea și o puse cu grijă la locul ei de pe raft.

– Să înțeleg că mai este încă în viață?

– O, foarte, aș zice, răspunse Adam râzând. În acest moment se află în America, ocupându-se de conducerea clinicii ei din New Hampshire. Acesta a reprezentat un motiv de discordie cât a trăit tata, deoarece el considera că trebuie să se afle aici tot timpul și să-și vadă de îndatoririle ei de stăpână a casei. De la moartea lui își petrece, însă, tot timpul acolo. Susține că munca o menține tânără.

Ar fi spus poate mai mult, dar în acel moment o bătaie discretă în ușă anunță că Humphrey aducea ceaiul și plăcintele cu lapte. Urmându-l pe Adam în preajma focului, Peregrine se gândi că întreaga familie Sinclair părea să fie capabilă de lucruri remarcabile.

Au petrecut o seară liniștită la Strathmourne. O cină simplă dar foarte gustoasă a fost urmată de un coniac, în mediul, de acum familiar, al bibliotecii.

– Aș fi de părere să mergem mai devreme la culcare, spuse Adam. Cred că ai să fii de acord cu mine că seara de ieri a fost... ei... nu foarte odihnitoare, iar mâine, după ce merg să-mi fac vizitele la Jordanburn, după-amiază trebuie să mă duc la

Gleneagle. Este vorba de întâlnirea trimestrială a Asociației Regale Scoțiene pentru Păstrarea Patrimoniului, unde voi vorbi și eu. Poate dorești să vii și tu cu mine.

– Păi, eu...

– Nu comiți nici o indiscreție, dacă la asta te gândești, spuse Adam zâmbind. Cred că are să te intereseze – iar mie mi-ar oferi ocazia să te prezint mai multor prieteni foarte buni de-ai mei, membrii ai Asociației, prieteni care ar putea deveni o potențială sursă de comenzi, adăugă el, ridicând paharul și zâmbind, dacă perspectiva companiei mele timp de o zi întreagă și o grămadă de conferințe, probabil plicticoase, nu te ispitește suficient.

Încălzit de coniac și de atmosfera din ce în ce în ce mai amicală, Peregrine se pomeni acceptând. Nu mult mai târziu, după ce se retrăsese în camera sa și era pe cale să adoarmă, a realizat că aceasta era cea dintâi invitație în societate acceptată după luni întregi de zile. Nu se mai gândi absolut de loc la disperarea care îl mânase spre Strathmourne cu nici douăzeci și patru de ore în urmă.

Ziua următoare, luni, se arăta senină și frumoasă. După un mic dejun dis-de-dimineață, Adam îl lăsă pe Peregrine de capul lui câteva ore, timp în care el se duse la Edinburgh să-și vadă pacienții, întorcându-se puțin după ora unsprezece, ca să-l ia.

– Circulația a fost mai lejeră decât m-am așteptat, spuse Adam, aplecându-se pentru a-i deschide portiera „Jaguar"-ului lui Peregrine. S-ar putea să avem timp chiar pentru un prânz ca lumea. Le-am spus unor prieteni că vom încerca să ne întâlnim cu ei, dacă ajungem acolo înainte de ora unu.

Când au sosit la Gleneagles Hotel, le rămăsese suficientă vreme la dispoziție. Prietenii lui Adam s-au dovedit a fi ducele de Glendearn, președinte și principal susținător al Asociației, și alte câteva persoane cu titlu nobiliar, mulți dintre ei cunoscând opera lui Peregrine. Primirea călduroasă pe care i-au făcut-o a contribuit imens ca să risipească timiditatea lui inițială; până la terminarea prânzului, acesta se simțea aproape ca acasă.

Peregrine se uită pe foaia de program pe care i-o dădu Adam la intrarea în sala de conferință. Văzu că în cursul dimineții se discutase despre finanțele societății, fiind apoi prezentate mai multe lucrări despre diverse momente ale istoriei Scoției. Acum urmau alte câteva discursuri și o serie de dezbateri – nici una dintre ele nefiind plicticoasă, cel puțin din punctul de vedere al

lui Peregrine. Conferința lui Adam, ultima din program, se referea la un subiect pe care îl intitulase *Arheologie intuitivă.* Spre surpriza lui Peregrine, nimeni nu părea dispus să plece mai devreme. Mai mult, oamenii care ba intraseră, ba ieșiseră din sală toată după-amiaza se întoarseră cu toții atunci când ducele îl prezentă pe Adam. Sir Adam Sinclair era, desigur, unul dintre cei mai admirați vorbitori.

– Ceea ce urmează intenționează să fie un exercițiu de speculație creatoare, îi avertiză Adam pe ascultătorii lui, cu un zâmbet care îi sili să-i acorde întreaga atenție. Vă propun ca în următoarele cincizeci de minute să renunțăm la întreaga noastră considerație față de metodologia empirică, spre a examina intuiția ca instrument major pentru investigația arheologică. Intuiția, repetă el, aruncând o privire de jur împrejurul sălii, este un lucru pe care mulți îl consideră că femeile îl posedă într-o măsură mai mare decât bărbații. (Comentariul provocă râsete.) Cei care lucrează în domeniul așa-ziselor „științe dure" au tendința să nu aibă încredere în ea, deoarece nu poate fi „demonstrată" prin logica științifică. Oamenii care lucrează în științele „slabe" – iar psihologia face parte dintre ele – știu că intuiția poate fi un instrument foarte valoros, mai ales atunci când este confirmată de rezultate. Linia de demarcație dintre logică și intuiție ar putea în acest caz să nu fie atât de profundă și de categorică pe cât ar dori să ne convingă oamenii din domeniul științelor dure.

În timp ce Adam întorcea o pagină din notițele lui, Peregrine se așeză mai comod, plin de încântare și gata să asculte cu atenție fiecare cuvânt. Toată chestia asta se dovedea cu mult mai interesenată decât îndrăznise el să spere.

– De fapt, mulți dintre savanții din domeniul științelor dure se folosesc de intuiție, continuă Adam, deși cei mai mulți dintre ei s-ar simți jenați dacă ar fi siliți să recunoască. Pentru că, de fapt, nu este „logică." Cu toate acestea, nu este nici un secret că unii cercetători sunt infinit mai bine înzestrați decât alții pentru a ajunge la ipoteze corecte, pornind de la dovezi fizice subțiri sau confuze. Dacă punem acest lucru în perspectivă istorică, aș dori să sugerez că intuiția poate juca, de fapt, un rol foarte important în reconstituirea istoriei pe baza obiectelor...

Urmă o serie de anecdote relatând întâmplări prin care trecuseră arheologi eminenți în timpul descoperirilor lor. Pe

măsură ce asculta mai mult, Peregrine începu să înțeleagă că facultatea pe care o descria Adam nu era de fapt decât un soi de percepție extrasenzorială, indiferent ce nume îi dădeai. Aruncă priviri în jurul lui, întrebându-se dacă restul publicului înțelesese aluzia cuprinsă în discurs. Înainte de a reuși să-și facă o idee limpede, prezentarea luă o întorsătură chiar și mai radicală.

– Dacă acceptăm că intuiția are cu adevărat un rol explicativ vital în investigația arheologică, spuse Adam calm, s-ar putea să ne vedem siliți să modificăm definiția noastră despre realitatea fizică. În acest scop, voi ignora pentru moment toate legile fizicii newtoniene, cu scopul de a lărgi conceptul de natură, în așa fel încât să cuprindă și acel tărâm inefabil în care operează intuiția.

Această afirmație provocă un val de interes printre cei prezenți. Fără a se opri să-și consulte notele, Adam merse mai departe, sprijinindu-se de tribună, ca și cum ar fi comis un act conspirativ.

– Întreaga realitate fizică se cuantifică în mod tradițional în funcție de trei dimensiuni: înălțime, lățime și lungime. Dar o asemenea apreciere nu ține seama de faptul că obiectele – dar și oamenii, la fel de bine – există și în dimensiunea timpului. În lipsa unui termen mai fericit, aș dori să denumesc acest factor temporal Rezonanță.

Peregrine se lăsă în față pe scaunul său. Se simțea deodată ca și cum ar fi fost pe cale să audă un lucru de o importanță vitală pentru el personal.

– Ca să facem o analogie, continuă Adam netulburat, rezonanța poate fi interpretată ca un soi de ecou existențial: o umbră subtilă a trecutului. Ca teoretician al psihologiei, aș vrea să afirm că această capacitate de a percepe rezonanța este o funcție rară a psihicului omenesc. În antichitate, această capacitate era semnul distinctiv al preoților, vizionarilor și misticilor. În zilele noastre, ea mai reprezintă încă un factor pentru cei a căror existență depinde de dezvoltarea acestei facultăți speciale, de vizionar: arheologii, psihiatrii, artiștii...

Artiștii? Luat prin surprindere, Peregrine fu cuprins dintr-o dată de un roi de gânduri și implicații, unele doar bănuite. De aceea dorise Adam să vină și el? Se lupta încă să-și limpezească mintea, când fu trezit din revelația sa de un ropot de aplauze. Își

ridică privirile și-l văzu pe Adam coborând de la tribună, înconjurat deja de mai multe persoane, care de-abia așteptau să-i pună întrebări.

Dură destul timp până ce Adam reuși să vină la el. Peregrine reușise deja să pună suficientă stăpânire pe vârtejul de speculații ca să-l poată însoți cu toată eleganța cuvenită, în timp ce prietenii și cunoștințele îl felicitau și își luau rămas bun de la Adam. Umbrele se alungiseră deja la ora când plecau cu mașina din parcare. Peregrine se abținu să vorbească până ce ajunseseră pe drumul principal spre Strathmourne, apoi exprimă brusc întrebarea ce îl chinuia de mai mult de o oră.

– Rezonanța despre care vorbeai tu... înseamnă unul și același lucru cu afirmația că obiectele pot genera, într-un fel sau altul, imagini din trecutul lor personal?

În colțul buzelor fine ale lui Adam apăru un zâmbet discret.

– Înțeleg că ai ascultat cât se poate de atent, nu? Da, cam aceasta este ideea de bază. Același principiu se aplică și în cazul oamenilor. Aceste rezonanțe sunt descrise în cercurile care se ocupă de spiritism prin termenul de „aură." Ele pot rezona în viitor, mergând înainte, sau în trecut, mergând înapoi.

Câteva secunde, Peregrine se uită fix la drumul dinaintea lui. Apoi pronunță precipitat:

– Atunci problema asta a mea... că văd lucruri pe care alți oameni nu le pot vedea... ar putea să fie legată, într-un fel oarecare, de noțiunea asta de rezonanță?

– Nu este exclus; cel puțin teoretic, spuse Adam. Însă niște răspunsuri precise nu-ți pot oferi. Îți sugerez să te mai gândești la asta.

Și acestea se dovediră ultimele lui cuvinte despre subiectul în cauză. Alte câteva încercări ale lui Peregrine de a afla amănunte au fost ocolite cu dibăcie, făcându-l să renunțe în cele din urmă; conversația alunecă spre alte subiecte, tot atât de fascinante, având însă o importanță personală redusă pentru el, sau cel puțin așa credea Peregrine. Se duse la culcare târziu, fără să fi aflat nimic nou între timp: nu se aștepta să adoarmă cu ușurință, și cu atât mai puțin să viseze.

Se întinsese pe pat, contemplând tavanul, iar gândurile lui alunecară atât de subtil din starea conștientă în subconștient încât nu înțelese că a adormit decât la începerea Visului.

Capitolul șase

VISUL începu ca și cum s-ar fi trezit dintr-o ațipeală. Se afla încă în patul din Camera Albastră de la Strathmourne, dar ușa era pe jumătate deschisă, iar pe acolo pătrundea un fascicol de lumină nepământeană. Peregrine se ridică din pat și se îndreptă spre intrare. Când privi dincolo de hotarele camerei, înțelese că se afla în pragul unei alte realități.

Ar fi trebuit să aibă înaintea lui o altă ușă, pe un coridor tapetat cu un model cu răscoage, creat de William Morris. Vedea, în schimb, o încăpere pătrată și goală, ai cărei pereți curați aveau strălucirea argintată a oglinzilor. Peretele din dreapta lui era întrerupt de o arcadă înaltă, prin care putea vedea o succesiune de alte camere. Lumina ce scălda toate încăperile părea să vină de undeva de la distanță, din aceeași direcție.

Peregrine fu cuprins de dorința bruscă de a descoperi sursa luminii. Eul lui din vis păși până în mijlocul camerei pătrate și imaginea lui reflectată se ivi pe trei laturi. Se opri imediat în loc, pentru că răsfrângerea nu se potrivea cu întruchiparea lui.

Persoana din vis purta hainele moderne pe care le avea când se refugiase la Adam Sinclair, în căutarea unui sfat. Cel ce-i răspundea privirii din oglindă nu era îmbrăcat decât într-o hlamidă vărgată din lână aruncată peste umărul stâng, într-un stil ce amintea de picturile de pe amfore din Grecia antică, iar în picioare avea sandale. În afara diferențelor dintre îmbrăcăminte

și frizură, imaginea reflectată era aidoma lui Peregrine, prin fiecare privire și gest. Chiar în vis îi veni ideea că viziunea aceea putea exprima probabil o parte a adevărului despre el, chiar dacă sensul era profund ascuns.

Trecu repede în încăperea de alături prin arcadă. Și aici erau oglinzi, iar de astă dată imaginea lui reflectată purta tunica scurtă și armura de piele a unui centurion roman. În încăperea următoare fu întâmpinat de o replică a lui cu părul lung, învesmântată în bogate odăjdii bizantine din mătase brodată. Urmă un lung șir de noi imagini, ca niște exponate fanteziste dintr-un muzeu al costumului istoric. Fața era însă întotdeuna a lui.

Strania galerie de oglinzi îl aduse în cele din urmă până înaintea unei uși înalte. Sculptată cu ornamentații bogate, aidoma porții unei biserici, ea cedă ușor și lin atunci când Peregrine încercă să-i apese clanța. Nu avea sentimentul că l-ar paște vreo primejdie, păși, deci, dincolo de prag și se opri să se uite în jur.

Încăperea în care se găsea avea bolți asemănătoare cu ale unei biserici greco-ortodoxe, iar cupola rotunjită era acoperită cu un mozaic din marmură și aur. Lumina se răspândea dintr-o strălucitoare lampă lucrată în filigran, atârnată de tavan cu lanțuri din aur. Chiar în dreptul lămpii, deasupra unei platforme înălțate din marmură albă, văzu un glob, de dimensiunea unui însemn sferic al puterii regale, licărind peste piedestalul curios construit ce-l susținea.

Conștient că visează încă, Peregrine contemplă fermecat sfera. Avea un luciu de sidef, ca o imensă perlă. Splendoarea ei catifelată îl atrase ca un magnet. Fără a cântări ceea ce avea de gând, traversă încăperea, se sui pe platformă și își întinse reverențios mâinile spre ea, să o atingă.

În fracțiunea de secundă a atingerii se produse o explozie de lumină uriașă, asemenea undei teribile a fulgerului. Peregrine se clătină și își ridică brațele în dreptul ochilor, încercând să și-i protejeze.

Când privi din nou în jur, capela dispăruse, iar el însuși se afla deasupra unei mări irizate. Cuprins de teama de a nu cădea, izbi înnebunit în toate direcțiile cu picioarele, încercând să găsească un sprijin. Această mișcare violentă și instinctivă

provocă un val de culoare ce înătură matricea opalescentă ce-l înconjura. Valul se întoarse asupra lui însuși, producând o explozie caleidoscopică de lumină fragmentată.

Peregrine se văzu apoi înghițit de o furtună policromă. Izbea necontrolat și dezorientat în jurul său peste valurile învolburate, ca un înotător în primejdie de a se îneca. Biruit de panică, emise un strigăt sugrumat de ajutor.

Primi răspuns din partea unui cor de voci, care îl liniștea și îl încurajau. Vorbeau limbi diferite, dar le înțelegea pe fiecare dintre ele. Într-acel moment tensionat înțelese că ele erau ecouri ale propriei sale voci, spunând toate unul și același lucru: *Fii liniștit. Fii liniștit și află că tu ești stăpân peste toate.*

Nu se mai agită. Fluctuațiile nestăpânite ale luminii deveniră imediat mai puțin dezordonate. Rămânând nemișcat, îi comandă furtunii să se potolească. Încetul cu încetul, culorile aflate în război se unire într-un singur câmp de lumină, asemănător unui lac sidefiu – pe care putea să meargă! Înfricoșat și mirat, porni mai departe în liniște perfectă...

În jurul lui crescu o lumină de un albastru potolit, copleșind treptat toate celelalte culori. Încercând să clipească, pentru a focaliza imaginea, descoperi că avea ochii închiși. Când îi deschise, o clipă mai târziu, înaintea privirilor sale se dezvălui un cer pictat cu o mulțime de stele. Se afla din nou în camera de la Strathmourne.

Se ridică din pat, mirat și pus pe gânduri, trecând din nou în revistă în mintea lui visul foarte viu pe care tocmai îl avusese. În același timp, se simțea tentat să noteze detaliile pe hârtie. Descoperi un pix și un carnet de note pe noptieră, aprinse veioza și începu să înșire o relatare a scenelor și evenimentelor din vis.

Trecuse deja de ora opt când termină. Știind că gazda lui se scoală, în general, devreme, Peregrine se grăbi să se spele și, cu carnetul de note sub braț, se grăbi spre parter, în încăperea în care își lua Adam de obicei micul dejun. Îl găsi pe Adam în momentul când își turna o ceașcă de ceai, cu ziarul lângă cot. Fereastra cu arcadă dinaintea mesei dezvăluia o dimineață cețoasă.

– Bună dimineața, spuse Peregrine, adresându-i un zâmbet timid. Sper să nu-mi fi atras supărarea ta din cauză că am întârziat iarăși la micul dejun.

– Câtuși de puțin, râse Adam, punând ziarul deoparte. Și eu am venit de foarte puțin timp. Te rog să iei loc, ca să mâncăm împreună, spuse el, apoi o privire mai atentă îl făcu să-și ridice o sprânceană. S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic rău, răspunse Peregrine și se așeză imediat în scaunul din fața lui Adam. Am avut un vis nemaipomenit, chiar înainte să mă trezesc. Putem sta de vorbă despre el?

– Desigur, spuse Adam. Ai făcut niște notițe?

Confirmând din cap, Peregrine îi întinse carnetul peste masă.

– E totul aici... tot ce mi-am putut aduce aminte. Nu-i nevoie să citești chiar acum, adăugă el, oarecum stânjenit. Trebuie să mănânci mai întâi.

Adam luă carnetul și îl cântări în mână, zâmbind.

– Cred că voi face ambele lucruri în același timp, spuse el calm. Din câte mi-am dat seama, asemenea texte sunt o lectură mai interesantă decât ziarele, la micul dejun. Între timp, însă, te rog să mănânci neapărat ceva...

Peregrine parcurse tot ritualul obișnuit al unui mic dejun, servindu-se cu pâine prăjită și ceai, în timp ce Adam citi și apoi reciti rândurile dese. Relatarea acoperea mai multe pagini scrise mărunt. Când își ridică, în sfârșit, privirile de pe carnetul de note, Peregrine își împinse imediat farfuria într-o parte, orice urmă de apetit dispărându-i, cel puțin pentru moment.

– Ei? se interesă el, puțin temător. Ce crezi despre asta?

– Răspunsul meu, așa cum indică manualele, va fi să te întreb ce consideri tu însuți? spuse Adam.

– Mi-era teamă că vei zice acest lucru, răspunse Peregrine cu o grimasă, apoi continuă cu o slabă ezitare. Pornind de la cele afirmate de tine în cursul conferinței de ieri, presupun că totul se învârte în jurul istoriei... istoria și rezonanța pe care o generează istoria. Ceea ce nu înțeleg este de unde provine galeria de autoportrete?

Se uită spre Adam cu expresia celui ce așteaptă o explicație. Adam îi adresă o privire pătrunzătoare pe sub sprâncene și așeză cu grijă carnetul de note pe masă, între ei doi.

– Nu cred că ai cu adevărat nevoie de ajutorul meu pentru a extrage sens din experiența asta. Tu ce crezi?

Peregrine își mușcă buzele, fiind evident că-și căuta cuvintele.

– Nu. Nu, presupun că nu. Dar... Scutură din cap nerăbdător, apoi continuă cu grabă. – Adam, eu am fost crescut ca un bun prezbiterian. Din această cauză, nu-mi vine ușor să împac noțiunea de reîncarnare cu aceea de creștinism.

– Și cu toate acestea, creștinismul însuși cuprinde foarte multe interpretări diferite ale aceleiași idei fundamentale, răspunse Adam. Altfel nu am întâlni atâtea confesiuni creștine diferite, care consideră fiecare că modul *ei* de a se apropia de Dumnezeu este cel mai bun.

– Atunci, tu consideri că aceste două lucruri sunt compatibile? întrebă Peregrine, îndoit.

Adam ridică din umeri.

– Aceasta este o problemă de conștiință, pe care numai tu o poți hotărî. Propriul meu sentiment – și o spun din punctul de vedere al creștinului angajat, care se află în excelente relații cu propriul său episcop – este că foarte probabil creștinismul cuprinde adevăruri cu mult mai mari și mai universale decât se acceptă și se predică în mod normal în diverse biserici.

Asemenea observație destul de critică îl reduse pe Peregrine la tăcere. După o vreme spuse încet:

– Asta-i o nebunie. Tu ești psihiatru, și totuși îmi spui că, după părerea ta, amăgirea mea nu este amăgire, ci purul adevăr.

– Nu am spus așa, replică Adam. Dar dacă asta te face să te simți mai în largul tău, acceptă că *iluzia* rezonanțelor trecute – a vieților trecute, dacă vrei tu – este o metaforă utilă pentru un al șaptelea simț, pe care nu ai cum să-l explici în mod adecvat în momentul de față. Cu alte cuvinte, dacă funcționează, folosește-l.

Peregrine se holbă la el mai multă vreme, cu ochii ieșiți din orbite, încercând să priceapă totul. Apoi dădu încet din cap, de mai multe ori.

– Cred că înțeleg ce-mi spui, murmură el. Nu știu cum, exact, dar lucrurile acestea chiar par să aibă logica lor...

– Logică *intuitivă?* întrebă Adam zâmbind.

– Poate. În orice caz, ai dreptate atunci când spui că, indiferent dacă este *reală* sau doar *pare* reală, pentru mine cel

mai important lucru este că am reușit să-mi explic ceeea ce mi se întâmplă.

Răsfoi paginile caietului, apoi își ridică din nou privirea.

– Să presupunem, deci, că am avut cu adevărat mai multe vieți înainte de aceasta. Dacă același lucru este valabil și pentru tine, continuă el pe același ton reflexiv, ceea ce am văzut cu atunci când am încercat să te desenez erau... rezonanțe ale trecutului *tău?* întrebă el, privindu-l pe Adam pentru a primi confirmarea.

– Este oarecum suprasimplificat, confirmă Adam, cu un zâmbet de-abia schițat, dar în esență corect, pe cât posibil.

Peregrine reținu și acest nou fapt. După o pauză, întrebă:

– Ți se întâmplă vreodată și ție să vezi umbre din trecutele mele vieți?

– Nu în mod spontan, dacă la asta te referi.

– De ce nu?

– În primul rând, spuse Adam, presupun că deoarece mi-am dezvoltat capacitatea de a-mi limita perspectiva temporală și de a mi-o extinde, după cum doresc. În al doilea rând, acesta nu este unul dintre talentele mele principale.

Înainte ca Peregrine să apuce să pretindă o explicație mai detaliată, Adam își îndreptă deodată umerii și își împinse într-o parte ceașca și farfurioara.

– Se întâmplă cumva să-ți placă plimbările cu calul?

Schimbarea atât de bruscă a subiectului îl surprinse pe Peregrine nepregătit.

– Te rog să mă scuzi, n-am înțeles.

– Călărești?

Clipind din ochi, Peregrine spuse:

– Când eram în școală, îmi plăcea foarte mult. De ce?

– Cred că ți-am spus deja acest lucru, începu Adam, am angajat, începând de săptămâna trecută, o echipă care efectuează niște lucrări de defrișare absolut necesare la Templemor Tower. Astăzi după-amiază trece pe aici un tip – arheolog de la Monumente Istorice. Înainte de a-i da acceptul meu să întreprindă un studiu asupra ruinelor, vreau să cercetez foarte atent ce s-a făcut până acum. Am plănuit să mă duc acolo în această dimineață, iar apoi mi-a trecut prin minte că s-ar putea să te tenteze și pe tine să vii cu mine și să faci câteva schițe.

Cred că te vei putea îmbrăca cu niște pantaloni și cizme de călărie ale nepotului meu – sunteți cam de aceeași înălțime – dacă te interesează.

Peregrine îl studie pe Adam cu un soi de mirare și o umbră de suspiciune.

– Acesta va fi un nou experiment? întrebă el.

Adam își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

– Asta zic și eu subtilitate. Da, va fi un nou experiment. Presupun că ai un mic carnet de schițe! Foarte bine, ia-l cu tine. Am să-ți spun pe drum la ce mă gândesc.

John, fost cavalerist al Casei Regale și care se ocupa acum de caii lui Adam, pusese deja șaua pe surul preferat al lui Adam și, în timp ce se încropea costumul de călărie al lui Peregrine, pregăti și iapa murgă pur-sânge. Aceasta necheză când îl văzu pe Adam, iar surul își ciuli urechile și se suci pe picioarele din față, ca să-l vadă. Din spatele lor, se mai iți două capete cabaline, înălțate peste ușa grajdului, privind cu interes.

Îngrijitorul lor rânji și făcu un gest afabil cu mâna, aproape ca un salut, în timp ce începuse să înșeueze iapa.

– Bună dimineața, domnule. Khalid este deja gata, iar Poppy va fi și ea pregătită într-o clipă.

– Bună dimineața, John. Mulțumesc, spuse Adam.

Mângâie calul sur pe gâtul mătăsos și până pe piciorul din față dinspre partea lui, iar animalul scoase un nechezat blând și își întinse capul să i-l scarpine.

– Bună dimineața și ție, Khalid, murmură el, cu înțelegere și căldură. Aha, îți place, nu? Sunteți gata de o mică plimbare, tu și cu Poppy?

– Vai, domnule, are să vă placă cum o să meargă astăzi, spuse John, sigur pe sine, terminând de strâns chinga iepei și începând să-i fixeze frâul. Nu că ar exista vreo urmă de răutate în ei, adăugă, spre liniștirea lui Peregrine. Dacă ați mai călărit cât de cât, nu o să aveți nici o problemă.

– Am și vânat călare, pe când eram la școală, se lăudă Peregrine.

– Foarte bine, înseamnă că o să vă descurcați de minune cu doamna aceasta. Cât despre ea, fiți sigur că va ține pasul cu

frumosul ăsta sur, zise el, lovindu-l afectuos cu palma peste crupă, când trecu pe lângă el, cu iapa de frâu. O să vedeți ce frumoș merge.

După ce John îl ajută să încalece și să-și regleze lungimea frâului, Peregrine așteptă să încalece și Adam, apoi porni în urma acestuia, ieșind din curtea grajdului. Iapa mergea cuminte, răspunzând la comenzile pe care i le transmitea prin picioare; ar fi fost oricând gata să o ia la galop, dacă i s-ar fi pretins, dar nu-i cerea acest lucru – într-un cuvânt, era o doamnă perfectă, după cum o lăudase și John.

Merseră la pas cele dintâi zece minute, pentru ca animalele să se încălzească – dar și pentru a-i permite lui Peregrine să se reacomodeze cu mersul călare. Apoi, după un scurt trap de-a lungul unui șanț de drenare care separa două câmpuri, au pornit la galop, traversând o pășune vălurită. Știind că Peregrine nu mai călărise de atâta vreme, Adam alese un drum ce trecea printre porți, și nu peste garduri și garduri vii, revenind la pas când se apropiară de coasta împădurită de la Templemor Hill.

Intenția lui Adam era să-i arate lui Peregrine ruinele castelului, sperând ca aceasta să surprindă o parte a rezonanțelor din trecut ale locului. Pregătise terenul cu prilejul conferinței pe care o ținuse cu o zi în urmă; pe de altă parte, îi venise ideea că, pe măsură ce artistul își recâștiga, prin proprie voință, capacitatea de a vedea lucruri, va considera poate mai puțin primejdios să privească structura unei construcții decât o persoană. Înaintea lor străluceau în nuanțe de auriu tern, prin ceața dimineții și prin păienjenișul crengilor dezgolite de vânt, meterezele zimțate de la Templemor – o mică fortărcață construită într-un plan clasic în formă de Z, cu două foișoare cu scări decapitate ridicate în două colțuri opuse ale fortificației lipsite de acoperiș.

Când se apropiară, Adam se opri și își întinse picioarele în scări, întrebându-se ce va vedea tânărul când îi va pretinde să privească dincolo de aspectul fizic al ruinelor. Nu aștepta și nu căuta nimic pentru el însuși, fiind bucuros de simplul fapt că era prezent, în rolul de sfătuitor și călăuzitor al lui Peregrine, în momentul în care tânărul învăța să-și stăpânească acel dar al lui.

În starea lui de relaxare, a fost luat complet pe nepregătite când, într-o fracțiune de secundă, un fragment din propriul lui

trecut s-a năpustit în prezent. Ca la un semn magic, un fascicol de raze ale soarelui pătrunse printre ramurile dezgolite de deasupra lor și se lovi de pereții castelului, spărgându-se într-o adevărată coroană de lumină aurie orbitoare. Alchimia luminii înlătură rigorile timpului și ale rațiunii și dezvălui – chiar la intrarea pe ruinele de la Templemor – un bărbat înalt și bărbos, purtând crucea de culoare roșie, în opt colțuri, a cavalerilor templieri, pe umărul mantiei lui albe, cu mâinile înmănușate sprijinindu-se de mânerul unei spade imense, din cele ce se mânuiesc cu ambele brațe, împlântată înaintea sa în pământ.

Într-o fracțiune de secundă, năluca dispăru. Adam clipi de mai multe ori, sperând să o reînvie, în locul ei apărură, în schimb, scurte umbre ale unor amintiri și mai vechi – fără să fi chemat pe vreuna dintre ele: stând la o masă, acoperită cu sulur, într-o bibliotecă antică... postat la prora unei bărci funerare din papirus plutind de-a lungul malului vestic al Nilului...

Chiar atunci Khalid se împiedică de o rădăcină, timpul prezent se impuse din nou, iar el redeveni Sir Adam Sinclair de Templemor, călărind spre un castel părăsit, în strălucirea cețoasă a unei dimineți scoțiene.

Extrem de tulburat și nedorind ca aceasta să se vadă, Adam îi aruncă o privire tânărului, care călărea în imediata lui apropiere, dar acesta părea să nu fi observat nimic, deoarece se uita atent înainte, spre ruinele luminate pe alocuri de soare. Liniștit – pentru că a-l speria pe Peregrine era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă – Adam se concentră asupra viziunii lui, încercând să o descifreze.

Nu era vorba propriu-zis de un avertisment menit să anunțe o primejdie – deși imaginea cavalerului înarmat putea simboliza avertismentul de a fi vigilent, prevestind poate că va fi nevoit să facă dreptate într-o situație oarecare. Judecând în termeni mai generali, pe de altă parte, suprapunerea neașteptată și haotică a trecutului său peste prezent semnifica schimbare – o subtilă schimbare în echilibrul puterilor ce guvernează mersul universului, de felul celor care uneori făceau necesară intervenția lui. Avertismentul pe care îl primise în Planurile Interioare făcea aluzie exact la un asemenea eveniment.

În ce anume consta, însă, acea amenințare nu-i era încă limpede; până când nu înțelegea natura dezechilibrului ce urma să se petreacă, nu-i rămânea decât să stea la pândă și să aștepte momentul când va dispune de suficiente informații. Între timp, grija lui imediată trebuia să rămână Peregrine – care, din câte începea el să bănuiască, nu apăruse deloc întâmplător în viața lui chiar în acel moment.

Îl cercetă din nou pe Peregrine, întrebându-se dacă proceda cum se cuvine în ceea ce-l privea pe acesta personal. Până în acel moment, tânărul artist nu-și dovedise darul său deosebit decât prin capacitatea profesională. El venise la Adam așa cum vine un pacient la medic, dorind, pur și simplu, să fie „vindecat"; Adam, la rândul lui, înțelegând imediat ce fel de „problemă" are Peregrine, își pusese în gând să o transforme într-un avantaj – nu să elimine acel mod special de a vedea al lui Peregrine, ci să-l ordoneze.

Dar Peregrine nu pretinsese așa ceva. Nu era încă prea târziu să renunțe și, pur și simplu, să-l „vindece", așa cum i se ceruse – deși punctul de unde întoarcerea lui nu va mai fi posibilă era probabil aproape, mai ales dacă Peregrine învăța atât de repede pe cât se aștepta Adam. Chiar acum, în ziua aceasta, Adam mai putea încă să și-l îndepărteze pe Peregrine cu talentul lui capricios, retrăgându-se în rolul de simplu psihiatru și confirmându-i tânărului că acea clarviziune este într-adevăr o aberație mentală, învățându-l cum să o elimine total, așa cum dorise să procedeze la început. Iar dacă Peregrine dezvăluia mai târziu altora metodele lui Adam, orice semn de întrebare asupra profesionalismului medicului putea fi respins de la bun început.

În cazul lui Peregrine, recurgerea la psihiatrie nu reprezenta cu adevărat o opțiune, – deși Adam se străduia întotdeauna să studieze toate mutările posibile înainte de a risca acel plonjon spre Planurile Interioare, cu răspunderea ce o presupunea. Avea suficiente motive să se retragă din joc; dar câștigul potențial merita riscuri, chiar și foarte mari: recuperarea unui Inițiat, gata să-și ocupe locul în Lucrarea Luminii, care eventual, putea deveni un valoros aliat potențial pentru Adam însuși. Cel mai puternic argument dintre toate era însă faptul că Adam Sinclair, în calitate de medic curant, vindecător spiritual și războinic al Luminii era, prin constituția lui, incapabil să refuze pe cei ce aveau nevoie de el și pe care i-ar fi putut ajuta.

Bun. Și acum să vedem ce aveă de oferit Templemor domnului Peregrine Lovat. Lui Adam i se arătaseră deja semne că existau energii în mișcare, altfel nu se explica faptul că avusese acele viziuni la simpla apropiere de vechile ruine. Privind drept înainte și scoțându-și din minte toate preocupările, Adam îl conduse pe oaspetele său pe pajiștea îngustă din jurul bazei bătrânului turn, remarcând, în trecere, o serie de fundații înalte până la genunchi, aflate chiar lângă zidul castelului, și mai multe grămezi de pietre tăiate, undeva la stânga lor.

– Din câte constat, băieții au făcut treabă bună, spuse el, oprindu-și calul și descălecând. Aceste fundații aparțin în cea mai mare parte vechilor dependințe. Grămezile de pietre sunt resturi pe care le-au strâns din interior, unde s-au prăbușit pereții și au căzut acoperișurile. Lăsăm caii să pască aici, iar noi plecăm în explorare.

Cât se ocupară de cai, uită să-și mai facă griji în legătură cu Peregrine. Era frapat de schimbările ce se petrecuseră de la ultima lui vizită, cu doar o săptămână în urmă. Pentru început, iedera fusese înlăturată, iar copacii ce creșteau înainte deasupra arcelor de la primul etaj fuseseră dezrădăcinați fără milă, împreună cu resturile în care se fixaseră. Mulțumit, Adam porni spre intrarea propriu-zisă în castel.

– Probabil că a existat o stemă a familiei acolo, deasupra ușii, spuse Adam, arătând o urmă neregulată în piatră. Am presupus întotdeauna că era identică cu pasărea fenix pe care ai văzut-o pictată în sala mare din casă, dar s-ar fi putut să fie o altă stemă a familiei Sinclair, sau ceva total diferit. Din nefericire, locul este atât de distrus, încât s-ar putea să nu aflăm niciodată cu siguranță ce a fost aici.

Nu primi nici un răspuns de la Peregrine. Adam privi înapoi, peste umăr. Artistul rămăsese la capătul scării ce ducea la intrare, strângând la piept carnetul de schițe, iar expresia lui era în același timp chinuită și rigidă.

– Peregrine? Ce s-a întâmplat? întrebă Adam imediat.

Artistul tresări ușor la auzul propriului său nume, ochii i se îngustară foarte mult îndărătul ochelarilor și își coborî repede privirea în pământ.

– Nu cred că am făcut bine venind aici, spuse el, încet.

Se clătină pe picioare și făcu un pas înapoi. Adam sări imediat lângă el și îl sprijini, ajutându-l să se așeze pe un bloc de piatră de la marginea poienii.

– De ce nu? se interesă el.

– Din cauza blestematilor de ochi ai mei, care sunt în stare să vadă stafii! răspunse Peregrine, printre dinții încleștați. Dacă aș reuși să șterg imaginile...

– Nu, acesta este ultimul lucru pe care trebuie să ți-l dorești, interveni Adam blând, dar hotărât. Nu te lupta cu ele. Nu trebuie să încerci nici să le controlezi, pentru moment. Relaxează-te și lasă totul să curgă la voia întâmplării.

– Dar...

– Ți-am zis să te relaxezi, repetă Adam. De această dată, în vocea lui se strecurase o undă de comandă fermă, și în același timp pusese o mână pe fruntea încrețită a lui Peregrine, iar cu cealaltă îi sprijini capul. Relaxează-te, Peregrine, repetă el, ceva mai blând. Aș vrea să-mi faci plăcerea să intri iarăși în transă, așa cum ai făcut acum câteva seri. Răzvrătirea nu este soluția potrivită. Relaxează-te. Adu-ți aminte de vis. Adu-ți aminte...

Sub influența mâinilor și a cuvintelor persuasive ale lui Adam, o parte a tensiunii tânărului dispăru. Ochii lui rămaseră închiși, iar atunci când se liniști suficient și respira o dată profund, Adam își îndepărtă mâinile și făcu un pas înapoi.

– Așa e mult mai bine, spuse el, urmărindu-l cu atenție. Ține-ți ochii închiși și ascultă-mă cu atenție. Nu-ți dai seama? Exact pentru asta te-am adus aici – pentru a-ți da ocazia să-ți verifici diversele niveluri ale viziunilor. M-am gândit că acest lucru poate reuși mai ușor cu o clădire decât cu oamenii. Înainte de a putea explora diverse căi de a controla selectiv ceea ce vezi, trebuie să aflăm ce se întâmplă atunci când nu faci nici o încercare de a stăvili imaginile.

Peregrine clătină visător din cap.

– Înțeleg ceea ce-mi spui tu, însă totul mi se pare atât de... confuz. Pot să înlătur o parte a harababurii, dacă mă uit țintă la ceea ce mă interesează, dar imaginile pe care le înregistrează privirea periferică... Făcu o pauză și înghiți cu un nod. Chiar și cu ochii închiși și tot văd mai mult decât s-ar cuveni. E ca și cum... ca și cum aș încerca să văd printr-un teanc de diapozitive așezate unul peste celălalt.

– O analogie foarte fericită, se declară Adam de acord, dar dacă nu te vei mai lupta zadarnic, poate că furtuna de imagini se va potoli de la sine. Ce-ți spuneau celelalte euri ale tale în vis?

– Fii liniștit, murmură Peregrine. Fii liniștit, și să știi că tu ești stăpân peste... Doamne Dumnezeule! exclamă el, holbându-și ochii. Crezi că *eu* sunt cel care provoacă toată harababura?

– Nu există decât o singură cale să aflăm, spuse Adam, așezându-se grijuliu pe un alt bloc de piatră. Fă așa cum ți-au zis celelalte euri ale tale. Fii liniștit. Relaxează-te și respiră adânc. Închide-ți iarăși ochii pentru un moment, până ce îți găsești echilibrul. Concentrează-te asupra fiecărei respirații, inspiră... și acum expiră...

Peregrine îl ascultă. Pieptul i se mișca ritmic. Urmele tensiunii de pe figură îi dispăruseră. După o vreme, degetele lui slăbiră strânsoarea de moarte cu care prindeau carnetul.

– Bine, spuse Adam. Și acum deschide-ți ochii și desenează ceea ce vezi – *indiferent* ce vezi – exact așa cum ai făcut în prima seară, când ne aflam în bibliotecă. Totul este în ordine.

Peregrine mijii pleoapele puțin, cu mare precauție. Culori – verde, cenușiu, maro – dansau amețitor înaintea lui. Mai respiră încă o dată, profund, apoi își deschise larg ochii.

Imaginea dinaintea lui licărea și se mișca, oscilând între două stări, aidoma unei proiecții holografice. Într-un moment vedea o ruină părăsită, deschisă spre cer; în următoarea clipă, avea înaintea privirilor un castel seniorial bine întreținut, cu un acoperiș și ferestre intacte.

– Nu te încorda, îl sfătui vocea profundă a lui Adam, de undeva din dreapta. Tu vezi acum dincolo de aparențele fizice, ceea ce este foarte bine. Lasă imaginile să curgă așa cum vor ele.

Peregrine reuși să confirme printr-o ușoară mișcare din cap. Continua să contemple imaginea castelului, care-l fascina irezistibil, văzând ceva chiar și *dincolo* de clădire; încetul cu încetul, adunându-se strat după strat, începu să se stabilizeze imaginea unui Templemor diferit. Cele două foișoare cu scări gemene erau încununate de încăperi mansardate, dreptunghiulare, ieșind în afara zidurilor, iar acoperișurile lor abrupte erau bine învelite cu plăci de ardezie. Stema heraldică de deasupra ușii, deși atât de grav deteriorată de intemperii se

prezenta acum sub forma unei cruci de Malta în culori vii și proaspete, înconjurate de șapte stele – și nu de pasărea fenix ridicându-se din flăcări, așa cum văzuse la Adam acasă. *Motto*-ul de sub stemă avea textul: *Morte nunquam reget* – „Moartea nu va pune stăpânire asupra noastră".

Peregrine clipi încet și constată că imaginea nu se risipește atunci când ținea ochii deschiși. Mai încrezător acum, și mulțumit că reușea să mențină stabilitatea imaginilor, răsfoi carnetul de schițe și începu să deseneze repede...

După câteva minute, Adam veni și se uită peste umărul artistului. Mâinile rapide și pricepute ale lui Peregrine transformară pe hârtie ruinele într-un solid conac cu turnuri, pe jumătate fortăreață, pe jumătate reședință seniorială. Ferestrele de fronton aveau obloane grele din lemn, iar cele două foișoare din flancuri prezentau orificii speciale prin care arme de foc puteau apăra corpul central al clădirii. Scurte balcoane protejate de parapeți fuseseră construite lângă mansarde, permițând supravegherea terenului de dedesubt.

Peregrine continuă să deseneze, o oră încheiată, oprindu-se doar pentru a-și ascuți din nou creionul și pentru a-și schimba poziția alegând un nou unghi de perspectivă. Când se ridică, în sfârșit, în picioare și îi întinse carnetul lui Adam, terminase nu mai puțin de douăsprezece desene complete.

Adam le cercetă pe rând, minunându-se de bogăția de amănunte din fiecare schiță. Restaurarea stemei heraldice era deosebit de interesantă, deoarece descria o versiune cu mult mai timpurie a semnului familiei Sinclair, coborând spre vremurile când numele ei fusese Saint Clair, iar legătura ei cu templerii era de netăgăduit – o schimbare despre care Adam avea știință, deși nu se aștepta să descopere dovezi ale ei aici, însă, în orice caz, Peregrine Lovat nu avea cum să fi cunoscut toate acestea. Judecând după acuratețea detaliului heraldic, depășind cu mult posibilitatea unor simple coincidențe, Adam n-avea motive de îndoială că Peregrine reprodusese în mod corect trăsăturile structurale ale casei, pe dinăuntru și pe din afară.

Planul parterului prezenta două cămări boltite, folosite drept magazii, în spatele sălii de la intrare, iar bucătăria se afla în turnul nord-estic. Sala cea mare ocupa centrul clădirii de la

primul nivel, în timp ce celelalte încăperi de locuit se deschideau spre foișoarele de pe ambele laturi. Spațiul următorului nivel era împărțit între două dormitoare, un tezaur și un solariu. Camerele de la nivelul mansardelor primeau accesul spre balcoanele prevăzute cu parapeți, de unde se putea veghea în vremuri de restriște. Planul era tipic pentru castelele acelei epoci, dar multe dintre detaliile interioare nu ar fi putut fi intuite din simpla contemplare a ruinelor, și nici un caz în scurtul răstimp petrecut de Peregrine pentru a le desena.

– Peregrine, desenele acestea sunt excelente, spuse Adam după o vreme. Pot să i le arăt și șefului de șantier când va trece pe aici, în după-amiaza asta?

Tânărul artist se lăsase pe ultima scară dinaintea intrării și își întinsese picioarele, încălțate în cizme de călărie. Părea puțin obosit, dar tensiunea de pe figura lui dispăruse. Auzind întrebarea lui Adam, își ridică privirea și încercă să zâmbească.

– Dacă ești convins că pot fi utile, sigur că da.

– Dacă se pricepe cât de cât la meseria lui, răspunse Adam, consider că „util" este un termen care nu descrie nici pe departe importanța lor. Cum te simți?

Peregrine rămase puțin pe gânduri.

– E foarte ciudat, spuse el. Sunt, într-adevăr, obosit, însă mă simt foarte relaxat... ca și cum aș fi scăpat de o mare povară.

– Și acum ce vezi?

– Totul a revenit acum la normal, spuse Peregrine, adăugând, cu un zâmbet încântat: cred că experimentul tău a avut succes.

Adam îi răspunse cu un gest plin de subînțelesuri. În această ultimă oră, trecuseră de acel punct, dincolo de care nu te mai poți întoarce.

– Cred că așa este, răspunse el. Peste cât timp crezi că vei fi în stare să privești din nou oamenii?

Ochii lui Peregrine se măriră, dar de această dată, în expresia lor nu-și făcu loc și frica aceea care l-ar fi cuprins, la auzul întrebării, doar cu câteva ore mai devreme.

– Crezi cu adevărat că aș putea? întrebă el.

– De ce nu? răspunse Adam. Te-a speriat ceea ce ai făcut mai devreme, odată ce ai trecut de primele momente?

– Nu.

– Atunci, asta este, zâmbi Adam. La rând urmează oamenii. Următorul pas pe care va trebui să-l faci sunt oamenii, dacă vrei să înțelegi...

Peregrine trase mult aer în piept și îl expiră cu un oftat hotărât.

– Foarte bine, spuse el. Dacă tu zici că pot încerca, așa voi face. Numai să-mi spui când și unde.

Adam încuviință din cap și începu să se gândească.

– Chiar mâine, ce zici? De dimineață trebuie să mă duc la Edinburgh, pentru a depune mărturie într-un proces judecat la Curtea Supremă. Unul dintre celelalte persoane care este necesar să fie prezente este un bărbat la care te-aș ruga să te uiți extrem de atent...

Capitolul șapte

ZIUA următoare începu cu vânt și ploaie, rămânând în continuare capricioasă. Peregrine și Adam plecară de la Strathmourne House cu puțin înainte de ora nouă, cu Humphrey la volanul „Range Rover"-ului albastru, cea mai de nădejde mașină din garajul lui Adam. Când au sosit la Forth Road Bridge, momentul de vârf al traficului trecuse aproape, drumurile ce duceau spre centrul orașului fiind relativ goale.

Humphrey își lăsă pasagerii chiar pe treptele din fața Parlamentului, vizavi de St. Giles' Cathedral. Peregrine își aranjă cureaua micii lui genți de artist și își vârî capul între umeri, protejându-se cu gulerul trenciului, în timp ce urca treptele, împreună cu Adam.

– Nu prea le faci viața ușoră celor din jur, glumi el. Cred că am înțeles ceea ce speri tu, și trebuie să recunosc că este un caz fascinant. Cu toate acestea, aș fi curios să aflu de ce dorești să mă concentrez și să fac schițe ale ofițerului care a efectuat arestarea, și nu ale acuzatului sau ale oricăruia dintre martori.

Adam întinse o mână și împinse ușa clădirii tribunalului, ținând-o deschisă, invitându-l pe Peregrine să intre primul.

– O, poți să-i schițezi și pe ceilalți, dacă te simți în stare - deși, în locul tău, nu m-aș opri asupra inculpatului acum, la începutul pregătirii. Aș prefera să nu intru în detalii, deoarece nu aș vrea ca să influențez, astfel, vreo reacție de-a ta. Cred că

vei înțelege mai bine ceea ce vreau să spun când vei avea ocazia să-ți pui în valoare talentul.

– Foarte bine, spuse Peregrine, oarecum șovăielnic. Am să încerc să mă descurc cât mai bine.

Procesul era judecat într-o sală de la cel de-al treilea etaj. Ziarele relataseră despre evenimente luni de zile – o serie de întâmplări din ce în ce mai bizare, amenințări de răzbunare cu ajutorul magiei negre, sacrificări ciudate ale unor animale, culminând cu tentativa de a arde casa unei bărtâne care ținea zeci de pisici. Inițial, Adam fusese rugat să alcătuiască un profil psihologic al făptașului prezumtiv. În cele din urmă, când poliția arestase pe fiul unui om de afaceri cunoscut și bogat, lui Adam i se ceruse să efectueze o evaluare psihiatrică în umele tribunalului – urmând să depună mărturie în calitate de martor expert chiar astăzi. Pe drum își revizuise însemnările, punându-l la curent pe Peregrine în legătură cu aspectele esențiale ale cazului. Așteptând sosirea liftului, Peregrine se uită meditativ spre mentorul lui.

– Suspectul respectiv... chiar a luat în serios toate prostiile alea cu magia neagră?

– Prostiile alea cu magia neagră, așa cum te exprimi tu atât de elocvent, *trebuie* luate în serios, răspunse Adam, îndulcind însă cu un zâmbet fin eventuala notă dură a replicii sale. O parte din ceea ce oamenii neinformați *consideră* magie neagră poate fi trecută în categoria aberației și amăgirii psihologice, iar eu voi fi cel dintâi care recunoaște acest lucru. Dar, așa cum și tu însuți știi prea bine, liniile de demarcație dintre amăgire, iluzie și fapt real pot uneori fi foarte greu de stabilit.

Aluzia directă la situația lui Peregrine produse efectul scontat asupra acestuia, care, luat prin surprindere, rămase tăcut; în același moment, un clopoțel discret anunță sosirea liftului. Ușile de deschiseră, iar din cabină coborî un trio de magistrați îmbrăcați în robe și purtând peruci; Adam păși repede în cabina goală, iar Peregrine se strădui să țină pasul cu el.

– Doresc să mă conving că am înțeles cum trebuie, zise Peregrine, după ce ușile se închiseseră. Vrei să spui că suspectul se folosea *cu adevărat* de procedee ale magiei negre?

– O, practic nu există nici un dubiu că *încerca.*

Peregrine se uită șocat la Adam.

– Și a *reușit?* întrebă el.

– Nu. Negația seacă pluti în aerul dintre cei doi, iar Adam privea ciudat, parcă undeva *dincolo* de tabloul de comandă al liftului. – Acest tânăr nefericit, în loc să se mulțumească cu avantajele materiale de care dispunea deja, a aspirat la puteri la care nu era îndreptățit. A început să practice ceea ce el își imagina că ar fi o formă de magie neagră. Din nefericire, niște animale lipsite de apărare au suferit torturi inimaginabile, iar o bătrână nevinovată și-a pierdut căminul, pisicile ei dragi, aproape și viața. Dacă nu ar fi fost niște simple dovezi ale meschinei și răutăcioasei lipse de maturitate, dacă ar fi însemnat mai mult de atât, activitățile lui mi-ar fi atras poate atenția mai devreme. De fapt, nu făcea decât să se amăgească pe sine crezând că realizează cu adevărat ceva – ceea ce este, totuși, mai bine decât să practici magie neagră cu adevărat, consider eu, deși victima suferă, totuși, într-o oarecare măsură.

– Cu alte cuvinte, afirmi că magia neagră *este* reală, spuse Peregrine, fiind evident că îi venea greu să creadă ceea ce auzea.

– O, sigur că poate fi, spuse Adam, fixându-l cu una dintre privirile lui blânde și deschise. Drumurile Drepte sunt multe la număr, dar răspântiile Întunecate i-au ispitit întotdeauna pe cei mânați de intențiile rele, care au o adevărată înclinație pentru puterea spirituală. Iar cei ce preferă să meargă pe Drumurile Întunecate se angajează adesea în practici cu mult mai negre decât sacrificările de animale.

Nonșalanța și firescul tonului pe care-l folosea făceau ca vorbele sale să pară și mai sinistre. Deși nu ar fi avut vreun motiv, un fior rece îl străbătu pe Peregrine. Înainte de a putea să pună noi întrebări, liftul se opri cu un mic șoc, ușile se deschiseră, dezvăluind un culoar plin de oameni așteptând să poată intra în sala de judecată.

– Inspectorul McLeod va sta împreună cu mine, în spatele procurorului Coroanei, îi murmură Adam, în timp ce coborau din lift și porniseră pe coridor, la fel de natural de parcă ar fi discutat despre rezultatele curselor din ziua precedentă. Dacă te instalezi în partea dreaptă a galeriei rezervate publicului, probabil vei putea să-i distingi destul de bine trăsăturile.

Galeria publicului se afla în partea din spate a sălii, cu flancuri ce veneau până la jumătatea sălii, pe ambele părți.

Peregrine își făcu loc printre un grup amestecat de jurnaliști și public și se așeză în rândul întâi, de unde se vedea bine banca pe care Adam o împărțea cu un bărbat viguros, cu păr grizonat, îmbrăcat într-un costum de tweed. Mustața și ochelarii cu ramă din aur, în stilul aviatorilor, corespundeau scurtei descrieri pe care i-o făcuse Adam. Fiind singur că era vorba chiar de subiectul său, Peregrine extrase caietul de schițe din geantă și-și începu cea dintâi schiță din acea zi.

Celelalte mărturii durară aproape două ore. Adam se concentră cu totul asupra desfășurării procesului și nu își permise o privire spre galerie decât atunci când îi venise rândul să iasă la bară. Constată cu plăcere că Peregrine muncea din greu, cu totul furat de desen. În timp ce depunea jurământul, Adam se trezi întrebându-se ce va zice McLeod când va afla că fusese supus unui studiu atât de profund. După aceea, însă, își concentră întreaga atenție asupra întrebărilor procurorului Coroanei, răspunzându-i apoi avocatului apărării.

Mărturia lui Adam se sfârși chiar înaintea pauzei de masă luată de curte. Judecată în întregime, dimineața nu fusese prea bună. În timp ce el și McLeod mergeau spre partea din spate a sălii, împreună cu puhoiul de magistrați, martori și spectatori, McLeod își exprimă, în chip foarte necaracteristic, o plângere.

– Câteodată nu-mi dau seama de ce ne mai străduim atât, mormăi el, printre dinții strânși, astfel încât numai Adam să-l poată auzi. Dihorul ăla mic și încrezut o să scape cu o amendă și punere în libertate sub supraveghere, când drept ar fi să fie pus la răcoare înainte de a apuca să facă rău cu adevărat cuiva. Aș pune pariu pe orice vrei că ne vom întâlni din nou cu el aici în mai puțin de un an – iar data viitoare, nu va fi vorba doar de torturarea unor animale...

– Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva dispus să parieze cu tine, indiferent de cota pe care o oferi, răspunse Adam. Pe de altă parte, nu are nici un rost să discutăm despre limitele legii. Pentru astăzi ești liber, nu? Nu vrei să prânzim împreună? Sunt cu un prieten pe care mi-ar face plăcere să-l cunoști.

– Tânărul care făcea schițe sus, la galerie? întrebă McLeod. Mi-am imaginat că a venit împreună cu tine. Din nefericire, programul meu de astăzi încă nu s-a încheiat, continuă el, privindu-și ceasul și făcând o grimasă. Dacă nu mă grăbesc foarte tare, probabil o să am de regretat.

– Cum, nu cumva ai primit misiunea de a asigura protecția regală în această după-amiază? spuse Adam în zeflemea, fiind sigur că McLeod nu ar fi acceptat o asemenea sarcină. Din câte mi-aduc aminte, în orașul nostru se află un anume duce din familia regală.

McLeod își roti furios privirile și pufni pe nas. Nu avea prea multă considerație pentru ceea ce el denumea *baby-sitting* regal.

– Nu mă așteptam de la tine să-mi urezi așa ceva Adam. Dinspre partea mea, toată gloria asta le poate reveni băieților tineri, iar noi ăștia, mai bătrâni, ne putem ocupa de ceea ce înseamnă cu adevărat muncă de poliție. Nu, de data aceasta e vorba de un colonel de la S.A.S. care a venit să ne țină un curs despre utilizarea tacticilor antiteroriste împotriva rechinilor drogului din orașe. Deja am pierdut sesiunea de dimineață.

– Atunci rămâne pentru altă dată, răspunse Adam. Merită cu adevărat să-l cunoști pe tânărul meu prieten.

– Hm, atunci voi face acest efort. Am să te rog să mă cauți către sfârșitul săptămânii, ești de acord?

– Chiar așa voi face, îi confirmă Adam.

Cei doi bărbați se despărțiră în fața sălii de judecată. Adam îl găsi pe Peregrine așteptându-l în fața liftului și urmărind cum McLeod dispare în mulțime. Tânărul artist își strângea caietul de schițe la piept, iar în spatele ochelarilor ochii îi străluceau de nerăbdare. Simțind că Peregrine era pe cale să-i arate desenele chiar în acel moment, Adam îi sugeră cu un zâmbet și un gest discret să renunțe.

– Nu, nu mi le arăta acum, spuse el. Știu un restaurant franțuzesc foarte bun, nu departe de aici. L-am pus pe Humphrey să ne rezerve un separeu, așa că ne vom bucura de singurătate. Am sperat că și inspectorul ne va putea însoți, dar are o altă obligație.

Restaurantul era situat într-un loc îngrădit și în trepte, nu departe de piață. În pauzele dintre feluri, Adam se uită peste schițele făcute de Peregrine. Inculpatul *nu* era reprezentat în nici un desen.

– Aproape că nu mă puteam uita la el, Adam, spuse, în timp ce-i dădea caietul. Jur împrejurul lui vedeam o linie neagră și neregulată, de parcă ar fi pus cineva mâna pe o bucată de grafit și l-ar fi mâzgălit. În același timp, arăta... *lipicios* este unicul cuvânt care îmi vine în minte.

– Hm, da, spuse Adam, sugerând ceva de genul, „ți-am zis cu ție" și deschise caietul. Acum înțelegi, poate, de ce te-am sfătuit să nu încerci să-l desenezi. Selectivitatea este foarte importantă în acest stadiu al jocului nostru.

Schițele făcute lui Noel McLeod erau, în schimb, exact așa cum și le imaginase Adam. Cea dintâi era un studiu plin de viață asupra inspectorului când se fala în boxa martorilor, cu mustața zbârlită deasupra unei guri crispate, iar ochelarii cu ramă din sârmă, model aviatorilor, îi dădeau un aer elegant. O alta îi reprezenta pe el și pe Adam în spatele mesei procurorului Coroanei, ascultând extrem de atent mărturiile, exact în postura în care i-ar fi văzut oricine altcineva din sala de judecată.

Celelalte desene i se părură lui Adam cu mult mai interesante. Într-una dintre versiuni, ochii albaștri și strălucitori ai lui McLeod te sfredeleau de sub o bonetă scoțiană cu o cocardă albă prinsă în panglică. Într-alta era reprezentat cu figura acoperită de gluga unui călugăr medieval. Într-o altă versiune, inspectorul de poliție din zilele noastre se deghizase în căpitanul dezmățat și bărbos al unei corăbii. Adam zâmbi involuntar.

– McLeod m-a dus întotdeauna cu gândul la piratul Henry Martin, observă el, cu voce tare. Tu îmi confirmi acum această bănuială.

Peregrine, care amesteca frișca din cafea, își ridică atunci privirile.

– Tu și cu el aveți mai multe în comun decât ai zice la o primă vedere, spuse, sub imperiul unui impuls. Inspectorul face parte din aceeași categorie cu tine, nu?

Adam îi confirmă cu un zâmbet și o mișcare vagă din cap.

– Deși nu s-ar grăbi să recunoască, spuse el, precaut. Noel McLeod datorează o mare parte a succesului său profesional și eficienței talentelor lui ascunse. Inspectorul nici nu este singurul, din acest punct de vedere, continuă el, cu înțeles.

Surprinderea zugrăvită pe chipul lui Peregrine îl convinse că lovitura își atinsese ținta.

– Dacă faci cu adevărat aluzie la mine, spuse artistul, nu înțeleg cum poate fi de mare folos pentru restul omenirii darul meu de a percepe acest gen de lucruri.

– Continuă să-ți perfecționezi talentul, spuse Adam, și ai să fii și tu însuți surprins.

Acestea fiind zise, îi făcu semn chelnerului să le aducă nota de plată.

Cuvintele criptice ale lui Adam s-au fixat în memoria lui Peregrine, urmând să dea roade atunci când se aștepta mai puțin. Se gândi la ele de mai multe ori, fără a putea să le deslușească înțelesul. De fapt, era mereu prea ocupat ca să aibă timp să se gândească mai mult la ele, deoarece Adam îl supunea la exerciții de dezvoltare a controlului din ce în ce mai pretențioase.

Vremea limpezindu-se după prânz, au pornit pe jos spre Parcul Princes Street, unde Adam îl puse să schițeze trecători, artistul lăsând uneori cale liberă tuturor impresiilor și căutând rezonanțele mai profunde, alteori limitându-se voluntar la ceea ce vedea cu privirea lui fizică obișnuită. Ziua următoare, greutatea obstacolelor crescu și mai mult: Adam îl luă cu sine într-un tur de consult la Spitalul Jordanburn, unde doi dintre pacienții săi consimțiseră să li se deseneze portrete.

De această dată, Peregrine a primit instrucțiunea de a trece cu vederea *toate* rezonanțele pshice pe care s-ar fi întâmplat să le detecteze. Această condiție fu mai ușor de respectat decât se așteptase el. În loc să se străduiască să înlăture stratul, de acum familiar, de imagini-vedenie, constată că este în măsură să privească dincolo de ele, concentrându-și acuitatea artistică print-o tehnică de respirații profunde, pe care o învățase de la Adam. Aproape instantaneu, imaginile aflate în conflict păreau să se risipească chiar înaintea privirilor lui, permițându-i să se concentreze asupra aspectelor pur fizice ale subiecților.

Prin urmare, toate portretele pe care le desenă cu această ocazie posedau claritatea trăsăturilor și expresiei pe care Adam o admirase atât de mult la portretele din prima perioadă a creației lui Lovat. În același timp, desenele nu mai erau umbrite de elementele spirituale tulburătoare, de felul celor care dominau studiul Lady-ei Laura.

– Excelent! exclamă Adam, când trecu în revistă portretele, în aceeași seară. Vezi, *poți* să nu vezi acele lucruri, dacă nu vrei, și ele nu au cum pune stăpânire asupra ta. Consider că vei putea în curând să-ți controlezi pe deplin talentul.

Adevăratul test al capacității nou dobândite de a se controla al lui Peregrine avu însă loc vineri după-amiază, atunci când îl însoți pe Adam la Kintoul, pentru a lua parte la funeraliile Laurei.

Slujba s-a ținut în biserica episcopală a satului. Deși Humphrey îi adusese devreme, odată sosiți, Adam și Peregrine constatară că stranele erau pline de cei ce veniseră să o plângă și să-și ia rămas bun pentru totdeauna. Din fericire, li se rezervaseră locuri în față, într-una dintre stranele plasate chiar în spatele locului de rugăciune rezervat familiei. Un valet îi conduse prin intervalul central și apoi spre stânga, în timp ce organistul improviza un fundal muzical melancolic oarecare.

Deoarece, după ce ajunseseră la locul destinat lor, Adam îngenunche, plecându-și capul și șoptind o scurtă rugăciune, Peregrine îl imită, deși el nu fusese obișnuit să îngenuncheze în biserica în care mergea pe când era copil. Nu se simți însă stânjenit din această cauză. Din cauza imensei emoții, chiar și aerul era greu, iar biserica păru deodată cu mult prea mică pentru a adăposti pe toți cei prezenți. Deși era foarte bine încălzită, simți că i se face frig și i se umezesc mâinile.

Peregrine își pipăi nervos linia impecabilă a gulerului scrobit, conștient de apăsarea tot mai mare din gât. Când Adam se așeză, în sfârșit, pe locul său, deschizând în liniște cărticica de rugăciuni dată de valet, Peregrine îi urmă exemplul. Statul jos nu păru să-l ajute prea mult. Încercând o nouă tactică, artistul se sili să contemple grinzile și arbaletrierii tavanului înalt al bătrânei biserici, sperând că această diversiune artistică îl va ajuta să ignore motivul pentru care se aflau acolo în ziua respectivă.

Nu se așteptase prea mult să aibă efect, și chiar așa se întâmplă. Inexorabil, privirile sale fură atrase în jos, spre zona altarului, chiar în interiorul spațiului închis pentru cumineçătură. Coșciugul în care fusese așezată Lady Laura se afla înantea altarului, înconjurat de șase candelabre înalte, părând foarte mic sub stratul de crizanteme roșii și albe. Priveliștea îl vlăgui de puteri, dar nu reuși să-și dezlipească privirile de acolo. Spre marea lui ușurare, nu i se înfățișă nici una dintre viziunile lui spectrale.

Întrebându-se de ce ar trebui să fie atât de speriat, Peregrine închise ochii și respiră de mai multe ori profud, pentru a se liniști, așa cum îl învățase Adam. Treptat, tensiunea din pieptul lui cedă. Căuta încă în memorie o rugăciune potrivită acelui moment, când orga anunță, de la înălțimea ei, începerea slujbei, printr-un preludiu de Palestrina. Către sfârșitul lui, apăru și

procesiunea deschisă de purtătorul crucii și al lumânărilor, urmați de vicarul cu stihar alb.

Tipicul familiar lui și muzica îi abătuseră oarecum atenția lui Peregrine. Furtuna emoțiilor i se mai liniștise. Rugăciunea de început al liturghiei, compusă de Händel, era interpretată de o superbă voce contralto. Deodată, lui Peregrine i se păru că aude vocea Lady-ei Laura odată cu aceea a cântăreței, îndemnându-l să fie liniștit prin armoniile cadențate a ceea ce fusese odată una dintre ariile ei favorite:

„Vei fi fiind supărat? Muzica îți va aduce liniștea..."

Nu se mai chinui să se roage prin cuvinte și își lăsă spiritul să se odihnească.

Tema liniștii se continuă printr-un imn, versurile fiind ale unui poem scris de Bianco da Siena în secolul al XV-lea și puse pe muzică de Vaughan Williams:

„Coboară la mine, O, dragoste divină, Caută acest suflet al meu, Și umple-l cu flacăra ta dogorâtoare..."

Cunoscând și el însuși foarte bine imnul respectiv, Peregrine se simți în stare să cânte împreună cu toată adunarea. Alături de el, Adam îl ajuta cu basul lui sonor, plin de profunzimi și ardoare latentă. Amestecul de mândrie și pioșenie ce o degaja ținuta dreaptă a celui de lângă el îi aducea aminte de statuia unui cavaler cruciat pe care o văzuse odată în Provence. În ochii profunzi se distingea o strălucire îndepărtată, ca și cum ar fi reflectat o parte a flăcării viziunilor lui interioare. Peregrine își aduse deodată aminte de primul desen pe care i-l făcuse lui Adam – oare nu trecuse decât mai puțin de o săptămână de atunci?

Imnul se încheie, acel moment luă și el sfârșit, dar, spre marea ușurare a lui Peregrine, toate rugăciunile și textele citite care au urmat vorbeau elocvent despre lumină și transcendență.

– Priviți, am să vă dezvălui o minune, spuse vicarul, citând cuvintele Apostolului Pavel. Nu vom muri cu toții, dar vom fi schimbați...

Adam îi povestise pe drum că textele fuseseră alese de însăși Lady Laura. Ea știuse că avea să moară – avusese timp să se pregătească pentru asta – și selectase cuvintele de mângâiere cu aceeași atenție cu care trăise întreaga viață, având grijă până la capăt de sentimentele celor pe care îi iubise și pe care îi lăsa în urmă. Adam fusese printre puținii oameni care știuseră că va

muri. Cât anume din știința lui îi împărtășise Adam în zilele acelea, înainte de trecerea ei în neființă, se întreba Peregrine.

În față ieși apoi fiul cel mare al Lady-ei Laura, rostind doar câteva cuvinte, încărcate de emoție, despre viața mamei sale și despre lucrurile pe care le iubise, luându-și rămas bun de la ea în numele întregii familii. Apoi, spre surprinderea lui Peregrine, îi urmă Adam Sinclaire, care se urcă la pupitru și extrase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior.

– Am avut onoarea de a mă bucura de încrederea și afecțiunea Lady-ei Laura timp de mulți ani, începu el simplu. Lordul Kintoul m-a rugat să vă împărtășesc acest scurt pasaj, care era unul dintre textele ei favorite. El aparține părții finale a unui roman de Thomas Wolfe, intitulat *Nu te poți întoarce acasă.*

Se uită pe hârtie și începu să citească rar, dar Peregrine înțelese imediat că vorbele îi veneau singure și nu ar fi avut nevoie de textul scris.

„Ceva mi-a vorbit în noapte,
arzând lumânărie apusului de an;
ceva a vorbit în noapte
și mi-a spus că voi muri, nu știu unde.
Spunând:
«A pierde pământul pe care îl cunoști, pentru o cunoaștere sublimă; a pierde viața pe care o ai, pentru o viață sublimă; a părăsi prietenii pe care i-ai iubit, pentru o iubire sublimă, a descoperi o țară mai primitoare decât acasă, mai mare ca pământul, pe care se întemeiază stâlpii lumii acesteia,
spre care se îndreaptă conștiința lumii – un vânt se stârnește, iar râurile curg.»"

– Ne va fi dor de tine, Laura, sfârși Adam discret, în liniștea bisericii pline de lume, dar îți urăm să mergi cu Dumnezeu și te însoțim în drumul tău cu toată iubirea și binecuvântările noastre.

Cuvintele îl impresionaseră profund pe Peregrine și era conștient că nu era singurul care încerca să-și rețină lacrimile. În timp ce Adam se întorcea la locul lui, Peregrine descoperi că durerea lui dispăruse și, odată cu ea, orice urmă de posibilă vină imaginară că ar fi contribuit și el la moartea Lady-ei Laura.

Dimpotrivă – iar acest lucru îl gândea fără mândrie sau falsă modestie – vizitele pe care i le făcuse pentru pictarea portretului îi făcuseră multă plăcere și o ajutaseră să treacă peste ultimele săptămâni și luni.

Odată recunoscut acest lucru, simți că poate să-i ureze drum bun din adâncul inimii, la fel de senin în acest moment pe cât de încordat fusese mai devreme. Avea să o regrete, dar știa că tristețea lui nu trebuie să se răsfrângă și asupra ei.

Cu toate acestea, când vicarul îi îndemnă să îngenuncheze pentru benedicțiune, Peregrine se gândi că era mult mai bine că nu exista o despărțire la un mormânt. Știa că pentru Lady Laura era tot una, însă ideea ca o persoană iubită să fie îngropată sub pământ nu-i făcea totuși plăcere. Odată cu plecarea celor adunați în biserică, urma să fie așezată spre odihnă veșnică în subteranele medievale de sub naos, împreună cu nenumăratele generații ale familiei Kintoul. Lady Laura fusese foarte mândră de descendența ei.

Rugăciunea se sfârși. Adunarea se ridică în picioare. Melodia imnului ales pentru încheiere era compusă de Michael Praetorius, iar versurile fusese traduse din Sfântul Ambrozie:

„O, Splendoare a slavei lui Dumnezeu,
O, Tu, cel ce aduci lumină din lumină,
Lumină a Lunii, izvorul viu al luminii
O, Zi, ce toate zilele le luminezi..."

Eliberat acum de toată vina și tulburarea provocate de faptul că avusese viziunea dispariției Lady-ei Laura, Peregrine își îngădui ca versurile episcopului ce trăise în veacul al IV-lea să exprime și gândurile lui. În același timp, începu să asculte iarăși alte voci, ieșind în evidență în cadrul adunării. Cu un gest aproape reflex, începu să-i cerceteze pe rând pe cei ce cântau. Constatările certe nu întârziară să apară.

Vocea de tenor stridentă, venind de undeva din fața lui, îi aparținea, descoperi el, unui tânăr fățarnic cu o figură inteligentă, ca de vulpe. Peregrine îl întâlnise odată. Era un nepot de departe al Lady-ei Laura, care se prezentase din unicul motiv că spera să se aleagă cu ceva palpabil de pe urma testamentului ei. În antiteză, vocea de bariton necioplit și afon, provenind dintr-un rând mai din spate, îi aparținea bătrânului

șofer al Lady-ei Laura, care accepta cu stoicism ceea ce nu putea schimba.

Apoi, din punctul de vedere al lui Peregrine, toate celelalte voci tăcură în fața unui timbru soprano limpede ca argintul, înălțându-se spre cer precum cântecul ciocârliei. Deși îi aparținea unei femei, era subțire și pură ca a unui copil și aduna în ea o limpezime răscolitoare și o profundă durere. Cântăreața stătea undeva în față și la stânga lui Peregrine, cam în direcția stranei ocupate de familie. Cercetă cu interes pe cei ce se aflau acolo. Peste un moment o descoperi, foarte în stânga, chiar lângă peretele nordic.

Stătea într-un cerc de lumină multicoloră ce venea prin vitraliul aflat chiar deasupra umărului ei stâng. Părul drept, pieptănat astfel încât să se vadă gâtul grațios, era de culoare deschisă, între arămiu și auriu. Profilul ei era la fel de delicat ca acela al unei madone de Botticelli, iar pe sub pleoapele coborâte se vedeau urmele lacrimilor.

Inima lui Peregrine se înduioșă și se lăsă prins de valul de compasiune. Deși nu credea că ar fi vorba de o rudă de sânge a Lady-ei Laura, durerea ei era la fel de intensă ca a unei fiice. Atras de frumusețea fetei, o studie mai atent – și descoperi, cu tulburare, blândețea și noblețea sufletului ei.

„Cine este ea?" se întrebă.

Imnul de încheiere a serviciului divin se termină cu un Amin armonios. După o scurtă ezitare politicoasă, cei din biserică se pregătiră de plecare. Familia se retrase printr-o ușă laterală, iar fata cu figură de madonă îndurerată plecă odată cu ei, neînsoțită de nimeni. Peregrine îi urmări cu privirea silueta grațioasă până ce dispăru, nerevenindu-și decât atunci când Adam îi atinse ușor cotul.

– O cheamă Julia Barrett, îi murmură Adam la ureche, îndemnându-l în același timp pe tânăr spre intervalul central. Este fina Lady-ei Laura.

Peregrine se întoarse pe jumătate spre el, deși trecuse cu mult peste stadiul când se mira cât de bine îi citește Adam Sinclair gândurile.

– Chiar așa? se miră el cu voce tare. Nu pot să-mi închipui de ce nu ne-am întâlnit până acum.

– Tatăl ei a fost Sir Albert Barrett, îi explică Adam încet. Avea domenii în sud, în Buckinghamshire.

Peregrine îi aruncă o privire lui Adam, gândindu-se la faptul că se folosise de două ori de timpul trecut.

– Tatăl ei a murit? șopti el.

Adam îi confirmă printr-o discretă înclinare a capului și îi povesti cu voce foarte scăzută, în timp ce își făceau loc prin mulțime.

– Acum câțiva ani, s-a implicat într-o tranzacție financiară care a ieșit foarte prost. Când firma, la a cărei înființare contribuise și el, a dat faliment, și-a vândut proprietățile pentru a acoperi pierderile suferite de acționari. A fost un gest mai mult decât onorabil, iar împotriva lui personal nu s-a spus nimic rău niciodată, dar au apărut tot mai multe zvonuri că partenerii lui de afaceri ar fi comis niște nereguli profesionale. Asta i-a distrus inima. La câteva luni după faliment, a fost găsit mort. Verdictul oficial a fost moarte naturală, dar au existat și păreri cum că și-ar fi pus singur capăt zilelor. Nu e nevoie să-ți spun că toată afacerea a făcut mult rău întregii familii. Cred că Julia și mama ei ar fi avut de suferit foarte mult dacă Lady Laura nu ar fi fost alături de ele.

Ajunseră la ușa bisericii exact atunci când Julia Barrett se suia într-o mașină, spre dezamăgirea lui Peregrine. O căută din nou, fără succes, la recepția de la Kintoul House. Uită de aceste gânduri ale lui atunci când contele de Kintoul l-a invitat cu politețe la o scurtă discuție, interesându-se dacă dorea să termine portretul mamei sale. Spre propria lui surpriză și bucurie, Peregrine descoperi că ideea de a se întoarce la tabloul acela nu-l mai umplea de acea spaimă indescriptibilă.

– Pot să-mi reiau lucrul oricând doriți, *my lord,* îl asigură el pe conte. În acest moment lucrez pentru Sir Adam Sinclair, dar știu cât de dornic este și el să vadă acest portret terminat.

Când contele îl părăsi, mergând să se ocupe de ceilalți oaspeți, Peregrine porni în căutarea lui Adam. Îl descoperi lângă una dintre ferestrele din salon, absorbit de o conversație cu o blondă mlădioasă și cu ochii surâzători; era vorba, de câte își aminti Peregrine, de Lady Alyson MacBarid, fiica cea mare a contelui de Kilrevan. O pictase cu mai mulți ani în urmă. Nedorind să întrerupă o întâlnire evident plăcută pentru amândoi, Peregrine era pe cale să se retragă, când deodată scena dinaintea privirilor sale suferi o schimbare neliniștitoare.

Peste încăperea luminată din belșug păru să treacă o umbră, ca un nor de furtună acoperind soarele. Negura se adună în colțul încăperii în care se afla și Adam, descriind în jurul lui niște spirale ca de fum.

Peregrine căscă gura și clipi din ochi, încercând să-și limpezească privirea, dar zona întunecată se încăpățână să rămână la locul ei, rotindu-se grețos în aer, ca o pungă de gaze otrăvitoare. Lăsând la o parte orice urmă de tact, Peregrine strigă numele prietenului său și porni înspre acesta.

Adam își întoarse capul, cu o expresie întrebătoare. Ajuns pe la jumătatea camerei, Peregrine văzu pata aceea neagră dispărând brusc, chiar în fața ochilor lui, și se opri în loc. Desfășurarea intempestivă a evenimentelor îl făcuse aproape să se împiedice, iar acum era jenat și în încurcătură.

– Ce s-a întâmplat, Peregrine? îl întrebă Adam cu blândețe.

Peregrine își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, simțind privirea amuzată a Lady-ei Alyson.

– Vă rog să mă scuzați, i se adresă el. Îl căutam pe Sir Adam, dar nu era vorba de ceva foarte urgent...

Ceva mai târziu, însă, în mașină, în drum spre Strathmourne, îi relată cele văzute.

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, mărturisi el. Nu se aseamănă cu lucrurile pe care le văd de obicei. O prezență aproape... inteligentă, poate o forță elementară oarecare – aidoma acumulării de energie dinaintea unei tornade sau chiar unui uragan. În orice caz, era amenințătoare. Iar tu te aflai chiar în centrul atenției ei.

Adam asacultă fără să scoată un cuvânt. Văzând că liniștea durează prea mult, Peregrine întreabă:

– Adam, crezi că te afli într-o primejdie?

Pe buzele îngustate ale lui Adam nu se vedea vreo urmă de zâmbet.

– Dacă asupra mea planează un pericol, acesta trebuie mai întâi să capete o formă și o structură anume.

– Există niște inamici pe care îi cunoști? insistă Peregrine.

– Da. Dar cine nu are? răspunde Adam scurt, apoi înfățișarea lui se mai îmblânzi. Uite ce este, să nu te îndoiești nici o singură secundă că ai surprins prevestirea unui necaz oarecare ce planează asupră-mi. Regula mea este însă să nu fiu îngrijorat

până în momentul când nu am cu adevărat motiv. Răul unei singure zile este suficient, încheie el posomorât.

– Foarte bine, spuse Peregrine, punând greutate în cuvintele sale. Cel puțin ai fost avertizat.

Adăugă apoi în sinea lui: „Iar eu voi face tot ce-mi va sta în putință să te ajut, dacă aceasta va fi de folos..."

Capitolul opt

SÂMBĂTĂ, douăzeci și șapte, odată cu apusul soarelui, o ceață rece și umedă se lăsă dinspre cele trei vârfuri ale munților Eildon asupra străzilor înguste ale orașului Melrose, aflat pe granița Scoției. Odată cu venirea nopții, ceața se îngroșă tot mai mult, reducând luminile străzii și ale ferestrelor la niște simple pete spectrale în bezna aceea profundă. În scurt timp, ceața era atât de densă încât nu puteai să vezi mai departe de câțiva metri. În partea de răsărit a orașului, faimoasele ruine ale Abației Melrose deveniră, practic, invizibile, fiind scufundate într-un nor imens.

La scurt timp după ora opt, o mașină albă de patrulă, purtând însemnele Poliției din Lothian Graniță, coborî hodorogind pe întortocheata Stradă a Abației și se opri în fața intrării pe domeniul abației. Sergentul de la volan întrerupse contactul, coborî geamul din partea sa și ascultă atent, în timp ce partenerul lui coborî din mașină, luminând cu o lanternă negura de dincolo de porți. Ceața împrăștie raza de lumină înainte ca aceasta să poată dezvălui ceva, însă liniștea era de natură să potolească orice bănuială. Mulțumit că totul era în ordine, polițistul se întoarse în căldura mașinii și patrula își văzu de drum.

Luminile de poziție din spatele mașinii dispărură în ceață. Când zgomotul motorului se stinse în depărtare, cinci siluete

camuflate de straie de culoare închisă se iviră din umbrele ce înconjurau grădina împrejmuită a Școlii St. Mary, vizavi de abație. Tăcute ca niște fantome, au traversat strada cu repeziciune și s-au ascuns pe Drumul Schitului, o uliță îngustă, mărginind latura de nord a complexului mănăstirii. Odată aflați pe uliță, conducătorul aprinse o lanternă camuflată și îi îndreptă pe ceilalți spre o poartă metalică din zidul curții bisericești.

Poarta era încuiată, dar unuia dintre membrii grupului nu-i trebui decât o secundă să o descuie cu o sculă mânuită cu artă. Se strecurară în șir indian pe poartă și traversară gazonul ud spre ruinele boltite ale bisericii, ocolind latura estică, trecând prin ceea ce fusese odinioară ușa prin care pătrundeau procesiunile dinspre mănăstire spre biserică. Trei dintre cei cinci purtau în spate saci cu diverse scule dintre cele mai felurite, cel de-al patrulea căra o pereche de lămpi alimentate cu baterii. Șeful ducea o geantă încăpătoare din piele și o husă îngustă din pânză de cort, lungă și subțire ca sacul în care își țin scrimerii armele lor.

Odată pătrunși în interiorul naosului, cei cinci se îndreptară direct către o capelă de mici dimensiuni, construită în colțul dintre transeptul nordic și prezbiteriu, protejată de privirile celor din afară de ziduri exterioare groase, iar din interior, de restul abației. Unul dintre oameni se strecură, în fugă spre transeptul sudic pentru a se uita cercetător printr-o poartă de zid, apoi se întoarse și se puse de strajă în mijlocul naosului pavat cu pietriș. Doi dintre ceilalți îndreptară fasciculele de lumină slabă, filtrată cu albastru, ale lămpilor electrice asupra podelei capelei, în timp ce un al patrulea scoase la iveală o mătură scurtă și începu să mătură cu ea pietrișul de pe o secțiune dreptunghiulară de dale cu care fusese pavată porțiunea de sub îngusta fereastră răsăriteană. După ce acesta își terminase treaba, șeful veni la locul cu pricina, se lăsă în genunchi, își scoase mănușile și mângâie cu mâinile goale dalele care tocmai fuseseră curățate. Un inel cu sigiliu de pe degetul al treilea de la mâna dreaptă licărea în nuanțe sângerii în lumina albastră.

Descoperi ceea ce căuta. Ridicându-se în picioare, le făcu subordonaților lui un semn de confirmare și se retrase cu câțiva pași, așezându-se pe o bucată de piatră a fundației de lângă ușa

capelei, începând să cotrobăie prin geantă. Unul dintre bărbați veni și se ghemui lângă el, iar ceilalți doi despachetară cazmalele, rângile și târnăcoapele pe care le aduseseră cu ei pentru lucrările de excavare.

– Eu am rămas tot la părerea mea că ar fi trebuit să pregătim partea aceasta din timp, domnule Geddes, îi șopti cel ghemuit, în vreme ce șeful extrase din geantă mai întâi un bol din plumb și apoi o curea din piele.

Plumbul scoase un zgomot surd când șeful așeză vasul lângă bocancul său; însoțitorului său nu-i aruncă decât o privire, înainte de a-și dezbrăca haina de piele, suflecându-și apoi mâneca stângă a cămășii negre.

– Ai face bine să nu folosești nume reale, răspunse el, tot în șoaptă, dar pe un ton ce nu admitea replică. Cum știi și că ritualul pretinde sânge cât mai proaspăt cu putință. Dă-i drumul! Nu avem timp de pierdut.

Îi dădu cureaua de picle și întinse brațul stâng, punându-și în același timp bolul de plumb în poală, sprijinindu-se cu spatele de un fragment de coloană romanică. Cel de lângă el nu mai scoase nici un cuvânt, fixă cureaua în chip de garou, apoi se căută în buzunarul de la jachetă, scoțând mai multe obiecte împachetate în pungi de plastic.

Din cea dintâi extrase o fașă sterilă, duhnind a alcool. Conducătorul își îndreptă brațul, încleștând și descleștând cu calm pumnul, de mai multe ori, pentru a pompa sânge în venă, în vreme, ce ajutorul lui îi ștergea pielea de la încheietura cotului, pipăind vena cu vârfurile degetelor, pentru a fi sigur că o va nimeri în lumina slabă. Cel de-al doilea pachet conținea o bucată de tub transparent din plastic prins cu o clamă pe la jumătatea lungimii lui și un sistem de conectare la acul steril, aflat în cel de-al treilea pachețel.

– Acum brațul trebuie ținut drept, murmură omul, tamponând vena pentru ultima oară, trăgând apoi cu dinții capacul protector al acului.x

Pacientul nu avu nici un fel de tresărire la pătrunderea acului. Slăbind clama din mijlocul tubului, permise apariția sângelui, confirmând că acul fusese corect plasat. Mulțumit, bărbatul scoase cele două foițe protectoare ale unui bandaj în formă de fluture și îl folosi pentru a fixa acul de brațul șefului,

apoi pipăi ușor cu mâna întreaga lungime a tubului până îi descoperi capătul liber, pe care îl introduse în bolul de plumb, unde trebuia ținut în poziția respectivă.

– Am pregătit totul, șopti bărbatul, desfăcând clama. Să te las singur câteva minute, după ce-i dau drumul?

Șeful îi răspunse cu un gest nervos; asistentul scoase clama, urmări câteva clipe cum sângele începuse să se adune în vasul de plumb, apoi se sculă în picioare și se retrase câțiva pași. Conducătorul își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși, și începu să murmure ceva, legănând bolul de plumb la piept. Cuprins de un ușor fior, asistentul se duse la colegii săi, care scoteau dalele de pavaj și le rezemau de peretele capelei.

Se întoarse câteva minute mai târziu. Bolul se umpluse mai mult de jumătate și conținea poate cam o ceașcă de sânge. Îngenunchind, omul extrase din buzunar, o rolă de bandă adezivă și niște foarfeci boante, împreună cu un pachet de vată sterilă. Trase o bucată scurtă de bandă de pe rolă și o tăie, lipind unul din capete de coapsa lui, desfăcând apoi pachetul de vată. Zgomotul ușor îl făcu pe conducător să se miște, deschizându-și ochii, care, pentru o fracțiune de secundă, părură să strălucească în lumina albăstruie, aproape oprind în loc mâna ce venise să strângă clama și să oprească scurgerea sângelui.

Momentul acela ciudat trecu însă imediat și șeful îi întinse bolul de plumb, ținând în sus capătul îndoit al tubului, ca să nu curgă și îi întinse brațul, să-i fie scos acul. După ce rana fusese bandajată cu vată și bandă adezivă, își potrivi mâneca de la cămașă și își îmbrăcă din nou haina, în timp ce asistentul aduna resturile într-o pungă din plastic, pe care o vârî în geanta din piele. Scoase tot de acolo un pămătuf din păr negru de cal, pe care i-l întinse șefului înainte ca acesta să se ridice în picioare, apucând și vasul de plumb.

– Ai grijă când te ridici, îl preveni, fără a se deranja să-i dea ajutor. S-ar putea să fii ametit.

Șeful se clătină puțin pe picioare, se sprijini câteva secunde de coloană, respirând adânc, apoi întinse mâna după vas.

– Dă-mi-l încoace, îi ordonă, pocnind în același timp din degete către cei doi oameni care tocmai își terminau treaba cu dalele de piatră. Lăsară totul baltă și se duseră în centrul zonei, lor alăturându-li-se și cei ce-l asistase pe șef.

Conducătorul se îndreptă spre marginea nordică a bucății pe care o curățaseră, cufundând în bol pământuful din păr de cal. Când îl înalță, sângele începu să picure pe piatra fundației.

– *Sângele vieții*, șopti el cu asprime.

Întorcându-se apoi spre vest, începu să descrie un cerc care cuprindea întreaga suprafață a capelei, mergând împotriva acelor de ceasornic, stropind sânge din belșug pentru a marca hotarul, șoptind cu voce slabă versurile ritmate ale unei invocații rituale. Bărbații îl urmăreau cu ochi avizi, înclinându-se până la pământ de câte ori conducătorul lor se oprea la sfert de cerc pentru a face un semn și pentru a turna o cantitate suplimentară de sânge pe pământ și pe pietrele zidurilor învecinate. Când cercul fu complet, conducătorul îl închise printr-un nou semn. Bolul de plumb era acum gol: îl împachetă împreună cu pământuful într-o bucată de pânză neagră fină și le bagă într-o pungă de plastic, înainte de a le pune din nou în geantă.

– Zona sacră a fost pecetluită, le spuse oamenilor, Puteți să începeți acum.

Cei trei subalterni puseră mâna pe unelte și începură să sape. Pământul și pietrișul descriau curbe prin aer, în timp ce săpătorii își croiau drumul spre adâncime. În interiorul cercului păzit, răsuna tumultul strident al târnăcoapelor și cazmalelor. Afară, acolo unde santinela făcea de strajă în jurul naosului întunecat, era liniște ca de mormânt.

Trecură două ore. Oamenii continuau să muncească fără întrerupere. Pe la mijlocul celei de-a treia ore, săpaseră o groapă adâncă și dreptunghiulară, cam de dimensiunile unui coșciug și poate cam de trei picioare de la nivelul podelei. Nu mult după aceea, unul dintre muncitori lovi cu cazmaua un obiect dur, care scoase un zgomot înfundat, ca de metal din care se fac tunurile.

– Asta trebuie să fie, murmură unul dintre oameni.

Apoi lucrară mai cu grijă. O jumătate de oră mai târziu, săpăturile lor dezvăluiseră o lespede grea din granit argintiu, fin granulat. Șeful stropi fața lespedei cu sare amestecată cu pucioasă, mormăind un cuvânt de poruncă. Linii subțiri ca pânza de păianjen se treziră la viață, lucind în lumina lămpilor electrice. Liniile se uneau între ele, formând o complicată spirală de hieroglife. Șeful le zâmbi asociaților lui.

– Acesta este locul de odihnă, fără îndoială, le spuse el. Să ridicăm piatra mormântului.

Toți membrii echipei își uniră eforturile, și lespedea ieși la suprafață cu un geamăt lugubru. Sub ea se afla un sarcofag obișnuit, din piatră. Doi oameni ridicară capacul sarcofagului, dezvăluind privirilor o formă mumificată, înfășurată în resturile aproape distruse ale giulgiului de pânză.

Cel mai important membru al echipei de săpători exploră spațiile goale dintre trup și pereții sarcofagului, cu mâini ce tremurau de nerăbdare. Mută cu grijă cadavrul și pipăi pe sub capul, spatele și picioarele lui, mormâind nemulțumit din pricină că nu descoperea nimic. Negru de supărare, își ridică privirea spre șef.

– Nu este aici! declară el cu amărăciune. Să fie afurisit, nu este aici!

Șeful făcu un gest menit să sugereze că nu se întâmplase nimic grav.

– E doar un mic neajuns și nimic mai mult. Am venit aici pregătit și pentru această eventualitate.

Le făcu semn oamenilor săi să iasă din groapă. După ce locul se eliberase, își deschise din nou geanta și scoase la iveală o mână de lumânări stacojii și o bucată de cretă neară. Pe cele dintâi le împărți celorlalți, pentru a le așeza la cele patru sferturi ale cercului pe care îl desenase cu sânge, în timp ce el descria grijuliu un triunghi echilateral, în partea nordică a mormântului, cu un vârf îndreptat spre trup. În mijlocul triunghiului plasă un vas de pământ pentru arderea tămâii.

După ce încheiase aceste pregătiri, se întoarse pentru ultima oară la geantă și scoase din ea un pachet, conținând o bucată de mătase neagră, împăturit cu grijă, care, desfăcută se transformă într-o capă scurtă cu glugă. Și-o aruncă pe umeri, trăgându-și gluga și aranjând cu grijă faldurile, care cădeau doar până la coate. O broderie în fir de argint, având forma unui cap de animal care-și arată colții, strălucea în partea stângă a închizătorii de la gât. Dintr-un buzunar interior al jachetei de piele apăru o ultimă piesă din cele făcând parte din însemnele ceremoniale ale regalității: un pandantiv din argint atârnînd de un lanț greu din argint.

Cei trei însoțitori ai lui își aduseseră cape identice, brodate cu același cap de animal, dar colorate în roșu. În timp ce se îmbrăcau cu ele, șeful aprinse lumânările și tămâia. Fumul acesteia era greu, și, prelungindu-se peste marginile vasului din lut, acoperi încet podeaua, strecurându-se apoi în coșciugul deschis. Atunci când fumul parfumat începu să nu mai lase să se vadă ceea ce se afla înăuntru, șeful desfăcu fermoarul husei alungite. Splendida lucrătură în argint și aur de Damasc străluci rece în lumina filtrată a lămpilor: era o sabie cu mânerul curbat, lucrată în stilul ornamentat preferat de armurierii italieni de la sfârșitul secolului al XVI-lea.

Trase cu grijă arma din teaca ei presărată cu pietre prețioase. Flancat de cei trei acoliți, așezați unul în spatele și câte unul de o parte și cealaltă a lui, se plasă de partea cealaltă a triunghiului pe care îl desenase pe pământ, cu picioarele aproape atingându-i latura. Întinzând arma la lungimea brațului, descrise un simbol în aer, deasupra mormântului deschis, apoi coborî vârful lamei în așa fel încât să vină în atingere exact cu vârful triunghiului. Rămase tăcut pentru un moment, concentrându-și mintea, trupul și spiritul. Apoi, rosti cu înflăcărare formula vrăjitorească ce deschidea o incantație puternică și periculoasă.

Cuvintele din latina veche, atât de aspre pentru auz, construiau edificiul lor tainic înlăuntrul granițelor invizibile ale cercului închis. Ca răspuns, din tărâmul văzduhului și al umbrei, se stârniră forțe întunecate. Cei trei acoliți prezenți la mormânt se cutremurară cuprinși de un amestec de venerație și extaz, în timp ce conducătorul își aduna întreaga forță a voinței pentru a controla forțele pe care le stârnea. Cum energiile secrete, de împrumut, sporiră vremelnic propria lui putere, spiritul său îndrăzni în sfârșit să smulgă un alt suflet de pe orbită.

Ciocnirea voințelor divergente zgâlțâi temeiurile cercului, dar forța unificatoare a ritualului fu suficient de solidă pentru a-i menține. Implacabil, conducătorul grupului rosti cuvintele ultime ale incantației, invocându-și victima cu numele ei. Nimic vizibil nu păru să se întâmple o vreme, în timp ce tot spațiul de deasupra și din jurul mormântului aduna tensiuni greu de imaginat. Apoi, pe neașteptate, zona de deasupra triunghiului se încărcă de o ceață palidă și argintie, diferită de fumul greu ce se scurgea încă în mormânt.

Ceața se îngroșă, căpătând încet formă și densitate. Două puncte palide de lumină se aprinseră și clipiră scurt în mijlocul a ceea ce sugera o figură. Clătinându-și capul, conducătorul acoperit cu gluga lui deplasă vârful sabiei spre marginea gropii, pronunțând un nou cuvânt de comandă.

Chircindu-se de teamă, parcă, ceața coborî în mormânt și se amestecă cu fumul. Treptat, atât fumul cât și ceața începură să se dizolve, revelând din nou cadavrul mumificat. Dar exalația lugubră nu se dispersa de fapt, ci pur și simplu se scufunda în trup. Pe măsură ce se limpezea aerul, corpul însuși începu să intre în convulsii spasmodice.

Capitolul nouă

CEAȚA groasă care învăluise Melrose în acea sâmbătă noapte se extinse la nord de Firth of Forth, ajungând până la Fluviul Tay. În orașul Fifeshire, din Dunfermline, negurile reci nu izbutiră să afecteze decât prea puțin buna dispoziție a petrecăreților care veniseră să ia parte la un bal mascat urmat de o masă și dans, sponsorizat de bisericile din zonă, în sprijinul fondării unui nou centru de asistență juridică. În grădina botanică din apropierea Mănăstirii Dunfermline fuseseră înălțate mai multe corturi din pânză vărgată pe spațiile verzi dintre serele de sticlă. Luminate cu nenumărate lampioane chinezești, pavilioanele răsunau de amestecul teribil de muzică, dans și râs.

Adam și Peregrine făceau parte din grupul de oaspeți invitați de Janet și Matthew Fraser. Așteptându-se să petreacă o seară agreabilă și să danseze pe muzică populară scoțiană, aproape toată lumea se îmbrăcase în costumele specifice țării. Adam, care nu scăpa niciodată ocazia de a se mândri cu vechile tradiții scoțiene ale familiei sale, purta, cu toată pompa, *kilt*-ul din material ecosez pe fond roșu al Sinclair-ilor; la gâtul pieptarului ce aparținuse tatălui său se vedea un jabou făcut dintr-o dantelă fină ca o spumă. Brosa cu safire prinsă în dantelă fusese dăruită străbunicii lui de însăși regina Victoria.

Tocmai o saluta pe gazdă, care arăta splendid în rochia de culoare albastru regal, cu o eșarfă din mătase cu model roșu și

albastru, specific familiei Fraser, prinsă de umărul drept și funde albastre prinse în părul ei pieptănat în sus. Peregrine fusese temporar deturnat de o veche iubire.

– Dumnezeule, Adam! Cei ce te văd ar putea jura că vremea cavalerilor nu a apus încă! exclamă Janet, prinzându-l cu amândouă mâinile și studiindu-l în lumina de pe pajiște. Arăți exact ca un personaj dintr-un roman al lui Robert Louis Stevenson!

Adam râse și își înclină creștetul lui negricios pentru a-i săruta mâna, în semn de mulțumire pentru complimentul ce i se făcuse.

– Tu, în schimb, arăți ca o eroină a lui Sir Walter Scott! îi răspunse el, dând drumul la unul din brațele ei pentru a-și putea duce mâna la inimă.

„Să fie fericită ea, cea prea frumoasă! De ale ei favoruri
Cavalerul statornic la faptă-nflăcărată fost-a îndemnat!
Nicicând nu fi-va ea trecută cu vederea
În falnicul și nobilul cortegiu..."

– Recită foarte bine, nu, Matthews? îi spuse ea soțului aparte, făcând gropițe în obraji. E un fragment din *Întoarcerea cruciatului,* nu-i așa? Însă știi ceva, în nici un caz nu ar trebui să-ți irosești pe mine cunoștințele de poezie. Mai bine le păstrezi pentru doamna viselor tale.

„Doamna viselor tale..." Janet pusese din nou ceva la cale. Seara aceasta promitea să devină momentul unei noi tentative din *acelea.* Își îndreptă, aparent, întreaga lui atenție spre ceilalți oaspeți ai familiei Fraser, în mintea sa gândindu-se însă cu invidie la Peregrine, care se întâlnise deja cu o fostă dragoste și care poate avea chiar șansa să o vadă pe fermecătoarea Julia Barrett până la sfârșitul nopții. Într-o bună zi norocul poate îi va surâde și lui – deși, dacă rămânea în continuare la fel de puțin dispus să facă niște compromisuri în domeniul alegerii unei femei pe cât era și în multe alte privințe, ziua aceea putea să se lase așteptată mult și bine.

Armoniile exuberante ale unei balade scoțiene îl readuseră la realitate – inclusiv la conștiința că se afla în prezența unei însoțitoare fermecătoare, față de care oricât de curtenitor s-ar fi

arătat, nu trebuia să se forțeze câtuși de puțin. Zâmbind, îi oferi lui Janet brațul.

– Muzica a devenit mai sprințară, spuse el. Cred că a sosit momentul să dăm un exemplu bun și să-i lăsăm pe băieții din orchestra *ceilidh* să înțeleagă că le apreciem eforturile cum se cuvine. Dacă Matthew nu are nimic de obiectat, aș considera un semn de mare onoare să pot dansa cu tine următorul dans.

– Nu am nimic împotrivă, răspunse Sir Matthew de undeva, de la marginea grupului, privindu-și de la înălțime soția și amicul, luându-și, în glumă, un aer foarte auster. Există unii dintre noi care avem de îndeplinit și îndatoriri, le aduse el aminte. În orice caz, voi distrați-vă, iar eu mă întorc după ce am să vorbesc cu vicarul despre momentul când vom acorda premiile și vom strânge fondurile.

Restul grupului se îndreptă spre cortul cel mare, unde cuplurile din ring tocmai încheiau „Dansul salciei". Melodia se termina cu o înfloritură, însoțită de râsetele dezlănțuite și aplauzele dansatorilor. Când ringul începuse să se golească încet, conducătorul solid și îmbrăcat în *kilt* verde al formației își ridică acordeonul și trase microfonul mai aproape.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnelor și domnilor. Vă rog acum să vă alegeți partenerii pentru „Sergentul cel chipeș."

Janet le făcu semn cumnatului ei și soției acestuia, cărora li se alătură imediat sora lui Janet, Lady Eloise McKendrick.

– Mai avem nevoie de o singură persoană! exclamă Janet. Adam, unde se ascunde frumosul dumitale domn Lovat?

Adam era cu câțiva centimetri mai înalt decât majoritatea celorlalți bărbați din încăpere. Folosindu-se de acest avantaj, scrută spațiul din jur și descoperi o siluetă zveltă și dreaptă îmbrăcată în *kilt*-ul de vânătoare al familiei Fraser, care era pe cale să iasă de pe ringul de dans, nefiind însoțită.

– Peregrine! strigă și-i făcu semne tânărului. Avem nevoie de încă un om.

Peregrine se apropie de ei zâmbind puțin stingher, dar Janet îl prinse de mână cu un mic hohot de râs îngăduitor și îl trase în stânga ei.

– Mi-e teamă că acum nu ne putem permite să stai pe margine și să ne studiezi, spuse Janet, în timp ce se aranjau în două linii de câte trei dansatori stând față în față.

Aproape simultan formația atacă primele măsuri ale unui vioi dans popular scoțian „negru", însoțit de plecăciuni și reverențe ale dansatorilor către șirurile din fața lor, în timp ce se făceau ultimele schimbări grăbite în grupurile de șase. Sprinten de picioare de la natură, Peregrine ținu fără dificultate pasul cu Adam și Janet atunci când cei din grupul lor se prinseseră de mâini și merseseră în cerc spre dreapta, apoi spre stânga, înainte de a reveni la formația de trei. Janet, aflată în mijloc, făcu pereche cu Adam, apoi cu Peregrine, după care conduse o figură de opt. Își prinseră mâinile din nou, înaintând și retrăgându-se în același timp cu trioul din fața lor, apoi înaintând și trecând de această dată printre parteneri, unul din grupuri aplecându-se, râzând, pe sub brațele ridicate ale celorlalți, întâlnindu-se iarăși cu un nou grup de trei.

Triourile se uneau pentru scurtă vreme, apoi se despărțeau iarăși, formând noi și noi combinații, rotindu-se de jur împrejurul ringului. O melodie de dans se continua cu o alta într-un ritm plin de temperament. Peregrine se amuza din ce în ce mai mult, râzând în timp ce-și pleca fruntea pentru a trece pe sub arc de brațe – iar când își ridică din nou capul, se trezi față în față cu Julia Barrett.

Din cauza surprizei, Peregrine aproape se opri în loc. Înaintea lui nu se mai afla tânăra gravă și îndurerată pe care o văzuse la înmormântarea Lady-ei Laura. Sub vraja muzicii însuflețite, madona copleșită de tristețe a lui Botticelli se transformase în Flora din *Primăvara.* În locul costumului popular scoțian, ea purta o rochie diafană cu motive de flori și frunze de viță, iar părul ei auriu flutura liber, cu excepția șuvițelor din față, prinse într-o cascadă de fundulițe din mătase verde. Chiar în secunda când pasul lui ezită, privirile li se întâlniră, schimbând ceea ce semăna unui impuls electric.

Când grupurile din care făceau parte cei doi se uniră într-un cerc, el îi prinse mâna. Ochii fetei erau limpezi, de culoarea albastru-acvamarin, cu priviri la fel de deschise ca ale unei căprioare. O strânse mai tare de mână, forțându-se să găsească o replică potrivită pe care să i-o poată plasa, dar, înainte de a se dezmetici, regulile dansului îl siliră să-i dea drumul. Cei doi parteneri ai ei o purtară departe de lângă el și, oricât se străduí, nu reuși să o mai vadă în mulțimea de dansatori.

Executară ale patru figuri, apoi un nou avânt al melodiei anunță că dansul se apropia de sfârșit. După cele din urmă acorduri, Peregrine i se adresă grăbit lui Janet.

– Vă rog să mă scuzați, Lady Fraser! îi spuse el. Tocmai am văzut o persoană cu care țin foarte mult să stau de vorbă.

O luă din loc înainte ca ea să-i poată pune vreo întrebare, strecurându-se cu abilitate printre cuplurile dispuse haotic pe ringul de dans, până ce văzu silueta grațioasă a fetei cu părul auriu. Se afla chiar lângă ușă, prinzându-și la gât o capă de seară cu glugă, din catifea verde, pe care și-o aruncase peste rochia înflorată. Peregrine își grăbi pașii, ajungând-o din urmă chiar în momentul când era pe cale să iasă afară, în ceață.

– *Hello*, spuse el, gâfâind puțin. Sper că dansul nu te-a obosit așa de repede. Seara aceasta de-abia a început.

Își întoarse spre el privirile de căprioară, zâmbind de-abia perceptibil.

– O, știu. Dar rolul meu serios din cadrul festivităților începe peste un sfert de oră, în sala de concert. Aerul este atât de umed în această seară, încât sunt convinsă că harpa mea are neapărată nevoie să fie acordată încă o dată.

– Harpă! exclamă Peregrine, intrigat. Ești muzician profesionist, cumva?

– Nici pe departe, răspunse ea, râzând. Un amator pasionat, în cel mai bun caz. De obicei, nu particip la concerte publice, continuă ea, dar sunt enoriașă a bisericii St. Margaret, chiar peste drum, și atunci când vicarul mă roagă să cânt și eu, în scopuri de binefacere, nu am cum refuza.

– Bănuiesc că ești cu mult prea modestă, spuse Peregrine, sincer convins. Dacă îți stăpânești instrumentul măcar pe jumătate la fel de bine cum cânți, va fi cea mai strălucită apariție a întregii seri.

Se uită la el cu o privire directă și curioasă.

– Nu am avut ocazia să facem cunoștință. Greșesc?

– Nu, nu am făcut cunoștință. (Peregrine clătină din cap cu un aer mâhnit). Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă prezint de la bun început. Eu sunt Peregrine Lovat.

– Iar eu sunt Julia Barrett, răspunse ea. Dacă nu ne-am cunoscut, unde m-ai auzit cântând?

– În... biserică, murmură Peregrine stins, conștient dintr-o dată că mărturisirea lui fusese necugetată. Am... am participat ieri la funeraliile Lady-ei Laura.

Se temu ca acea umbră a durerii să nu se aștearnă din nou asupra trăsăturilor ei, dar, spre ușurarea lui, ea nu făcu decât un semn din cap că a înțeles.

– Ah, așa se explică, spuse ea, zâmbind ușor și întinzîndu-i o mână fină. Sunt bucuroasă să întâlnesc pe un alt prieten al ei. Era o ființă foarte deosebită.

– Da, așa este, răspunse Peregrine șoptit.

Degetele ei calde, pline de viață se aflau în strânsoarea mâinii lui. Câteva secunde, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, sub impulsul acelei clipe, el întrebă:

– Există vreo persoană anume care să aibă grijă de tine în seara asta?

Bucuria pe care aceste cuvinte i-o făcură Juliei aprinse o scânteie de răutate jucăușă în ochii ei albaștri.

– Păi, sunt convinsă că unchiului meu îi face plăcere să creadă că este considerat favorit, spuse ea zâmbind. Vino să i te prezint, înainte să înceapă programul meu...

Plecarea lor nu trecu neobservată.

– Ascultă, Adam, spuse Janet, pe ton de vag reproș, ar fi trebuit să mă avertizezi că tânărul tău prieten timid pusese deja ochii pe nepoata lui Albert Barrett.

Adam acceptă acuzația cu blândețe.

– Îmi pare rău. Nu am fost sigur că ea se va afla aici în această seară.

Matthew Fraser se uită amuzat în direcția soției sale și zise:

– Ești dezamăgită din cauză că nu poți să-ți satisfaci pasiunea pentru petit? Nu face nimic, Adam va fi veșnic clientul tău.

– Vai, Matthew, cu Adam mi-am pierdut orice urmă de răbdare în momentul de față, spuse Janet, prefăcându-se bosumflată. Mi s-ar părea mai mult decât corect ca data viitoare să-l prezint unei văduve bătrâne și guralive, cu gâtul ca al unei curci și să-l las pe urmă în ghiarele ei, să se descurce singur.

– Ai milă de mine! exclamă Adam. Ce aș putea face ca să fiu iertat?

– Pentru început, spuse Janet, să ne aduci niște răcoritoare...

Dansul și muzica continuară fără pauză. Aproape o oră mai târziu, Peregrine reapăru cu Julia la braț. Dispusă, ca întotdeauna, să profite de o situație atât de promițătoare, Janet le ieși în întâmpinare cu un zâmbet, propunând ca Julia și unchiul ei să participe, împreună cu ceilalți oaspeți ai familiei Fraser, la bufetul organizat de ei, ceva mai târziu, în seara respectivă. Îndemnată de Peregrine cu o rară risipă de fermitate, Julia acceptă cu timiditate invitația. După accea, cele două grupuri reunite petrecură o seară pe care Peregrine, cel puțin, o consideră cea mai plăcută sărbătoare la care participase în ultima vreme.

Pe la orele două dimineața, petrecerea începuse să se destrame: centrul de asistență se îmbogățise cu câteva mii de lire, iar nici unul dintre cei prezenți nu ar fi putut susține că nu s-a distrat și nu a mâncat pe săturate. Peregrine o conduse fără prea mare tragere de inimă pe Julia la mașina unchiului ei, regretând că nu putea să o conducă el însuși acasă. Urmări cu tristețe luminile din spatele mașinii lui Albert Barrett dispărând în ceață.

– Mi-a spus că i-ar face plăcere să mă vadă din nou, Adam, i se confesă el în momentul când Humphrey le deschisese portiera „Bentley"-ului. Mi se pare o fată cu totul remarcabilă!

Pierdut apoi în propria sa reverie, trecu cu vederea licărul trist și vecin cu invidia din ochii întunecați ai lui Adam Sinclair.

În nici o jumătate de oră, Humphrey ajunsese acasă. Obosit, dar încântat, Peregrine îi ură prietenului său un cordial noapte bună și se retrase. Se dezbrăcă repede de hainele de seară și se aruncă în pat, așteptându-se să adoarmă în secunda în care atingea pernele. Cu toate acestea, deși trupul lui se bucura că se poate odihni, mintea îi rămase într-o stare de activitate stranie.

Pentru început, gândurile lui erau dominate încă de Julia Barrett și de evenimentele de la Dunfermline. Pe măsură ce se scurgeau minutele, meditația lui se îndreptă inexplicabil spre zone mai întunecate. Privind retrospectiv și deplasându-se cu ochii minții printre pavilioane și zone ale grădinii botanice, înțelese că, deși înăuntru era doar lumină și viață și mișcare, spațiile sufocate de neguri de afară erau hăituite de siluete tainice, cu mâini apucătoare, înzestrate cu degete lungi...

Un val de ceață se rostogoli peste scena respectivă, camuflând-o în spatele unei perdele dense de nori. Când norul

se subție iarăși, Peregrine constată că nu mai avea înaintea ochilor grădina botanică. Pietre de mormânt contorsionate ieșeau la iveală dintre movilițele inundate de iarbă ale cimitirului medieval, iar o figură palidă și scheletică se strecura nesigur spre o spărtură în zidul înalt din piatră...

Peregrine se ridică brusc și orbecăi după ceas. Spre surpriza lui, era șase și zece minute. Clătină din cap, înțelegând că somnul îl cuprinsese în mijlocul reveriilor. Tocmai vroia să se culce la loc, când auzi țârâitul insistent al unui telefon de undeva, dintr-o altă parte a casei.

Până să ajungă Humphrey să bată la ușa apartamentului său, Adam coborâse deja din pat și își lega cordonul unui halat din lână roșie ca vinul de Burgundia. O singură privire adresată valetului îl lăsă să înțeleagă că se petreceau lucruri foarte importante.

– Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez atât de devreme, sir, spuse Humphrey, care purta și el un halat, aruncat în grabă peste pijamalele vărgate. Este inspectorul McLeod, care sună din Melrose.

– Melrose? exclamă Adam, brusc conștient de o senzație de înțepătură în degetele mari. Vorbesc de aici, spuse el, îndreptându-se spre telefonul de pe noptieră.

– Să aștept și eu, sir? întrebă Humphrey, rămânând lângă ușă.

– Cred că ar fi bine.

Adam ridică receptorul și intră direct în subiect.

– Sunt la aparat, Noel. Ce s-a întâmplat?

Vocea inspectorului de poliție suna aspru și era parțial acoperită de paraziți.

– Scuzele mele pentru că te sun la ora asta imposibilă, Adam, dar am avut un incident destul de ciudat aici, la Melrose. Nu vreau să intru în detalii la telefon, dar cred că vei fi de acord cu mine că trebuie să-i acorzi cea mai mare atenție.

Trebuie? Modul în care alesese McLeond cuvintele și o anumită schimbare subtilă a tonului vocii spuneau foarte mult.

– Chiar așa? spuse Adam, grijuliu ca tonul folosit de el să pară neutru. În acest caz, vin și eu până acolo să-mi fac o părere. Unde ai prefera să ne întâlnim?

Urmă o tăcere plină de sensuri.

– Fă-ți drum spre ruinele abației, mormăi vocea din receptor. Vei vedea cordoanele poliției. Dacă nu mă aflu acolo când ajungi tu, unul dintre oamenii mei va ști unde să mă găsească.

Era limpede că McLeod își lua precauții, pentru cazul în care convorbirea lor era ascultată și de altcineva – ceea ce demonstra încă o dată că nu era vorba de o simplă anchetă de rutină a poliției.

– Atunci pornesc spre Melrose, apuse Adam, aparent fără grijă. Este... ce? șase și un sfert, continuă el, aruncând o privire spre ceasul de pe cămin. Cred că o să-mi ia... poate două ore. Din fericire, este duminică, așa că nu prea va fi circulație. Mă străduiesc să ajung cât pot de repede.

– Nu-ți pretinde nimeni mai mult de atât. Vocea lui McLeod suna ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Îți mulțumesc, Adam.

– Nu ai pentru ce.

După ce McLeod puse receptorul în furcă, Adam se întoarse cu fața spre Humphrey: ochii lui întunecați aruncau priviri pătrunzătoare, ca ale unui șoim de vânătoare.

– Cred că cel mai bine ar fi să iau „Jaguar"-ul, spuse el. Și aș vrea să fiu plecat în cel mult o jumătate de oră. Din câte mi se pare, trebuie să ajung la Melrose cât mai repede cu putință.

Humphrey făcu semn că a înțeles.

– În acest caz, ar fi mai bine să mergeți cu coviltirul ridicat, sir. E vreme proastă afară. Să mă ocup eu de asta?

– Te rog, spuse Adam, ducându-se spre camera de toaletă. Aș vrea și niște ceai și pâine prăjită, dacă reușești să le pregătești rapid. Dar înainte de orice altceva, ți-aș fi foarte recunoscător dacă te-ai duce și l-ai trezi pe domnul Lovat. Spune-i ce se întâmplă și că aș vrea să mă însoțească, dacă dorește. Am bănuiala că are să se simtă în elementul său.

Capitolul zece

CU MULT înainte de expirarea jumătății de oră despre care vorbise Adam, Peregrine se găsea așezat pe scaunul pasagerului din „Jaguar"-ul albastru al lui Adam. Puternica mașină se îndrepta spre sud, în direcția Edinburgh, pilotată de proprietarul de la Strathmourne cu mâinile vârâte în mănuși. Gâfâind încă puțin din cauză că fusese obligat să se pregătească atât de repede, Peregrine mută trusa de desen portabilă de pe genunchi pe podea, între picioare. Adam îi spusese să o ia, dar ceva din maniera mai vârstnicului lui prieten îl făcuse să ezite înainte de a-l întreba de ce.

Era aproape ora șapte, dar din cauza ceții și a vremii închise părea să fie cu mult mai devreme. Farurile „Jag"-ului reușeau cu greu să risipească întunericul, iar luminile mașinilor venind, din când în când, din direcția opusă te orbeau și mai tare, din cauza umezelii din aer. Așa cum presupusese și Adam, autostrada era aproape goală, dar ceața și, uneori, burnița te sileau să fii foarte atent la condus și să nu riști prea mult. Cu toate acestea, o parte a minții sale continua să facă speculații, chiar dacă telefonul lui Noel McLeod nu-i oferise decât foarte puține date, fapt pentru care trebuia să se bizuie pe simple intuiții. Chiar și în lipsa oricărui motiv rațional, nu putea trece peste vagul presentiment că un mister era pe cale să-l poarte pe el și pe asociații săi în inima altui mister, chiar mai periculos decât cel dintâi.

Cu toate că Adam conducea cu măiestrie, ajunseră în marginea localității Melrose cu mult peste ora nouă. Circulația duminicală de la această oră rămânea redusă, mai ales din cauza vremii, dar lucrările de pe drumuri îl siliră să ocolească de mai multe ori, îndepărtându-se cu mulți kilometri de la drumul drept. Pe când ocoleau orașul Galashiels, ceața lăsă locul unei ploi reci, aproape de lapoviță. Adam reglă sistemul de dezaburire și crescu viteza ștergătoarelor de parbriz: ajunseră, în sfârșit, la Melrose, trecuseră pe lângă fațada impunătoare a lui Waverly Hotel, reducând viteza după ce intrară pe Strada Waverly, pătrunzând apoi prin capătul Străzii Mari.

Lăsă în urma lor, pe partea dreaptă, secția de poliție, care părea să se afle într-o activitate de-a dreptul febrilă pentru o duminică dimineața, cotiră la stânga pe Strada Buccleuth și se îndreptară spre mănăstire, așa cum le sugerase McLeod. Adam nu fu câtuși de puțin surprins să vadă în parcarea abației – plasată chiar vizavi de intrarea principală spre ruine – două mașini albe ale poliției, o dubă și câteva alte autovehicule fără însemne, probabil aparținând și ele tot poliției. Chiar înaintea intrării se ridicase o barieră, păzită de un tânăr agent îmbrăcat într-o manta galbenă de cauciuc, pe spatele căreia se putea citi *Police*. Lângă el se afla un al doilea bărbat, îmbrăcat în haine civile.

În momentul în care pătrunse în parcare, „Jaguar"-ul lui Adam făcu să se întoarcă mai multe capete. Orășenii curioși se adunaseră înaintea baricadei, uitându-se și arătând cu degetul de sub umbrelele pline de apă: acum își îndreptaseră atenția asupra lui Adam, care tocmai parca lângă una dintre mașinile albe ale poliției. Dincolo de baricadă și de gardul din metal care împrejmuia terenurile abației, Adam putea distinge bucăți de bandă galbenă fluorescentă întinse ca niște fire de păianjen printre ruine. Mai multe siluete anonime, protejate și ele de mantale de ploaie, se mișcau în toate direcțiile, printre zidurile ruinate ale abației.

– Activitate febrilă, remarcă Peregrine, întinzându-și gâtul. Crezi că s-a petrecut o crimă?

– Din câte îmi închipui eu, nu este vorba de un lucru atât de simplu, răspunse Adam sumbru, oprind motorul, deși bănuiesc că e la fel de grav.

Scoțând la iveală din spatele scaunului din față, o șapcă de automobilist din tweed, deschise portiera și se coborî din mașină în amestecul pătrunzător de ploaie și ceață, protejat de șapcă și de haina lui lungă din piele de culoare maroniu-cenușie. Fără a părea prea sigur pe sine, Peregrine coborî și el și își trase gulerul hainei din molton, uitându-se chiorâș spre cer.

– Dacă aveam minte, îmi aduceam și eu o șapcă, mormăi el. Adam își vârî mâinile acoperite de mănuși în adâncul buzunarelor și, din bărbie făcu un gest spre mașină.

– Există o umbrelă sub scaunul din față, îi spuse el lui Peregrine. Nu-ți uita nici caietul de schițe.

Încuiară mașina și-și croiră drumul cu grijă, printre bălțoace, până la intrarea în abație; pe măsură ce se îndepărtară de mașină, interesul privirilor scăzu și el. Tânărul agent se alertă la apropierea lor de barieră și le ieși înainte, ca și cum ar fi vrut să-i oprească din drum, dar bărbatul în haine civile îi puse o mână pe umăr și îi șopti câteva cuvinte la ureche.

– Vă rog să poftiți, Sir Adam, îi spuse omul în haine civile, zâmbind posac. Ar fi trebuit să-mi dau seama după mașina aia grozavă, dar din cauza șepcii pe care ați tras-o pe ochi, aproape că nu v-am recunoscut.

– Oricum, Melrose nu este locul unde să apar eu de obicei, răspunse Adam cu un zâmbet, strângând mâna omului. Îmi pare bine să te văd, Hamish. Apropo, adăugă el, în timp ce polițistul în civil îi trecea dincolo de barieră, el este asociatul meu, domnul Lovat. Peregrine, dumnealui este sergentul detectiv Hamish Kerr, unul dintre cei mai buni oameni ai inspectorului McLeod.

– Îmi pare bine de cunoștință, murmură Kerr, întinzându-i mîna și lui Peregrine.

– Inspectorul se află prin preajmă? continuă Adam, aruncând în jur priviri cercetătoare, după ce trecuseră de agent.

– Nu se află aici, domnule. A plecat la Angler Hotel cam acum o oră. Să-l trimit pe unul dintre băieții mei să-l aducă aici, ca să discutați cu el?

Adam clătină din cap.

– Cred că dorința lui ar fi în primul rând să cerceteze zona. Ai putea să-mi spui, pe scurt, ce s-a întâmplat?

Pe figura detectivului apăru o privire ciudată și prudentă.

– Păi să știți că este ceva foarte neobișnuit, domnule. Băieții au pus cordon în jurul unei zone din interiorul ruinelor, chiar aici, în față. Tipii de la judiciar au stat acolo mai mult de o oră. Al mai afurisit lucru pe care l-am văzut eu vreodată – vă rog să-mi scuzați limbajul, domnule.

Adam își reținu un zâmbet hazliu.

– Ascultă, Hamish, îmi face impresia că ești șocat – un ofițer de poliție cu experiența și perspicacitatea ta!

– Nu... era natural, domnule, mormăi Kerr. Aș putea zice că nu mi-a făcut nici un pic de plăcere...

– Cam asta înțelesesem și eu. Adam se uită în jur degajat, remarcând privirea încordată și curioasă a lui Peregrine. – Ei bine, ce-ar fi ca pentru început să citim raportul asupra incidentului, iar pe urmă, domnul Lovat și cu mine vom arunca o privire prin jur. Noi doi am avut deja de-a face cu tot felul de cazuri ciudate, Hamish.

– Apoi să știți, domnule, chiar așa este și ăsta.

Fără să mai lungească vorba, sergentul îi conduse în chioșcul de la intrare, unde erau protejați de ploaie. Custodele abației stătea pe un scaun din spatele tejghelei, plângându-se unui agent în uniformă.

– Oamenii cinstiți și cu frică de Dumnezeu se întreabă încotro se îndreaptă lumea, spunea el. Eu nu am mai văzut în viața mea așa ceva.

Agentul răspunse printr-o simplă ridicare din umeri. Sergentul Kerr se strecură pe lângă subordonatul său și ridică de pe tejgheaua de sus un dosar încărcat cu hârtii.

– Iată raportul, sir Adam, spuse el, întinzându-i-l, apoi adăugă, cu o strâmbătură: dacă vreți să știți părerea mea, există cineva care s-a uitat la prea multe filme cu orori, dintre acelea care se dau după miezul nopții. Cine și-ar fi imaginat că o să avem un caz de profanare de mormânt într-un loc atât de liniștit și pașnic?

O profanare de mormânt? Simțind privirile ce i se înfipseseră în ceafă, Adam parcurse pagina înclinând-o în așa fel încât să o poată citi și Peregrine pe deasupra umărului său. Prezentarea era rigidă, în maniera în care sunt redactate peste tot rapoartele de poliție. Profitând de camuflajul oferit de ceața din noaptea trecută, o persoană sau mai multe persoane

necunoscute pătrunseseră pe teritoriul Abației Melrose, fie prin escaladarea gardului ce separă partea din sud a cimitirului de o alee de acces, fie printr-o poartă găsită deschisă, aflată lângă drumul principal, spre nord. Odată intrați înăuntru, ei săpaseră o porțiune a podelei din capela de nord-est, dezgropând un coșciug din piatră din secolul al XII-lea. Potrivit raportului, coșciugul era în acel moment deschis și gol.

– Corpul ce se afla în interiorul coșciugului a apărut în barul de la Angler, îi informă sergentul. Este într-o stare avansată de descompunere, nefiind practic, decât un schelet. Stăm cu toții și ne spargem capul cum au reușit afurisiții care l-au dezgropat să-l care tot drumul fără să-l risipească. Făcu o pauză și clătină din cap. Ba chiar îți vine să te întrebi cine naiba ar avea interesul să se apuce de o asemenea treabă. Și de ce.

– Într-adevăr, spuse Adam, dându-i înapoi raportul, cu o expresie impenetrabilă. Mulțumesc foarte mult, Hamish. Și acum haide să vedem puțin locul mormântului.

Sergentul detectiv îi conduse printre ruine, de-a lungul naosului, spre capela profanată, aflată în colțul nord-estic al transeptului. Pe măsură ce se apropiau de benzile galbene întinse la răscruci, Adam simți în atmosferă o răceală, venind de undeva din zona subconștientului, care nu avea nimic de-a face cu vremea.

Aici se află Paznici Negri, pe cale să se stingă, însă încă puternici! Pe toți zeii ce-au existat vreodată, putea cineva cu adevărat să fie atât de necugetat încât să abandoneze o operațiune magică fără a o dezamorsa cum se cuvine, mai târziu?

Vârându-și din nou mâinile înmănușate în buzunare, Adam respiră adânc și făcu pe nevăzute un semn menit să protejeze o persoană, întorcându-se apoi o secundă și privindu-l, ca din întâmplare, pe Peregrine, chiar înainte de a ajunge la barierele din bandă adezivă.

– Așteptă puțin, Peregrine. Vezi frîza de acolo? Da, chiar aceea, deasupra altarului lateral. Aș dori să-i fac o schiță înainte să ne apucăm de înregistrarea imaginilor din zona mormântului propriu-zis.

Avu mare grijă să pronunțe aceste cuvinte ca și cum ar fi fost o rugăminte oarecare. Fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă, Peregrine se întoarse ascultător și procedă așa cum îi

pretinsese Adam. Fiind asigurat dinspre partea tânărului artist, a cărui atenție fusese îndreptată într-o cu totul altă direcție, cel puțin pentru câteva momente, Adam merse mai departe însoțit de Kerr și se concentră asupra ariei închise de poliție, dând frâu liber percepțiilor lui mai subtile să intre în joc. După cum simțise deja de la distanță, zona din imediata apropiere a mormântului deschis era dominată de vălul încă intact al unei energii psihice malefice.

Bun. Forța a ceea ce lăsaseră în urma lor răufăcătorii era, fără îndoială, pe cale să slăbească; cu toate acestea, exista încă suficientă putere reziduală pentru a provoca un șoc serios oricărei persoane neprotejate și, totuși, sensibile la aceste influențe, cum era, desigur, Peregrine. Din fericire, Kerr era inconștient de ceea ce se petrece sau se bucura de o protecție naturală. Adam se întrebă care fusese oare reacția inițială a lui McLeod.

– Am să aștept aici, domnule, spuse Kerr, ridicând banda, pentru ca Adam să poată să se strecoare pe sub ea. Pot să-l las să treacă și pe domnul Lovat, după ce termină?

– Da, mulțumesc, răspunse Adam.

În același timp, își vârî și mai adânc mâna în buzunarul drept, unde avea o bucată de magnetit de dimensiunea și forma unui dinte mare de lup. Înaintând precaut și simțind vibrațiile paznicilor negri pe care profanatorii îi lăsaseă în urma lor, își scoase cu un gest firesc mâinile din buzunare, ținând magnetitul în palmă, unde Kerr nu-l putea vedea. Se opri chiar înainte de locul unde ar fi avut loc contactul și murmură o invocație care era deja veche atunci când marea bibliotecă a Ptolemeilor pierise în flăcări.

Cuvintele investeau magnetitul cu o potență spirituală echivalentă cu forța de atracție a unui imens magnet. Adam aștepta până ce simți un fior zdravăn în centrul palmei, după care schimbă poziția: ținând magnetitul cu formă de colț ca pe mânerul unei săbii și cu arătătorul așezat de-a lungul tăișului ei, o întinse în față, până ce vârful penetră în tărâmul confuz dinaintea lui.

Scutul făcu implozie, asemenea unei băsici de săpun, în liniște desăvârșită. Simți cum magneticul absoarbe toate resturile forțelor. Un moment mai târziu, orice urmă de energie malignă dispăruse. Cu satisfacție posacă și ignorând privirea

mirată a lui Kerr, Adam își vârî piatra în buzunar și porni mai departe, plasându-se pe o latură a deschiderii mormântului.

Nu îl surprinse câtuși de puțin să vadă că groapa era înconjurată de niște pete, ce nu puteau fi decât de sânge. Aranjamentul de lumânări arse și triunghiul negru trasat lângă deschidere stăteau și ele mărturie actului profan de invocare.

Cu atenția profund zugrăvită pe trăsăturile lui de partrician, Adam îngenunche și cercetă mormântul. Ridicarea lespedei de granit și sprijinirea ei de marginea gropii pretinsese nu puțin efort. Coșciugul de piatră, pe care lespedea îl acoperise, avea forma oarecum trapezoidală, cu o porțiune circulară decupată în dreptul capului și o crăpătură mare, care îl despărțea în două. Era aidoma altor sute de morminte văzute de Adam de-a lungul anilor, dintre care multe erau chiar în acest cimitir. Singurul lucru sigur pentru Adam era că ocupantul lui nu fusese un om obișnuit.

Sunetul pașilor pe pietriș îi întrerupse șirul speculațiilor; se întoarse și îl văzu pe Peregrinc aplecându-se să treacă pe sub barierele galbene și apropiindu-se apoi de groapa mormântului.

– Poftim schița frizei pe care mi-ai cerut-o, începu tânărul artist, agitând caietul de schițe. Nu pot să-mi închipui de ce ai nevoie de ea... nu este prea veche... în schimb...

Deoarece se oprise brusc din vorbire, Adam se ridică și se răsuci dintr-o singură mișcare fluidă. Peregrine rămăsese locului ca o stană de piatră. Își făcea din nou de lucru cu trusa de desen și scruta capela profanată cu ochii lui migdalați măriți și foarte atenți îndărătul ochelarilor. După un moment de nemișcare absolută, își trase creionul și începu să schițeze cu rapiditate.

Adam se duse în spatele lui Peregrine și aruncă o privire peste umărul acestuia. Sub creionul sprinten al artistului începea să prindă contur o scenă: un mic grup de figuri nedeslușite adunate împrejurul unui mormânt deschis.

Adam înțelese ce se petrecea și se trase înapoi. Lăsându-l pe tânăr să lucreze netulburat, se aplecă din nou, ca să treacă pe sub benzile galbene, și se retrase spre naos, unde îi aștepta sergentul Kerr.

– Cred că am văzut aici tot ceea ce aveam nevoie să văd, îl informă el pe subordonatul lui McLeod. De îndată ce termină și

domnul Lovat, porni la drum. Ai spus că-l putem găsi pe inspectorul McLeod la Angler Hotel?

Kerr îi confirmă din cap.

– Da, domnule. Nu sunt decât câțiva pași. În locul dumneavoastră, mi-aș lăsa mașina aici. Mergeți drept înainte pe Strada Abației până la piață. Angler este clădirea mare și albă de pe dreapta, chiar vizavi de Crucea Mercat.

Adam putu constata cu coada ochiului că Peregrine tocmai își lăsase creionul deoparte și închidea caietul de schițe.

– Îți mulțumim foarte mult pentru că ne-ai condus, îi zise el sergentului. Domnul Lovat și cu mine ne putem descurca și singuri pe drumul de întoarcere...

Angler Hotel era ușor de reperat. Părea un stabiliment confortabil și prosper, la parterul căruia se aflau un restaurant, – unde se putea servi prânzul – și un bar. În fața clădirii fuseseră parcate mai multe mașini. Trecându-le în revistă, Adam recunoscu Range Rover-ul mare și alb, cu însemne ale Poliției, pe care îl folosea de obicei McLeod în misiunile sale din afara orașului Edinburgh. Pe McLeod însuși îl găsiră la recepția hotelului, prins la mijloc între o delegație a consilului municipal și o pereche de jurnaliști locali înarmați cu blocnotesuri.

– Da, da, a fost o poză macabră, spuse McLeod cu amărăciune, și vă rog să fiți încredințați că vom face tot ceea ce ne stă în putință ca asemenea incidente să nu se mai repete. De aceea am și venit de la Edinburgh, pentru a da o mână de ajutor la investigații.

Aruncă o privire în direcția lui Adam și se pregăti să-și încheie expunerea.

– Nu excludem posibilitatea ca făptașii actului de vandalism de ieri seara să fie membri ai unei bande itinerante oarecare. Dar aceasta este tot ceea ce pot declara în momentul de față. Veți primi mai multe date dacă și atunci când le vom obține și noi.

Respinse printr-un gest hotărât orice încercare de a fi interogat în continuare și păși grăbit printre cei doi reporteri ca să-i întâmpine pe Adam și Peregrine lângă intrarea principală a hotelului.

– Mă bucur foarte mult să te văd, Adam! spuse McLeod. Sper că nu a comis nimeni greșeala să te facă să-ți pierzi timpul.

– Câtuși de puțin, spuse Adam, clătinând din cap. Noel, te rog să faci cunoștință cu Peregrine Lovat, un tânăr artist foarte promițător. Sper să nu te deranjeze că l-am adus cu mine.

– Bănuiesc că ai motive foarte bine întemeiate, răspunse McLeod, supunându-l pe Peregrine unei priviri scrutătoare în timp ce-i strângea cu putere mâna. Mi-a aduc aminte de dumneata, domnule Lovat. Săptămâna trecută, te aflai în galeria publicului de la tribunal când se prezentau depozițiile martorilor în cazul Sherbourne. Urma să prânzim împreună.

Peregrine păru puțin surprins.

– Așa aste, domnule. Îi aruncă o privire oblică lui Adam și adăugă pe ton neutru. – Mă aflam acolo pentru a face niște studii portretistice.

– Ei bine, sper că nu ai fost tulburat în munca dumitale de ceea ce ai auzit în tribunal. Mai ales dacă urmează să ne ajuți în cazul *de față*.

Adam interveni înainte ca Peregrine să poată răspunde la această remarcă, ce nu prevestea nimic bun.

– Am fost deja la abație, spuse el energic. Există pe aici vreun loc unde putem sta de vorbă în voie?

– Există barul, spuse McLeod, indicând printr-un gest al bărbiei ușa respectivă. Din cauza celor întâmplate acolo ieri seara, am interzis accesul tuturor până la noi ordine.

Adam își stăpâni cu greu un zâmbet.

– Din punctul meu de vedere, locul mi se pare suficient de sigur, îi spuse el lui McLeod. Te rog să ne conduci într-acolo.

Barul era o încăpere spațioasă, de formă dreptunghiulară, cu draperii roșii la ferestre și un cămin din piatră în capătul opus. La câțiva pași în stânga pragului, un ofițer oarecare de la judiciar desenase cu cretă albă pe covorul roșu conturul vag al unui trup omenesc.

– Aici este locul unde s-a hotărât cadavrul să se întindă pe jos, zise McLeod. Îl învrednici pe Adam cu o privire posomorâtă și se încruntă. – Ți-am zis eu că mai devreme sau mai târziu are să se petreacă ceva foarte greu de explicat presei. M-au trecut toate apele ca să reușesc să-i conving pe cei de aici că întregul incident nu este deloc atât de straniu pe cât pare.

Adam își trase un scaun de lemn și se așeză, gestul său îndemnându-i și pe ceilalți să procedeze la fel.

– De fapt, ce anume s-a întâmplat? întrebă el.

– N-o să-ți placă deloc, așa cum nu mi-a plăcut nici mie.

McLeod ocupă un scaun de la bar, proptindu-se cu coatele de tejghea.

– Localul acesta are licență să stea deschis până la orele două, le explică el. Cam pe la unu și jumătate, după cum afirmă barmanul, el și clienții au auzit un zgreptănat la ușă. Unul dintre clienții obișnuiți s-a dus să deschidă. În prag stătea cadavrul. De îndată ce i s-a deschis, s-a împleticit înainte câțiva pași și a căzut pe locul marcat.

Își continuă povestirea vorbind mai greu, printre dinții încleștați:

– Nu e nevoie să mai spun, martorii din bar au fost mai mult decât șocați de incident. Barmanul a anunțat-o pe directoarea hotelului, iar ea a chemat poliția. Din fericire, unul dintre oamenii mei a prins de veste destul de repede și m-a sunat acasă, povestindu-mi toată tărășenia. Asta era cam pe la ora trei. În acel moment, nu se știa încă de unde provenea cadavrul.

– Și atunci ai venit la fața locului, spuse Adam.

McLeod făcu semn afirmativ din cap.

În timp ce-mi povestea omul meu, în minte au început să mi se aprindă tot felul de beculețe de alarmă. Cunoști sentimentul. Oricum, până să ajung eu aici, unul dintre agenții din localitate aranjase să se transporte cadavrul la morga Spitalului General al Hotarului, în timp ce colegii lui aflați de serviciu ieri-noapte au plecat să cerceteze cimitirele din zonă. Numai nu s-a gândit să se uite în abație de la bun început, pentru că acolo nu s-au mai făcut înmormântări de ani și ani – ci numai în curtea exterioară a bisericii. De îndată ce s-a luminat, însă, nu le-a trebuit mult să descopere excavațiile lăsate în urmă de făptași în interiorul abației, locul din care și-a început cadavrul călătoria.

Profitând de scurta pauză de respirație, Peregrine nu se mai putu abține și interveni.

– Adică nu cumva vrei să spui că cadavrul a venit de unul singur până la hotel, prin propriile sale puteri! zise el neîncrezător.

McLeod se holbă la el pe sub sprâncenele încărunțite.

– Ai putea să-ți pui la bătaie și ultimul bănuț că nu o să declarăm chestia asta! Povestea oficială este că întreaga afacere a fost pusă la cale de o bandă de derbedei răutăcioși, care au

regizat totul să pară că s-a întâmplat așa cum s-a petrecut de fapt. (Ridică din umeri.) Versiunea aceasta s-ar putea să prindă, dacă o repetăm suficient de des – mai ales din cauză că singurii oameni care ne pot contrazice sunt câțiva bețivi care-și pierd nopțile și al căror mod de a aprecia situația este afectat de alcool, cel puțin parțial.

– Relatarea despre un cadavru umblător este cu siguranță cu mult prea bizară pentru ca să fie îmbrățișată de prea multă lume, confirmă și Adam. Chiar dacă există cel puțin doi oameni în această încăpere care știu că poate fi perfect adevărată.

Peregrine respiră cu greutate. Își căscă gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Afacerea asta este departe de a se fi terminat, continuă Adam calm. Cred că ar fi bine să văd și eu cadavrul, cât mai curând posibil.

McLeod făcu un gest de aprobare și coborî de pe scaunul de bar.

– Ai perfectă dreptate. Vom lua mașina mea, ca să pară totul mai oficial.

Capitolul unsprezece

DOUĂZECI de minute mai târziu, un patolog de la Spitalul General al Hotarului îi conduse pe inspectorul Noel McLeod și cei doi însoțitori ai acestuia în tărâmul glaciar al morgii spitalului. Peregrine mergea chiar în spatele lui Adam, ținând strâns caietul de schițe. Nu îndrăznise să se uite mai atent la ultimele lui desene, atât de tulburătoare fuseseră, iar Adam îl îndemnase, încruntat, să închidă caietul, după ce aruncase o privire în fugă. Mirosurile morgii îi dădeau un ușor sentiment de greață, aceasta, bineînțeles, și în legătură cu posibila turnură pe care o putea lua cazul.

– Inspectorul McLeod ar dori să vadă corpul ce a fost adus mai de vreme de la Angler, îi spuse escorta lor îngrijitorului. Sir Adam Sinclair și domnul Lovat îl însoțesc.

Îngrijitorul ridică o sprânceană și arătă spre una dintre camerele mai mici de autopsie de lângă sala cea rece.

– Este acolo, doctore, spuse omul, aprinzând luminile. Nu știu exact povestea lui, dar aș zice că e mort de multă vreme.

Luminile crude de sus expuseră privirilor o formă înfășurată în cearșafuri, zăcând pe o masă din oțel inoxidabil. Îngrijitorul îi însoți în încăpere și întinse mâna să ridice cearșaful, dar McLeod îl bătu pe umăr și-i făcu un semn, oprindu-l.

– Dacă nu te superi, am dori să vedem corpul singuri. Sir Adam este medic; totul e-n regulă.

Îngrijitorul schimbă o privire cu patologul, dar nici unul nu ridică vreo obiecție. De îndată ce se îndepărtară, Adam se apropie de masă și înlătură cu grijă pânza. Pentru McLeod nu era nici o surpriză, deoarece apucase să vadă corpul în bar, dar Adam se trezi expirând ușor arerul printre buzele făcute pungă. Peregrine aruncă o privire furișă, îndreptându-și-o apoi repede într-o altă direcție.

Zdrențele aproape putrezite ale giulgiului și ale unui strai negru, ca de călugăr, atârnau în jurul unei forme ce reprezenta doar cu puțin mai mult decât un schelet ținut laolată de învelișul uscat al pielii. Oasele ieșau prin piele în mai multe locuri. Trupul aparținuse unui bărbat aproape la fel de înalt ca Peregrine, dar mai solid, sugerând că individul fusese puternic și musculos pe când se afla în viață. Mâinile, aidoma unor gheare fosilizate, zăceau împreunate într-un nod complicat deasupra crestei proeminente a sternului. Orbitele goale ale ochilor se căscau mari și negre deasupra zâmbetului fără buze al morții și dinților îngălbeniți.

Adam studie cadavrul mai multe minute cu extremă concentrare și fără să se miște, încercând să citească semne invizibile ochiului obișnuit. Când începu să vorbească, într-un târziu, vocea lui se transformase într-un murmur de crâncenă osândă.

– Este, oricum, profund regretabil că făptuitorii acestei crime au avut la dispoziția lor suficientă putere pentru a putea chema spiritul mort înapoi, la locul de odihnă al trupului, spuse el în șoaptă. Infinit mai rău este, însă, că au fost în stare să oblige acest spirit să intre în mizerul înveliș de oase.

Forța mâniei lui vibra în aer ca un tunet, deși vocea nu-i urcase niciodată peste tonul unei conversații obișnuite. McLeod rămase impasibil, dar Peregrine tremură ușor, neîndrăznind să pronunțe un cuvânt.

– Asta este cea mai mârșavă faptă pe care am avut nefericirea să o întâlnesc în ultimii ani, continuă Adam, pe același ton care te îngheța. Mai mult, este opera unor neofiți periculoși. Numai un om prea arogant ca să țină cont de propriile lui limite este în stare să îndrăznească acest rit al chemării – dacă ne gândim la indentitatea individului a cărui voință vroia să o supună.

Peregrine își adună, în sfârșit, suficient curaj ca să privească mai direct trupul mumificat, tremurând cuprins de un frison rece pe spinare, semănând cu atingerea unor degete de gheață.

– Cine..., reuși el să șoptească, ... cine a fost el, atunci?

Adam nu-i răspunse. Expresia de pe figura lui profund serioasă te lăsa să bănuiești că se află într-o perioadă de adâncă introspecție, ca și cum ar fi studiat soluții alternative la o problemă dificilă. Buzele lui McLeod schițară un zâmbet lipsit de umor.

– Ar trebui să te duci înapoi la școală, băiete. Abația Melrose, după cum se știe prea bine, prin tradiție, este locul de odihnă veșnică a vrăjitorului Michael Scot.

– Michael Scot? tresări Peregrine.

De această dată, întrebarea pătrunse prin reveria lui Adam.

– Nimeni altul decât cel mai faimos magician al Scoției, îl informă pe Peregrine. A fost un distins învățat: cărturar, alchimist, medic și demonolog – ca să nu mai vorbim de faptul că o vreme a fost astrolog la curtea Sfântului Împărat Roman Frederic al II-lea. Judecând doar după cuprinderea învățăturii lui și poate fi considerat unul dintre cei mai iluștri inițiați ai veacului al XII-lea.

– Secolul al XII-lea! exclamă Peregrine neîncrezător. Dar asta înseamnă... cum?... cu șapte sau opt sute de ani în urmă! În mod normal, nu ar mai fi rămas din el decât praful!

– Nu neapărat.

Ochii întunecați ai lui Adam începură să studieze intens obiectul discuției lor. – Lăsând la o parte posibilitatea ca anumite condiții în care s-a făcut înhumarea să poată uneori determina o păstrare extraordinară sau chiar mumificarea corpurilor, ar trebui să-ți aduci aminte că în tradiția creștină – ca să nu pomenim decât un singur exemplu – nu este deloc neobișnuit ca trupurile sfinților și vrăjitorilor să reziste descompunerii fizice. De fapt, fenomenul a fost deja acceptat de multă vreme ca un semn postum al potenței spirituale a unui individ. Scot a fost un magician incredibil de potent – ceea ce ar putea explica rezistența rămășițelor lui pământești.

În timp ce Peregrine asimila aceste revelații, privirea lui Adam se îndreptă spre un punct vag, undeva la dreapta lui.

– Există totuși un lucru care mă tulbură profund, continuă el calm. Tot ceea ce am citit sugerează că Michael Scot nu a fost

câtuși de puțin omul cu care să te joci ușor. Indiferent cine i-a chemat spiritul, ar trebui să înfrângă o rezistență extrem de înverșunată. Mă tot întreb cum naiba a fost în stare să o facă!

– Ar fi avut nevoie de un instrument oarecare de focalizare a puterii, murmură McLeod. Poate un talisman... sau chiar un lucru care i-a aparținut odată lui Scot.

Adam confirmă gânditor din cap.

– Focalizarea puterii... da. Asta ar explica foarte multe lucruri. Nu aș putea afirma că am auzit vreodată de un lucru care să-i fi aparținut lui Scot, dar... Isuse Cristoase, asta este! Sabia Hepburn. De aceea a fost furată sabia Hepburn.

Privirea lui o întâlni pe a lui McLeod.

– Vai, fir-ar să fie, izbucni inspectorul.

După o pauză scurtă. Peregrine șopti uluit:

– Sabia Hepburn? Nu este aceea despre care citeai în ziar, chiar săptămâna trecută?

– Da.

– Dar era vorba de... o armă din secolul al XVI-lea... o floretă cu mânerul curbat.

Se uită triumfător la Adam: – Ai zis că Scot a trăit în secolul al XII-lea.

– Așa am zis, răspunse Adam. Pe de altă parte, cred că nu ai interpretat corect ceea ce am spus eu despre necesitatea unui instrument de focalizare a puterii. Nu este neapărat necesar ca legătura cu Scot să fie proprietatea. Gândește-te la proprietarul sabiei Hupburn.

– Contele de Bothwell? spuse Peregrine.

– Chiar el, confirmă Adam. În zilele lui, Francis Hepburn – contele de Bothwell – era un binecunoscut inițiat în magia neagră. Aproape toată lumea credea că avea în mod regulat raporturi cu cei săvârșiți din viață. Era unul dintre cei mai importanți vrăjitori ai timpului. În cele din urmă, forțele combinate ale bisericii și justiției au reușit să adune suficiente dovezi împotriva lui pentru a se emite un mandat de arestare. Cu mare greutate a reușit să se salveze, fugind în Franța, lăsând în urma lui tot ceea ce poseda – inclusiv sabia.

Își înălță deodată fruntea și îl privi pe artist cu ochii lui ageri:

– Peregrine, tocmai mi-a venit o idee. Haide să ne uităm mai atent la schițele acelea făcute la abație.

Dezorientat, Peregrine scoase la iveală caietul de schițe, tremurând în timp ce Adam întorcea foile. Cea dintâi schiță, pe care Adam o văzuse în capelă, pe când nu era încă terminată, reprezenta un grup de bărbați, cu pelerine scurte și glugi, în jurul mormântului desfăcut. Șeful stătea la un capăt la gropii, acolo unde fusese desenat un triunghi pe pământ. Purta un medalion la gât și un inel la mâna dreaptă. În aceeași mână ținea mânerul subțire al unei săbii, cu vârful îndreptat spre mormântul deschis.

Adam privi sabia, încercând să distingă amănunte, apoi cercetă și restul desenelor – studii detaliate ale aceleiași scene. Dintre acestea, Adam alese pe cel ce prezenta sabia însăși: o armă elegantă cu mânerul încovoiat, lucrat în ornamentatul stil florentin. Din câte știa Adam, Peregrine nu văzuse niciodată în realitate sabia Hepburn; totuși, o desenase perfect. Pentru ca să fie sigur, Adam îi oferi schița și lui McLeod.

– Ce părere ai, Nocl? Aceasta este arma care a dipărut din muzeu?

McLeod confirmă hotărât din cap.

– Chiar ea este, nu-ncape îndoială. I se adresă apoi lui Peregrine. – Băiete, ești foarte bun în meșteșugul tău. Acum încep să înțeleg de ce te-a luat Adam cu el.

Peregrine se îmbujoră puțin sub privirile scrutătoare ale inspectorului.

– Atunci poate că mai este ceva, spuse el, dacă sabia am desenat-o bine. Există și un simbol – capul unui animal oarecare – care apărea atât pe medalion, cât și pe inel. Deși m-am străduit, nu am putut distinge despre ce era vorba exact. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spuse Adam, uitându-se din nou la desene. Faptul că nu le-ai putut vedea limpede nu depinde probabil de tine. Aveau paznici foarte puternici plasați jur împrejurul zonei de lucru. Sabia pe care au folosit-o i-a aparținut lui Francis Hepburn, fără îndoială. Faptul este suficient pentru a confirma teoria noastră.

– Indiferent cine a fost, trebuie să recunoști că au dat dovadă de o fantezie de-a dreptul barbară, comentă McLeod, cercetând desenul de maestru și făcând o grimasă. Ce cale mai bună de a controla un vrăjitor mort decât sabia unui alt vrăjitor dispărut?

– Adam se arătă de acord cu el.

– Exact așa m-am gândit și eu. Aproape orice obiect folosit în legătură cu magia se va încărca de unele resturi de energie reziduală după o vreme – iar sabia lui Francis Hepburn va fi devenit o armă deosebit de puternică. Cei ce au furat sabia s-au folosit de acea energie pentru a-i impune lui Michael Scot voința lor.

– De *de ce?* întrebă Peregrine, stăpânindu-și un fior. Ce anume crezi că urmăreau ei?

– Ei bine, trebuie știut că Scot și-a petrecut toată viața adunând o știință rară și periculoasă din tot soiul de surse, spuse Adam. O simplă părere personală: cutezătorii noștri profanatori de morminte căutau probabil cartea de descântece a lui Scot. Multe dintre legende susțin că a fost îngropată odată cu el. Există desigur și legende care spun că a fost înmormântat la Abația Glenluce, și nu la Melrose, adăugă el, ceea ce arată că nu trebuie neapărat să ai încredere în legende.

– E adevărat ce spui, dacă vorbim în general, spuse McLeod. Toate acestea, și eu sunt înclinat să cred că ținta lor era într-adevăr cartea de vrăji. Întrebarea este, au reușit să pună mâna pe ea?

– Nu cred, spuse Adam. Dacă ar fi fost îngropată odată cu el, nu ar fi fost nevoie să-i fie chemat și spiritul. Ar fi luat cartea și ar fi plecat. Din câte îmi închipui eu, când au văzut hoții că nu găsesc cartea în coșciug, s-au folosit de sabie pentru a-l aduce pe Scot înapoi în trupul lui, cu intenția de a-l obliga să le dezvăluie unde se află ea în momentul acesta. Și cred că a trebuit să le spună, continuă el după o vreme, strângându-și gura pungă. Cei ce l-au interogat au plecat în grabă de lângă mormânt – mult prea nerăbdători să continue vânătoarea lor ca să le mai pese de dezordinea pe care o lăsau în urmă.

– Ceea ce explică și de ce cadavrul lui Scot a pornit să umble, încheie McLeod. Nu s-au gândit la ceea ce s-ar putea întâmpla? se miră el.

– Nu cred că le păsa prea tare, spuse Adam – și căutătura ochilor lui întunecați era dură ca oțelul. Neglijența lor criminală are să-i coste, dacă mi-e dat să am și eu un cuvânt în toată afacerea aceasta.

– Ce... ce ai de gând să faci? șopti Peregrine.

– Mai întâi de toate, trebuie să terminăm ceea ce n-au încheiat ei, eliberând spiritul lui Scot.

McLeod scrâșni ceva printre dinți, semănând în orice caz cu o înjurătură teribilă.

– Doamne Dumnezeule, Adam, se stropși el, nu cumva vrei să ne spui că spiritul lui Scot este încă legat de *asta*, – arătă spre cadavrul zbârcit de pe masă –, chiar acum, cât stăm noi aici?

Adam își vârî mâinile în buzunarul pantalonilor și făcu un semn afirmativ din cap.

– Nu am venit pregătit pentru așa ceva, trebuie să vă mărturisesc. E necesar să improvizăm și să sperăm că vom reuși să desfacem ceea ce a fost făcut. Dacă suntem foarte norocoși, Scot ne-ar putea spune cine l-a chemat și unde ar fi putut pleca de aici. Dacă nu...

Vocea i se risipi, el fiind acum concentrat să aleagă cea mai bună cale de atac. Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se vedeau mari și speriați, dar Adam considera că tânărul artist nu-l va dezamăgi. McLeod era, ca de obicei, enigmaticul lui punct de sprijin. După un moment, Adam își îndreptă umerii și întreaga ținută: în mintea lui, planul prinsese formă.

– Foarte bine, le spuse el celor doi prieteni. Am de gând să văd ce fel de raport pot stabili cu Scot. Peregrine, aș vrea să stai lângă mine, cu caietul pregătit. Acum știi destule ca să-ți dai seama când apare acea capacitate a ta de a vedea lucruri ascunse. Desenează imaginile cele mai bine conturate care-ți vin în minte – cât mai detaliat cu putință. S-ar putea să fie de o importanță vitală.

După ce primise din partea neliniștitului Peregrine un răspuns afirmativ, Adam i se adresă lui McLeod:

– Noel, s-ar putea să am nevoie de tine mai târziu, dar pentru moment ți-aș fi recunoscător dacă ai sta de pază la ușă. Oricum va fi greu, așa că numai de întreruperi nu avem nevoie.

– Ai dreptate Adam. Nu va intra nimeni aici în cameră, decât poate o echipă de constructori înzestrați cu un buldozer!

Adam acceptă această asigurare cu un zâmbet trecător, așteptă până când cei doi asistenți ai lui își ocupaseră pozițiile respective, apoi își scoase inelul cu sigiliul din safir din buzunarul de la pantaloni. Se jucă absent cu obiectul o clipă, după care îl puse pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă. Apoi, cu primele două degete ale acelei mâini, trasă o linie în jurul marginilor mesei din oțel inoxidabil, mișcându-se în direcția acelor de ceasornic, pornind de la capul mumiei; apoi

își așează ambele mâini cu palmele pe suprafața metalică lucioasă, ca și cum ar fi fost un altar.

Pentru un moment rămase astfel, cu fruntea sus, ochii închiși și respiră de mai multe ori profund, coborând de la nivelul conștienței spre niveluri mai adânci. Din insula de tăcere din centrul ființei lui, își înălță scurta rugăciune de invocare:

„Stea a Mării, cea mai puternică Înțelepciune, fii lumină înaintea mea și în spatele meu", șopti el. „Fii un far în mijlocul întunericului, o stea luminoasă, care să mă călăuzească și să mă protejeze..."

La început nu izbuti să simtă nimic dincolo de talazul întunecat al mării – propriul său inconștient – mișcându-se neîncetat, urcând și coborând, așteptând în tăcere. Apoi, deodată, o boare de vânt adie în întuneric, mișcându-se peste fața adâncurilor, aducând cu sine sărutul înviorător al inspirației. Pronunță Cuvântul rangului său în inima inimilor, și atunci veniră zorii.

La început nu văzu nimic, din cauza strălucirii ce-l înconjura. Apoi, pe măsură ce aceasta se mai potoli, spiritul lui se regăsi în centrul unei camere goale, cu pereți de piatră. Înaintea sa se găsea o ușă masivă, prinsă în metal, ca o poartă a unui donjon. La stânga ușii, atârnată într-un piron de fier, se afla o cheie mare, acoperită cu rugină.

Atmosfera din încăpere era încărcată de o teribilă furie. Adam o simțea la terminațiile nervilor săi, ca pe niște descărcări ale unor curenți paraziți. Motivul acestei furii se afla de cealaltă parte a ușii de donjon. Ceea ce vedea erau simboluri, nu avea însă nici o îndoială că acea identitate ce genera tensiunea răspunsese odinioară la numele de Michael Scot.

Adam studie atent situația, cântărind realitatea psihică ascunsă sub imaginile vizuale. Logica simbolică ar fi pretins să ia cheia și să descuie ușa, pentru a-l elibera pe Scot. Nu avea încredere în simplitatea aparentă a soluției, nu reuși să găsească însă nici o alternativă ascunsă. Conștient că îl paște o primejdie, își adună în cele din urmă puterile și întinse mâna după cheie, pe care o apucă fără să întâmpine nici un obstacol.

Adam se simți ușurat și examină mai atent cheia. Era concepută solid și complicat, nedezvăluindu-și toate secretele, indiferent cât de atent ar fi fost studiată. Conștient de existența unui semnal de alarmă venit de la baza craniului său, introduse

cheia în broască și o răsuci brusc spre dreapta. Mecanismul cedă și ușa se deschise larg. În aceeași secundă, întreg cadrul de referință al lui Adam explodă în flăcări.

Focul trosnea și îl cuprindea din toate direcțiile. Încercă să îl evite și descoperi că era bine legat de un stâlp înalt. Turnurile gemene ale unei catedrale gotice străjuiau amenințător deasupra lui, învăluite în nori de fum unsuros. În curtea de dedesubt, masele de spectatori urlau ocări de blasfemie, în limba unei alte epoci.

Dogoarea pârjolitoare îi biciuia tălpile și picioarele, cabonizându-i carnea de pe oase. În câteva secunde, toată jumătatea de jos a trupului era cuprinsă de flăcări mistuitoare. Scrumul îi gâtuia țipetele ce i se urcau spre gât, odată cu limbile de foc. Nu mai exista nici o scăpare... nici o scăpare...

NU!

De undeva, trecând prin mijlocul agoniei, vocea rațiunii se făcu auzită cumva. *Aceasta nu e la Paris!* strigă partea modernă a minții lui. *Parisul a fost atunci. Aceasta se întâmplă acum!*

ACUM!

Tu nu ești Jauffre de Saint Clair! Ești Adam! Sir Adam Sinclair – proprietar la Strathmourne – baron de Templemor – Maestru al Vânătorii!

Agățându-se de aceste formule ce reprezentau identitatea lui prezentă, recită de nenumărate ori numele și titlurile lui ca pe o litanie, negând trecutul care era trecut și afirmând în schimb prezentul. Flăcările se dădură pentru un moment la o parte din calea credinței lui, iar el se folosi de acea clipă de răgaz pentru a invoca puterile binefăcătoare, care erau un dar al Luminii. În el se iscă o nouă forță, ca un izvor de apă vie. Legăturile care îl imobilizau slăbiră și se rupseră; focul se întinse cu un ultim sâsâit răuvoitor al energiilor înăbușite. Aidoma Păsării fenix de pe stema familiei Sinclair, spiritul eliberat se ridică din cenușa trecutei existențe. Odată cu revenirea la starea normală de conștiență, se trezi din nou în spațiul limitat al morgii de la Spitalul General al Hotarului.

Peregrine îl scruta atent și profund îngrijorat. De îndată ce constată că ochii lui Adam se deschiseseră, porni spre el.

– Te simți bine? se interesă el.

Adam făcu un semn din cap, fiind încă amețit; McLeod veni și el lângă Peregrine.

– Ce naiba s-a întâmplat? Ai țipat. Mi-a fost teamă să nu apară cineva din personalul spitalului.

Adam încercă să-și stăpânească respirația și să se calmeze.

– Pentru un moment, am crezut că trecutul era pe cale să se repete, spuse el cu voce groasă.

– Te referi la propriul tău trecut, se pronunță McLeod. Atunci ce a fost, cumva un soi de cursă?

– Nu chiar, tresări Adam, aducându-și aminte. Nu atât o cursă cât o... un efect secundar al descântecului pe care l-au folosit aroganții noștri prieteni pentru a pune stăpânire pe Scot.

Văzând privirea întrebătoare a lui McLeod, încercă o explicație mai limpede.

– Haide să încerc altfel, spuse el. Să spunem că descântecul este menit să... trezească iarăși rezonanțe din trecut. Oricine pătrunde într-un asemenea câmp riscă să retrăiască un episod oarecare din propria sa istorie,

– Consideri, atunci, că se așteptau să intervină cineva? întrebă McLeod.

Adam clătină gânditor din cap.

– Sunt convins că nu la acest nivel. Mă îndoiesc că ei se așteptau chiar și la o investigație în cunoștință de cauză. Dacă s-ar fi așteptat, i-ar fi costat mult mai puțin efort să facă ordine la mormânt decât să piardă timpul așezând o cursă în mod intenționat. Nu sunt convins nici măcar că *asta* s-a întâmplat dinadins. E posibil să fi fost pur și simplu o rămășiță a celor făcute de ei pentru a-l sili pe Scot să se întoarcă. Exact acest caracter întâmplător al acțiunilor lor îi face greu de ghicit și periculos de urmărit. De acum înainte, trebuie să fim foarte precauți.

Peregrine, înspăimântat și nesigur, făcu semn că a înțeles, iar McLeod mormăi și el un soi de consimțământ.

– Și atunci cum rămâne cu Scot?

– Nu am rupt decât o parte a vrăjii, răspunse Adam. A mai rămas de făcut dezlegarea fizică. În mod normal, nu va fi la fel de dificil. Pe urmă, dacă reușesc, aș vrea să aflu ce le-a spus.

McLeod îl învrednici pe Adam cu o privire plină de admirație, apoi ridică din umeri, aparent mulțumit.

– Dacă așa zici tu... Eu, o să am grijă de ușă, ca până acum.

Se întoarse la postul lui. Peregrine urmări cu ochii mari și tăcut cum Adam respiră o dată profund și apoi descrie o serie de

gesturi rituale, culminând cu trasarea unei pentagrame și a unei cruci înscrise într-un cerc deasupra corpului. După aceea, cu degetul mare înscrise un al treilea simbol pe fruntea lui Scot, pe urmă, tot cu degetul mare și cu cel de-al patrulea de la mâna dreaptă împreunate, atinse tâmplele lui Scot și-și închise pleoapele, murmurând un cuvânt de vrajă cu mult prea încet pentru ca Peregrine să-l poată deslușì.

Cadavrul de pe masă începu să se scuture. Gura lipsită de buze se mișcă, iar dinții galbeni clănțăniră. Tremuratul crescu tot mai mult, culminând cu câteva secunde de adevărat paroxism. Cadavrul se liniști apoi dintr-o dată; doar oasele degetelor continuară să tresalte încet.

Adam rămase nemișcat preț de câteva bătăi ale inimii, după care își deschise ochii. Își îndepărtă mâna de la fruntea lui Scot și se uită spre McLeod.

– Îmi pare rău, Noel, dar voi avea nevoie de tine, spuse el încet. Scot este dispus... ba chiar dorește foarte tare să comunice cu noi, dar trupul acesta este mult prea descompus. Vrei să-i fii tu voce?

McLeod se strâmbă și oftă resemnat.

– Mi-a fost teamă că vom ajunge la asta, spuse el, făcându-i semn lui Peregrine să-i ia locul, dar, înainte de a se duce lângă Adam, aplecându-se să mai verifice încă o dată dacă ușa fusese încuiată. Sunt încântat că nu se află aici pastorul bisericii unde mă duc eu, altfel m-ar da imediat afară din Adunarea Generală, a Credincioșilor.

În timp ce se apropia de masa ce se transformase într-un altar al lor de lucru, făcu un semn ritual de recunoaștere, iar această juxtapunere a unui gest magic și a pioasei preocupări a polițistului îi smulse un zâmbet discret lui Adam.

– Pastorul bisericii nici nu ar conta prea mult, glumi el. Ce-ar zice superiorii tăi din poliție?

– Păi ar rămâne imediat cu izmenele-n vine! Hai să-i dăm drumul.

Trecând de cealaltă parte a mesei, în așa fel încât corpul să zacă între ei, McLeod își scoase ochelarii și-i strecură într-un buzunar de la piept, apoi își puse mâinile pe marginea mesei, așa cum făcuse și Adam, închizându-și ochii. Aproape instantaneu, respirația lui căpătă ritmul lent, măsurat, pe care

Peregrine îl lega deja de instalarea unei transe. Figura lui Adam capătă și ea un aspect relaxat, visător, dar nu-și închise ochii.

Asupra încăperii se lăsă o tăcere profundă. După un timp aparent nesfârșit, Adam se aplecă peste masă, atingându-l ușor pe McLeod între pleoape. Apoi își așeză din nou mâinile pe masă, aruncând o privire scurtă la corpul dintre ei.

– Ușa stă deschisă pentru a te întâmpina, psalmodie el. Pătrunde în vasul-om fără teamă.

O pauză cât durata dintre două bătăi ale inimii. Prin trupul masiv al lui McLeod trecu apoi un fior. Trase mult aer în piept și-și deschise ochii. Din colțul opus al camerei, Peregrine își înăbuși reacția de uimire, deoarece inteligența vie reflectată în ochii albaștri și pătrunzători nu-i mai aparținea inspectorului de poliție.

– Vorbește, frate, îl îndemnă încet vocea lui Adam.

McLeod își mișcă buzele. Pentru moment nu se auzi nici un sunet. O voce nefamiliară vorbi apoi cu imperioasă urgență.

– Ce este locul acesta? întrebă ființa ce se instalase în trupul lui McLeod. Unde mă aflu, în spațiu și în timp?

– Te afli la Melrose, spuse Adam cu voce profundă și egală. Dar s-au scurs opt secole de când ai fost așezat aici spre odihnă.

– Cât a trecut de când am fost chemat?

– Nu știm exact, răspunse Adam. Cel puțin douăsprezece sau paisprezece ore și poate cel mult optsprezece.

– Optsprezece ore!

Un soi de teamă sclipi în ochii cei albaștri. Privirea pătrunzătoare se îndreptă apoi dincolo de Adam și Peregrine, ca și cum ar fi căutat, înnebunit, ceva în depărtare.

– Firul... firul de argint se destramă! murmură vocea lui Michael Scot. Inima se poticnește...

– Inima! Adam se crispă vizibil, iar în cuvintele lui care urmară se ghicea grija. Prin urmare, posezi o identitate în vremurile noastre?

– Da! Prezența aceea care era Michael Scot produse un tremur chinuitor prin organismul gazdă, iar vocea îi trăda agitația: – Acum sunt un copil... doar un copil. Iar moartea este doar la un pas!

Această mărturisire îi dădu un fior rece lui Peregrine. Vederea i se tulbură. Cu ochiul minții, distinse imaginea unei fetițe, abia la începutul pubertății. Zăcea nemișcată pe un pat de

spital, în ghearele înghețate ale unei come profunde, cu fața albă ca varul printre pistruii adolescenței...

– Nu mai am timp, murmură vocea lui Michael Scot. Trebuie să mă întorc de îndată, de nu, trebuie să aștept întoarcerea Roții. Vocea îi vibră deodată într-un apel disperat: – Pe tot ce este sfânt, dacă îmi ești frate cu adevărat, te conjur să mă eliberezi! Redă-mi libertatea acum, cât mai există un corp viu în care să mă întorc!

– Chiar așa vom face, se grăbi Adam să-l liniștească, dar mai întâi te rog să ne spui – dacă știi – cine te-a chemat și de ce?

– Tâlhari din Drumul Negru... Scot părea tot mai tulburat. Vroiau cartea și aurul meu... aurul filozofal, secretul care dezleagă toate celelalte secrete! M-au vrăjit și nu am mai avut putere să le ascund locul unde stă ascunsă comoara.

Un suspin frânse cuvintele lui Scot, iar ochii albaștri ai lui McLeod se închiseră, în timp ce un spasm de durere îi scutură trupul.

– Cartea și aurul sunt păzite, continuă vrăjitorul cu asprime. Tâlharii ar putea totuși izbândi, prin puterea care-au uzurpat-o. (Ochii îl ațintiră iarăși pe Adam.) Jură-mi că ai să-i urmărești și-ți voi spune de bună voie ceea ce lor am fost silit să le destăinui!

– Îți jur! spuse Adam. Pe Slujba mea de Maestru al Vânătorii, jur că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a face dreptate.

Această declarație fu întâmpinată cu un gest de acceptare al lui Scot. Triumfător, se întoarse cu toată forța spre Peregrine. Artistul se simți de îndată prizonierul privirii arzătoare, incapabil să se uite într-altă parte. Durerea îi străpunse ochii, aducând odată cu ea o mare de imagini mentale, silindu-l să pună mâna pe creion și pe hârtie. Uitând cu totul de locul unde se afla, și cuprins de o grabă febrilă, se porni să schițeze tot ceea ce-i trecea prin ochii minții.

Un castel înălțat pe o coastă stâncoasă... apa neagră și agitată de la poalele ei. Semiluna unei plaje acoperită de pietricele... o peșteră prinsă între stânci. Creionul lui zbura. Peregrine umplu următoarele pagini din caiet cu o viteză pe care nu o putea controla. În momentul în care Scot îl eliberă, mâna îl durea de încordare. Fără să vrea, degetele i se mișcară pentru a scăpa de tensiune, iar creionul îi alunecă dintre ele: erau prea amorțite ca să mai poată strânge.

Creionul se izbi de podeaua goală și se rostogoli cu zgomotul specific de lemn. Adam aruncă o privire fulgerătoare în direcția lui Peregrine, apoi se întoarse din nou spre Scot. Privirile lor se înfruntară o fracțiune de secundă. Adam făcu apoi un semn în spațiul dintre ei.

– În numele celor Șapte, te eliberez, frate, declară el cu voce profundă și limpede ca sunetul unui clopot. Du-te în pace și îndeplinește-ți destinul, așa cum ți-a fost el hotărât.

Aerul părăsi grăbit plămânii lui McLeod. Trase imediat alt aer în piept și se rezemă de masa de autopsie. Cadavrul din fața lui păru deodată să se prăbușească în sine. Sub privirile neîncrezătoare ale lui Peregrine, se transformă în câteva clipe într-o grămăjoară de praf cenușiu.

În aceeași secundă, McLeod își pierdu echilibrul lui fragil și se prăbuși în genunchi, respirând gâfâit. Încă de la primele semne ale neregulii, Adam se repezise, ocolind colțul mesei și îl susținu cu un braț chiar înainte de a cădea în leșin. Sprijinindu-l pe inspector, cotrobăi în buzunar și scoase o fiolă cu amoniac pe care o deschise printr-o mișcare a degetului mare și o trecu pe sub nasul lui McLeod.

– Ușurel, bătrâne, îi murmură Adam, în timp ce McLeod se zvârcolea să scape de aroma înțepătoare.

Adam insistă, aducând iarăși fiola sub nasul pacientului său. De această dată, inspectorul reuși să-și smulgă capul într-o parte și să deschidă ochii, chiar dacă aceștia nu reușeau încă să focalizeze cum se cuvine.

– Perfect, bătrâne! îl liniști Adam, pipăind zona carotidei, pentru a-i simți pulsul. Te descurci minunat. Totuși, nu încerca să faci mișcări prea iuți. Cred că a ieșit din tine ceva mai repede decât te așteptai tu.

– Oh, vai de mine, chiar așa a făcut, mormăi McLeod, așezându-se cu ajutorul lui Adam și venindu-și încet în fire. Dumnezeule, îmi vine să urlu când procedează așa! Simt că-mi explodează capul.

– Ai să-ți revii în câteva minute, îi răspunse Adam. Nu vrei să încerci să stai în picioare?

– Ba da.

Cu ajutorul lui Adam, McLeod își adună picioarele sub el și se ridică, agățându-se din nou de marginea mesei, aparent netulburat de faptul că din cadavru nu mai rămăsese decât

grămăjoara îngustă de praf. După ce se asigură că stătea din nou bine pe picioare, Adam se retrase și alungă bariera protectoare din jurul mesei printr-o secvență rapidă de gesturi. De-abia după aceea păru să-și reamintească de prezența lui Peregrine.

– Sper că nu te-au speriat toate lucrurile acestea, spuse el. Cu ce te-ai ales?

Artistul strângea caietul de schițe la pieptul lui ca pe o pernă de salvare: ochii lui mari, îngrijorați din cauza lui McLeod, își reveniră încet la normal, pe măsură ce înțelegea că inspectorul era în siguranță, iar Adam i se adresa chiar lui. Ca reacție la privirea întrebătoare a lui Adam, clipi și îndrăzni să zâmbească puțin.

– Păi, m-am ales cu *ceva*, de *undeva*, spuse el, privind nesigur de la unul spre celălalt. Inspectore, când ai început să te uiți la mine, în minte mi-au apărut imagini, pe care nu le puteam stăvili, iar apoi... mâna a început să deseneze, și nici pe ea nu am mai putut să o opresc.

McLeod chicoti fără veselie.

– Nu eram *eu*, băiete, îi murmură el.

– Vrei să spui că a fost *cu adevărat* Michael Scot, spuse Peregrine neliniștit. Presupun că ar trebui să mă simt ușurat, pentru că... ei bine, sunt sigur că nu am visat singur toate lucrurile acestea.

Își schimbă poziția mâinilor, apucând caietul de margine, și atunci se văzu că îi tremurau.

– Oricum, indiferent ce a fost și de unde a venit, totul se află aici, spuse el, ridicând bărbia cu un gest hotărât. Vreți să aruncați o privire?

Adam primi cu un oftat de ușurare această declarație de acceptare a celor întâmplate.

– Excelent, spuse el. Ai trecut cu mult peste *cum* și *de ce* și te-ai concentrat asupra lui *ce*. Cred însă că ar fi mai bine să așteptăm până ce terminăm la abație. Mai sunt încă niște curse acolo în care ar fi bine să nu calce inocenții, și asta doar din cauză că nu am avut noi grijă să lăsăm totul cum se cuvine în urma noastră.

I se adresă apoi lui McLeod: – Ești în stare să mergi?

Inspectorul tocmai își aranja cravata și își așeza ochelarii pe nas.

– Mă simt bine acum, mulțumesc de întrebare. Nu aveam nevoie decât de un mic răgaz. Contemplă urma de praf de pe

masă și căzu pe gânduri: Cred că așa era normal să se întâmple, odată ce corpul a fost expus la aer mai multă vreme – așa cum ți-ar spune orice arheolog.

El și cu Adam schimbară priviri, ca între cunoscători.

– Voi avea onoarea să certific această explicație, spuse Adam. Până atunci, însă, am face bine să ne întoarcem cât mai repede la abație.

– Ai dreptate, spuse McLeod. De îndată ce terminăm acolo, voi pune să fie duse rămășițele lui Scot înapoi, la locul lor de odihnă...

Capitolul doisprezece

ÎNTORȘI la abație, lui Peregrine nu-i rămase decât să joace rolul unui observator fascinat, în timp ce Adam și McLeod parcurseră sistematic întreaga arie a mormântului profanat al lui Scot, de această dată anihilând prin propriile lor semne de izgonire resturile lăsate în urmă de hoți. Majoritatea mișcărilor lor erau prea abile și subtile pentru ca Peregrine să le poată surprinde, în schimb deveni conștient de o ușurare a atmosferei în spațiul închis al capelei violate. Când cei doi bărbați mai vârstnici decât el terminaseră, toate urmele faptei adversarilor lor fuseseră anulate în mod definitiv. Urmându-l pe Adam pe drumul de întoarcere spre parcare, Peregrine simțea că fusese refăcut echilibrul unei balanțe foarte sensibile.

Ceasul arăta deja cu mult peste ora unu. La sugestia lui Adam, cei trei se îndreptară spre Waverly Hotel, unde să ia un prânz mai mult decât meritat. McLeod ceru o mică încăpere separată de sala de mese principală pe care să o folosească numai ei; odată ce li se luase comanda, Adam îi permise, în sfârșit, lui Peregrine să le arate caietul de schițe.

– Chiar dacă trebuie să ținem cont de chelneriţele care vor veni aici din timp în timp, consider că putem discuta în siguranță, spuse el, deschizând carnetul. Ei, ia să vedem ce avem aici.

Peregrine desenase în total cinci schițe. Castelul reprezentat în cea dintâi era o structură simplă, mai degrabă fort decât

fortăreață, alcătuit dintr-o curte interioară centrală nu prea mare, înconjurată de ziduri din piatră. Cea de a doua reprezenta același castel privit de sus, astfel încât se putea vedea că ocupa o înălțime pe o peninsulă având forma unui pumn, dominând o întindere de ape întunecate. Cea de a treia schiță arăta aceeași faleză din direcția apei, în care o bucată de plajă în formă de semilună făcea loc unei vegetații înflorite, de mici dimensiuni, dedesubtul unei grămezi amenințătoare de stânci. Cea de a patra era o vedere mai detaliată chiar a stâncilor, în timp ce a cincea era o vedere interioară a unei caverne săpate în formă de potcoavă. Acest al cincilea desen reținu cel mai mult atenția lui Adam.

– Asta nu este o peșteră obișnuită, spuse el, lăsând caietul deschis la pagina respectivă și bătând ușor în desen cu o unghie. Acum înțeleg cât de importantă este afirmația lui Scot, anume că aurul și cartea lui sunt protejate. Uitați-vă aici.

Arătă spre un anume punct ce apărea la intrarea peșterii din desen, unde se uneau mai multe trăsături ale creionului lui Peregrine, aparent întâmplător, formând un soi de curioasă figură simbolică în relief, asemănătoare unui trifoi cu patru foi alcătuit ca din niște fire de păianjen. McLeod își potrivi ochelarii lui de aviator și studie desenul foarte atent. După o clipă, clătină din cap.

– Chiar dacă este un semn oarecare, mie nu-mi spune nimic, îi mărturisi el lui Adam. De fapt, ce reprezintă?

Ochii lui Adam căpătaseră din nou atât de familiara lor luminozitate interioară.

– Este un *seamrag* – semnul Sidhe-lor, spuse el, iar în colțul buzelor îi răsări un zâmbet fin. Domnilor, din câte se pare, cartea de descântece și aurul lui Scot sunt păzite de „nimfele munților" – „perfidul neam" al ielelor.

– Iele?

Surprins, Peregrine îl măsură pe Adam precaut, neștiind dacă era sau nu vorba de o glumă. Trase cu ochiul spre McLeod, dar inspectorul era foarte serios. Tânărul artist i se adresă în cele din urmă lui Adam.

– Sunt sigur că nu vorbești serios.

– Ba dimpotrivă, sunt mai mult decât serios.

Lumina din ochii lui Adam se transformă într-o lucire rece.

– Dacă îți faci cumva cine știe ce idei sentimentale despre spiriduși ai florilor cu aripi diafane, îți sugerez să renunți la ele de la bun început. Sidhe-le – ca să folosim vechea lor denumire gaelică – sunt ființe aparținând ordinii elementare a creației. Posedă puteri cu totul disproporționate în raport cu dimensiunea lor. Toate sunt capricioase. Majoritatea sunt periculoase. Iar unele dintre ele se dau în vânt după carne și sânge omenesc.

Peregrine încercă să-și găsească o poziție mai comodă pe scaun, pierindu-i orice chef să mai râdă.

– Trebuie că sunt niște gardieni formidabili pentru oricare obiect prețios, continuă Adam, cu atât mai mult cu cât sunt infernal – în anumite cazuri chiar criminal – de legate de teritoriul lor. Și nu se lasă cumpărate; a încerca să le oprești e ca și cum te-ai pune în calea unei avalanșe, spuse el oftând. Pe de altă parte, este posibil să le îndepărtezi sau chiar să te înfrunți cu ele, cu condiția să știi cum să o faci și să dispui de suficientă forță. Știind ce au fost în stare să facă profanatorii aceștia de morminte aici, la Melrose, conducătorul lor s-ar putea să dispună de aceste elemente. De acest lucru s-a temut, fără îndoială, și Scot însuși. Iar nouă nu ne rămâne decât să plecăm de la aceeași presupunere.

– Eu aș fi bucuros să plecăm *oricum* și *oricând* spui tu, mormăi McLeod, dacă reușești să ghicești și *încotro.*

– Acest castel există *undeva,* răspunse Adam, răsfoind paginile cu celelalte desene. Partea cea mai dificilă va fi să stabilim cum arată el în momentul de față.

Pe McLeod nu păru să-l surprindă această declarație, dar Peregrine făcu o figură de parcă ar fi căzut din cer.

– Doar nu vrei să-mi spui că am fost supus unor rezonanțe ale trecutului, și nu din zilele noastre.

Adam ridică visător din umeri.

– Nu este greșeala ta. Imaginile pe care le-ai recepționat erau luate din amintirile pe care le păstra Scot despre acele locuri din vremea când mai trăia – imagini vechi de aproape opt sute de ani. Chiar dacă mai există încă, acest castel trebuie că s-a schimbat foarte mult din vremea când îl știe Scot. Descoperirea lui, sau chiar a locului pe care l-a ocupat va fi o adevărată performanță.

Peregrine se uită încruntat la schițele pe care le făcuse.

– Păcat că Scot nu a putut pur și simplu să ne comunice numele locului respectiv.

– Pleci de la ideea că *avea* un nume, sau că numele a rămas același de atunci și până acum, îi răspunse Adam. În locul respectiv, era poate suficient să i se spună pur și simplu „fortul" sau „castelul".

Făcu o pauză, pentru a-i lăsa lui Peregrine timpul să înțeleagă punctul lui de vedere.

– În orice caz, fapt este că nu avem un nume – lucru pentru care nu trebuie să-l învinuim pe Scot. El a făcut tot ce a putut, ținând cont și de starea în care se găsea. Dacă situația nu ar fi atins un punct critic – și dacă el însuși ar fi fost într-o formă mai bună, care să-i fi permis să susțină mai departe comunicarea verbală – ne-ar fi spus probabil mai multe și mai detaliat. Așa cum au stat lucrurile, el a fost chemat prin descântec și torturat, iar în momentul în care l-am descoperit noi, suferea foarte tare. Dacă îl rețineam mai mult, indiferent cât de lăudabile ar fi fost intențiile noastre, am fi prelungit nemeritat tortura lui și am fi agravat rănile pe care le suferise deja. Onoarea m-a obligat să-l eliberez atunci când am făcut-o.

Peregrine rămase pe gânduri. McLeod luă caietul și mai răsfoi o dată desenele.

– Din câte se pare, trebuie să ne punem pe muncă grea și să ne înarmăm cu o lupă și multă răbdare, spuse el oftând. Cel puțin putem elimina de la bun început toate obiectivele medievale care nu sunt situate lângă apă. Mă întreb dacă ar avea vreun rost să compar aceste desene cu fotografiile de cercetare aeriană ale șantierelor arheologice din Scoția.

– Dacă toate celelalte metode vor eșua, vom încerca și așa, se arătă Adam de acord, iar McLeod aruncă din nou caietul pe masă, între ei. Cred că există o cale mai ușoară.

Cei doi însoțitori ai săi așteptară plini de interes.

– Din fericire, știm că spiritul lui Scot s-a renăscut în timpurile acestea, iar în prezent este copil, spuse Adam. Dacă putem descoperi copilul, este posibil să reușesc să obțin suficiente informații din subconștientul său care să ne arate calea de urmat.

– Este o fetiță, spuse Peregrine, înainte de a-și putea stăpâni impulsul de a pronunța aceste cuvinte nepoftite.

Prietenii lui îl priviră mirați, iar Peregrine încercă să-și reamintească, sub privirile lor scrutătoare, imaginea aceea fulgurantă, care îi trecuse prin fața ochilor pentru a dispărea apoi iarăși, de care nu-și reamintise decât acum.

– Eu... înainte ca Scot să mă oblige să desenez..., bolborosi el, scuturând din cap și încercând să fixeze imaginea aceea evazivă. Am avut... acea străfulgerare... cu o fetiță, cred...

Se uită spre Adam cu o privire rugătoare, clătinând supărat din cap pentru că nu reușea să-și aducă aminte mai departe; Adam privi dincolo de el, pentru a se asigura că nimeni nu venea, apoi își întinse o mână și o așeză pe fruntea lui Peregrine.

– Închide-ți ochii și relaxează-te, Peregrine. Inspiră adânc și apoi dă din nou drumul la aer.

Peregrine îi urmă instrucțiunile, iar atunci Adam își luă mâna de pe fruntea lui și pregăti caietul de schițe astfel încât să atingă mâinile ce zăceau moi pe masă.

– Și acum, mintea ta se va întoarce în acel salon din spital, și vei vedea iarăși imaginea pe care ți-a arătat-o Scot – imaginea fetiței în care este Scot reîncarnat acum. Fă semn din cap când ai reușit.

În spatele pleoapelor închise se ghicea o hotărâre încrâncenată, apoi capul cel bronzat făcu un gest.

– Bine.

Fără a-și lua ochii de pe subiectul lui, Adam întinse brațul, luă un pix cu pastă de la McLeod și i-l puse în mână lui Peregrine.

– Și acum, deschide ochii și desenează ceea ce vezi. Nimic nu te va deranja până ce nu termini de desenat schița.

Ca dintr-un vis, Peregrine își deschise ochii, iar creionul aluneca deja pe suprafața hârtiei din fața lui. Aproape fără să clipească, se aplecă asupra lucrului cu o concentrație teribilă; nu se lăsă tulburat nici măcar atunci când chelnerița le aduse niște apă și se retrase din nou. După ce terminase și pusese creionul deoparte, Adam îl atinse ușor pe mână.

– Excelent. Acum vino din nou lângă noi, în starea ta normală de trezie.

În timp ce Peregrine scotea un oftat și clipea de mai multe ori, Adam luă carnetul și îl întoarse, pentru a-l putea privi

împreună cu McLeod. Peregrine li se alătură și el, aproape imediat.

O fetiță zăcea cu ochii închiși într-un pat alb de spital. Putea avea orice vârstă între zece și paisprezece sau cincisprezece ani, figura îi era înconjurată de bucle scurte, iar pistruii din jurul nasului îi dădeau un aer de strengar, dacă nu țineai cont de paloarea din jurul gurii și de încordarea pe care ți-o inspira corpul zvelt ce se ghicea sub cearșafuri. Câteva linii ale pixului sugerau prezența mai multor persoane care vegheau de ambele părți ale patului – foarte greu de zis dacă erau părinții îngrijorați sau personalul medical, deoarece pixul nu permisese exprimarea detaliilor fine pe care le reușea de obicei Peregrine din creion.

– Foarte interesant, Peregrine, spuse Adam. Este ceea ce ai văzut tu la morgă?

– Uitasem totul aproape cu desăvârșire. Bănuiesc că imaginile castelului m-au copleșit. Este util?

– Hm, s-ar putea. Noel, ție îți spune ceva?

Inspectorul clătină din cap cu regret.

– Mi-e teamă că nu. Ar putea fi oricare spital și oricare fetiță, practic.

– Da, dar avem de-a face cu un spital modern și nu este vorba de o fată obișnuită, insistă Adam. Din câte se pare este europeană, în vârstă de circa doisprezece ani, aceștia par a fi părinții, și... ce este acolo, la capătul patului, Peregrine? Nu cumva o foaie de observație?

Surprins, Peregrine se aplecă să vadă mai bine. Într-adevăr, începuse să deseneze foaia de observații... acolo, chiar la capătul patului. Dacă își ținea capul în această poziție... putea, poate, să focalizeze mai bine fișa.

– Adam, trebuie să repetăm, șopti el, scotocind după un creion în buzunar.

McLeod își ridică o sprânceană, iar Adam aruncă o privire furișă spre ușa din spatele lui Peregrine, dar după aceea îl prinse pe acesta de încheietura mâinii, liniștindu-l.

– Ce anume vezi, Peregrine?

– Încă nu pot distinge, șopti Peregrine. Trebuie să repetăm experiența, *acum! Profund!*

McLeod se strădui să-și ascundă un zâmbet, pentru că nimeni nu-i ordona vreodată ceva lui Adam Sinclair; în schimb acesta, după ce aruncă o nouă privire în spatele subiectului său, ridică brațul și-și trecu din nou palma pe deasupra frunții lui Peregrine. Ochii migdalați se închiseră de îndată, iar tensiunea îi dispăru, ca și cum ar fi fost tăiat brusc firul cu care se mânuie o păpușă.

– Foarte bine, murmură Adam. Vei intra din nou în transă. Să știi că ai putea să obții și singur același efect, dar de această dată te ajut și eu cu vorbele mele. Relaxează-te și respiră adânc și scufundă-te acum de două ori mai adânc decât prima dată. Vei vedea un lucru pe care nu l-ai remarcat mai înainte. Ceva foarte important. Mai respiră o dată și du-te și mai adânc. Acum începi să vezi imaginea. Du-te din ce în ce mai adânc, iar atunci când poți vedea limpede imaginea – deseneaz-o.

O vreme, nu se întâmplă nimic vizibil. Cu ochii închiși, Peregrine își propti fruntea în palma mâinii stângi, cu cotul sprijinit de masă. Timp de un minut și mai bine, pe ceasul lui McLeod, cei doi bărbați mai maturi schimbară între ei priviri speculative, în timp ce unica activitate a lui Peregrine părea respiratul. Mișcările din spatele pleoapelor închise sugerau o intensă activitate interioară; mâna ce ținea creionul rămăsese însă nemișcată.

Apoi, creionul tresări pe neașteptate, pleoapele tremurară și se deschiseră infim; creionul începu să schițeze febril. Din diversele nuanțe de cenușiu trasate pe hârtie apăru tăblia de la capătul patului de spital, de această dată mult mai detaliat. Iar pe tăblia patului, nu pe fișa de observații propriu-zis ci pe o bandă prinsă în partea de sus a cartonului pe care fusese fixată fișa, se putea citi un nume: *Talbot, Gillian.*

Când Peregrine păru să adoarmă și creionul se opri, Adam îl atinse iarăși pe mână.

– Ai terminat? îl întrebă el blând. Peregrine răspunse printr-o mișcare adormită din cap, iar Adam îi aruncă o privire lui McLeod. – Foarte bine. Când ești pregătit, întoarce-te la starea ta de conștiență normală. Nu te grăbi, pentru că vii de foarte departe.

Plasă caietul în așa fel încât el și McLeod să se poată uita la el cât timp Peregrine își revenea. După un număr de secunde, artistul oftă din greu și-și deschise ochii.

– Ești sigur de chestia asta? îl întrebă Adam, arătându-i foaia desenată.

Peregrine se frecă pe față cu o mână, se uită la caiet și făcu semn afirmativ.

– Atât de sigur cât pot fi în general despre aceste lucruri. Dacă restul este real, atunci faptul este valabil și pentru acest desen. În orice caz, senzația a fost identică.

McLeod oftă ușurat și se lăsă pe spate în scaunul lui.

– Perfect. Ei bine, cel puțin putem afirma liniștiți că Gillian Talbot este un nume englezesc. Credeți că am exagera dacă ne-am face speranțe că locuiește undeva în Marea Britanie?

– Oricum, merită să încercăm, răspunse Adam. Însă n-am să fiu în stare să mă ocup de asta până ce nu dorm puțin; în mod normal, efortul nostru ar trebui să nu fie inutil.

Luat prin surprindere, Peregrine clipi din ochi, înțelegând de-abia acum sensul cuvintelor.

– Doar nu vrei să spui că ai de gând să încerci să o *găsești?* exclamă el înfiorat. Pe urmă, continuă el clătinând din cap, nu are nici un rost. Cum poate fi Michael Scot o tânără *fată?*

Zâmbetul vag al lui Adam sugera că aceasta era încă o noțiune asupra căreia Peregrine avea să fie nevoit să-și schimbe modul de gândire.

– Vom discuta aspectele psihosexuale ale reîncarnării în drumul spre casă, comentă el sec. Până atunci, însă, iată că ne-a sosit mâncarea – pe care tu, amice, o meriți cu prisosință pentru lucrarea ta.

Spunând acestea, închise caietul cu schițe și își concentră toată atenția asupra mesei și asupra discuțiilor cu McLeod despre un subiect mai delicat, și anume, cum să fie expuse poliției și mediilor de informare acele aspecte ale cazului care nu aveau nici un fel de explicație rațională. Deși se vedea limpede că i-ar fi făcut mare plăcere să se continue discuția începută mai devreme, Peregrine rămase tăcut și încercă să înregistreze tot ceea ce auzea – lucru care arăta cât de rezervat putea să fie, o calitate ce avea să-i folosească.

Ceasul arăta aproape ora trei când Adam și Peregrine porniră din nou spre Strathmourne. „Jaguar"-ul înghiți kilometri cam de zece minute, când artistul își adună, în sfârșit, curajul să-l întrebe pe Adam – care, de altfel, se aștepta la aceasta – cum de

era posibil ca Michael Scot să existe în acel moment într-un trup de femeie.

– Pur și simplu nu înțeleg, spuse el. Poate am greșit eu. Vreau să spun că prezența lui Michael Scot aparținea, fără îndoială, unui bărbat. Cum e posibil să se fi reîncarnat în chip de femeie? Nu reprezintă identitatea sexuală o parte vitală a personalității unui individ?

– Sigur că da, dar vorbim din punctul de vedere al psihiatrului, răspunse Adam. Dar dacă pătrundem pe tărâmul spiritului, poate că trebuie aplicate alte reguli. Trebuie să-ți spun că spiritul uman, spre deosebire de personalitate, nu este, intrinsec vorbind, nici bărbătesc și nici femeiesc. El posedă mai degrabă potențialul de a fi ambele. Ești de acord că perfecțiunea spiritului trebuie considerată a fi un proces continuu de urmărire a desăvârșirii în vederea atingerii scopului ultim, acela de reunire cu Lumina Divină?

Întrebarea îl luă oarecum prin surprindere pe Peregrine.

– Da... cred că da, spuse el nesigur.

– Foarte bine, atunci, continuă Adam. Printre alte lucruri, desăvârșire înseamnă împlinire – și echilibru. Acum te întreb: Cum ar putea vreun suflet individual să spere a deveni desăvârșit dacă nu a trecut prin toate varietățile de experiență ale vieții, inclusiv cele două tipuri naturale de sexualitate?

O privire aruncată lui Peregrine îi dezvălui că, deși ideile lui prindeau rădăcini, totuși Peregrine își clătină capul cu dispreț, nefiind capabi să răspundă.

– Haide să judecăm din alt punct de vedere, începu Adam iarăși. Îmi dau seama că pentru tine nu este simplu. Chiar dacă probabil nu poți pricepe încă aceste lucruri la nivelurile conștiente, există anumite aspecte ale Luminii pe care le poți înțelege cel mai bine ca bărbat, iar alte aspecte nu poți ajunge să le cunoști decât ca femeie. Feminitatea devine în asemenea momente o mască sfințită indispensabilă dacă vrei să intri în anumite încăperi ale sanctuarului.

Când se uită din nou la Peregrine, acesta tocmai ofta, cu o figură foarte mirată.

– Haide să mergem câțiva pași înapoi și să plecăm de la lucruri concrete, încercă el. *Tu,* de exemplu, te-ai reîncarnat vreodată ca femeie?

– Sigur că da, răspunse Adam.

– Dar eu?

– Fără îndoială.

– Atunci de ce nu am văzut nici o încarnare feminină atunci când m-am uitat la tine – sau în visul meu cu galeria de portrete? întrebă Peregrine triumfător.

– Din câte presupun eu, pară Adam lovitura, cauza este că nu ești încă pregătit să te confrunți cu latura ta feminină la acest nivel. Asemenea gând pur și simplu nu-ți venise încă. Mă grăbesc să adaug că aceasta nu are nimic de-a face cu sexualitatea ta – nu mă pronunț acum în calitate de psihiatru – ci este o simplă afirmare a unei posibilități, având în vedere experiența ta limitată în acest domeniu, sau cel puțin în privința încarnărilor prin care ai trecut. Dacă stai și te gândești, nu ești decât la început. Nu trebuie să te grăbești.

Peregrine se războiu o vreme în tăcere cu această revelație.

– Dacă... ceea ce zici tu e adevărat, spuse el în cele din urmă, după frământări evidente și destul de mari, va trebui probabil să-mi revizuiesc drastic ideile mele despre natura existenței.

Adam îi făcu un semn destul de confuz de confirmare, iar Peregrine oftă și își trecu mâna prin părul scurt și blond.

– Foarte bine. Nu am de gând nici măcar să mă prefac că înțeleg; pentru moment, voi lua de bun ceea ce-mi spui tu și voi pretinde că este adevărat. Dacă zici tu așa, voi accepta ca fapt că vrăjitorul Michael Scot s-a reîncarnat sub chipul unei fete numite Gillian Talbot, pentru că asta am văzut și eu cu ochii mei. Dar dacă spiritul lui s-a renăscut cu adevărat așa cum spui tu, de ce ne-a răspuns la Melrose la numele de Scot, și nu Gillian? Cine anume este el?

– Ambele persoane, fără îndoială, spuse Adam. Trebuie să înțelegi că individul nu înseamnă doar creier, sau minte, sau spirit, ci o interacțiune complexă și simultană a tuturor acestor trei funcțiuni. Creierul este, evident, fizic – o parte a corpului fizic. Dacă vrei, este computerul care acționează corpul fizic; dar informația pe care o adună și o prelucrează – memoria și ceea ce se întâmplă cu acea memorie – constituie mintea, adică un aspect al personalității – iar *aceasta* poate avea influență asupra sufletului pur spiritual. Tocmai experiența omenească a unei anumite personalități este aceea care face ca sufletul să

înainteze în călătoria lui spre Lumină, o viață după cealaltă. Vorbeam acum câteva momente despre masca pe care trebuie să și-o pună sufletul, continuă el. Am putea considera personalitatea o mască pe care sufletul o poartă în fiecare dintre încarnări, potrivită pentru perioadă și pentru circumstanțe, o mască pentru fiecare viață. Un Inițiat așa ca Michael Scot învață să actualizeze aceste măști și să le schimbe după voie, să aibă oricând acces la unele trăsături utile ale personalităților sale timpurii. Și tu vei putea deprinde asta. Ai învățat deja, să vezi măștile altor oameni; asta și explică, în parte, faptul că ești un artist atât de bun. Ai reușit să prinzi frânturi din mai multe dintre propriile mele măști.

Peregrine înclină capul; judecându-l după expresie, Adam îi simți agitația din acele clipe.

– Unii oameni se pot descurca și cu spiritul în starea lui pură, reluă Adam. Pe aceștia îi numim uneori sfinți sau chiar zei. Majoritatea are însă nevoie de puncte concrete de referință. Când ne aflăm în trupurile noastre, ne purtăm măștile; și avem tendința de a interacționa mai bine cu alte ființe mascate. Dacă se întâmplă ca un suflet să fie smuls temporar din încarnarea lui fizică actuală – așa cum s-a întâmplat cu al lui Scot – reluarea unei încarnări mai vechi pentru a căuta ajutor este cu mult mai utilă decât tentativa de a interacționa ca entitate pur spirituală. Știind acest lucru, a procedat în consecință.

– Va trebui să mă mai gândesc la lucrurile astea, spuse Peregrine, nesigur pe el. Să nu fi surprins dacă va dura mai mult până să pot digera totul.

Nu mai scoase nici un cuvânt după aceea – tocmai străbăteau în viteză șoseaua de centură a Edinburgh-ului și se îndreptau spre Forth Road Bridge – iar atunci când ațipi, extenuat de acumularea atâtor experiențe, Adam putu, în sfârșit, să-și îndrepte gândurile spre celelalte aspecte ale evenimentelor zilei, renunțând la lupta cu logica lui Peregrine. Erau anumite verigi în cazul Michael Scot care nu se legau prea bine între ele.

Cu excepția chinurilor infernale la care fusese supus sufletul lui Michael Scot și a nevoii de a vindeca, dacă era posibil, urmările suferite de micuța Gillian, cea mai gravă chestiune ridicată de circumstanțele întâmplării de la Melrose se referea la statutul făptașilor și aparenta lor intenție de a pune mâna pe

cartea de descântece a lui Scot. Reflectând asupra întâmplării, Adam consideră că prima lui supoziție, anume că hoții erau niște neofiți, părea cea corectă. Dezordinea în care se desfășurase întregul lui asalt asupra lui Scot demonstra limpede relativa lor lipsă de experiență.

Pe de altă parte, încrucișase până atunci suficient de des spada cu membrii diferitelor loji negre pentru a ști că Maeștrii Lojilor unor asemenea frății erau perfect capabili să le acorde învățăceilor lor mai întreprinzători un grad de autonomie aparentă, ori de câte ori acest lucru servea scopurilor lor ascunse. Nu cumva chemarea lui Michael Scot nu era decât actul necugetat al unor ucenici cu mult prea ambițioși, așa cum de altfel, și părea? Sau reprezenta mișcarea de deschidere într-o partidă de șah cu mult mai complicată?

Adam se văzu silit să recunoască faptul că, pe baza datelor ce le poseda în acel moment, nu putea da nici un răspuns. Și nici nu avea cum să se schimbe nimic până ce nu se odihnea puțin. Intrând pe aleea de la Strathmourne, conștientiză brusc oboseala de plumb pe care tot încercase să o alunge de câteva ore bune, extenuare provocată de strădaniile lui pentru a-l elibera pe Scot și pentru a face ordine în mormânt. Cât despre Peregrine – care se trezise cu o tresărire atunci când Adam oprise „Jag"-ul și motorul acestuia – acesta era la fel de epuizat, însă cu mult mai puțin capabil să facă față acestei oboseli.

– Îți mulțumesc, Humphrey, îi spuse Adam majordomului, care le deschisese ușa, pregătit să le ia pardesiele. A fost o zi teribilă. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ne-ai servi ceaiul în bibliotecă – și încă mai recunoscător dacă ne-ai pregăti și niște sandvișuri la ceai.

– Sunt sigur că voi putea încropi ceva, domnule, răspunse Humphrey, foarte sigur pe sine. Și am aprins focul în bibliotecă acum o oră. Cred că este deja foarte plăcut acolo.

Urmându-l pe Adam de-a lungul coridorului spre ușa bibliotecii, Peregrine făcu o remarcă la adresa lui Humphrey:

– Întotdeauna pare să știe cu exactitate ce vei dori sau de ce vei avea nevoie, greșesc cumva? spuse el cu mirare. Sper că nu voi afla de la tine că poate citi gânduri. Cum de reușește însă?

Cu toate că era atât de obosit, Adam râse.

– Nu-i vorba de citit gânduri – ci doar de rutina pe care a căpătat-o după atâția ani, spuse el, făcându-i lui Peregrine semn să se așeze la locul lui obișnuit, lângă focul ce ardea în cămin. Din câte îl cunosc eu pe Humphrey, o să apară cu tava cât ai clipi din ochi. De ce nu te așezi să te faci comod...?

Jumătate de oră mai târziu, Peregrine căsca din răsputeri, cu ceaiul în față.

– Îmi pare teribil de rău, se scuză el. Nu-mi dau seama de ce mi-e atât de somn acum, când de-abia e ora cinci. De acord, ieri noapte ne-am culcat destul de târziu și ne-am sculat devreme azi de dimineață, totuși asta nu e o scuză pentru că mă apucă somnul în mijlocul unei propoziții. Apoi, abia am mâncat de câteva ore, și acum am înfulecat iarăși ca un lup! Cine nu știe ar zice că am săpat șanțuri toată ziua!

Adam își mai luă o plăcintă pregătită cu unt, simțindu-se tot mai în largul său.

– Aceasta este una dintre ideile preconcepute pe care le întâlnești adesea. Majoritatea oamenilor nu înțeleg că munca psihică poate fi cu mult mai obositoare decât cele mai crunte forme de muncă fizică.

– Munca psihică? exclamă Peregrine, după ce-și reprimase cu grijă un nou căscat. Dar eu nu am îndeplinit nici un soi de muncă, psihică sau de altă natură.

– Ba da, îi răspunse Adam. Cum crezi că se cheamă faptul că ai desenat toate schițele acelea?

Întrebarea îi atrase o privire mirată din partea lui Peregrine.

– În caz că nu ai remarcat încă, îi explică Adam, astăzi ai luat parte foarte activ la ceea ce arată a fi un eveniment psihic semnificativ. Oboseala pe care o resimți acum este un efect direct al participării tale. Va trebui să înveți să o învingi dacă dorești să te implici și mai mult în povestea aceasta.

Peregrine își înălță fruntea mirat:

– Mi se *permite* să mă implic mai mult?

– Da, ți se permite... ba chiar ești încurajat, de fapt. După felul în care se desfășoară lucrurile, nu-ți pot promite că voi găsi timpul să-ți explic tot ceea ce se întâmplă, decât poate după ce totul s-a terminat, dar aș dori să pricepi esența măcar a unei părți a celor pe care le-ai văzut astăzi – și celor ce s-ar putea să mă vezi făcându-le în viitor.

Peregrine își strânse buzele și respiră cu oarecare greutate; se uita la jocul flăcărilor, căutând acolo ancora unui tărâm familiar.

– Nu știu dacă sunt pregătit pentru toate acestea, Adam. Vreau să-mi spui ce anume faci tu – adică ce faci tu cu *adevărat*. Am senzația că m-a cuprins teama.

Cu răbdare, ba chiar și compasiune, Adam se lăsă pe spate și oftă, gândindu-se la cuvintele cele mai potrivite. Prin tot ceea ce făcuse Peregrine în ziua respectivă se arătase pregătit să pătrundă și mai adânc în misterele ce constituiau viața și scopul lui Adam. Dar ceea ce hotăra el că trebuie să-i spună acum se cerea cântărit cu multă grijă, păstrând echilibrul cuvenit între experiența obișnuită, familiară și cea mistică, pentru ca Peregrine să nu fugă din calea destinului ce-i fusese hărăzit.

– Probabil așa cum ți-ai dat seama deja, începu Adam să tatoneze terenul, uneori eu am rolul nu numai de vraci al minților, ci și al sufletelor. Dintr-un alt punct de vedere, cred că se poate afirma despre mine, ca și despre Noel McLeod, că am o însărcinare specială, de păstrător al păcii. Nici nu voi *încerca* să-mi definesc sfera mea de autoritate în acest moment, dar ea se situează undeva în cadrul acelui tărâm de experiență pe care Noel și cu mine, și alții ca noi îl numesc Planurile Interioare.. Acestea sunt – o realitate separată, dacă vrei, situată în afara timpului și spațiului material, și totuși accesibilă minții omenești prin intermediul mișcării interioare a spiritului. Planurile Interioare sunt izvorul viselor, originea inspirației, sursa viziunii profetice. Omul obișnuit nu vizitează Planurile Interioare decât pe calea somnului natural sau a inconștienței și nu aduce înapoi decât amintiri fragmentate despre lucrurile întâlnite acolo. Cel Inițiat, însă, poate călători într-acolo din proprie voință, pe deplin conștient de ceea ce face; iar ceea ce aduce cu sine înapoi este știință.

Peregrine asculta transpus, deși nu îl mai urmărea din ochi pe Adam; deodată privirea lui suferi o schimbare: auzea parcă, de undeva din depărtare, o chemare de goarnă.

– Cuvintele tale descriu ceea ce fac eu atunci când pictez, spuse el moale. Nu mă refer la partea inițiatică – ci la rest. Modul meu special de a vedea are legătură cu toate acestea, nu? De acolo îmi vine inspirația. Tu ai vrut să-mi explici aceleași

lucruri, visul cu galeria de portrete ale mele a vrut să-mi sugereze aceeași lume. „Fii liniștit și cunoaște..."

– Se pare că ar fi trebuit să folosesc limbajul artistului de la bun început, spuse Adam zâmbind. Din câte presupun eu, îți va fi dat să știi mai multe când te aștepți mai puțin. Nu-ți mai este teamă, așa-i?

Peregrine se încordă o clipă, cu un aer de vagă anticipare pe figură, ca și cum ar fi încercat să realizeze dacă îl mai deranjează o măsea. Pe urmă respiră ușurat, de parcă s-ar fi descotorosit de o mare povară de pe umeri; de-abia apoi se întoarse și-l privi pe Adam drept în ochi.

– Nu. Nu-mi mai este.

– Eram sigur, spuse Adam. În acest caz, vom continua discuția mâine dimineață. Cât despre mine, sunt foarte curios dacă nu vei visa ceva.

Capitolul treisprezece

ADAM îl anunță pe Humphrey să pregătească micul dejun la ora nouă. Lui însuși își impuse să se trezească la șase. Cincisprezece minute mai târziu, făcuse deja dușul, se bărbierise și se îmbrăcase cu acea disciplină și voință pe care ți le dă obișnuința îndelungată. Când coborî tăcut spre bibliotecă, deoarece permisese majordomului și tânărului lui asociat să se bucure de câteva ore binemeritate de somn în plus, în casă domneau liniștea și pacea.

Peregrine își lăsase caietul cu desene pe masa dinaintea căminului din bibliotecă. În timp ce se așeză la birou, Adam îl deschise la cel de-al doilea desen al Gillianei Talbot. Căută într-unul din sertare și scoase la iveală o lupă de bijutier, bogat ornamentată și veche, pe care o așeză peste caiet. Apoi se răsuci cu scaunul și își făcu vânt până la cel mai apropiat raft de cărți.

Polița cea mai de jos găzduia o întreagă gamă de hărți și atlase. Adam alese o hartă rutieră la scară mare a Marii Britanii și un atlas al lumii. Spera să nu aibă nevoie de acesta din urmă. Împingându-se înapoi la birou, puse deoparte atlasul și lupa de bijutier și despături harta. Extrase de sub ea caietul cu schițe, așezându-se în același timp mai bine în scaun, privind distrat harta. Apoi respiră profund și se concentră asupra schiței Gillianei Talbot, fixându-și bine în memorie trăsăturile ei, înainte de a pune caietul la loc, sub hartă.

– Foarte bine, Gillian, fetițo, murmură el, așezându-și mâna dreaptă deasupra hărții, în locul în care stătea ridicată din cauza caietului. Va trebui să mă ajuți puțin. Ia să vedem dacă te afli prin Insulele Britanice...

Închizându-și ochii, începu să se cufunde în transă, concentrat asupra caietului de dedesubtul mâinii și asupra rezonanțelor transpuse în schițele făcute de Peregrine. Încercă pentru început filiera Michael Scot, întrucât experiența lui personală îl apropia mai mult de această identitate; fațeta sufletului ce-l căuta nu exista nicăieri în evidențele Planurilor Interioare.

Văzându-și demersul blocat din această direcție, își concentră atenția asupra matricei Gillianei Talbot. Se putea bizui acum prea puțin pe propria experiență, deoarece nu o cunoștea pe Gillian decât din desenele făcute de Peregrine; în schimb, identitatea Gillianei avea avantajul de a se afla în acel moment în stare de încarnare, fiind ancorată din punct de vedere fizic undeva pe fața planetei. Urmele ei astrale trebuiau să fie mai ușor de detectat decât ale lui Scot, în mod normal – cu condiția să le poată identifica.

Începu să-și plimbe cu răbdare mâna pe deasupra hărții Marii Britanii, ținându-și ochii încă închiși, cu mintea pregătită să recepționeze oricare semnal; folosea un soi de model în opt cu care avea să acopere în cele din urmă fiecare centimetru pătrat al hărții. După începerea mișcărilor de măturare, încercă să-și scoată din minte aspectul fizic al hărții, cu mult prea familiar lui, concentrându-se, în schimb, asupra energiilor, aidoma unor vârtejuri de curent dintr-un imens cazan, pe care spera să le atingă cu mâna. Încetul cu încetul detectă variații în interiorul curenților, nuanțe subtile de temperaturi și presiuni.

Se lăsă purtat de ele, iar mâna deveni un element de sine stătător, pornit în căutarea acelei entități. Treptat, amploarea mișcărilor scăzu, ele oprindu-se în cele din urmă cu totul, deasupra unui punct de pe hartă. Adam își deschise ochii, constatând că palma se situa chiar deasupra Londrei.

– Chiar așa?

Contemplă zona hașurată cu cenușiu a orașului cu un amestec de ușurare și neîncredere. Pentru a se verifica, considerând Londra o soluție cu mult prea la îndemână, se ridică în

picioare și apucă harta, răsucind-o de nenumărate ori cu ochii închiși, la întâmplare, așezând-o apoi la locul ei, pe birou.

Reluă de la început mișcările circulare deasupra suprafeței, provocând iarăși o agitație a curenților și căutând fluctuații. Când mâna i se opri pentru a doua oară, sub ea văzu din nou conturul Londrei.

– Ei, ei, murmură el. Asta simplifică mult lucrurile. Haide să vedem dacă nu cumva putem restrânge și mai mult zona.

Lăsând harta Marii Britanii să cadă în dreptul ferestrei din spatele lui, Adam își făcu iarăși vânt spre raftul cu hărți. De această dată, scoase o hartă la scară mare a Cetății Londrei, pe care era trasat caroiajul, și o ediție recentă a Atlasului și Indicelui Străzilor Londrei de la A la Z. Lăsând deocamdată atlasul deoparte și desfășură planul orașului pe birou, netezindu-l și aruncându-i o privire în treacăt. De această dată, era nevoie de o metodă mai riguroasă.

Se rezemă de spătarul fotoliului și închise ochii, cu brațele sprijinite și palmele în sus, în poziția de receptivitate maximă. O unică respirație profundă îl relaxă și îl ajută să se concentreze. O ușoară schimbare a centrului de greutate îi aduse toate liniile corpului în stare de echilibru cu planul podelei de sub picioarele lui. Menținând fără nici un efort acest echilibru, mai respiră încă o dată adânc, însoțindu-și expirarea cu o rugăciune mută adresată Pantocratorului, pentru ca să-i fie date rezistență și clarviziune.

Aproape instantaneu, înaintea ochiului minții lui prinse formă imaginea unei piramide neterminate. Susținând imaginea, se concentră să o completeze până la apex, adăugând cu grijă fiecare nou strat de pietre al edificiului. Când așeză la locul ei piatra din vârf, partea din față a piramidei se frânse în două jumătăți care se deschiseră în afară, pentru a revela ochiul unic, Atoatevăzător, din inima piramidei.

O limbă de flăcări izbucni în pupila ochiului. Permise restului piramidei să se risipească și atrase acel foc ocular către propriul său spirit viu. Un punct corespondent de căldură radiantă îi răsări în centrul frunții, în locul ocupat de cel de-al Treilea Ochi al conștiinței esoterice. Pe măsură ce creștea și se aprindea, eliberă viziunea și deschise ochii.

Încăperea fu inundată de curcubeie luminoase, doar pentru o clipă. Nu numai că distingea obiectele, dar le vedea și aurele,

proiectate în toate frecvențele spectrului, de la infraroșu până la ultraviolet; dintre toate, doar două ieșeau în evidență prin albul lor: harta Londrei deschisă pe biroul din față și caietul de desen conținând toate imaginile legate de sufletul în căutarea căruia se afla Adam.

Efectul de curcubeu dispăru atunci când Adam supuse privelișteа influenței stabilizatoare a voinței lui. Strecură caietul sub hartă, așa cum făcuse și prima oară, apoi își fixă lupa la ochi și se aplecă asupra regiunii din stânga sus a hărții, unde suprafața fusese marcată prin pătrățele pe un caroiaj. Începu apoi să cerceteze cu multă grijă, milimetru cu milimetru, de la stânga la dreapta și iar înapoi.

Numele treceau unul după celălalt pe lângă el, un cartier după celălalt: Edmonton, Walthamstow, High Gate. Și alte cartiere – Hampstead, Islington, Hackney – încă nici un semn din cele așteptate de el. Își îndreptă atenția asupra rândului următor al caroiajului și trecu dincolo de Stepney, Westminster și Kensington tot fără efect. Ochiul lui se opri apoi asupra zonei Hammersmith.

O lumină albastră punctiformă sclipi sub lupa de cristal. Adam făcu o pauză se concentră intens și apoi privi din nou. O undă de satisfacție îl străbătu când surprinse iarăși pulsațiile albastre.

– Se află în Hammersmith, nu-i așa? murmură el încet, relaxându-se și scoțându-și lupa de la ochi. Se vedem dacă nu putem strânge și mai mult năvodul...

Luă ghidul străzilor de la A la Z, consultă indexul și deschise la paginile ce prezentau planul străzilor din cartierul Hammersmith, la sud și vest de Hyde Park și Kensington. Așezând un cuțit din aur pentru deschis scrisori peste pagini, pentru a le menține deschise, își puse din nou lupa și repetă explorarea. Cercetarea paginii din stânga rămase fără rezultat, dar când trecu la pagina din dreapta, distinse licărirea albastră la sud de stația de metrou Hammersmith. Studiind mai atent, descoperi că în locul respectiv se află Spitalul Charing Cross.

Încruntând din sprâncene, Adam se descotorosi de lupă și se așeză mai comod în scaun, trăgând caietul de desen de sub hartă. Nu se îndoia că Gillian se afla în locul descoperit de el. În calitatea lui de medic, nici accesul la un posibil pacient nu putea fi prea dificil. Iar dacă avea nevoie de ajutor, cunoștea mulți dintre doctorii importanți de la Charing Cross.

Sperase, însă, că nu o va găsi pe Gillian Talbot într-un spital. Faptul că se afla încă într-o asemenea instituție îi dădu un fior de neliniște. Reunirea spiritului cu trupul ar fi trebuit să însemne reînsănătoșirea fetei și întoarcerea la normal.

Desigur, era posibil ca medicul ce se îngrijea de ea să o fi reținut pentru observații, din precauție profesională. În mod normal, un copil sănătos nu poate intra în comă spontană așa, fără un motiv medical bine întemeiat. Exista însă și cealaltă posibilitate, ca, în timpul perioadei cât sufletul fusese despărțit de trup, să se fi produs mari vătămări. Și dacă se întâmplase așa, reflecta Adam posomorât – lăsând deoparte suferințele Gillianei însăși – șansele lui de a restabili legătura cu personalitatea ascunsă a lui Michael Scot puteau să fi scăzut la zero.

Lucrurile trebuiau însă făcute în ordinea lor firească. Înainte de a porni spre Londra, era necesar să confirme că Gillian Talbot se afla, cu adevărat, la Spitalul Charing Cross. Avea încredere în metoda de care se folosise, dar era înțelept să-ți verifici descoperirile prin mijloace convenționale, atunci când se putea. Scoțând o carte de telefon a Londrei, parcurse lista de *Spitale* până ce găsi Charing Cross. În timp ce forma numărul și aștepta să i se răspundă, își pregăti un plan.

– Spitalul Charing Cross.

– Bună dimineața, răspunse Adam, omițând cu bună știință să se prezinte. Încerc să găsesc o pacientă cu numele de Gillian Talbot. Bănuiesc că a fost internată ieri de dimineață. Ați putea să-mi spuneți dacă există la dumneavoastră cineva care poartă acest nume?

– Vă rog să repetați numele, domnule.

– Gillian Talbot.

– Vă rog să așteptați un moment, până verific.

Pe linie se auzi un clinchet și apoi o înregistrare care aducea cu dangătul clopotelor de la Big Ben interpretat pe un xilofon jucărie. Strâmbându-se, Adam se uită chiorâș la receptor. Cam pe la mijlocul celei de a treia repetări a cântecului, vocea operatoarei interveni din nou.

– Avem, într-adevăr, o pacientă înregistrată sub acest nume, domnule. Este, de fapt, vorba de un copil. A fost internat la secția de pediatrie ieri dimineață, cam la ora zece și jumătate.

– Chiar pe ea o caut, spuse Adam. Cine este medicul sub îngrijirea căruia se află, vă rog?

– Trebuie să fie doctorița Ogilvy, veni răspunsul prompt. Să vă dau legătura la pediatrie?

Dintr-un automatism, Adam începuse să-și noteze numele doctoriței, însă întrebarea îl făcu să se oprească. *Nu* dorea să vorbească, deocamdată, cu doctorița Ogilvy, o necunoscută pentru el; prefera să inventeze mai întâi o explicație plauzibilă oarecare a interesului lui față de Gillian Talbot.

– Momentan nu este nevoie, răspunse el, gândind febril. Știu cât de ocupați trebuie să fie cei de acolo atât de dimineață. Cam la ce oră își termină vizitele doamna doctor Ogilvy de obicei?

Auzi zgomotul paginilor răsfoite ale unui caiet.

– De obicei pleacă pe la orele unu, veni răspunsul. Aici va sosi în cel mult o oră. Dacă îmi lăsați un număr de telefon, aș putea să o rog să vă sune, sunteți de acord?

– Nu, am să o caut mai târziu. Nu știu sigur unde am să mă găsesc. Vă mulțumesc foarte mult.

Înainte ca operatoarea să mai poată pune și alte întrebări, puse receptorul în furcă și trecu în revistă cu grijă întreaga conversație. Evitase să-și spună numele. Reușise, din câte îi spunea analiza pe care o făcea, să nu trezească vreo suspiciune inutilă. Oricine avea dreptul să se intereseze de prezența unui pacient în spital și de numele medicului curant. Prin măiestria cu care își pusese întrebările, Adam mai reușise să afle că Gillian se afla în secția de pediatrie, iar medicul ei era o doctoriță care nu venise încă să-și înceapă vizita.

Dacă spera să mai obțină și alte informații înainte de a porni spre Londra, trebuia să-și continue investigația cât mai repede.

Consultă din nou cartea de telefoane, sperând să găsească un număr special al secției de pediatrie, se consolă, apoi formă iarăși numărul centralei. Norocul fu de partea lui. Vocea care îi răspunse de această dată era puțin diferită de cea dintâi.

– Pediatria, vă rog, spuse el.

– Un moment, veni răspunsul scurt.

Adam așteptă să i se facă legătura, trasând cercuri în jurul numelui Ogilvy, concentrându-se iarăși când se auzi o voce:

– Pediatria, infirmiera șefă O'Farrell.

– Bună dimineața, la telefon doctorul MacAdam, spuse Adam, folosindu-se de un nume pe care îl mai utilizase atunci când dorea să-și păstreze anonimatul. Aveți în secție o pacientă

numită Gillian Talbot. Doctorița Ogilvy a internat-o ieri de dimineață. Ați putea să-mi spuneți cum se simte astăzi?

Tonul lui sugera autoritate, dar nu și rugăminte, ca și cum ar fi avut tot dreptul să întrebe. Acest lucru, plus titlul de medic pe care îl folosise părură să înlăture orice reținere pe care, eventual, ar fi avut-o infirmiera șefă O'Farrell.

– Aha, Talbot, fetița aceea. Da, doctore. Și-a recăpătat cunoștința ieri după-amiază – după cum știți, probabil – dar, în continuare, nu are nici un fel de relație cu ceea ce o înconjoară. Specialistul în psihiatrie pediatrică al spitalului o va consulta astăzi, iar doctorița Ogilvy a programat noi analize pentru această dimineață.

– Înțeleg, spuse Adam. Ah, ce fel de analize i se vor face, vă rog? adăugă el, ca și cum și-ar fi adus aminte în ultimul moment.

– Doar o clipă, doctore. Se auzi foșnetul unor foi de hârtie. Da. A dat dispoziție să se facă alte analize sanguine și o tomografie. Există vreo problemă?

– Nu, câtuși de puțin. Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

– Pentru foarte puțin, doctore. Să o rog pe doctorița Ogilvy să vă sune la telefon? Trebuie să sosească în cel mult o oră.

– Mulțumesc, nu, răspunse Adam. Nu pot fi găsit la telefon următoarele câteva ore. Poate voi suna mai târziu.

După terminarea convorbirii, Adam căzu pe gânduri.

Așa. Cele două convorbiri telefonice îi aduseseră o mulțime de informații, altfel utile, care nu făceau decât să-i arate că trebuia să o viziteze pe Gillian Talbot. Din nefericire, părea imposibil să mai afle vreun lucru de folos până când nu avea ocazia să o examineze personal pe fetiță – restabilind, eventual, comunicarea cu acea parte a sufletului care fusese odinioară Michael Scot. Dacă reușea sau nu – depindea, cel puțin în parte, de noroc. În caz că vătămarea se dovedea gravă, reintegrarea personalității actuale a sufletului putea să se dovedească un proces îndelungat și plicticos.

Mai exista și un alt aspect al unei călătorii la Londra, care probabil că nu mai depindea așa de mult de noroc. Strângându-și hărțile și punând lupa de bijutier la locul ei în sertar, îi veni ideea că dacă firul investigației pe care îl urmărea el se dovedea neproductiv, Peregrine ar fi putut descoperi o

alternativă, datorită talentelor lui aflate pe cale să înflorească. Chiar mai important decât refacerea răului produs probabil de călăii lui Scot, era să-i împiedice pe aceștia să-și pună în aplicare planurile legate de cartea de descântece și de aurul lui Scot.

Pentru aceasta, Adam și prietenii lui trebuiau să afle încotro se îndreptaseră făptașii – informație care le putea permite să recurgă la metode mai convenționale de investigație, mai ales dacă era pusă în joc și capacitatea tot mai mare a lui Peregrine de a vedea simultan mai multe niveluri. Artistul era deja la fel de implicat în afacere ca și McLeod sau el însuși – nu în ultimul rând din cauză că Michael Scot îl alesese tocmai pe el drept receptor al informațiilor cu ajutorul cărora spera că salvatorii lui vor reuși să-i aducă pe cei ce-l convocaseră înaintea justiției. Apoi, își reaminti Adam, oricât de neexperimentat era Peregrine în viața prezentă, sufletul lui îi aparținuse unui specialist în științe oculte.

„Un Inițiat rămâne întotdeauna un Inițiat", se gândi el și renunță la toate îndoielile.

Se ridică în picioare și se întinse, apoi se uită la ceas. Pe el și pe Peregrine îi aștepta încă o zi agitată. Deși nu se făcuse încă ora opt, știa că Humphrey se sculase deja – fiind probabil ocupat prin bucătărie cu pregătirile micului dejun. Ridică telefonul special din casă și sună acolo. La cel de al doilea apel, Humphrey răspunse.

– Domnul Lovat și cu mine trebuie să mergem astăzi la Londra, îl informă el pe Humphrey, intrând brusc în subiect după ce-i urase bună dimineața. Te rog să suni la aeroport de îndată ce se deschide biroul de rezervări și să ne reții locuri la unul dintre zborurile de la amiază. Am vrea să aterizăm la Heathrow, dacă este posibil, și anunță-mă de îndată ce afli toate amănuntele.

– Desigur, domnule. (Vocea lui Humphrey era imperturbabilă, ca întotdeauna.) Rămâneți acolo peste noapte?

– Cred că da, spuse Adam. N-ar fi rău dacă mi-ai pregăti o geantă, pentru orice eventualitate. Și rezervă-ne niște camere la Caledonian Club, dacă reușești. Dacă nu, încearcă la oricare alt club la care sunt membru.

– Foarte bine, domnule. Să vă comand și o mașină cu un șofer?

– Nu, de această dată ne vom descurca cu taxiuri, cred.

Peregrine coborî în camera unde se servea micul dejun cu puțin înainte de ora nouă, îmbrăcat în costumul din flanel cenușiu și blazerul bleumarin, pentru că Humphrey îi spusese deja despre zborul ce urmau să-l facă la Londra. Îl găsi pe mentorul lui așezat deja la masă, îmbrăcat de oraș, într-un costum albastru-închis, cu vestă. Răsfoia corespondența primită în acea dimineață, iar lângă cot îl aștepta un teanc de cărți.

– Bună dimineața, spuse Adam, zâmbind puțin strâmb, ca de obicei. Sper că te simți în formă și ești pregătit pentru o zi plină de lucru.

– Mă simt mai bine ca niciodată, spuse Peregrine. Se așeză față în față cu Adam și se prefăcu foarte preocupat de desfacerea servetului. – Humphrey mi-a transmis că ne-a cumpărat locuri într-un avion care pleacă la prânz spre Heathrow. Mi-a mai spus să-mi pregătesc cel puțin încă un rând de schimburi.

– Foarte corect, spuse Adam. Am reușit să localizez punctul în care se află Gillian Talbot.

– Ai *reușit?* (Mirarea și ușurarea se amestecau în ochii expresivi ai lui Peregrine.) Unde se află, deci?

– Internată la Spitalul Charing Cross, din Hammersmith, răspunse Adam. Am sunat acolo acum câteva minute. Practic nu există nici un dubiu, ea este copilul pe care îl căutăm.

– Extraordinar! exclamă Peregrine, apoi deveni deodată preocupat. Dar... de ce se află încă în spital? Din câte spuneai tu, urma să se facă bine, odată ce Scot se întorcea.

– Speram că așa se va întâmpla, răspunse Adam. Din nefericire, știrile sunt amestecate. Așa cum ai presupus, s-a aflat o vreme în comă. Ieri dimineață a fost internată de urgență. Ieri după-amiază și-a recăpătat cunoștința – poți să ghicești și singur cam la ce oră – dar, din câte se pare, nu are nici un fel de relație cu ceea ce o înconjoară. Cunosc acum numele doctoriței ei și analizele care au fost prescrise – nu că vor fi de mare ajutor cuiva. Planul meu este să mă duc la spital și să încerc să o văd, rămânând singur cu ea câteva minute fără a trezi suspiciuni inutile.

– Înseamnă că nu ai nevoie de mine acolo, spuse Peregrine, eu nu cunosc nimic despre spitale. Nici măcar nu am fost vreodată pacient, într-unul dintre ele.

– Nu, pentru tine am o însărcinare separată, într-o altă parte a Londrei, îl liniști Adam. Cum stai cu latina?

– Mi-e teamă că a cam ruginit, răspunse Peregrine în glumă. Sunt ani întregi de când nu am mai folosit-o.

– Ai să vezi cât de repede îți revin în memorie aceste lucruri. Poftim.

Adam îi întinse lui Peregrine prima carte din teanc: un volum frumos, legat în piele de Maroc, maronie, cu pagini din hârtie de cea mai bună calitate, cu structura asemănătoare celei pentru acuarelă. Textul de pe cotor, scris cu litere aurii, suna astfel: *Culegerea Clubului Maitland – Vol. IV, Partea I.* Deschizând volumul la pagina de titlu, află că această *Culegere* era o colecție de „lucrări originale și alte documente ilustrând istoria și literatura Scoției."

– Du-te la cel de-al doilea articol, îi indică Adam, care începe la pagina douăzeci și unu.

– *Brevis Descriptio Regni Scotie,* citi Peregrine cu voce tare. Scurtă descifrare a Regatului Scoției, traduse el privind întrebător spre Adam.

– *Brevis Descriptio* este o prezentare a Scoției din secolul al XIII-lea, făcută prin prisma unui călător englez, îi explică Adam. În absența oricăror hărți contemporane, este cel mai vechi document păstrat în care există descrieri ale diverselor locuri din Scoția. Manuscrisul original se află la British Museum. Aș vrea să te duci să-l vezi chiar acolo.

– Foarte bine, spuse Peregrine. Dar ce anume trebuie să caut eu în original, care nu se află și în acest volum?

– Corespondențe psihologice – dacă există vreuna – dintre *Brevis Descriptio* și propriile tale desene de la Melrose. Dacă acel castel pe care ți l-a arătat Scot mai exista încă la momentul când a fost scrisă *Descriptio,* s-ar putea să fii în măsură să percepi rezonanțe simpatetice între schițele tale și manuscris care să ne dea o idee în legătură cu poziția castelului.

Simțind spaima și lipsa de încredere în sine tot mai pronunțate ale lui Peregrine, Adam se opri și zâmbi.

– Nu trebuie să fii îngrijorat, spuse el. Nu te-aș trimite dacă nu aș gândi că ești capabil să o îndeplinești. Procedura are unele asemănări cu montarea unui conductor electric între două puncte. Iată metoda pe care ți-o recomand să o utilizezi...

Peregrine ascultă atent explicațiile lui Adam, expresia lui sceptică transformându-se treptat în interes și încuviințare.

– Cred că pot face asta, spuse el după ce Adam terminase. Nu numai că lucrurile par ușoare, așa cum le prezinți tu, dar ideea nici nu mă mai neliniștește deloc – deși, dacă mi-ai fi povestit, chiar și cu o săptămână în urmă, că vom avea această conversație, aș fi zis că măcar unul dintre noi e scrântit.

Adam zâmbi.

– Viața reprezintă un proces în care înveți fără încetare – iar învățătura se transmite și de la o viață la alta.

– Sunt aproape tentat să-ți dau crezare, răspunse Peregrine. Există, totuși, un aspect practic care mă îngrijorează puțin. Înțeleg ce anume trebuie să fac, odată ce intru în posesia manuscrisului respectiv. Dar s-ar putea să nu-i conving prea ușor pe cei din personalul muzeului să mă lase să văd manuscrisul. Eu nu am nici un fel de recomandare academică pentru a întreprinde acest soi de studiu.

– Nu, consimți Adam, dar eu am, din fericire. Ți-am pregătit o scrisoare de recomandare – am pus-o aici, la sfârșitul cărții – adresată unei cunoștințe din Serviciul de Antichități Medievale. El este specialist în geografia și cartografia medievală și îți va da tot ajutorul de care vei avea nevoie.

Zborul de prânz de la Edinburgh aterizează la Aeroportul Heathrow doar cu câteva minute de întârziere peste ora programată, în mijlocul unui decor autumnal cu o pânză subțire de ceață în spatele căreia se ghicea soarele palid. În zbor, Adam îi arătă un articol publicat în ediția de dimineață a lui *The Scotsman: Profanare bizară a unui mormânt de la Abația Melrose.* Articolul din exemplarul său propriu fusese deja decupat și pus la păstrare în dosar. După ce îl citi, Peregrine nu putu decât să schimbe o privire uluită cu mentorul lui. Articolul nu făcea nici o aluzie la vreo intervenție supranaturală. Noel McLeod își îndeplinise perfect treaba.

Neavând decât bagaje de mână, cei doi reușiră să plece suficient de repede din clădirea principală a aeroportului, deși găsirea unui taxi se dovedi mai anevoioasă decât de obicei. Drumul până la Clubul Caledonian dură și el mai mult decât gândise Adam; portarul îl recunoscu de îndată pe Adam și se ocupă de bagajele lor fără întârziere.

Clubul Caledonian se afla în imediata apropiere a Pieței Belgrave, pe Strada Halkin, lângă Hyde Park Corner. Era clubul favorit de la Londra al lui Adam – dintre mai multele la care era membru – fiind, de asemenea, situat în centru, lucru convenabil pentru ceea ce avea de făcut atât el, cât și Peregrine. Dacă timpul nu ar fi fost un factor de primă importanță, i-ar fi comandat taxiului lor să-l ducă la Spitalul Charing Cross, înainte de a-l transporta pe Peregrine mai departe, la British Museum – sau ar fi chemat un alt taxi. Dar portarul îi spuse că taxiurile erau destul de greu de găsit în acea zi, iar despre circulație știa deja că este foarte anevoioasă.

Din fericire, la destinația lui Adam se putea ajunge ușor cu metroul londonez – mult mai rapid decât traficul de suprafață. Prin urmare, coborî din taxi la una dintre intrările din Hyde Park Corner, strecurându-i lui Peregrine câteva bancnote cu care să plătească drumul și spunându-i șoferului să meargă la British Museum. Artistul rămase singur, cu o geantă pe genunchi, în care se aflau schițele făcute la Melrose, împreună cu scrisoarea de recomandare; înainte ca taxiul să pornească din nou la drum, își luă rămas bun de la Adam cu un semn amical.

Adam uitase cât de aglomerat poate fi metroul londonez, chiar și dacă nu este oră de vârf. Din fericire, când coborâse de pe scara rulantă, la platformă aștepta chiar trenul lui. Călători până la Hammersmith, cu senzația că cele șase stații intermediare trecuseră repede, și urmă indicatoarele care îl direcționară prin tunele pentru pietoni până la suprafață, pe Fulham Palace Road, chiar sub pasarela Hammersmith. Făcu o mică pauză de orientare, apoi o porni pe Fulham Palace Road, ridicându-și gulerul trenciului ca să se apere de vântul rece care se înteți brusc. Cinci minute mai târziu, urcă treptele spre intrarea principală a Spitalului Charing Cross.

Își scoase trenciul la intrare în hol. Fără el, pe stradă sau în metrou, costumul lui cu vestă l-ar fi făcut să iasă oarecum în evidență față de majoritatea bărbaților din jur; aici, însă, se confunda perfect cu mediul. Ascuns de anonimatul „uniformei", o porni hotărât spre planul spitalului, care îi confirmă că secția de pediatrie se află în aripa de vest, așa cum își aducea și el aminte. Se interesă calm la biroul de recepție despre doctorița Helen Ogilvy și află, după cum spera, că nu se afla în spital..

– Îmi pare foarte rău, doctore, îi spuse funcționara. V-ați fi întâlnit cu ea, dacă veneați doar cu un minut mai devreme. Cred că o puteți găsi la spitalul pediatric din Strada Great Ormond, cam peste o jumătate de oră, dacă este ceva urgent.

Liniștit dinspre partea doctoriței Gillianei Talbot, care nu avea probabil să-i stea în cale, Adam îi mulțumi funcționarei și se îndreptă spre lifturile din partea opusă a holului. Tocmai începuseră orele de vizită, așa încât nu i-a fost deloc greu să se amestece printre persoanele ce nu aparțineau personalului și care se foiau încolo și încoace. Se opri la primul etaj, împreună cu alte câteva persoane, părinți ai unor pacienți, după cum era ușor de ghicit, și îi urmă spre secția Pediatrie, trecând pe lângă cabinetul personalului medical. Cercetând listele afișate în spatele ghișeului de recepție, descoperi numele TALBOT, G., împreună cu alte două, într-un spațiu ce indica un salon de patru paturi de la capătul coridorului. Fără a se opri să discute cu infirmierele, se îndreptă spre salon, sperând să poată stabili primul contact fără a fi deranjat.

Ușa era deschisă. Nu-i fu greu să-și dea seama care era patul Gillianei. Cele două locuri din apropierea ușii erau ocupate de copii mai mici, unul cu un picior pus în gips și atârnat cu greutăți, celălalt cu mâna bandajată și susținută de o eșarfă, discutând fiecare cu câte un părinte iubitor. Cel de-al treilea era gol. Copilul din cel de-al patrulea pat, de lângă fereastră, trebuia să fie Gillian.

Stătea așezată pe pat, într-o postură rigidă: era o făptură zveltă și frumoasă ca un înger, cu bucle scurte și blonde, pistrui fermecători și o gurită ca un boboc de trandafir – dar ochii mari și albaștri priveau fix o porțiune a peretelui, aflată chiar la dreapta ușii. Figura rotundă, copilăroasă era total lipsită de expresie, iar mâinile fine îi zăceau fără vlagă în poală, apucând din când în când marginile păturii.

Adam o cercetă de pe coridor un minut încheiat, din ce în ce mai îngrijorat de ceea ce constata; văzu totodată și mâinile și o bucată din fusta cuiva care stătea pe partea dreaptă, foarte aproape de pat. Când se hotărî în cele din urmă să intre, o blondă atrăgătoare, în vârstă de peste treizeci de ani, se ridică de pe scaunul de la capătul patului. Asemănarea dintre ea și copilă era atât de izbitoare, încât Adam nu se îndoi o secundă că era vorba de mamă și fiică.

– Bună ziua, eu sunt doctorul Sinclair, spuse Adam zâmbind. Își lăsă trenciul așezat la capătul patului și se apropie de ea, întinzându-i mâna. Sunteți mama Gillianei, presupun.

Adam se uită în ochii mari și speriați ai femeii; când acesta îi reținu mâna într-a sa, nu făcu însă nici un gest de retragere, încrezătoare fiind, probabil, în privirea lui deschisă.

– Da, eu sunt... Iris Talbot, doctre, spuse ea, cu un amestec de stânjeneală și teamă. Doctorița Ogilvy... v-a rugat să o consultați pe Gillian?

– Nu chiar, recunoscu Adam adevărul. Dar am auzit de cazul Gillianei și m-am gândit că aș putea fi de ajutor. (Neglijă să menționeze modul în care aflase de caz.) Eu sunt specialist în medicină psihiatrică. Am avut și alte cazuri asemănătoare în trecut.

– Atunci înseamnă că mai există o speranță! șopti Iris Talbot. Pot să mai nădăjduiesc...

– *Întotdeauna* mai există o speranță, doamnă Talbot, o liniști Adam. Trebuie să spun de la bun început că nu trebuie să vă așteptați la miracole – lucrurile de acest gen pot să dureze mai mult – însă vă asigur că voi face tot ceea ce-mi stă în puteri pentru a o readuce la starea ei de dinainte.

– Vai, dacă ne-ați putea ajuta, murmură doamna Talbot, în vocea ei ghicindu-se implorarea și disperarea. Gillian este unicul nostru copil, iar doctorii...

Era la un pas de lacrimi și dădea semne evidente de anxietate – pentru care Adam nu avea, practic, cum să o condamne. Femeia era pe de altă parte pregătită să asculte tot ceea ce avea el de zis, dornică să i se ofere orice urmă de speranță că lucrurile nu stăteau așa de rău pe cât păreau.

Ca să afle dacă acest fapt era sau nu adevărat, Adam avea nevoie de mai multe minute în care să o poată consulta netulburat pe Gillian, ceea ce presupunea că atenția mamei ei trebuia adormită pentru o vreme. Prin modul convingător în care își pusese în lumină propria autoritate medicală făcuse deja un început. Cu puțină atenție, avea să poată controla situația, îndreptându-o exact în direcția dorită.

– De ce nu vă așezați puțin, ca să-mi povestiți cum s-a întâmplat, doamnă Talbot? o îndemnă el.

O conduse cu blândețe înapoi la scaunul ei și îi dădu drumul la mână, după ce se așezase.

– De fapt, continuă el, străduindu-se să tragă draperiile din jurul patului, reușind să izoleze, chiar și relativ, locul în care se găseau, înainte de a începe aș vrea să vă asigur mai întâi că doctorița Ogilvy nu a făcut nici o greșeală în ceea ce privește tratamentul fiicei dumneavoastră, după părerea mea. Dimpotrivă, a făcut tot ceea ce aș fi făcut și eu, dacă ați fi ajuns la mine. În bolile psihiatrice există totuși limite peste care medicina tradițională nu poate trece. Sper ca eu să pot birui aceste bariere.

Întorcându-se de la draperii, se așeză în apropierea ei și își scoase ceasul din buzunarul vestei, ca din întâmplare, și începu să-l legene ținându-l de lanțul lung și vechi din aur, astfel încât în mișcarea lui de rotație și balans să reflecte razele soarelui de după-amiază în unde scurte și ritmice. Exact așa cum dorise și Adam, privirile tulburate ale doamnei Talbot fură imediat atrase de mișcările ceasului.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat, doamnă Talbot, o îndemnă el blând. Când v-ați dat seama că se petrece ceva rău cu Gillian?

– Ieri de dimineață, spuse doamna Talbot, urmărind sclipirile aurii. Tatăl ei și cu mine am încercat să o trezim ca să meargă la școală, iar ea... nu a vrut să se trezească.

– Și atunci ați chemat doctorul, nu-i așa? murmură Adam, iar ea a fost adusă în secția de tratament intensiv.

Doamna Talbot făcu semn afirmativ din cap; ochii ei albaștri nu se mai concentrau foarte exact, iar vocea îi căpătase un soi de ritm monoton.

– Ne-au spus că se află în comă. Nici aici nu au reușit să o trezească. Au făcut niște analize. Apoi, la un moment dat, pe la începutul după-amiezii, s-a trezit... dar nu mai era ea...

– În ce sens spuneți că nu mai era ea? o întrebă Adam, ridicând puțin ceasul în mișcarea lui oscilantă, obligând-o astfel și pe ea să-și ridice privirea.

– Zăcea pe pat și... și se uita fix în tavan. Ca și cum nu ar fi putut să ne audă. Nu am reușit să comunicăm cu ea. Doctorița Ogilvy spunea că este vorba de un comportament au... autist.

– Cred că înțeleg, murmură Adam, așezându-i cu blândețe o mână pe umăr, în timp ce cu cealaltă își continua jocul cu ceasul. Ești extrem, extrem de obosită, nu-i așa?

Ea făcu un gest visător din cap și se clătină puțin, iar Adam continuă.

– Ești atât de obosită... lucrul absolut de înțeles. Ai fost prea supărată și n-ai putut dormi. De ce nu dormi puțin, chiar acum? Nu se întâmplă nimic rău dacă-ți închizi ochii și te odihnești câteva minute. Te voi trezi dacă fiica dumitale are nevoie de dumneta. Cel mai bun lucru este să te odihnești puțin...

În timp ce el continua să-i vorbească molcom, pleoapele ca de plumb i se închiseră în cele din urmă. În numai câteva minute, sub călăuzirea pricepută a lui Adam, ea intrase într-o stare pasivă de relaxare hipnotică, atât de utilă amândurora.

Adam se uită la ceas înainte de a-l vârî în buzunar la locul lui și aruncă o scurtă privire la draperiile din jur, concentrându-se în același timp să audă tot ce se petrece în restul încăperii. Nimic nu părea să se fi schimbat, dar era posibil să nu aibă decât foarte puțin timp la dispoziție pentru ceea ce avea el de gând. Chiar dacă nu se întâmpla nimic altceva, oricum orele de vizită nu durau o veșnicie – iar o asistentă ar fi putut oricând să remarce perdelele trase și să devină curioasă!

Întorcându-i spatele mamei, se interpuse între ea și fiică, evitând astfel ca aceasta să poată vedea ceva în caz că s-ar fi trezit mai repede din transă; Adam apucă una din mâinile inerte ale Gillianei Talbot. Îi puse cealaltă mână pe frunte, împingând-o ușor, până când spatele i se sprijini de pernă.

Nu opuse nici un fel de rezistență, nici măcar atunci când își trecu vârfurie degetelor peste pleoapele ei, ținându-le acolo până ce ochii rămaseră închiși de la sine. Deoarece nu avea timp și putea oricând să fie deranjați de cineva, se folosi de o metodă rapidă pentru a trasa un cerc protector în jurul lui și al pacientei – descriind repede o mișcare circulară, în direcția acelor de ceasornic, cu un deget arătător ridicat, gest însoțit de cuvenitele rugăciunii mute de închinare și obținere a încuviințării. Odată acestea împlinite, compuse un mic scenariu menit să inducă în eroare pe cel ce s-ar fi apropiat de ei, punându-și vârfurile degetelor pe încheietura mâinii Gillianei, ca și cum i-ar fi luat pulsul, și aplecându-și fruntea peste ceasul scos din nou la iveală și ținut în mâna cealaltă; în același timp, își închise ochii și începu adevărata lui muncă.

O unică respirație profundă îl cufundă adânc, într-o stare de conștientă modificată. Grijuliu, ca un om care pășește precaut atunci când traversează un pod instabil, spiritul îi părăsi trupul și pătrunse dincolo de granițele ființei interioare a Gillianei. Se

așteptase să constate o schimbare profundă, deoarece făcuse trecerea așa de grăbit, dar se simțea de fapt ca și cum ar fi intrat dintr-o cameră luminată într-un tărâm sălbatic.

Peisajul interior era asemănător unei scene surprinse în mijlocul unui cutremur: peste tot fisuri în pământ și grămezi de sfărâmături. Mai la distanță, Adam văzu contururile frânte ale unor structuri, poate ale unor locuințe, acum căzute în ruină. Chiar în clipa când își aduna toate forțele pentru a porni în traversarea acestui pustiu, de undeva din străfunduri răzbătu la suprafață un bubuit surd. Un moment mai târziu, noi mișcări clătinară pământul.

Peisajul înconjurător începu să se destrame. Bucăți mari de pământ se fărâmițau și se risipeau, în urma lor rămânând doar haosul. Părăsi terenul nesigur și pluti deasupra lui, cercetând în jur, din ce în ce mai înspăimântat. Măsura în care se petrecuse dezagregarea psihică era înspăimântătoare. De atâta amar de vreme de când lucra la Planurile Interioare, aproape că nu mai avusese prilejul să întâlnească o asemenea prăbușire completă a personalității.

Jur împrejurul lui roiau deșeuri psihice – gânduri, amintiri, fragmente de personalitate. Ai fi zis că un ciclon a măturat o încăpere tixită cu jocuri de rebus, despărțind între ele și răspândind cuvintele în toate părțile, provocând o imensă și totală confuzie.

Toate aceste elemente foarte diverse ce o alcătuiseră pe Gillian Talbot se risipiseră peste tot, iar, odată cu ele, și cele ce-i aparținuseră lui Michael Scot – și altora, fără îndoială. Cu răbdare și în timp, cineva se putea apuca să trieze elementele și să creeze din nou rebusurile, refăcând măștile. Dar numai cu timpul. Pentru moment, Adam se văzu silit să accepte că era absolut exclus să-l recupereze acum pe Michael Scot într-un mod care să se poată dovedi util – cu alte cuvinte, Peregrine rămânea singurul capabil să aducă rapid elemente noi, care să-i ajute la elucidarea incidentului de la Melrose. Cât despre refacerea vătămărilor suferite de Gillian Talbot, asta era o cu totul altă poveste.

Tocmai se pregătea să se retragă din nou în propriul său trup, când zgomotul făcut de înlăturarea bruscă a perdelelor îl catapultă precipitat spre starea normală de trezie. Modul special în care se pregătise îi permitea să nu lase să se vadă nici un

semn exterior de neliniște: își compuse în câteva secunde cea mai normală fizionomie, după care se întoarse spre asistenta care stătea între cele două aripi ale perdelei. Nu părea greu de ghicit cât de indignată și nervoasă era.

– Ia ascultă, unde vă treziți aici? îl luă ea din scurt, privindu-l când pe Adam, când pe doamna Talbot, de-abia trezită din somn.

Afișând un calm perfect, Adam își puse ceasul la locul lui și scoase la iveală mai multe cărți de vizită din interiorul hainei.

– Nu este nevoie să vă impacientați, îi zise el, întinzându-i una dintre cărțile de vizită elegant tipărite. Doamna Talbot m-a rugat să o consult pe fiica ei. Am acceptat să o transfer pe Gillian la o clinică unde se află internați de obicei pacienții mei, dacă starea ei nu se îmbunătățește în următoarele câteva săptămâni.

Notă rapid un număr de telefon cu un stilou de aur pe o a doua carte de vizită și i-o dădu doamnei Talbot.

– Aveți și un alt număr de telefon, unde mă puteți găsi la orice oră, doamnă Talbot, continuă el, strcurându-i cartea de vizită în mână și strângând-o doar un moment, pentru a întări sugestia posthipnotică pe care o transmitea în acel moment. Te rog să mă cauți din nou, atunci când consideri că-ți pot fi de folos.

În timp ce doamna Talbot făcea un semn afirmativ, părând încă stăpânită de oarecare confuzie, asistenta citi cartea de vizită a lui Adam, cu ochi din ce în ce mai mari...

– Sir Adam Sinclair, membru al Academiei Regale... îmi pare *extrem* de rău, Sir Adam, îi spuse ea, adresându-i o privire încărcată de pocăință. Doctorița Ogilvy nu a pomenit nimic despre faptul că o veți consulta pe Gillian. Când am văzut perdelele trase...

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să anunț la ghișeu, spuse el, înclinându-se înaintea doamnei Talbot pentru a-i strânge mâna, în semn de rămas bun. Nu vă ridicați, doamnă Talbot. Trebuie să plec neapărat, pentru că sunt așteptat altundeva, dar aș dori să arunc o privire la foaia de observație a Gillianei înainte de a pleca. În orice caz, vorbeam foarte serios mai înainte. Dacă starea ei nu se ameliorează, nu ezitați să mă căutați.

– Da... așa voi face, îi confirmă doamna Talbot.

– Sunteți curajoasă, doamnă, șopti Adam, bătând-o pe mână pentru ultima oară, înainte de a-i da drumul.

Își luă trenciul de la capătul patului și îi făcu semn asistentei să-l însoțească:

– Aș dori să văd acum fișa aceea.

Ieși împreună cu ea din salon, oprindu-se la camera de gardă. Reuși să-și recupereze și cartea de vizită, atunci când asistenta o lăsă pe un birou, pentru a-i aduce foaia de observație a Gillianei.

Fișa îi spunea prea puține lucruri pe care nu le știa sau la care nu se aștepta. Toate analizele sângelui erau normale, testele neurologice erau normale, radiografiile tomografice erau normale. Totul era normal – cu excepția faptului că nu era normal ca o fetiță în vârstă de doisprezece ani și sănătoasă, așa ca Gillian, să se prezinte în halul în care se afla ea. În acel moment, Adam își jură să îi afle pe vinovați – și să-i judece după legile sale, dacă Soarta nu avea grijă să-i judece înaintea lui, după legi proprii.

Capitolul paisprezece

PEREGRINE se despărțise de Adam într-o stare de agitație pe care încerca să și-o stăpânească. În timp ce taxiul se târa pe Park Lane și apoi la dreapta, de-a lungul lui Oxford Street, el bătea nerăbdător darabana pe rezemătoarea banchetei și contempla abstract oamenii ce se înghesuiau pe trotuarele de pe ambele părți ale străzii. Simțea în nări aerul acru, încărcat cu gaze de eșapament. Se simți ușurat când ajunseră pe străzile mai liniștite din preajma muzeului.

Aceasta nu însemna însă că muzeul însuși era liniștit. Peregrine coborî din taxi în fața clădirii, unde remarcă un du-te-vino continuu de vizitatori. Chiar în holul de la intrare, se văzu depășit și înconjurat de o trupă de elevi în uniformă și trebui să aștepte până ce profesoara lor se consultă cu persoana ce îndeplinea funcția de custode, la ghișeul de informații, în ce mod poate ajunge la expoziția de sculptură grecească. După ce grupul zgomotos de copii se îndepărtă, Peregrine se gândi că dacă sălile de lectură din secțiunea de manuscrise erau chiar și numai pe jumătate atât de aglomerate ca restul muzeului, nu avea să-i vină prea ușor să-și îndeplinească misiunea fără a atrage în mod nedorit atenția.

Se aștepta, oarecum, ca propriile lui documente să fie cerute atunci când prezentă scrisoarea lui Adam și rugă să-i fie arătat drumul. Dar femeia îmbrăcată în uniformă care se afla în spatele ghișeului îi făcu un semn politicos și ridică receptorul tele-

fonului de lângă cotul ei. După un scurt schimb de replici, se întoarse din nou spre Peregrine, cu un zâmbet vioi, și îi spuse că domnul Rowley va veni imediat să-l întâmpine.

Peter Rowley se dovedi a fi o persoană scundă și masivă, cu o cunună țepoasă de păr negru înconjurându-i teasta chelă. Ochii negri ai lui Rowley erau extrem de pătrunzători în spatele lentilelor bifocale demodate, însă, după ce citi scrisoarea de introducere a lui Adam, îi întinse mâna în modul cel mai cordial.

– Nu sunteți prima persoană care a venit să studieze *Brevis Descriptio*, afirmă el cu bunăvoință. Dar dacă Sir Adam a considerat potrivit să-i fiți asistent, presupun că vă veți folosi mai bine de ea decât mulți alții. Să coborâm în biroul meu.

Biroul lui Rowley era situat la mare adâncime, în măruntaiele depozitelor subterane ale muzeului.

– Locul acesta este o adevărată babilonie, comentă el, în timp ce-și croiau drum de-a lungul a mai multe coridoare. Cu toate acestea, dacă vrei să faci un studiu cât de cât serios și util, trebuie să te îndepărtezi cât mai mult cu putință de publicul vizitator. Iată-ne ajunși.

Deschise o ușă pe care stătea scris numele lui, introducându-l pe Peregrine într-o anticameră mică și aglomerată, căptușită cu rafturi pline de dosare și cărți. Din mijlocul acestei harababuri academice, înconjurate de o minusculă insulă de ordine, o secretară cu părul cărunt îl privi cercetător peste consola unui procesor de cuvinte foarte modern.

– Doamna Trayle, dumnealui este domnul Lovat, o informă Rowley. A venit aici pentru a studia volumul 239 al manuscrisului din pânză de bumbac Nero D.II. Vrei să ni-l aduci, te rog? Și nu uita, niște ceai.

Îl conduse pe Peregrine, printr-o ușă interioară, într-un birou ceva mai mare, însă cu nimic mai ordonat.

– Presupun că preferați să cercetați manuscrisul într-un loc în care să vă bucurați de oarecare singurătate, remarcă Rowley ca din întâmplare. Peste o jumătate de oră țin un curs peste drum, la universitate, așa că vă puteți folosi de nevrednicul meu birou cât timp sunt eu plecat.

Privirea lui se întâlni direct cu a lui Peregrine. În acea fracțiune de secundă, Peregrine surprinse o succesiune de

imagini tremurătoare ce însoțeau figura rubicondă a cartografului. Adam avusese, fără îndoială, motive foarte valabile pentru care îl trimisese la Rowley.

– Sunteți nemaipomenit de amabil, domnule, se auzi el zicând, fără a se îndoi câtuși de puțin de ceea ce afirma. Nu sunt destul de familiarizat cu muzeul și chiar mă întrebam unde voi găsi un loc liniștit în care să lucrez.

Secretara îi deranjă pentru a aduce manuscrisul cerut și se întoarse apoi iarăși peste câteva minute, cu o tavă încărcată. Rowley mai rămase atât timp cât să bea o ceașcă de ceai, dîndu-i lui Peregrine câteva scurte explicații despre cum trebuiau mânuite documentele istorice; apoi se uită brusc la ceas și începu să îngrămădească un teanc de file de curs într-o mapă jerpelită.

– Doamne Dumnezeule, unde zboară timpul ăsta? Trebuie să ajung la universitate în cinci minute. Cred că nu lipsesc mai mult de o oră, continuă el în timp ce-și trăgea perdesiul și-și punea pălăria, oprindu-se apoi lângă ușă. Dacă aveți nevoie de orice altceva între timp, doamna Trayle se va ocupa de dumneavoastră.

Rămas singur, Peregrine deschise geanta și extrase schițele pe care le făcuse la Melrose. Le așeză grijuliu la stânga manuscrisului ce conținea *Brevis Descriptio*, apoi se rezemă de spetează scaunului, repetând mental instrucțiunile primite de la Adam. Inima îi bătea repede și încercă să-și stăpânească nervozitatea. Se simțea, pricepu el în acel moment, exact ca un răufăcător pe cale să comită o faptă interzisă.

„Pentru numele lui Dumnezeu, ești un idiot!" își spuse el exasperat. „Urmărești doar să obții niște informații, nu să spargi o bancă!"

Își impuse autoritatea asupra lui însuși și se străduí să-și controleze respirația și ritmul bătăilor inimii, reintrând astfel în normal. Continuând să respire disciplinat, așa cum îl învățase Adam, situația în care se găsea i se păru mai puțin stranie. Se simți deodată calm și cu mintea limpede, sigur pe sine ca un om care străbate o cărare familiară.

Sentimentul de siguranță aduse cu sine și pe acela de autocontrol. Avea pentru prima oară în viață sentimentul că își stăpânește perfect facultățile. Fără a mai sta pe gânduri, își așeză mâna stângă peste teancul de desene, cu palma în jos. Cu

dreapta, netezi pagina in-folio din fața lui și începu să o studieze în detaliu.

Folosindu-se de arătătorul de la dreapta ca de un indicator, urmări o dată întregul manuscris de la cap la coadă. La început, scriitura medievală părea stranie și obscură, o culegere haotică de nimicuri, pete și rânduri fără șir. Dar în momentul cînd o luă din nou de la capăt, descoperi că-i venea destul de ușor să descifreze cuvânt cu cuvânt. Tot mai concentrat, începu încet să citească.

Cu o oră mai devreme, ar fi fost foarte suprins să constate că ochiul lui nedeprins cu limba latină a secolului al XIII-lea o descifrează, totuși, cu asemenea ușurință. Acum aproape că nu acordă nici o atenție acestui fapt, traducând fără efort conștient textul din fața lui. Autorul lucrării *Brevis Descriptio* studia pe rând fiecare provincie a Scoției, menționându-i numele și începând cu zonele de graniță, Teviot și Lothian. Peregrine trecu peste ele fără să simtă nici o reacție, continuând să citească mai departe:

Postea est terra de Fif in qua burgus Sancti Andree et castrum de Locres... Apoi urmează ținutul Fife în care există orașul St. Andrews și castelul Locres – Leuchars, ținând cont de scrierea modernă...

Capitolele următoare se ocupau de provinciile Angus și de Munții Grampian, cunoscuți scriitorului sub denumirea de „Le Mounth."

Insensibil la scurgerea vremii, Peregrine citi în continuare mențiunile referitoare la Aberdeen și Elgin, orașe de pe coasta de est, ajungând apoi la o nouă întrerupere în text. Următoarea propoziție se conforma probabil logicii gramaticale a celor ce o precedau: *Et postea est terra de Ros...* Dar în momentul în care Peregrine ajunse la cuvântul „Ross", simți deodată un fior în palma mâinii stângi, care stătea deasupra desenelor pe care i le inspirase Michael Scot.

Reveni cu indexul asupra denumirii geografice și îl menținu fix în acel loc. Fiorul din cealaltă mână deveni mai puternic, dispărând complet atunci când o ridică, pentru scurtă vreme, de pe teancul de desene, având să revină odată cu restabilirea contactului.

„Asta este!" gândi el triumfător. „Castelul lui Scot trebuie că se află pe undeva prin vechiul regat Ross!"

Se încruntă, străduindu-se să-și adune cunoștințele despre perioada medievală a istoriei Scoției. Din câte își amintea el, regatul Ross ocupase o regiune întinsă cuprinsă între Loch Ness, la sud, și munții din Sunderland, la nord – limitare insuficientă, care ar fi pretins multe alte investigații.

Peregrine oftă și clătină din cap.

„Dac-aș avea o hartă care să însoțească acest fragment de text!" se gândi el.

Era limpede că o asemenea hartă nu avea cum exista, ideea îi sugeră însă un nou mod posibil de speculație.

– Oare care sunt cele mai timpurii hărți ale Scoției care au supraviețuit? se întrebă el cu voce tare.

– Dacă ești dispus să iei în considerare Marea Britanie în general, se auzi vocea lui Rowley, din cadrul ușii, cele mai vechi din colecțiile noastre datează din secolul al XIII-lea. Este vorba, de fapt, de desene cartografice – nu hărți în adevăratul sens al cuvântului.

Peregrine tresări și-și ridică privirile.

– Te rog să mă scuzi – am crezut că m-ai auzit când am intrat, chiar acum un moment, adăugă cartograful. Făcu un gest spre *Brevis Descriptio.* Ai găsit ceea ce căutai?

– Da, cred că da, spuse Peregrine. Cel puțin parțial. Mai sunt însă o mulțime de întrebări la care nu am răspuns. Făcu o pauză și-și aranjă ochelarii. Aș putea să arunc o privire asupra acelor hărți despre care tocmai mi-ai vorbit?

Rowley ridică din umeri.

– Nu văd de ce nu. Dar trebuie să te previn, sunt îngrozitor de imprecise în ceea ce privește Scoția. Cel ce le-a desenat. Matthew Paris, englez de origine, a fost călugăr la St. Albans. Cunoștințele lui practice referitoare la geografia Scoțiană par să se fi limitat la regiunea de la sud de fluviul Tay.

– Aș dori totuși să le văd, dacă se poate, spuse Peregrine. Ce alte materiale aveți, eventual mai precise?

– Stai să mă gândesc... Rowley își strânse buzele și păru să cerceteze foarte atent aerul de undeva, de deasupra capului lui Peregrine. Cea mai veche ar fi Lansdowne 204, o hartă fără titlu executată de un oarecare John Hardyng, cam pe la 1457. La fel ca și lucrările lui Paris, nici aceasta nu este neapărat o hartă adevărată – fiind mai degrabă un gen de diagramă ilustrată – în schimb, pe ea apar menționate cincizeci de denumiri ale unor

localități. După aceea, există un grup de hărți din secolul al XVI-lea, executate de diverși. Te interesează hărțile tipărite sau doar desenele originale în manuscris?

– Cred că ar fi mai bine să arunc o privire peste tot ceea ce există dinainte de anul o mie șase sute, spuse Peregrine. Bineînțeles, cu condiția să-ți poți sacrifica acest timp pentru mine.

– Nu este nici o problemă, spuse Rowley vesel. Nu-mi strică nici mie puțină variație. Își ridică una dintre sprâncenele stufoase. Cum te-ai gândit să faci? În ordine cronologică?

– Dacă nu ai o ideea mai bună, cronologic, răspunse Peregrine.

– Bine, atunci așa rămâne. Rowley deschise din nou ușa spre prima încăpere și i se adresă secretarei: Doamnă Trayle, ai un moment liber? Aș avea nevoie să-mi mai aduci alte câteva lucrări.

Aproape două ore încheiate, cei doi bărbați se cufundară în studiul unor serii complete de hărți vechi, concentrându-se asupra acelora care prezentau regiunea unde existase odinoară regatul Ross. La început, Peregrine se cam ferea să se folosească de excentrica lui metodă de investigație de față cu Rowley. Pe de altă parte, nu descoperi nici o altă alternativă. După cea dintâi încercare, se așteptă ca Rowley să se intereseze mirat de ceea ce făcea el. Departe de așa ceva, expertul în cartografie al muzeului tratâ situația într-o manieră degajată, care lăsa să se înțeleagă că acest gen de întâmplări nu erau noi pentru el.

Atitudinea firească a lui Rowley îl liniști pe Peregrine și îi ușură munca, măcar din acest punct de vedere. Pe de altă parte, cercetarea în sine se dovedi total neproductivă. Unele nu erau decât simple hărți maritime, prezentând exclusiv regiunile de coastă. Celelalte se dovedeau insuficient detaliate din alte puncte de vedere. Când ceasul din anticameră bătu de șase ori, Peregrine se văzu silit să renunțe și să recunoască faptul că nu avea nici un rost să continue, oricât de tare îl necăjea înfrângerea.

Înghiți ultima gură de ceai călduț rămasă pe fundul celei de a treia cești și se rezemă de spătarul scaunului, oftând din greu. Rowley, care se uita la el, făcu un semn din cap prin care dorea să-și demonstreze simpatia.

– Cunosc foarte bine ceea ce trebuie să simți tu, filozofă el. Din experiența mea, cercetarea înseamnă de obicei zece la sută descoperiri, iar restul nu este decât pierderea unui timp valoros. Își înălță curios capul. Vrei să continui?

Peregrine făcu niște exerciții cu umerii lui obosiți și clătină din cap.

– Mulțumesc pentru propunere, dar nu. Dacă nu am găsit nimic până acum, mă îndoiesc că voi reuși – cel puțin, nu din aceste surse. Îi adresă cartografului un zâmbet în care se citea regretul.

Cred că cel mai bun lucru este să plec și să te las și pe tine să te duci acasă. În orice caz, îți mulțumesc pentru ajutor.

– Nu ai pentru ce, îi răspunse Rowley din toată inima. Te rog să-i transmiți omagiile mele lui Sir Adam. Așteptă până ce Peregrine terminase să pună desenele la locul lor din servietă, apoi îi întinse mâna. Nu ezita să mă vizitezi din nou, dacă pot să te ajut cu ceva.

În timp ce-și strângeau mâinile, din anticameră se auzi sunetul puternic al unui telefon, ce amână răspunsul pe care Peregrine l-ar fi dat; un moment mai târziu, secretara lui Rowley deschise ușa.

– Este pentru dumneavoastră, domnule Rowley; la telefon este doctorul Middleton.

– Ah! exclamă Rowley și se îndreptă spre telefonul de pe birou.

– Domnule, te las să vorbești în liniște la telefon, spuse Peregrine, ridicând o mână în semn de rămas bun. Îi dau eu înapoi secretarei hărțile acestea. Nu-i nevoie să mă conducă nimeni. Și îți mulțumesc încă o dată.

Rowley îi făcu un semn amical înainte de a ridica receptorul. Peregrine rămase în anticameră atât cât să-i permită doamnei Trayle să se uite peste fișele de inventar ale documentelor, iar în acest răstimp se auziră de dincolo de zid fragmente ale conversației.

– Alo, William! Deci, cum a fost Conferința Munților și Insulelor Scoției? Oh? Chiar așa? Îmi pare rău să aud asta. Raeburn ar fi trebuit, totuși, să se afle acolo, nu? Dacă stăm să ne gândim, el are atât interese de afaceri cât și academice la Inverness...

Peregrine sesiză dintr-o dată că trăgea cu urechea și se mustră în sinea lui, destul de mirat de postura în care se surprinsese.

„Nu este treaba ta, indiferent despre ce ar sta ei de vorbă", își zise el, în timp ce se îndrepta spre ușă. Spre mirarea lui, fragmente din acea conversație îi răsunau încă în urechi chiar și după ce plecase de la muzeu. Până chemase un taxi și străbătuse scurtul drum spre Caledonian Club, uitase cu totul incidentul. Intră în sala principală în care îl descoperi pe Adam, așezat într-unul din fotolii, sorbind gânditor dintr-un pahar de whisky. Îl remarcă pe Peregrine de îndată ce intrase și ridică paharul, făcându-i semn să i se alăture.

– Salut, spuse Peregrine, aruncându-și servieta pe sofaua de lângă Adam, făcând o pauză ca să-și scoată pardesiul. Sper că nu te-am făcut să mă aștepți.

– Deloc, îi răspunse acesta. Nici eu nu am venit decât de puțină vreme. Cum te-ai descurcat la Muzeu?

Peregrine se așeză alături, făcând un gest pentru a atrage atenția unui chelner, arătând apoi spre paharul lui Adam, sugerând astfel că dorește și el aceeași băutură.

– Norocul meu a fost schimbător, din păcate, spuse el. În ceea ce privește *Brevis Descriptio,* lucrarea m-a ajutat să îngustez aria căutărilor noastre la regatul Ross. Dar asta este tot ce am reușit cu materialele existente. Oftă și se strâmbă. Majoritatea hârților pe care mi le-a arătat Rowley erau tipărituri după desene. Poate aș fi avut șanse mai bune dacă aș fi avut acces la manuscrisele originale...

– Nu te grăbi să-ți subapreciezi descoperirea, spuse Adam. Ross îngustează foarte mult domeniul. Tu ai aflat un aspect care se poate dovedi vital – și aceasta nu în ultimul rând din cauză că este singurul indiciu de care dispunem acum.

Văzând expresia mirată a lui Peregrine, începu să-i explice.

– Am văzut-o pe micuța Talbot. Ea este cu adevărat cea pe care o căutam. Din nefericire, informațiile de care avem nevoie sunt, pentru moment, total inaccesibile.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

– Chemarea și legarea prin farmece de la Melrose a avut consecințe cu mult mai dezastruoase decât am presupus, spuse Adam direct. S-a produs o prăbușire completă a personalității. La toate nivelurile.

– Atunci înseamnă că nu și-a revenit de fapt din comă? întrebă Peregrine.

Adam își permise un zâmbet obosit și clătină din cap, aplecându-și puțin fruntea și lipind-o de peretele rece al paharului.

– Ar fi bine să fie atât de simplu, Peregrine, murmură el. Din punct de vedere clinic, fata este conștientă; se află în schimb într-o stare aproape catatonică. Prezintă reacțiile – sau mai degrabă nonreacțiile clasice autiste. Da, personalitatea a fost fărâmițată, la toate nivelurile. Știu prea bine. Doar am fost acolo.

Peregrine se încruntă, nereușind să înțeleagă – îngrijorat fiind și de starea de epuizare ce părea să-l stăpânească pe Adam – dar, înainte de a reuși să pună vreo întrebare, un chelner îi aduse paharul cu băutură. Răspunse cu un semn distrat de mulțumire, iar omul se retrase discret; sorbi automat din pahar, apoi încă o dată, mai atent, după care înălță paharul în semn de apreciere.

– Este foarte bun, remarcă el, savurând aroma ce-i stăruia în cerul gurii. E din malț?

– McAllan, răspunse Adam, cu un semn afirmativ. Erai pe cale să faci un comentariu?

Peregrine înghiți și făcu un gest vag cu paharul.

– Ziceai că personalitatea ei este fragmentată – dar nu reprezintă Michael Scot o personalitate separată?

– Da, dar trebuie să-ți aduci aminte că eu am comparat personalitățile încarnărilor succesive cu niște măști, răspunse Adam cu voce scăzută, deoarece conversația lor intrase în anumite detalii specifice. *Spiritul* reprezintă esența a ceea ce este peren, nemuritor chiar – ceea ce poartă masca într-o anumită încarnare. Dar spiritul pur, dacă nu este *extrem* de evoluat, nu poate intra în interacțiune cu oameni încarnați decât prin intermediul unei măști – fie una trecută, fie cea prezentă. Aș îndrăzni să spun că *toate* măștile ce au fost vreodată accesibile spiritului ce ocupă acum corpul numit Gillian Talbot au fost fragmentate – inclusiv masca Michael Scot. Până ce nu se reasamblează cel puțin această mască, nu putem avea acces la nici un fel de informații referitoare la Michael Scot.

Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se făcuseră rotunzi.

– Și poți face ceva pentru a repara răul?

– Nu în termen scurt, spuse Adam. M-am oferit să o iau pe Gillian sub îngrijirea mea, ca pacientă într-o clinică particulară. Dacă părinții ei se hotărăsc să se folosească de serviciile mele, putem spera. Altfel...

Ridică din umeri și mai sorbi o dată din pahar; privirea lui Peregrine căpătă treptat o căutătură rece și sumbră.

– Cei ce sunt răspunzători de fapta aceasta, spuse el după un moment, sunt aceiași care au făcut săpături la abație, nu-i așa? Cei pe care i-am desenat.

Adam făcu un semn grav din cap, iar artistul se apropie încă puțin de el.

– Adam, atunci trebuie să-i terminăm, îi șopti el. Nu e posibil să scape nepedepsiți, după ce au făcut un lucru atât de... bestial ca acesta!

– Exact așa gândesc și eu, îi răspunse Adam.

– Și atunci, care este următoarea noastră mutare?

– Pentru seara aceasta, spuse Adam, mâncăm cum se cuvine și mergem devreme la culcare. Iar mâine de dimineață, îți propun să facem o vizită la Societatea Geografică Scoțiană – care, oricât ar suna de absurb, își are sediul aici, la Londra.

Peregrine își încreți sprâncenele.

– Vom găsi la ei materiale pe care să nu le aibă Rowley la British Museum?

– Ei au *tot felul* de materiale, îi răspunse Adam. Din ele vom afla toate datele posibile despre punctele fortificate din vechiul regat Ross.

Capitolul cincisprezece

DUPĂ aproape douăzeci și patru de ore, pe Insula Skye, într-un castel ce fusese sediul șefilor clanului MacLeod de mai bine de șapte sute de ani, un descendent al lor din zilele noastre întreținea un grup de vizitatori cu povești despre trecutul glorios al strămoșilor. Finlay MacLeod nu era șeful, ci doar unul dintre principalii săi colaboratori – ceea ce s-ar fi numit un scutier, în zilele de demult, lucru de care era foarte mândru.

Nimeni nu le mai pretinde scutierilor să poarte cu adevărat armele șefului – în sensul propriu al cuvântului – decât poate cu excepția unor ocazii sărbătorești, și totuși Finlay purtase cu adevărat arme sub comanda șefului său – în timpul celui de-al doilea război mondial. Mai avea și astăzi în genunchi schije dintr-un șrapnel german și se sprijinea în baston atunci când vremea nu era bună.

În momentul de față, Finlay și soția lui locuiau la castel ocupându-se de paza acestuia, și contribuind la treburile gospodărești ori de câte ori șeful se afla și el la castel. Cei doi erau și ghizi, mai ales către finalul sezonului turistic, atunci când pleca personalul suplimentar angajat pe durata verii, însă vizitatorii, tot mai puțini, continuau totuși să vină. Margaret vindea astăzi bilete la ghișeul din sala cea mare de la intrare, în timp ce Finlay se ocupa de grupurile ce ajungeau în salon. Șeful

se afla în America, participând la una dintre marile întâlniri ale scoțienilor, fiind așteptat să revină peste o săptămână.

Finlay se întoarse la locul său obișnuit de lângă arcadele albe ale ferestrelor și îndepărtă un fir imaginar de praf de pe un impunător pian Bösendorfer, în timp ce un nou grup de vizitatori începuse să se împrăștie prin încăpere. Ultimii fuseseră din Japonia, un autocar plin, turiști cu aparate scumpe de fotografiat și care nu înțelegeau prea bine engleza. Cei de acum păreau amestecul obișnuit de vesteuropeni, majoritatea scoțieni și britanici, și un număr considerabil de americani.

Lui Finlay îi făcea plăcere munca de ghid. Îi plăceau oamenii în general și îi plăcea mai ales să încerce să ghicească locul de unde veneau, cu osebire atunci când reușea să-i identifice înainte ca accentul să-i trădeze. Din experiența adunată de-a lungul anilor putea acum, de exemplu, să-i detecteze aproape fără greș pe americani după îmbrăcăminte: cei mai în vârstă purtau haine noi de ploaie London Fog și fulare ecosez din lână sau de Burbury, iar cei tineri, obișnuiții pantofi sport, rucsacuri și canadiene lungi și umflate.

Finlay îi agrea pe americani – chiar dacă unii dintre ei erau puțin cam obraznici și zgomotoși după normele locale – deoarece ei veneau adesea pentru a se interesa de legăturile dintre strămoșii lor proprii și clanul MacLeod – ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care tot personalul castelului purta un obiect oarecare cu modelul ecosez specific clanului MacLeod atunci când era de serviciu. Margaret și celelalte două femei ce lucrau în această după-amiază preferaseră eșarfe largi în carouri galben-aprins și negru, numite cu afecțiune „MacLeod cel strident", purtate în chip de diagonală și prinse la umăr cu broșe din argint scoțian împodobite cu topaze sau agate fumurii.

Finlay preferase o pereche de pantaloni ecosez din lână, predominând verdele, cunoscut sub denumirea de MacLeod al lui MacLeod. Observă că mai mulți dintre vizitatori din grup purtau cravate sau eșarfe cu același model. În momentul când mai multe priviri curioase se îndreptaseră spre el, Finlay își drese glasul și își prinse mâinile la spate, pregătindu-se să înceapă cuvântarea lui obișnuită.

– Bună ziua, doamnelor și domnilor. Vă urez bun venit la Castelul Dunvegan, în numele șefului clanului nostru. Ne aflăm în salon, una dintre cele mai vechi aripi ale castelului. Decorațiunile georgiene nu sugerează neapărat vechimea ei, dar dacă intrați prin ușa aceea și ocoliți colțul, de cealaltă parte a zidului acestuia, spuse el indicând printr-un gest partea stângă, chiar dedesupt se vede vechea temniță, în forma unui gât de sticlă, departe de a fi o caracteristică georgiană. Nu am de gând să vă răpesc timpul oprindu-mă asupra unor lucruri pe care le puteți citi și singuri în ghidul turistic, în schimb, țin neapărat să vă atrag atenția asupra a ceea ce reprezintă poate cea mai mare comoară a clanului MacLeod, păstrată chiar în această încăpere: *am Bratach Sith,* Steagul Ielelor.

Arătând peretele dintre cele două ferestre ce dădeau spre mare, aflate în spatele său, toți ochii se îndreptară către străvechea ramă ce atârna acolo – un obiect impresionant, de culoare aurie, cam de un metru lățime și un metru douăzeci înălțime, expuse pe un fundal de culoarea somonului.

Steagul propriu-zis era o țesătură zdrențuită din material fin și translucid, în nuanțe de pergament, cu petice maro și purpurii, acolo unde fusese reparat în secolele trecute. Pentru a fi ferit de alte deteriorări, fusese prins pe un fond de pânză nevopsită, totul fiind fixat sub sticlă. De-o parte și de cealaltă a ramei, se aflau draperii din brocart împodobite cu motive de culoare portocalie pe fond ivoriu, cu o margine în cute din același material, ascunzând mecanismul perdelei. Puternicele susceptibilități presbiteriene ale lui Finlay ar fi suferit un teribil afront dacă i s-ar fi sugerat, fie și printr-o aluzie, că trecea cu vederea aceste zorzoane religioase ieftine; lui însă nu i se părea câtuși de puțin ciudat că modul în care fusese împodobit drapelul semăna atât de mult cu felul cum sunt împodobite sfintele moaște dintr-o biserică scoțiană.

– Există mai multe versiuni despre chipul în care steagul ielelor a ajuns în posesia clanului MacLeod, spuse Finlay, cu voce din ce în ce mai scăzută și mai smerită, în timp ce asistența se apropiase, pentru a vedea mai bine obiectul. Unii istorici cred că a fost drapelul de război a lui Harald Hardrada, pierdut în timpul înfrângerii de la Stamford Bridge și adus apoi pe Skye de către descendenții lui. Alții cred că a fost un drapel sarazin, capturat în timpul cruciadelor și adus înapoi din Țara Sfântă.

Mai multe persoane din rândul întâi aprobară din cap, deoarece resturile țesăturii din spatele sticlei semănau, într-adevăr, cu stilul oriental.

– Cei din familia MacLeod susțin, totuși, că steagul nu are o sorginte omenească, urmă Finlay, ci ar fi un dar din partea unei doamne din neamul ielelor către unul din șefii clanului MacLeod, la care s-a adăugat promisiunea că viitorii șefi pot chema în ajutor de trei ori poporul ielelor, în momente de restriște, prin desfășurarea steagului. Tradiția spune că acesta a fost deja desfășurat în două rânduri, iar ielele au venit cu adevărat, așa că vă puteți închipui cât de grijuliu chibzuiește fiecare șef dacă el trebuie să fie cel ce desfășoară pentru cea de a treia și ultima oară steagul.

– Mi se pare ridicol, murmură o voce bărbătească din spatele grupului, căreia îi replică o voce feminină:

– Taci din gură, George. Vreau să aud cum de le-au dat ielele steagul.

Finlay zâmbi indulgent. După mai mult de un sfert de secol, cât avusese el de-a face cu publicul, știa foarte bine cum să trateze pe oricare amator de zeflemele.

– Așa cum se întâmplă cu majoritatea poveștilor din vechime, avem mai multe versiuni despre cum s-a întâmplat de ne-au dat ielele acest steag, continuă el vesel. Dintre ele, cel mai mult îmi place aceea cu unul dintre șefii clanului MacLeod, care s-a îndrăgostit de una dintre frumoasele prințese ale ielelor, iar ea a prins drag, la rându-i de el. Deși amândouă familiile s-au opus legăturii lor, în cele din urmă au cedat totuși – condiția fiind însă ca prințesa să nu poată rămâne cu iubitul ei pământean decât un an, sau până la nașterea unui moștenitor, dacă aceasta se petrecea mai devreme. Ei bine, șeful și soția lui vrăjită au trăit fericiți cum nu se mai poate și, chiar înainte să se împlinească anul, ea îi născu un fiu. După aceea a trebuit să se întoarcă la ai ei, traversând Podul Ielelor, pe care îl puteți vedea puțin mai la miazănoapte de castelul nostru. S-a întâmplat însă ca în timp ce se sărbătoarea nașterea pruncului, doica să-l părăsească dormind în leagăn, în încăperea din turn, lângă ceea ce acum este sufrageria pe care ați vizitat-o. Atunci copilașul a dat din picioare și și-a aruncat pleduțurile de pe el, după care a început să plângă, mânios. Doica nu i-a auzit suspinele, în schimb, acestea au ajuns la urechile mamei sale. Mânată de

dragostea pentru el, a traversat din nou Podul Ielelor și a venit să-l mângâie, învelindu-l în șalul ei. A fugit însă repede atunci când s-a întors doica; dar nimeni nu a avut nici o îndoială de unde apărusc șalul. *Așa* se face că steagul ielelor a ajuns în posesia celor din clanul MacLeod – sau, cel puțin, așa zice legenda...

Vioiciunea stilului lui de a povesti smulse hohotul de râs așteptat, iar mulți americani se apropiară, pentru a vedea mai bine; printre ei se afla și o pereche trecută de prima tinerețe, cu un băiat înaintea vârstei pubertății.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, se aventură băiatul, dar de fapt dumneavoastră nu credeți *cu adevărat* că steagul provine de la iele, nu?

Finlay se aplecă spre el și îl cercetă cu mare gravitate.

– Cum, tu nu crezi în iele, flăcăule? se interesă el.

Băiatul ridică nehotărât din umeri, iar Finlay clătină din cap.

– Înțeleg. Păi, n-ar trebui să mă bag eu în ce trebuie să creadă și să nu creadă un bărbat, însă un lucru e sigur, îi mărturisi el. Indiferent de unde ne-a venit steagul ielelor, norocul nostru, al clanului MacLeod, de la el ni se trage. În războiul al doilea mondial, mulți dintre tinerii piloți ai clanului au purtat cu ei fotografii ale steagului ielelor, în chip de talisman. Și vrei să-ți spun ceva? S-au întors cu toții, până la cel din urmă.

Băiatul aproape îi ieșiseră ochii din cap de mirare, dar și părinții săi erau impresionați.

– Chiar acesta este adevărul? întrebă tatăl băiatului.

Finlay zâmbi și își scoase încet portofelul din buzunar, scotocind conținutul unuia dintre buzunarele interioare până ce scoase la iveală o fotografie îngălbenită și ferfenițită a steagului în ramă.

– Iată dovada, cel puțin în cazul meu, murmură el, arătându-le imaginea. Acesta este unul dintre motivele pentru care consider că este un privilegiu să pot sta de strajă aici, spuse, arătând cu un gest în spatele lui, apoi puse la loc fotografia. Puteți crede ce doriți despre cum a ajuns steagul în mâinile clanului MacLeod; eu unul *știu* sigur că le-a fost dat strămoșilor mei de iele.

Așa cum se întâmpla de fiecare dată, această remarcă puse capăt conversației; după ce cercetară mai atent steagul protejat

de sticlă, cei trei ieșiră din cameră împreună cu ceilalți vizitatori. Mai apărură apoi și alți turiști, numărul lor scădea însă tot mai mult pe măsură ce se apropia ora închiderii. Finlay își privi ceasul și se gândi că Margaret permisese accesul ultimilor oaspeți din ziua respectivă cu un sfert de oră în urmă.

Ceasul de pe cămin bătu cinci. Finlay auzi ultimul grup venind pe coridorul dinspre sufragerie și îi întâmpină în ușă, conducându-i prin salon curtenitor, însă fără a-i încuraja pe turiști să rămână prea mult. De aici mergeau să vadă temnița, treceau apoi printre cele două săli unde erau expuse alte odoare ale clanului MacLeod, și în cele din urmă coborau la Centrul Clanului și magazinul de suveniruri.

Rumoarea din holul mare de la intrare se strecură până la el – un zvon de voci vesele, căreia îi puse capăt zgomotul surd al închiderii ușii din față. Sigur acum că ultimii vizitatori plecaseră, Finlay parcurse iarăși agale salonul, observând că fiecare obiect, atât de familiar lui, se afla la locul său, ocolind pianul pentru a închide fereastra din prima arcadă de pe stânga a încăperii. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, din pricina unui incendiu serios care izbucnise în castel, se construise o scară metalică de salvare ce cobora de-a lungul peretelui clădirii până în curtea artileriei, unde tunurile cele mari apărau odinioară Castelul Dunvegan de atacurile de pe mare. Normele de siguranță pretindeau ca acest acces să rămână liber în timpul zilei, când turiștii veneau și plecau, în schimb fereastra era ferecată în fiecare noapte, împotriva spărgătorilor care s-ar fi putut cățăra și pătrunde înăuntru. Desigur, trebuia mai întâi ca persoana respectivă să treacă peste zidurile exterioare ale castelului...

După zecile de ani petrecuți la castel, verificarea ferestrelor îi intrase lui Finlay MacLeon în reflex atât de profund, încât închise zăvorul geamului și trase draperiile nișei respective fără să se gândească la ceea ce făcea.

Față de steagul ielelor, în schimb, nu și-ar fi îndeplinit niciodată, *în ruptul capului,* serviciul ceva mai superficial și fără să se gândească. Postându-se chiar înaintea steagului, bătrânul Finlay luă o perfectă poziție de drepți și își ridică brațul, executând un salut energic. Rămase un moment în această poziție, gândindu-se la fotografia îngălbenită din portmoneu, pe urmă își lăsă din nou mâna încet în jos.

Apoi, chiar înainte de a trage draperiile de brocart care noaptea acopereau steagul și îl protejau de lumină atunci cînd nu era deschis castelul, își sărută vârfurile mâinii drepte și atinse cu dragoste colțul de jos din dreapta al ramei. Stratul auriu se tocise puțin în acel loc, din cauza anilor în care Finlay comisese acest gest de devotament; apoi zâmbi și așeză faldurile draperiei la locul lor. Înainte de a închide lumina și de a porni pe scări spre foaier, aruncă o ultimă privire de îndrăgostit al camerei.

Margaret era încă așezată pe scaunul ei din spatele ghișeului de bilete, numărând cîștigurile după-amiezii. Îi întâmpină sosirea cu un clipit vesel din ochi, continuând însă să numere și avertizându-l să nu o întrerupă. Finlay confirmă printr-un gest amical că a înțeles și se îndreptă spre cea mai apropiată bancă. Înainte să se așeze, la ușă se auzi o bătaie neașteptată și insistentă.

– Alo, este cineva acolo? răzbi vocea înăbușită a unei femei. Vă rog să deschideți un moment!

Vocea trăda o suferință oarecare. Soția îi aruncă lui Finlay o privire peste ramele ochelarilor.

– Cred că și-a uitat cineva ceva, spuse ea, încruntându-se puțin. Ai face bine să vezi ce vrea.

– Chiar așa, spuse Finlay, mergând să descuie ușa.

Figura stingheră ce aștepta în prag era o tânără de care își aducea vag aminte că ar fi văzut-o prin castel cu nici o oră în urmă – posomorâtă și anonimă în taiorul maroniu dintr-o stofă din lână foarte greu de descris. De altfel nu și-ar fi amintit câtuși de puțin de ea dacă nu ar fi vorbit engleza cu o urmă de accent regional oarecare. În momentul respectiv, judecase că trebuie să fie canadiană, sau poate americană – vreo asistentă medicală sau secretară.

Probabil secretară, decise el acum, observând expresia ei îngrijorată și mâinile trăgând nervos de cureaua genții ei simple, din piele, ce-i atârna pe umăr. După o cercetare mai atentă, ajunse la concluzia că avea în jur de treizeci de ani; părul castaniu-închis fusese tăiat scurt, iar ovalul feței, cu piele îngrijită, nici urât, dar nici frumos, era încadrat de ochelari cu ramă închisă la culoare. Ochii spălăciți din spatele lentilelor aruncau priviri îngrijorate.

– Vai, slavă cerului, mai este cineva aici, spuse ea. Îmi pare nespus de rău că trebuie să vă deranjez, dar, din câte se pare, mi-am pierdut cheile de la mașină. Le aveam sigur când am venit, pentru că-mi amintesc cum le-am pus în geantă, când mi-am plătit biletul de intrare, dar acum nu izbutesc să le mai găsesc – și fără ele nu pot ajunge prea departe. Nu a mai rămas decât o singură posibilitate – să le fi pierdut în magazinul de suveniruri, sau poate în salon. Am umblat în geantă cît m-am aflat acolo, ca să-mi scot ghidul. Credeți că am putea merge să aruncăm o privire?

Tot timpul cât vorbise, se împinsese mereu mai în față. Înainte ca Finlay să înțeleagă foarte bine ce se întâmplă, deja traversase pragul și pătrunsese în holul de la intrare. Această descoperire îl irită puțin, dar un gentleman scoțian nu ar putea vreodată ignora rugămințile unei doamne ce are nevoie de ajutor.

– Mda, mda, mergem sus și aruncăm puțin o privire, spuse el cu îngăduință, trăgând o ocheadă spre nevastă-sa. Eu, personal, n-am văzut nici un fel de cheie în salon, dar poate doamna MacCrimmon le-a găsit pe la parter. Dacă sunt pe aici, pe undeva, le găsim noi, nu te teme.

– Vai, vă mulțumesc foarte mult! exclamă turista. Îmi pare chiar foarte rău că vă deranjez atât de tare, pe deasupra și după ora de închidere. Nu știu cum am putut să dau dovadă de atâta prostie! De obicei nu sunt așa de împrăștiată.

– Ei, stai liniștită, drăguță, o liniști Margaret. Cred că mi s-a întâmplat și mie cel puțin de vreo zece ori. Ia du-te, Fin, și vezi ce poți face. Te aștept aici, ca să putem încuia.

Fin o porni primul înapoi, pe treptele late din piatră, aprinzând luminile pe măsură ce urca. Ajuns sus, făcu o pauză pentru a desface cîrligul șnurului plasat acolo pentru a ghida fluxul de vizitatori spre stânga, către sufragerie, și nu spre dreapta, unde se găsea salonul. De îndată ce obstacolul fusese înlăturat, femeia cu părul castaniu se strecură pe lângă el și deschise ușa salonului. Luat puțin prin surprindere, Finlay se grăbi în urmărirea ei.

– Stai... nu te grăbi așa, o admonestă el, și întinse mâna după comutatorul luminii, aflat înăuntru, chiar lângă tocul ușii.

Încăperea reveni iarăși la viață. Fără a-l mai aștepta pe Finlay, femeia șatenă se năpusti spre nișa ferestrei din stânga, proptindu-și geanta pe pian și pipăindu-i suprafața.

– Mi-aduc aminte că mi-am rezemat geanta aici, în timp ce-mi căutam ghidul, îi aruncă ea lui Finlay peste umăr. Dar nu sunt aici. Poate or fi căzut pe podea.

Punându-se în patru labe, au cercetat zona de lângă și de sub pian, însă zadarnic. Femeia rămase așezată pe vine, oftând exasperată și încercând parcă să-și ceară scuze în același timp.

– Din câte se vede, nu au rămas aici, spuse ea. Poate le-am lăsat cu adevărat în magazin – deși aș fi putut să jur că acolo nu mi-am scos decât portmoneul cu mărunțiș.

Finlay își stăpâni impulsul de a o mustra părintește pentru neglinjența ei.

– Doamna MacCrimmon nu a plecat acasă încă, sper, spuse el. Te conduc la parter și te las să discuți cu ea.

– Sunteți foarte amabil.

Femeia șatenă îi aruncă o privire recunoscătoare și făcu un gest să se ridice, emițând un mic țipăt ascuțit atunci când mâna îi agăță, din neatenție, cureaua gentii de umăr, răsturnând-o de pe pian și împrăștiindu-i conținutul pe podeaua acoperită cu lemn bine lustruit. Cosmetice și alte obiecte de toaletă împreună cu un mare număr de monede se răspândiră în toate direcțiile.

– Vai, nu! țipă ea. Cum reușesc să fiu atât de neîndemânatică?

Finlay își punea exact aceeași întrebare, dar un gentleman nu poate spune așa ceva unei doamne nefericite. Murmurându-i niște cuvinte de îmbărbătare, o lăsă pe însoțitoarea lui să adune obiectele intime, în timp ce el plecă în urmărirea monedelor și pixurilor ce se îndepărtaseră mai mult. Fiind cu spatele sprea ea, nu o văzu atunci când se furișă repede până la fereastră, pentru a desface zăvorul. Când se întoarse lângă ea, femeia spășită își aduna în geantă obiectele risipite.

– Vă mulțumesc foarte mult, șopti ea ridicându-se în picioare. Nu știu nici eu ce se întâmplă cu mine. Am spart și o oglindă, pe deasupra. Îi arătă sticla făcută țăndări în pudriera ieftină, din plastic roz. Se spune că asta poate aduce șapte ani de ghinion.

– Ah, nu te gândi la așa ceva, domnișoară, o îmbărbătă Finlay. Norocul ce-i protejează pe cei din clanul MacLeod aici, la Dunvegan, ferește de ghinioane și pe cei din jur. Acum

coborâm ca să vedem dacă nu cumva cheile tale or fi la doamna MacCrimmon.

Lăsară camera în întuneric, așa cum o găsiseră. Nebănuind că se petrecuse ceva dubios, Finlay își conduse însoțitoarea la parter, în magazinul de suveniruri, unde o doamnă mică și vioaie, cu păr negru, parțial încărunțit, nota ceva într-un registru contabil cu coperți tocite.

– Bună seara, doamnă MacCrimmon, spuse el vesel. Nu cumva ați găsit un set de chei pe aici? Tânăra doamnă ce mă însoțește nu le găsește și crede că le-a pierdut pe a...

Se opri în mijlocul explicațiilor lui simpatice în momentul în care văzu că MacCrimmon se făcuse albă la față și încremenise. Nu se uita la el, ci își fixase ochii asupra tinerei șatene. Finlay își întoarse, încurcat, capul, pentru a vedea ce se întâmplă – și se trezi sub nas cu un pistol automatic îndreptat chiar spre pieptul lui.

Șocul îi luă piuitul lui Finlay pentru câteva secunde. Pistolul era prevăzut și cu un amortizor – ceea ce îi sugera că femeia nu era o amatoare oarecare. Ceva în subconștient îi spuse că mai văzuse asemenea arme, la sfârșitul războiului, când îi dezarma pe ofițerii din Gestapo. Jucăria nu putea avea un calibru prea mare, însă, văzută din unghiul lui, ai fi zis că țeava era în stare să scuipe niște ghiulele de tun. Inima i se poticni amintindu-și că medicul îl sfătuise, cu mai multe luni de zile în urmă să renunțe la muncă.

Printr-un scurt gest cu țeava pistolului, tânăra femeie o îndemnă pe doamna MacCrimmon să treacă lângă Finlay. Cu ochii albi, ca de iepure, bătrâna doamnă nu se clinti din loc, părând paralizată de frică.

– Haide odată! se răsti femeia, care acum îi lua ostatici. Nu pot să stau după tine toată seara.

Își îndreptă arma spre doamna MacCrimmon, iar degetul i se încordă pe trăgaci. Finlay o prinse repede de braț pe doamna MacCrimmon și o scoase din spatele tejghelei, holbându-se la tânără cu toată demnitatea pe care o putea aduna într-un asemenea moment.

– Foarte bine, îi spuse el acru. Vedem prea bine că ai o armă. Dacă vrei să-ți golești încărcătorul, noi nu avem de gând să te oprim.

Tânăra femeie cu părul castaniu zâmbi subțire.

– Altă dată, poate. Pentru moment, aș vrea să vă puneți amândoi mâinile pe creștet și să o porniți încet spre ușă.

Obrajii doamnei MacCrimmon se făcură și mai palizi, iar lui Finlay i se făcu teamă că va leșina.

– Un-unde ai de gând să ne duci? se bâlbâi ea.

– În salonul de la etaj, spuse tînăra. Dacă faceți cum vi se spune, nu vi se va întâmpla nimic. Și acum mișcați-vă, până nu-mi piere cheful să mă port politicos cu voi.

Neîndrăznind să se răzvrătească, Finlay se grăbi să o tragă pe doamna MacCrimmon pe trepte fără a protesta, conștient tot timpul de arma îndreptată spre șalele lui. Dacă ar fi tras, glonțul ar fi putut pătrunde atât prin el, cât și prin doamna MacCrimmon.

Pe măsură ce urcau, se simțea tot mai tare un curent de aer înghețat ce îi întâmpina. Când ajunseră la etaj și se îndreptară spre salon, Finlay remarcă surprins că ușa acestuia era dată de perete, iar luminile aprinse. Constată, cu și mai multă mirare, la intrarea în încăpere, că fereastra din dreptul scării de incendiu fusese larg deschisă, iar draperiile se zbăteau sălbatic în vântul rece stârnit de mare.

– Treceți acolo, lângă pian, le ordonă tânăra.

Finlay se conformă, trăgând-o pe doamna MacCrimmon cu o mână și ținând-o ridicată pe cealaltă. Aruncând o privire spre fereastră, văzu urme de noroi pe pervazul lat, pe unde era evident că se strecurase un alt intrus, venit pe scara de incendiu. În aceeași clipă, auziră cu toții zgomot de mișcare venind de jos, din direcția holului din față. O voce, pe care Finlay o identifică de îndată ca aparținându-i soției sale, rosti cu indignare:

– Ai noroc că nu e șefu' pe-acasă acu', altfel nu-ți ieșea totul chiar după plac!

Ah, Margaret era pusă pe ceartă. Ea intră cea dintâi pe ușă, iar speranța lui Finlay ca străinii să nu o fi descoperit pe doamna McBain, bibliotecara, se nărui din față când aceasta intră în salon împiedicându-se de prag, cumplit de speriată, numai un pas în urma soției lui. Cel de-al doilea intrus se dovedi a fi un bărbat purtând ochelari de schior și costumația aceea neagră și strânsă pe trup în care se îmbracă spionii și spărgătorii, așa cum știa Finlay din filme. Indiferent cât de teatrală părea apariția lui, pistolul cu amortizor era extrem de

real. Ochii negri și apropiați între ei îl studiară în trecere pe Finlay și pe doamna MacCrimmon, înainte de a se întâlni cu privirile complicei.

– Ai avut vreo problemă? se interesă el.

Tânăra cu păr castaniu clătină din cap, cu un aer disprețuitor.

– Nu, s-au purtat ca niște mieluși.

Bărbatul în negru păru satisfăcut și se întoarse spre prizonieri, gesticulând cu pistolul.

– Ascultați-mă cu toții: treceți dincolo.

Spre consternarea lui Finlay, intrușii îi conduseră în camera de gardă învecinată. De aici, un chepeng greu permitea accesul spre temnița castelului, care data din secolul al XIV-lea: o scobitură cu pereți verticali, adâncă de aproape patru metri, săpată chiar în roca pe care se înalță construcția. Bărbatul în negru îl apucă pe Finlay de umăr și-l împinse spre chepengul închis.

– Deschide-l, îi porunci el.

Mae MacCrimmon emise un mic zgomot, ceva între gâfâit și suspin.

– Vai, nu acolo, *vă rog!* scânci ea. S-ar putea să fie șobolani și...

Bărbatul în negru se întoarse spre ea și își ridică țeava pistolului, prevăzută cu surdină, îndreptându-o spre fruntea femeii.

– Poate preferi această alternativă? îi sugeră el.

Tremurând, doamna MacCrimmon căzu în mutenie și se cuibări alături de doamna McBain, cuprinsă și ea de frisoane, în brațele lui Margaret; bărbatul își îndreptă atenția spre Finlay.

– Tu ce părere ai?

Bătrânului îngrijitor nu-i mai trebuia alt îndemn. Chiar dacă nu avea să fie câtuși de puțin plăcut în văgăună, tot era mai bine decât să încaseze câte un glonț. Deschise chepengul în câteva secunde și așteptă o nouă comandă.

– Haide. Vâră-le înăuntru!

Ascultător, Finlay le coborî pe femei în bezna și răcoarea închisorii – mai întâi pe Margaret, pentru ca ea să le poată ajuta pe celelalte două, deoarece, chiar dacă le ținea cu mâinile întinse, până la fundul gropii mai rămânea un spațiu destul de mare. Pe de altă parte, reușea astfel să o îndepărteze de arma bărbatului... Femeile țipau cît le ținea gura; ar fi preferat să aibă

înțelepciunea să-și păstreze forțele: oricum nu putea să le audă nimeni.

– Minunat, bătrâne, acum a venit rândul tău, îi spuse bărbatul, după ce femeile ajunseseră jos, făcându-i un gest cu arma.

Încruntându-se ca un nor de furtună și gândindu-se că i-ar fi prins bine să fie cu douăzeci de ani mai tânăr, Finlay se așeză țeapăn pe marginea deschiderii, cu picioarele atârnând în gol, apoi se întoarse și, sprijinindu-se în mâini, începu să-și dea drumul în jos. Ignorând durerile din umeri, reușise, totuși, să rămână atârnat, când bărbatul în negru, nerăbdător, îi călcă degetele încordate cu o cizmă; Finlay cedă și plonjă în mijlocul femeilor ce țipau. Aterizâ strâmb și își înăbuși o înjurătură când simți că glezna i se răsucise, prinsă sub greutatea trupului. În întunericul închisorii, Margaret MacLeod căută mâna soțului ei. Intensitatea strânsorii degetelor lui îi spuse că avea mari dureri.

– Blestematul să se abată asupra voastră, indiferent cine ați fi voi! strigă ea spre bărbatul care-i luase prizonieri, și a cărui siluetă se distingea în dreptunghiul luminos de deasupra capetelor lor. Pe norocul clanului MacLeod, sper și mă rog ca să vă alegeți cu ceea ce vi se cuvine pentru ce-ați făcut în această seară!

Intrusul răspunse cu un nechezat de râs; urmă bubuitul cavernos al chepengului ce se închise peste ușă, împiedicând pătrunderea oricărei raze de lumină...

De îndată ce complicele ei îi îngrămădise pe prizonieri în încăperea alăturată, femeia cu păr castaniu își pusese pistolul pe pian și închise fereastra, trăgând și perdelele la locul lor, pentru ca de afară totul să pară în ordine. Odată terminată această treabă, își vârî arma într-un compartiment al genții prevăzut cu fermoar și extrase cu grijă o punguță roșie, din mătase chinezească.

În interior se afla un medalion greu din argint, atârnat de un lanț tot din argint. Își trecu lanțul peste cap și se îndreptă spre peretele dinspre mare, unde, între cele două ferestre, atârna steagul ielelor ascuns de perdele. Atunci când se mișcă, pandantivul culese o rază de lumină, dezvăluind o figurină asemănătoare cu a unei fiare cu botul larg deschis, gata să-și înhațe prada.

Deschise perdelele și își surprinse, pentru o fracțiune, chipul deformat de sticla ce proteja steagul ielelor. Treaba asta nu-i făcea nici o plăcere. Într-una dintre poveștile spuse de bătrân grupului în care se aflase și ea în acea după-amiază se afirma că toți cei ce atingeau steagul și nu aparțineau clanului MacLeod aveau să se transforme într-un nor de fum. Faptul nu se referea, evident, la ramă sau la sticlă, deoarece ea le atinsese pe ambele când nu se uitase custodele, dar mare încredere nu puteai avea în legendele astea străvechi. Dar dacă exista, totuși, un grăunte de adevăr... și, pe deasupra, își mai spărsese și oglinda...

Toate acestea erau la fel de ridicole ca și speranța că medalionul îi va oferi o protecție oarecare, dacă poveștile erau *chiar adevărate* – și, totuși, îl purta, pentru că așa îi spuseseră. Cu toate acestea, zâmbi după ce întinsese ambele mâini apucând, astfel partea ornamentată a ramei și constatând că nu se întâmplase nimic neobișnuit.

O împinse încoace și încolo ca să-i încerce greutatea, apoi o prinse mai zdravăn și o coborî de pe perete. Rama era mare, dar nu deosebit de grea. Dimensiunea ei, însă, făcea ca transportul să fie dificil.

Sprijinind-o puțin de perete, trase draperiile la loc, pentru ca lipsa să nu fie constatată imediat. Apoi, purtându-și cu grijă trofeul, porni spre ușa ce ducea la scări și coborî în holul din față, unde își aștepta complicele.

Simți că acesta coboară atunci când luminile începură să se stingă, pe rând, de-a lungul scărilor. Părăsiră amândoi castelul prin ușa din față, încuind-o cu chei luate de pe tejgheaua ghișeului de bilete. Afară era aproape întuneric, așa că nimeni nu-i văzu când traversară podul, coborând apoi panta șanțului până la drumul cu un singur sens, folosit de obicei de șeful clanului, de familia și de personalul lui.

Femeia își lăsase mașina în umbra copacilor – un coupé de culoare închisă, aproape invizibil în beznă. Bărbatul în negru descuie mașina și se așeză pe locul șoferului, în timp ce complicea lui punea cu grijă steagul ielelor pe scaunul din spate, învelindu-l cu o pătură ecosez. După ce ocupă celălalt loc din față, șoferul porni motorul și conduse încet în direcția șoselei principale, fără a aprinde luminile.

După o scurtă călătorie ajunseră la malul apei, în apropierea unui minuscul golf mărginit de stânci. La micul ponton din

lemn fusese amarată o mică navă înzestrată cu cabină, care plutea liniștit pe apele puțin adânci.

Șoferul mașinii lansă un semnal luminos prin faruri. De la bordul vasului i se răspunse cu un semnal transmis printr-un hublou al cabinei. Aproape instantaneu, două siluete întunecate își făcură apariția pe punte.

Cei doi hoți coborâră din mașină, femeia fiind din nou aceea care ținea steagul ielelor, fixat în rama lui. Urmată de complice, îl purtă spre nava pe care patronii, fremătând de nerăbdare, așteptau prada. Bărbatul mai scund se aplecă pentru a examina rama și conținutul ei în raza subțire a unei lanterne mici. Lumina făcu să strălucească inelul cu sigiliu din carneol, purtat pe mâna dreaptă.

– O treabă excelentă, într-adevăr, comentă el, ridicându-și privirile spre ea. Nemaipomenită, aș zice.

Femeia își ridică o sprânceană, într-un soi de recunoaștere sardonică a acestui adevăr.

– Mulțumesc. Dacă e să compari diversele munci, este, în orice caz, mai demn decât să te lupți într-un ring, cu noroiul până la genunchi. Ca să nu spun că e mult mai bine plătită. Scuză-mă, vreau să scap de asta.

Prinzând în mâini șuvițele din jurul feței, și le trase spre spate. Părul scurt și blond luci palid în lumina scăzută; își scutură ușor capul, în timp ce cu o mână ținea peruca cea castanie. Bărbatul care purta inelul cu piatră de carneol o urmări pe sub pleoapele grele.

– Presupun că dorești să-ți capeți banii, ca să poți pleca, spuse el, făcându-i semn colegului său să ia rama, și își vârî mâna în buzunarul de la piept al jachetei, de unde pescui un plic gros, de culoare maro. Vei fi mulțumită, ai să vezi.

Colegul lui purta un medalion aidoma celui de la gâtul femeii. Cercetând podoaba, tânăra întinse mâna după plic, fără a observa că din spate se apropiase de ea complicele, pregătindu-și în același timp pistolul cu amortizor.

În clipa în care atinse plicul cu mâna, bărbatul îmbrăcat în negru lipi țeava amortizorului chiar în spatele urechii ei stângi și apăsă pe trăgaci. Zgomotul atenuat al primei împușcături nu se auzi nici măcar până la mal, cu atât mai puțin până la castel sau pe drumul de deasupra țărmului. Cât despre cea de a doua și

cea de a treia, țintite drept în inimă, după ce tânăra căzuse pe ponton, nici acestea nu au fost mai zgomotoase.

Patronul nu o mai învrednici nici măcar cu o privire, ci se răsuci pe călcâie și-și urmă subordonatul, ce coborâse sub punte cu steagul ielelor. Bărbatul în negru îngenunche și scoase medalionul din argint de la gâtul femeii, apoi împinse cadavrul peste marginea pontonului, cu interesul pe care l-ar fi arătat și pentru un sac de gunoi sau pentru o pisică moartă.

Apoi, după ce motoarele vasului intrară în funcțiune, bărbatul în negru desfăcu parâma ce asigura legătura la ponton și sări ușor pe punte. Zece minute mai târziu, nava, pasagerii ei și comoara furată dispăruseră spre amurg, lăsând în urmă un siaj vag fosforescent ce se estompa încet, odată cu instalarea întunericului.

Capitolul şaisprezece

ÎN ACEST RĂSTIMP, după cum hotărîseră, Adam şi Peregrine îşi petrecuseră cea de a doua zi la Londra, mergând la sediul Societăţii Geografice Scoţiene din Docklands. Odată ajunşi, Adam se prezentă la funcţionara de la intrare drept Dr. Sinclair, iar pe Peregrine îl denumi asistent al său în domeniul cercetării. Nu ţinu să menţioneze că titlul de doctor se referea la ştiinţe medicale, nefiind, prin urmare, neapărat un titlu academic. O aluzie aparent întâmplătoare la conferinţa pe care o susţinuse cu o săptămână în urmă la Gleneagles îl ajută să întărească impresia că este de fapt un istoric adunând materiale pentru o serie de prelegeri savante.

– Vai de mine, spuse femeia din spatele ghişeului, lăsând limpede să se vadă că, este foarte impresionată de stilul şi înfăţişarea lui Adam. Mi-e teamă că nu sunteţi menţionat în catastiful nostru de vizitatori, doctore Sinclair, dar poate reuşesc să fac ceva – având în vedere că nu rămâneţi la Londra decât pentru o zi. De ce nu luaţi loc puţin, împreună cu domnul Lovat, iar eu am să sun birourile de la etaj, poate găsesc pe cineva liber.

– Sunteţi extrem de amabilă, îi spuse Adam cordial. Sigur vom aştepta. Şi vă mulţumim foarte mult.

Fără a fi foarte simplu, în cele din urmă reuşiră totuşi să se asigure de serviciile unuia dintre arhivarii principali, un bărbat scund şi îndesat, de vârstă mijlocie, originar din Glasgow, ce

purta numele de Ronald McKay. Sub îndrumarea lui, Adam și Peregrine și-au petrecut dimineața parcurgând articole microfilmate despre șantierele arheologice din ținutul Ross. După prânz au examinat bogatul fond de ilustrații acumulat de Societate – fotografii de reveleu și proiecte de reconstrucție – făcând comparații cu schițele lui Peregrine. Până la sfârșitul zilei, după ce văzuseră practic toate dosarele existente legate de acest subiect, reușiseră să alcătuiască o listă cuprinzând patru castele din Ross-shire care trebuiau cercetate mai amănunțit: Foulis, Strome, Eilean Donan și Urquhart.

– Uf! Sper să nu mai avem curând ocazia să facem o treabă ca asta! exclamă Peregrine când se urcau în taxiul ce urma să-i readucă la Clubul Caledonian. Dacă mai stăteam doar o oră, cred că m-ar fi apucat o durere de cap cât Palatul Blenheim!

Adam zâmbi absent, trecând în revistă cele patru nume de pe listă. Toate cele patru castele se înălțau pe malul apei și toate patru existaseră în timpul vieții lui Michael Scot; din păcate, nu reușiseră să limiteze mai mult aria căutărilor lor.

– Asta este, se putea și mai rău, spuse el oftând, dar trebuie să-ți mărturisesc că mă așteptam să ne descurcăm mult mai bine.

Peregrine schiță o grimasă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Oricare dintre castelele de pe listă se poate dovedi cel căutat – dar la fel de bine se poate să nu fie nici unul. Nu este exclus să mă fi înșelat total.

– Ești cumva convins că te-ai înșelat? întrebă Adam.

– Nu. Dar dacă nu îți vin în minte și alte surse documentare pe care să le consultăm, nu văd cum am putea da de urma acelui unic palat, din cele de pe listă.

Adam clătină din cap.

– Mi-e teamă că ai dreptate. Însă nu mai are nici un rost să continuăm cercetarea documentelor. De acum, nu ne-a mai rămas decât să mergem personal să vizităm acele locuri.

– Chiar să mergem până acolo? spuse Peregrine, părând puțin speriat de această perspectivă.

– Da.

– Dar... nu o să ne ia prea mult timp?

– O zi sau două, recunoscu Adam. Dar dacă nu începem treaba asta, n-avem nici o șansă să aflăm, nu?

– Ai dreptate, spuse Peregrine. Atunci ne întoarcem în Scoția chiar în această seară?

O cută apăru între sprâncenele negre ale lui Adam, și se lăsă pe spate, rezemându-se de canapelele din material plastic ale taxiului, părând deodată extenuat.

– Nu, vom lua unul din zborurile de mâine dimineață, spuse el. Am făcut suficient – mai mult decât suficient – pentru o singură zi. Nimic nu stinghereşte mintea mai mult decât oboseala. Vreau să fim bine odihniți înainte de a porni spre Scoția.

Odată ajunși la club, serviră devreme cina, într-o sală aproape pustie. De îndată ce terminară cu acest capitol, Peregrine se retrase în camera lui, pregătindu-se de culcare. Gâtul îi înțepenise din pricina orelor petrecute aplecat asupra aparatului pentru citirea microfișelor, iar ochii îi ardeau din cauza efortului de a citi foarte de aproape, în lumină insuficientă. Dușul fierbinte îl ajută să scape în bună parte de înțepeneală și dureri, adormind aproape de îndată ce pusese capul pe pernă.

Visele se succedară unul după celălalt, cele mai multe fără a lăsa amintiri. La un moment dat însă, pe la miezul nopții, se trezi brusc, crezând la început că auzise semnalul supărat al unei trompete. Se ridică în pat și ascultă atent, dar singurul lucru pe care îl receptă fu zarva omniprezentă a traficului, ce nu se potolea în capitală nici în miez de noapte. „Imaginația îmi joacă probabil o festă", gândi el, ridică din umeri, și se culcă la loc.

Dar ecourile acelei alarme stranii și pătrunzătoare îi stăruiră undeva în memorie, ca niște reverberații sălbatice ale cornurilor de război din Țara Spiridușilor. În cele din urmă, adormi iarăși, după ce luase hotărârea de a-i relata lui Adam acest incident a doua zi; dar în lumina rece a dimineții, toată povestea i se păru totuși lipsită de importanță pentru ca să merite a fi relatată.

„Dacă ai de gând să continui tot așa, în curând ai să fugi de nebun în toate părțile, țipând că-ți pică cerul în cap", își spuse el strâmbându-se, în timp ce își lega cravata și își trecea cu pieptenele prin păr. „Adam are și așa destule pe cap, nu mai trebuie să vii și tu cu niște invenții noi".

Cu acest sentiment în gând, lăsă deoparte asemenea gânduri și coborî la parter, făcându-și apariția fix la ora șapte, așa cum hotărâseră cu o seară în urmă. Trase concluzia că și Adam

petrecuse probabil o noapte neliniștită, deoarece se arătă neobișnuit de tăcut și chiar puțin nervos în timpul micului dejun. Își citi, ca de obicei, ziarul de dimineață, parcă mai atent ca oricând, ca și cum ar fi căutat ceva anume; nu comentă însă acest lucru în nici un fel, și nici Peregrine nu ceru vreo explicație.

Având încă suficient timp la dispoziție, din câte își închipuia Peregrine, părăsiră Clubul Caledonian cu mult înainte de ora opt, cărând puținele lor bagaje. Dar de îndată ce ieșiseră pe Strada Halkin, cu gândul de a-l ruga pe portar să le facă rost de un taxi pentru aeroport, Adam observă circulația deja foarte agitată a dimineții și se răzgândi, îndemnându-l pe Peregrine să meargă spre Hyde Park Corner.

– De câte ori vin la Londra, constat că traficul devine tot mai dificil, spuse el acru, consultându-și ceasul. Am sperat să nu fie atât de aglomerat la această oră. Acum trebuie să luăm metroul. Nu vom găsi decât locuri în picioare, dar mi-e teamă că este singura cale pentru a ajunge la aeroport înainte de plecarea avionului.

În metrou nu exista *cu adevărat* decât loc în picioare. Intrând în șuvoiul de navetiști ai dimineții, într-o atmosferă tot mai încărcată de mirosuri de haine neaerisite războindu-se cu acelea ale parfumurilor, se urcară în prima garnitură de tren în direcția vest și își petrecură următoarele patruzeci și cinci de minute agățați ca vai de lume de barele de susținere, cu bagajele abandonate undeva la picioare. De-abia după Acton începu să se mai risipească aglomerația, dar chiar și așa nu au putut să se așeze decât după alte câteva stații.

Când au ajuns la Heathrow, nu mai erau decât douăzeci de minute până la zborul lor, programat la 9:30. Din fericire, Adam rezervase locurile cu o seară în urmă și aveau numai bagaje de mână, așa că le-a fost relativ ușor să-și capete biletele și tichetele de îmbarcare. După ce plăti cu ajutorul cărții de credit, semnând nota de plată, Adam îl expedie pe Peregrine în căutarea unui ziar din Glasgow, în timp ce el telefonă la Strathmourne. La bordul avionului lor avea să găsească exemplare din *The Scotsman*, pe care îl putea deci citi în timpul zborului.

– După ce am studiat locul unde va trebui să ajungem, m-am răzgândit și nu vreau să mai iau „Jaguar"-ul, îi spuse lui

Humphrey, după ce îi confirmase că vor ajunge cu adevărat la ora comunicată la telefon de Adam cu o scară în urmă. Cred că e mai bine dacă vii să ne aștepți cu „Range Rover"-ul. Și am să te mai rog să ne împachetezi un schimb de haine potrivite pentru mers într-un teren necunoscut și pe o vreme nesigură. Dacă temerile mele se vor adeveri, vom fi siliți să ne grăbim foarte tare și nu ne vom permite nici cea mai mică întârziere.

– Înțeleg, sir, răspunse Humphrey. Voi face toate pregătirile necesare.

Prin difuzoare venea ultimul apel referitor la zborul lor. Lui și lui Peregrine nu le mai rămânea acum decât să se urce în avion. Fără a fi chiar ultimii ajunși la bord, întârzierea provocată de controlul de rutină pentru securitate îi provocă lui Adam un nou val de nervi. Când se văzură așezați la locurile lor, prinși în centurile de siguranță, iar avionul începuse să se îndrepte spre pista de decolare, Adam își permise, în sfârșit, să se relaxeze puțin – ceea ce nu-i oferi, de fapt, decât răgazul de a-și spori și mai mult noianul de gânduri negre.

Era aproape sigur că se punea ceva la cale, că în Scoția lucrurile nu rămâneseră în stadiul cunoscut de ei. Căută cu înfrigurare în exemplarul ziarului din Glasgow adus de Peregrine și în *The Scotsman*, însă fără succes.

Făceau oare parte obstacolele ce le ieșeau în cale dintr-o structură oarecare ce se ridica împotriva Planurilor Interioare, sau era ceva întâmplător? Își zise că majoritatea făceau parte din categoria coincidențelor; însă ceva în el îi spunea că totul aparținea unui plan sinistru pus la cale și împlinit de un dușman pe care nu îl întâlnise încă. Până ce nu știa mai multe, nu-i rămânea decât să se bizuie pe instinctele firești de supraviețuire ale eului său superior și să spere că adversarii lor se vor arăta curând – și vor comite, poate, o greșeală!

Deși turbulența atmosferică spori pe măsură ce se îndreptau spre nord, zborul nu avu nimic deosebit în sine. Deasupra Scoției meridionale, cerul era pătat cu nori cenușii, iar aeronava coborî printre averse de ploaie. Aterizară la Edinburgh pe o pistă udă și drumul avionului până la terminal se petrecu și el sub amenințarea picăturilor de ploaie spulberate de vânt.

În momentul când culoarul mobil fusese atașat la avion și li se permise să debarce, Adam luase hotărârea să-l caute la telefon pe Noel McLeod de îndată ce ajungeau în clădirea

aeroportului. Îl conduse nerăbdător pe Peregrine spre poarta de ieșire, ridicând o mână în semn de salut când îl zări pe Humphrey, care îi aștepta chiar în spatele barierei.

Valetul lui nu era însă singur. Adam încremeni când recunoscu figura mustăcioasă și silueta îmbrăcată în pardesiu: toate temerile lui din ultimele douăsprezece ore își găseau acum, în sfârșit, o justificare.

– Ce se întâmplă? întrebă Peregrine.

– Împreună cu Humphrey... acolo... este și Noel McLeod, îi răspuse Adam. Și dacă nu greșesc foarte rău, prezența lui confirmă necazul a cărui relatare nu am reușit să o găsesc în ziarele din această dimineață. Haide!

Lăsându-l pe Peregrine să-și croiască singur drumul, Adam mări pasul și tâșni înainte, evitânt punctele de îmbulzeală cu o îndemânare pe care i-ar fi invidiat-o oricare jucător profesionist de fotbal. Humphrey și McLeod se străduiau și ei să-i vină în întâmpinare. Figura ca dăltuită în piatră a inspectorului părea acum neobișnuit de sumbră, iar colțurile gurii coborâseră în jos.

– Oare de ce sunt convins că ești pe cale să-mi dai știri pe care aș prefera să nu le aud? îi spuse Adam lui McLeod, înmânându-i în același timp bagajele lui Humphrey. Aveam de gând să te sun de îndată ce găseam un telefon. Peregrine, vino lângă noi, pentru ca să nu fie silit să povestească de două ori.

Cu o figură vag contrariată și dezorientată, Peregrine li se alătură. McLeod îl salută pe artist printr-o mișcare scurtă din cap, apoi conduse tot grupul undeva deoparte, iar Humphrey se plasă în așa fel cu bagajele încât să împiedice pe eventualii trecători să se apropie.

– Lovitura vine dintr-un loc de unde nu s-ar fi așteptat nimeni, relată McLeod, însă totul începe să prindă contur. Acum nici două ore, am primit un telefon de la șeful clanului meu. El se află în acest moment la New York. Tocmai comunicase cu personalul lui de la Castelul Dunvegan. Din câte se pare, steagul ielelor a fost furat.

Nici unul dintre cei ce-l ascultau nu aveau nevoie de explicații în legătură cu steagul. Steagul ielelor deținut de clanul McLeod era unul dintre cele mai faimoase odoare ale Scoției, iar legendele țesute în jurul lui erau știute chiar și de cei nu sunt neapărat interesați de folclorul scoțian. Fiind un adevărat

specialist în acest domeniu, Adam se simți ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac, făcându-i-se brusc greață.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

– Ieri după-amiază târziu, cam între cinci și șase, mai exact nu se poate spune, răspunse McLeod. Nu avem prea multe detalii până în momentul de față, dar se pare că hoțul a fost o femeie care s-a dat drept turistă. A avut complice și un bărbat, dar acesta purta ochelari de schi, așa că nu există o descriere a lui. Singurul lucru sigur e că purtau arme.

– Există și victime? întrebă Adam.

– Nu, slavă Domnului. Sau cel puțin nu e vorba de ceva serios. O gleznă sucită, câteva vânătăi și răni. Patru membri din personalul castelului se aflau de serviciu, iar hoții i-au silit să coboare în închisoarea castelului, unde și-au petrecut întreaga noapte. Este vorba de un donjon, având forma unei sticle – au căzut destul de rău, pe urmă însă au fost în siguranță, cel puțin. Probabil s-ar mai afla și acum tot acolo, dacă nu s-ar fi ivit un autocar cu pensionari englezi care aveau în program o vizită prestabilită, înainte de ora obișnuită a deschiderii, care au fost îngrijorați când au constatat că în parcare există mașini pentru personal, dar în schimb, înăuntru nu mișcă nimeni. Poliția locală și-a început cercetările și verifică toate mașinile pe o rază de cincizeci de mile, dar știți și voi la fel de bine ca și mine că făptașii s-ar putea găsi la ora aceasta parctic oriunde. Au avut la dispoziție întreaga noapte pentru ca să dispară.

Peregrine părea din ce în ce mai uimit pe măsură ce McLeod își depăna povestea, iar în cele din urmă nu-și mai putu reține indignarea:

– Mi se pare incredibil. Cum au reușit să pătrundă înăuntru? Este vorba de un *castel*, pentru numele lui Dumnezeu! Mi se pare ultimul loc unde să-ți poți face un plan să pătrunzi, care să-ți mai și reușească, pe deasupra!

McLeod îl învrednici pe tânăr cu un zâmbet acru.

– Din câte mi s-a relatat, femeia a jucat rolul doamnei peste care a dat ghinionul – s-a întors la castel cu câteva minute după ora închiderii, pretinzând că și-a pierdut cheile de la mașină pe undeva prin clădire. Îngrijitorul, fiind de felul celor care au încredere în semeni, i-a permis să intre – iar ea, la rândul ei, a reușit să-și introducă în incintă și complicele. Restul îl puteți înțelege și singuri. Oamenii de la castel erau ei înșiși vârstnici.

Cum ar fi putut să-și măsoare forțele cu niște banditi înarmați și lipsiți de scrupule?

În cursul expunerii lui, majoritatea pasagerilor se împrăștiaseră, lăsându-i pe cei trei singuri, într-un colț al sălii de așteptare. Humphrey aștepta răbdător lângă bagaje, prefăcându-se a nu auzi conversația. Înainte de a continua, McLeod aruncă o privire rapidă în jur.

– Oricum, însuși șeful clanului m-a împuternicit să acționez în numele lui, spuse el, cu un licăr în ochii albaștri și limpezi. Cea mai mare neliniște a lui este ca făptașii să fie prinși și steagul recuperat, înainte ca aceștia să aibă răgazul să comită cu el vreo blestemăție, sau chiar să-l distrugă. Am telefonat la Strathmourne de îndată ce am încheiat convorbirea cu el, iar când am aflat de la Humphrey că tocmai venea să vă ia de la aeroport, m-am gândit că economisim timpul dacă vin personal să vă comunic ultimele știri. Acționez, desigur, în calitate de persoană particulară, dar am aranjat ca o cursă *charter* să mă ducă până la Skye în circa o oră. Există spațiu suficient, dacă mă puteți însoți și voi. Sentimentul meu este că totul se leagă perfect cu spectacolul înscenat la Melrose duminica trecută.

– Te însoțim, fără discuție, spuse Adam, deși ar fi fost foarte bine dacă aș fi știut mai din timp, pentru ca Humphrey să-mi fi putut aduce câteva obiecte folositoare...

Auzindu-și numele, Humphrey își dresc glasul și veni mai aproape.

Vă rog să mă scuzați, Sir Adam, dar consider că am reușit să anticipez această posibilitate. După ce am vorbit ceva mai devreme cu inspectorul, mi-am permis să vă pun în bagaj câteva obiecte suplimentare, pe lângă cele cerute în mod expres de dumneavoastră. Știți la ce mă refer, domnule – cele din trusa medicală pe care o luați adesea când faceți vizite la pacienți.

Pe figura, altfel serioasă, a lui Adam trecu un zâmbet mulțumit.

– Nu știu cum se face, Humphrey, dar mă pui întotdeauna într-o lumină mai favorabilă decât reușesc eu însumi să o fac. Se întoarse spre McLeod, care aștepta un răspuns: – Noel, din câte se pare, suntem mai bine pregătiți decât mi-am imaginat.

– Este vorba de pluralul majestății, sau ne va însoți și domnul Lovat? se interesă McLeod direct.

– Păi, sigur că vin și eu! exclamă Peregrine indignat.

– Nu te grăbi, fiule, îl preveni McLeod. S-ar putea să fie periculos – probabil cu mult mai periculos decât îți imaginezi.

– Nici că-mi pasă! declară Peregrine. Credeți că nu mă pot descurca și eu în cele mai grele momente, sau că mi-ar conveni să pierd o situație cu adevărat palpitantă? Mi-am dat silința cât am putut eu mai mult când a fost vorba de toate bucoavnele și documentele acelea mucegăite, Adam. Te rog să-mi permiți să vă însoțesc.

McLeod se uită spre Adam și zise:

– Știi prea bine ce groaznic poate să fie, dacă se întâmplă așa cum presimt eu. Consideri că e gata să înfrunte asemenea lucruri?

– Sincer vorbind, cred că vom avea nevoie de el, răspunse Adam, spre bucuria nețărmurită a lui Peregrine.

– Foarte bine. Dacă dorești tu să vină împreună cu noi, cu nu mai am nimic de zis. Humphrey, ăsta-i tot bagajul?

– Da, inspectore.

– Atunci îți propun să le duci în sala de așteptare a hangarului B, continuă, dacă ești și tu de acord, Adam. Acolo pregătesc avionul nostru și îl controlează înainte de zbor. Avem exact atât timp cât să mâncăm un sandviș și să bem o ceașcă de cafea – numai Dumnezeu știe când vom mai avea ocazia asta. Între timp, Humphrey poate să vă pregătească hainele de schimb. Pilotul nostru îmi spunea că vremea e foarte proastă deasupra Insulei Skye.

Câteva minute mai târziu și după ce telefonaseră la serviciul de securitate al aeroportului anunțând sosirea lui Humphrey, cei trei bărbați se aflau într-un separeu al cafenelei aeroportului, continuându-și discuția despre furtul de la Dunvegan, mâncând sandvișuri vechi și bând niște cafea călduță. În timp ce mesteca, Adam era muncit de gânduri.

– Cred că disting un șablon oribil în șirul acestor întâmplări, murmură el. Furtul sabiei lui Francis Hepburn, profanarea mormântului lui Michael Scot – cele pățite de Scot însuși – și acum asta. Făptașii sunt sigur aceiași. Și, indiferent cine ar fi ei, e clar că sunt foarte hotărâți să obțină ceea ce urmăresc.

– Dar la ce le-ar folosi steagul ielelor? întrebă Peregrine, privind când spre Adam, când spre McLeod. Trebuie presupus că nu aparțin clanului MacLeod. Nici un MacLeod nu ar face ceea ce au făcut ei. Repet, deci, la ce bun le-ar fi pe acest

pământ steagul ielelor, dacă nu cumva... Figura i se lumină deodată. Sigur că da! Folosul lor nu e legat de ceva pământesc. E vorba de iele. Cartea lui Scot și aurul lui sunt doar ascunse în peștera unor iele!

– Chiar despre asta e vorba, îi confirmă Adam. Fără a băga mâna în foc, presupun că hoții noștri cred că steagul are puterea de a-i proteja de făpturile ce păzesc peștera, tot așa cum intenționează să se folosească de sabia Hepburn, cu același scop. I se adresă lui McLeod: Tu ești expertul, Noel. Au *cu adevărat* acest drept? Va *reuși* steagul să le pună pe zâne la respect?

McLeod se uită lung la petele lăsate de cafea în fundul cești din plastic.

– Asta va depinde de cum vor proceda, spuse el încetișor. Într-una dintre legendele noastre foarte vechi se afirmă că dacă steagul este atins de cineva care nu aparține clanului MacLeod, acel om este făcut fărâmițe și dispare într-un nor de fum. Se pare că hoții au lăsat steagul în rama lui, atunci când l-au furat, așa că legenda aceasta nu a fost confirmată, deocamdată. Oricum, rămâne deschisă întrebarea dacă îl vor putea utiliza sau nu pentru scopurile lor fără a-l atinge. Poate au de gând să-l lase așa cum este și să se folosească de el ca de un scut, în sensul propriu al cuvântului.

– Și dacă vor încerca să-l desfășoare? întrebă Adam.

McLeod clătină din cap.

– Oștirea ielelor nu s-ar năpusti să obțină victoria pentru cel care le-a chemat, dacă la asta te gândești. Singurul în măsură să primească ajutorul lor este un șef al clanului MacLeod, și numai atunci când acționează în numele clanului.

Văzând privirea întrebătoare a lui Peregrine, Adam împinse deoparte ceașca goală:

– Atunci când steagul ielelor a intrat în posesia clanului MacLeod, explică el, șefului din acele vremuri i s-a spus că steagul va aduce victoria în bătălie celui ce-l va desfășura. Acest gest de favoare al ielelor nu se va repeta, însă, decât de trei ori. De atunci, șefii clanului au desfășurat de două ori steagul pentru a salva clanul de la înfrângere și distrugere – o dată cu prilejul bătăliei de la Glendale, în 1490, și a doua oară în timpul bătăliei de la Trumpan Brig, din... 1530, așa este, Noel?

– Chiar așa. Ceea ce mă neliniștește, din punct de vedere strict personal, este faptul că steagul ar putea fi distrus – indiferent de celelalte lucruri care se vor petrece. Dacă indivizii intenționează cu adevărat să-l folosească aidoma unui scut, iar rama se rupe, se poate petrece o tragedie, fiind atât de vechi și de fragil.

– Părerea mea este că, din nefericire, îl vor folosi probabil cu adevărat ca pe un scut, spuse Adam. Chiar așa, în ramă, s-ar putea servi de forța drapelului și într-un alt fel, dacă știu bine ce fac. Este doar un talisman al ielelor – deci se pot sluji de el pentru a ține sub control aceste duhuri. Mi-e teamă că pe asta se bizuie.

Pe măsură ce urmărea expunerea, Peregrine se arăta tot mai indignat.

– Înspăimântător, de-a dreptul! exclamă el. Unde se vor sfârși toate acestea?

– La castelul unde și-a ascuns Scot cartea și aurul, spuse McLeod, și unde cei ce caută comoara vor folosi și sabia lui Francis Hepburn, ca să-i alunge pe paznicii de drept ai bogățiilor. Dumnezeule, ce bine ar fi dacă am cunoaște castelul acela!

– Ei bine, știm mult mai multe decât înainte, mulțumită eforturilor depuse de Peregrine la Londra, spuse Adam. Am ajuns împreună la o listă cu numai patru vechi castele scoțiene. E posibil ca ultimul element ce ne lipsește să ne aștepte la Dunvegan. (Își consultă ceasul.) Cred că ar trebui să o pornim, probabil avionul este deja pregătit. După socoteala mea, lucrurile s-ar putea limpezi încă *în această seară.*

– De ce în această seară?

McLeod zâmbi fără veselie și se ridică, începând să adune resturile gustării.

– În caz că ai uitat, diseară este cea din urmă noapte a lui octombrie, Hallowe'en, ajunul lui All Hallows, Sărbătoarea Tuturor Sfinților. Noi, creștinii, o numim Noaptea Tuturor Sufletelor. Alții preferă poate să-i zică Samhain.

– Samhain... repetă Peregrine.

McLeod pronunțase numele în maniera scoțienilor din munte, *Sow-an*, iar tânărul îl imitase puțin nesigur.

– Samhain, sabatul vrăjitoarelor, spuse Adam. Probabil cea mai periculoasă noapte a anului. Noaptea când ușile ce separă

lumea fizică de acelea ale spiritului sunt larg deschise, iar obiectele și esențele puterii se află cu toate la apogeul influenței lor.

Privirea lui întunecată era îndreptată departe, dincolo de limitele imediat înconjurătoare.

– Da, ar fi un moment potrivit pentru a îndrăzni o confruntare cu Poporul din Munți. Și ielele înscle vor fi suficient de puternice, dar influențele oculte ale sabiei și steagului ating, de asemenea, punctul culminant, odată cu ascensiunea Lunii din această seară...

Așa cum plănuiseră, făcură un mic ocol și se opriră în sala de așteptare a hangarului B, pentru ca Adam și Peregrine să-și poată îmbrăca hainele comode și potrivite pentru mersul în aer liber, pe care le adusese Humphrey: pantaloni din tweed, pantofi zdraveni și o jachetă de călărie din material foarte rezistent, prin care nu pot pătrunde ghimpii, peste un pulover gros de lână de Arran pentru Adam; și pantaloni din catifea reiată, un pulover pe gât și o vestă sport matlasată pentru Peregrine. Nu fusese trecută cu vederea nici protecția împotriva ploii: haina grea din molton, destinată marinei, a lui Peregrine și pelerina verde cerată pe care o purta Adam când ieșea călare pe vreme umedă. În timp ce-și lega șireturile la bocancii solizi, Peregrine își ridică întâmplător privirile și-l surprinse pe Adam strecurând un obiect lung și subțire, dintr-un material negru și strălucitor, în buzunarul interior de la piept al jachetei de călărie.

– Trebuințe ale vânătorii, remarcă Adam, văzând interesul lui Peregrine, fără a face însă gestul de a-i arăta despre ce era vorba și fără a-i oferi alte explicații.

Prefăcându-se că nu remarcase nimic, Peregrine își mută imediat privirile și termină legatul șireturilor, întrebându-se dacă era vorba de unul dintre lucrurile din misterioasa geantă neagră conținând o trusă medicală la care făcuse aluzie Humphrey. Acum, când îi venise în minte să o caute, constată că se afla la picioarele lui Adam, închisă, însă cu încuietoarea desfăcută. Indiferent ce conținea, comportamentul lui Adam îi sugera că nu trebuia discutat despre ea, cel puțin pentru moment.

Îi lăsară restul bagajului lui Humphrey și nu-și luară decât trusele de bărbierit, cutia cu obiecte pentru desen a lui Peregrine și geanta neagră a lui Adam; ieșiră apoi afară, unde erau

așteptați de McLeod. Acesta se plimba pe pistă cu pași mărunți, lângă un cochet aparat „Cessna" de șase locuri, al cărui motor de la tribord fusese deja pornit pentru încălzire. Lucrurile lor aveau suficient loc lângă bagajul inspectorului, în micul compartiment din coada avionului; McLeod le făcu nerăbdător semn să urce.

În timp ce Adam se așeza în scaunul din spatele pilotului, Peregrine aranjă hainele lor groase pe unul dintre locurile din spate și pe urmă se prinse în centură, lângă prietenul său. McLeod închise ușa cabinei și veni în față, ocupând locul copilotului; motorul de la babord se trezi și el la viață. Cele două elice gemene ale aparatului se roteau acum cu viteză maximă, descriind în aer năluca unor cercuri; avionul străbătu pista auxiliară și se pregăti de decolare în capătul celei principale. În câteva minute se aflau deja în zbor.

Călătoria dură aproape două ore. Turbulența pe care o resimțiseră pe când se apropiau de Edinburgh era mai pronunțată acum, în acest aparat mai mic și crescu tot mai tare pe măsură ce măruntul „Cessna" își croia drum spre nord–nord-vest printre puternice fronturi de vânt ce se ciocneau între ele. Lăsară repede în urmă dealurile verzi și domoale din jurul lui Firth of Forth, plutind deasupra văilor mai profunde și întunecate ale Strathclyde-ului. Relieful accidentat, de munte, de desubtul lor dezvăluia prin spărturile norilor nuanțe vânăt-maronii și verzi-cenușii.

Continuară pe direcția nord, de-a lungul țărmurilor Golfului (Loch) Linnhe, cotiră spre vest, printre Loch Eil și Loch Arkaig, urmară apoi Loch Hourn pe toată lungimea, până la Sound of Sleat. Dincolo de această strâmtoare se profilă Insula Skye: promontoriile ei stâncoase erau întunecate de un giulgiu violaceu format din nori și stropi de ploaie. Cotiră spre dreapta, zburând paralel cu strâmtoarea, urmară apoi linia sinuoasă a litoralului, deasupra apelor. Privind în jos, Peregrine detectă farfuriuțele insulei ce-și croia drumul anevoie printre crestele albe ale valurilor agitate. După foarte puțin timp, „Cessna" se aplecă ușor spre stânga și începu coborârea.

Aeroportul insulei nu avea de oferit mare lucru în afara pistei cenușii măturate de vânturi, construită chiar la marginea apelor înspumate. La sol nu se aflau alte aparate și tot locul lăsa impresia de pustiu. Pilotul aduse avionul până în apropierea unui mic hangar cu pereții din panouri de material plastic, aflat chiar la marginea perimetrului delimitat cu sârmă ghimpată, și opri motoarele. Vântul se simțea acum izbind avionul; pilotul se duse în partea din spate, deschise ușa și sări pe pistă, sprijinindu-i la debarcare și pe pasagerii săi.

– Nu e cine știe ce pe aici, este? remarcă pilotul, acoperind cu vocea șuieratul palelor de vânt. De fapt, există și un turn de control acolo, în clădirea aceea din elemente demontabile, dar tehnicienii nu sunt aduși decât pentru ocazii deosebite – îndeobște vara. Doar o clipă, vă dau eu bagajele.

Deschizând micul compartiment pentru bagaje al avionului, începu să scoată puținele lucruri ale pasagerilor săi. Peregrine se înfășură imediat în haina de molton și o încheie la toți nasturii, ridicând și gulerul împotriva vântului. În timp ce-și culegea trusa de bărberit și cutia portabilă cu obiecte pentru desen, observă că atât Adam cât și McLeod își legaseră la gât fulare groase din lână; își extrase și el din buzunare o pereche de mănuși fără degete.

Pilotul închise cala de bagaje și își trase șapca mai adânc pe frunte; cercetând norii din ce în ce mai groși, fața lui pistruiată se încruntă de îngrijorare.

– Sper că aveți de gând să stați foarte puțin, sau, dacă nu, să faceți o vizită de lungă durată, spuse el, pentru că eu trebuie să o întind repede de aici. În timpul zborului, serviciul nostru meteorologic emitea tot timpul avertismente de furtună. Vine mai întâi vreme foarte rea, de-abia după aceea se calmează.

Le indică sacul de vânt de culoare portocalie ce se zbătea sălbatic în legăturile de fixare, pe partea opusă a pistei.

– Vedeți și singuri ce forță a căpătat briza. Dacă mai zăbovesc pe aeroport, s-ar putea să nu mai pot decola.

– Atunci pleacă acum, cât mai este posibil, îi spuse McLeod. Ți-ai făcut datoria și ne-ai adus până aici. Vom vedea noi cum ne descurcăm mai departe.

– Dacă ziceți așa, răspunse pilotul, cu un zâmbet prietenos, atunci, am plecat. Cu bine...

Se urcă din nou la bordul „Cessnei" și închise ușa, așteptând până cei trei se îndepărtaseră câțiva metri înainte de a porni motoarele. Pe când micuțul avion se năpustea pe pistă înălțându-se apoi de la sol, executând mișcări laterale din cauza capriciilor atmosferice, bărbații rămași pe fâșia de beton se întoarseră cu spatele spre vânt, cât mai strâns grupați. Suflându-și în degetele înghețate, Peregrine se uită posomorât în jur.

– Îmi pare rău că trebuie să vă dau această veste, anunță el, însă nu văd nici un telefon în împrejurimi.

– Nici nu există, îi răspunse McLeod calm. De aceea l-am și luat pe al meu cu mine.

Desfăcu fermoarul unuia dintre buzunarele laterale ale sacului său de călătorie și scoase la iveală un telefon cu baterii. Tocmai se pregătea să se folosească de el, când în raza lor vizuală apăru un „Volvo" station cenușiu, zgâlțâindu-se pe porțiunea nepavată ce făcea legătura între aeroport și drumul principal.

– Cred că nu mai trebuie să te necăjești cu aparatul, spuse Adam. Se pare că a binevoit cineva să ne iasă în întâmpinare.

Mașina mergea repede, iar roțile aruncau jerbe de pietriș umed atunci când roțile ieșeau din făgaș. McLeod mai apucă să se întoarcă spre mașină pentru a vedea cum aceasta trecu cu zgomot peste bariera fragilă, menită să stea în calea vitelor, postată chiar în fața porților deschise, năpustindu-se apoi prin deschidere pentru a se opri scrâșnind din frâne la doar câțiva pași de ei. Tânărul blond de la volan, cu o șapcă de postav pe cap, coborî geamul și-i făcu lui McLeod un semn amical.

– Salut, inspectore! strigă el. Nu cumva ai nevoie de o mașină? Pe figura brăzdată a lui McLeod se putu citi un zâmbet, cel dintâi pe care îl vedea Peregrine în ziua aceea.

– Sandy! exclamă McLeod. De unde ai știut că trebuie să vii? Ai apărut exact când mă pregăteam să dau un telefon la castel!

– Nici o problemă, am văzut că venea avionul și atunci m-am gândit că aș face bine să vin încoa'. Taică-meu aflase chiar de la șefu' că ai să te ocupi de situația asta, așa că ne-am gândit că trebuie să fii tu. Nu prea sosesc avioane aici, în perioada asta a anului.

Deschise larg portiera și coborî pe pistă, dezvăluind astfel înălțimea sa de peste un metru optzeci.

– Șefu' a zis să-ți dăm tot ajutoru' pe care îl putem da. Din câte și-a făcut tata socoteala, asta înseamnă inclusiv să nu te lăsăm să-ți înghețe călcâiele pe aeroport. Pot să vă ajut cu bagajele?

McLeod râse cu bucurie sinceră și se întoarse spre Adam și Peregrine.

– Vedeți și singuri cât de săritori și deștepți sunt oamenii din clanul MacLeod, spuse el. Vă rog să faceți cunoștință cu Alexander MacLeod. Tatăl lui este mai mare peste îngrijitorii castelului. Sandy, ți-i prezint pe Sir Adam Sinclair of Strathmourne și pe prietenul său, domnul Lovat. Ei au să ne dea o mână de ajutor pentru cercetări.

Sandy își ridică mâna la cozoroc, în semn de salut.

– Îmi pare foarte bine să vă cunosc, domnilor. Iar dacă veți izbuti să-l ajutați pe inspector să ne aducă înapoi steagul, puteți fi siguri că vom rămâne veșnic prietenii voștri – pentru că fericirea clanului nostru depinde de el.

Capitolul șaptesprezece

BUCUROȘI că scapă de vânt, Adam și Peregrine se strecurară pe bancheta din spate a automobilului, punând bagajul în spațiul din spate și lăsându-l pe McLeod să se așeze în față. Sandy îi preveni să se țină bine, întoarse mașina ținând strâns volanul și porni pe drumul ce ieșea în șosea. Peste doar câteva minute, puternicul „Volvo" înainta cu toată viteza spre Castelul Dunvegan, de-a lungul lui A850.

Calea era îngustă și întortocheată, însă din fericire necirculată. Sandy conducea cu accelerația la podea, lăsându-se prea puțin impresionat de denivelări și curbe, unde pătrundea frecvent pe contrasens. La Sligachen cotiră spre stânga, străbătând acum o altă șosea cu indicatorul „A"; Peregrine făcea apel la toate resursele lui de curaj, ba chiar închise ochii pentru o vreme, prea puțin mângâiat de gândul că Sandy McLeod cunoaște drumul ca în palmă. Rămase tăcut și cu încheieturile degetelor albe de încordare, renunțând cu totul să se bucure de peisaj, chiar dacă acum goneau prin munți, sub vălul tot mai coborât al norilor.

Fură surprinși de o rafală de vijelie chiar la nord de satul Bracadale. Șuvoiul de apă se potoli câteva minute mai târziu, dar vântul continuă să bată, șuierând ascuțit prin tufele mărunte și umede de la acea altitudine. Când au ajuns la răscrucea de unde pornea drumul lateral spre Dunvegan, norul spart începuse

să se adune iarăși, iar în aerul frământat se simțea gustul amar al ozonului, amenințând parcă să declanșeze un trăznet.

– Nu-mi place deloc ce se petrece, mormăi McLeod peste umăr către Adam și Peregrine. Faptul că vântul își schimbă mereu direcția mi se pare straniu.

– Își schimbă direcția? exclamă Adam, devenit deodată foarte atent.

– Chiar așa, răspunse McLeod. Nu băgași de seamă? Execută un soi de cerc, împotriva acelor ceasornicului. Nu-mi dau seama ce poate fi, în orice caz nu este normal.

Vorbea cu toată autoritatea pe care ți-o dă cunoașterea. Aceasta îi aduse aminte lui Peregrine că McLeod își petrecuse cel puțin una dintre viețile lui trecute războindu-se cu stihiile naturii pe mări. Adam se uită pe geam la peisajul ce gonea prin fața ochilor, cântărind probabil vântul pribeag, apoi clătină din cap.

– Mi-ar face plăcere să-ți pot da asigurări că nu există motiv de îngrijorare, spuse el, însă, din nefericire, n-am cum face asta. Dacă bănuielile mele sunt corecte, situația e chiar mai grea decât am crezut. Pentru moment, însă, nu se poate face nimic.

După această enigmatică afirmație, căzu iarăși în mutenie – ceea ce-l îngrijoră încă și mai mult pe Peregrine, pentru că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbesc ceilalți doi. Pentru el vântul era vânt, și gata. Îi aruncă o privire lui Sandy, sperând că tânărul va face un comentariu oarecare. Dar Sandy părea total absorbit de volan – motiv pentru care Peregrine îi era, de altfel, recunoscător, deoarece condițiile deveneau pur și simplu atroce. Pe de altă parte, tăcerea acestuia îl îndemna să se gândească la vântul acela enigmatic cu teamă.

Drumul lor spre castel îi purta tot mai departe spre nord-vest, trecând la un moment dat pentru scurt timp de-a lungul țărmului estic al lui Loch Dunvegan. Cam cu o milă înainte de punctul de destinație, într-un loc de unde se vedea lemnul îmbătrânit al Debarcaderului Dunvegan, Sandy scoase deodată un sunet ce-i trăda surpriza și apăsă pe frâne.

„Volvo"-ul derapă scurt și se opri în loc, iar cei trei pasageri văzură bariera ridicată de poliție de-a curmezișul drumului. O siluetă masivă, în manta fluorescentă din cauciuc, ieși de după barieră și le veni în întâmpinare; pe ambele mâneci se

distingeau limpede tresele de sergent. Sandy își coborî geamul și i se adresă:

– Care-i problema, Davie? N-a fost destul ce-ai avut deja pe cap pentru o zi?

– Chiar așa, ce să vezi! răspunse sergentul. Ca și cum nu ajungea c-ați avut spargerea la castel, acu' a pescuit și Tam Dewar un trup din apă, dincolo de colonia de foci. S-a-ntâmplat cam cu o oră în urmă. El și cu frat-su se duseseră să verifice coșurile pentru prins homari.

Dincolo de barieră, două mașini de poliție și o ambulanță erau trase la marginea din stânga a drumului. Porțiunea de plajă măturată de vânt de la picioarele lor era plină cu siluete anonime, protejate de mantale și glugi, aflate în plină activitate, așa cum se întâmpla și pe debarcader.

McLeod aruncă o privire scurtă lui Adam, apoi întrebă:

– Victima este din vecinătate?

Polițistul îl măsură atent, fără a-și ascunde mirarea.

– Da' dumneavoastră cine sunteți, domnule?

– Ascultă, Davie, nu e cazu' să te holbezi ca un nătâng, spuse Sandy înțepat, înainte ca McLeod să apuce să răspundă. Este inspectorul detectiv Noel McLeod. Chiar șefu' l-a chemat de la Edinburgh, ca să cerceteze furtu' de az'noapte. Ia arată-i legitimația, inspectore.

– Nu mă aflu aici în calitate oficială, trebuie să înțelegi, spuse McLeod, prezentându-și documentele. Este vorba de îndeplinirea unei obligații, așa cum se cuvine din partea unui scoțian când i-o cere clanul și șeful său. Altfel, sunt convins că oamenii dumitale se pot descurca perfect cu îndatoririle polițienești.

Sergentul se mai lumină puțin la față după această declarație de încredere, verificând în același timp actele.

– Atunci e-n regulă. Cum nu se poate mai bine, nu? Dacă v-a chemat șefu'... Ca să vă răspund la întrebare, femeia nu era de pe-aicea. N-am găsit asupra ei nici un act de identificare, dar toate hainele ei au etichete din străinătate. Noi zicem că s-ar putea să fie olandeză... sau poate scandinavă. Poate-o să aflăm mai multe după ce se analizează amprentele la Fort William.

– Cum a murit? se interesă Adam. S-a înecat, cumva?

Sergentul se întoarse spre el și-l măsură ca și cum de-abia atunci l-ar fi remarcat.

– Dânsul este Sir Adam Sinclair, spuse McLeod răspicat, de profesiune medic. El și asociatul său, domnul Lovat, au venit aici ca să-mi dea o mână de ajutor.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule. Sergentul de poliție acceptă explicația lui McLeod printr-un semn binevoitor din cap, apoi își îndreptă din nou atenția spre Adam. Nu, nu s-a înecat. A fost împușcată în cap, după ureche, de aproape, și mai are două gloanțe și în inimă.

– Aha, făcu Adam neutru, privirea lui McLeod, în schimb, se întunecă și mai mult.

– Vrei să spui că este vorba de o execuție, sergent?

Sergentul ridică din umeri.

– Păi, eu n-aș gândi așa de departe, spuse el. E drept, noi nu vedem prea des așa ceva pe aici dar... ei bine, mi se pare că ucigașul a lucrat ca un profesionist. Puteți să aruncați o privire, dacă doriți, înainte ca doctorii să trimită corpul la morga spitalului din Portree. Glonțul care a ucis-o i-a cam distrus și figura dar, altfel, ar semăna cu femeia care a luat parte la tâlhăria de la castel, judecând după descriere.

– Chiar așa v-om face, venim să o vedem, spuse McLeod.

Sandy rămase la mașină. Adam și McLeod porniră să coboare spre plajă, însoțiți de sergentul de poliție, mergând aplecați pentru a se feri de furtuna ce venea din larg. Peregrine își recuperă caietul de desen, apoi îi urmă și el. O rafală izolată îi provoacă un fior ce-l străbătu până la ceafă, dar își zise că doar frigul era de vină și strânse mai zdravăn caietul la piept.

Îi ajunse din urmă pe ceilalți cam la jumătatea pontonului. Trupul zăcea întins pe o foaie groasă de pânză de cort, aproape de capătul debarcaderului. Oamenii veniți cu ambulanța se pregăteau să-l introducă într-o pungă din plastic negru.

– Stai o secundă, Geordie, strigă sergentul. Avem aici niște experți care vor să vadă descoperirea noastră.

Oamenii se retraseră, pentru a le face loc noilor veniți. În timp ce McLeod rămase în picioare, Adam se aplecă și cercetă corpul de aproape. Peregrine păstră o distanță și își examina încheieturile albe ale degetelor.

Femeia părea să fi avut puțin peste treizeci de ani, iar părul blond fusese tuns extrem de scurt. După o noapte petrecută în apa mării, sângele fusese spălat în cea mai mare parte, însă cauza morții era clară. Glonțul pătrunsese chiar în spatele

urechii stângi, ieșind sub ochiul drept. Din descrierea sergentului, Adam se așteptase să găsească mutilări faciale masive; trăsăturile feței nu suferiseră de fapt decât alterări minore – dar figura nu-i trezea nici un fel de amintire.

Oftând, Adam își îndreptă atenția asupra corpului, trecându-l în revistă superficial. Rănile din piept erau foarte vizibile și, în afară de câteva urme de pe picioare – tăieturi produse, probabil, după deces, deoarece nu apăruseră contuzii – nu reuși să descopere nici o altă urmă, nici un semn că s-ar fi luptat. Mîinile erau frumoase și bine îngrijite, cu degete suple și ascuțite la vîrf, care rămăseseră mânjite de tușul folosit pentru recoltarea amprentelor.

– Mâini perfecte pentru o hoață, mormăi McLeod lângă el. Aș pune jos salariul meu pe-o lună că există undeva un dosar al ei la poliție – chiar dacă nu aici, în Scoția.

– O profesionistă, executată tot de un profesionist, spuse Adam liniștit. Chiar ești convins că a fost implicată în furtul steagului?

McLeod făcu semn din cap.

– Sînt în mine chestia asta, Adam. Habar n-am de ce a fost ucisă, dar ea e doamna care a comis hoția, ține minte ce-ți spun.

Adam îl căută din priviri pe Peregrine. Tânărul artist se ținea de unul dintre stâlpii mai apropiați de țărm, iar vântul i se juca furios în părul blond. Privea valurile ce se spărgeau la mal, iar pe figura lui uscătivă nu se clintea nimic. Se vedea limpede că nu-i venea ușor să se împace așa de ușor cu mărturia fizică a unei crime cu premeditare.

Adam se ridică în picioare și se apropie de el. Simțindu-l, Peregrine se întoarse și-i adresă o privire goală.

– Am crezut că nu poate fi mai rău decât la Melrose, spuse el deprimat, și totuși constat că m-am înșelat, chiar dacă e vorba de cu totul altceva.

Un val cu creastă albă se sparse de ponton, trimițând stropi de apă până la înălțime. Se feriră amândoi de jerba de apă, iar Adam îl sprijini cu o mână fermă pe prietenul său.

- Cred că înțeleg ceea ce simți tu, îi spuse cu voce coborâtă, dar limpede, în pofida vântului și a valurilor. Moartea neașteptată și violentă te tulbură întotdeauna. De aceea și trebuie să te împotrivești emoției cu toi atâta intensitate. Continuând să-l urmărească atent pe Peregrine, adăugă: Nici

lui Noel și mie nu ne place întotdeauna munca asta, Peregrine. Însă cineva trebuie să o facă.

Tânărul își plecă fruntea.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să-ți fac probleme. Crezi că ar fi bine să fac niște schițe?

– Chestiunea este dacă *poți,* în condițiile acestea! spuse Adam privind spre cerul încărcat de furtună.

– Am să reușesc, cumva, răspunse Peregrine, îndreptându-și umerii.

Apropiindu-se de cadavru, protejă cutia pentru desen aplecându-se asupra ei și scoase un bloc de desen și un creion. Văzând ce avea de gând să facă, McLeod veni lângă Adam, pentru a-l ajuta să bareze vântul, cât de cât. Palid și țeapăn, Peregrine își studie subiectul și trasă primele linii cu stângăcie și reținere.

Apoi, păru să se relaxeze dintr-o dată. Privirile i se concentrară și deveni mai ager, iar creionul se plimba acum pe hârtie repede și hotărât. Intrigați, Adam și McLeod urmăriră peste umărul lui cum prindea contur un desen conținând detalii fine.

În portret apărea femeia asasinată – nu cum arăta ea acum, ci așa cum trebuie să fi arătat cu puțin timp înaintea morții. Fața și îmbrăcămintea erau neschimbate, doar părul părea mai lung și mai întunecat, aranjat după o frizură la modă. Purta și ochelari – pierduți, probabil, după căderea în mare.

Mult mai semnificativ pentru modul de a gândi al lui Adam era faptul că Peregrine desenase și un medalion de dimensiuni considerabile, atârnat la gâtul victimei cu un lanț. Ca un ecou la ceea ce se petrecea în mintea lui Adam, artistul atinse podoaba cu vârful arătătorului:

– Iată un nou medalion din aceeași categorie, aidoma celui pe care l-am desenat la Melrose, murmură el ca în vis. Aș putea jura că purta aceeași emblemă – însă, din păcate, nu reușesc să disting ce anume.

Adam îi puse mâna pe antebraț, liniștindu-l. Simțind atingerea, Peregrine se adună, închise jenat caietul, apoi se strădui să-l așeze la locul lui cât mai nonșalant cu putință. Grijuliu, Adam se adresă polițistului din insulă, care asistase la întregul spectacol cu nedisimulată curiozitate.

– Domnul Lovat este un artist ce lucrează pentru serviciul judiciar, explică el, fără a se îndepărta prea mult de la realitate

și evitând astfel orice alte speculații. Spuneți-mi, atunci când a fost recuperat trupul acesta, exista cumva vreo bijuterie?

Sergentul clătină din cap, părând mulțumit de explicație.

– Bijuterii? Nu, domnule. Nici inel, nici broșă, nici măcar un ceas. Îi cunosc pe cei ce-au găsit-o, adăugă el, și garantez pentru cinstea lor. Tam este unul dintre sindicii bisericii.

– Foarte bine, spuse Adam. Nu puneam sub semnul întrebării, ci mă întrebam, pur și simplu.

El și McLeod avură un schimb de priviri, inspectorul îl trase apoi câțiva pași mai încolo și îi spuse, vorbindu-i foarte aproape de ureche:

– Cred că avem confirmarea celor ce bănuiam deja: indivizii care au pus la cale afacerea aceasta sunt aceiași cu cei ce l-au silit pe Michael Scot să vină la Melrose și care au furat sabia lui Francis Hepburn.

– Sunt de acord, spuse Adam. Și acum îmi vine în minte că această crimă este întrucâtva asemănătoare cu un alt asasinat nerezolvat care îmi atrăsese atenția acum o vreme. Mă întreb dacă nu cumva misteriosul traficant de droguri din Glasgow nu a fost cumva angajat să fure sabia, omorât, apoi, drept răsplată a străduințelor, înscenarea lăsând să se creadă că a fost vorba de o tranzacție cu droguri care a ieșit prost. Bănuiala mea este că și femeia este din afara cercului propriu-zis – o profesionistă oarecare angajată pentru această lovitură și apoi lichidată, pentru a proteja secretul identității patronului.

Peregrine se apropie și el, dorind să ia parte la discuție.

– Dar... dacă nu era membră a bandei, se aventură el să întrebe, de ce i-au dat medalionul?

– Nu este vorba de o bandă, îl corectă Adam. Mai degrabă am putea vorbi de o lojă magică, din câte încep eu să bănuiesc – o lojă în care se practică magia neagră, din dovezile de până acum. Și, pentru a-ți răspunde la întrebare, medalionul i-a fost dat probabil pentru protecție.

– Pentru a fi apărată de steag, întrebă Peregrine, pentru că ea nu aparținea clanului MacLeod?

– Cred că da, se arătă Adam de acord. Steagul ielelor este un lucru foarte puternic încărcat. Chiar și izolat în spatele sticlei, care *probabil* permite să poată fi mânuit, el reprezintă totuși o sursă de energie elementară potențial periculoasă. Prin urmare, patronii femeii au luat toate măsurile posibile ca să fie siguri că

va supraviețui suficient timp pentru a-și îndeplini misiunea. I-au dat să poarte unul dintre medalioanele lor. Faptul că nu izbutești să-i vezi limpede desenul, Peregrine, confirmă că și el este un talisman puternic încărcat, reprezentând poate un simbol specific anume acestei loji negre.

McLeod oftă din greu.

–.Mi-a fost teamă că vom ajunge aici. Crezi că a fost împușcată de îndată ce a predat steagul?

Adam se gândi puțin, apoi spuse:

– Da. Și părerea mea este că a fost împușcată undeva pe aici, de-a lungul coastei, pentru că mă îndoiesc că asasinii și-ar fi dat osteneala să transporte corpul o distanță mai mare. De aici am putea trage concluzia că au intenționat, poate, să ducă steagul cu barca și nu cu mașina.

– Cu alte cuvinte, steagul poate fi, într-adevăr oriunde la ora asta, spuse McLeod, privind încruntat spre largul mării, dincolo de ponton. Dacă nu l-au luat într-o mașină, investigația noastră trebuie privită sub un unghi absolut nou.

– Nu neapărat, răspunse Adam. Dacă le-am ghicit cu adevărat motivele, atunci ei urmăresc să pună mâna pe cartea și pe aurul lui Scot în această seară. Ele sunt ascunse undeva, nu departe de noi, probabil în sau lângă una dintre cele patru locuri identificate de Peregrine și de mine. Îți propun să ne continuăm drumul spre castel și să vedem de unde a fost furat steagul și dacă nu putem găsi un indiciu oarecare despre locul unde s-ar putea găsi acum.

În timpul discuției lor, se pornise din nou o burniță destul de deasă: își luară rămas bun și-i mulțumiră sergentului de poliție, care le fusese de mult ajutor, și se retraseră în grabă spre „Volvo". Sandy se plimba nerăbdător la marginea drumului, așteptând reîntoarcerea. McLeod ajunse cel dintâi în apropierea lui.

– Am făcut bine că ne-am oprit aici, mai întâi, îi spuse el mai tinerei sale rude. Se pare că hoața a fost, la rândul ei, împușcată de către cineva. Acum ne vom continua drumul spre castel.

Sandy nu avu nevoie de un alt îndemn. După ce se strecură pe lângă barajul poliției, acceleră puternic în urcuș, negociind cu îndemânare curba strânsă dintre stâlpii de la poartă, pătrunzând apoi pe aleea mărginită de copaci folosită de

rezidenții și personalul castelului. Peste foarte puțin timp, mașina trase înaintea intrării principale, imediat după podul ce deschidea calea spre poarta castelului. Chiar în dreapta ușii se putea citi o plăcuță: „Castelul este închis astăzi".

Poliția plecase deja, după ce întreprinsese tot ceea ce se cuvenea, pentru moment. Adam și ceilalți îl urmară pe Sandy MacLeod în vestibul, unde fură salutați de un bărbat cărunt, susținut de cârje, alături de care se afla o femeie scundă și cu părul alb, însă cu ochi vioi în spatele lentilelor.

– Bine ai venit, Noel McLeod! spuse ea, apropiindu-se și îmbrățișându-l, fără a ține cont de pardesiul ud.

– Mă bucur să vă văd, Margaret, Finlay, răspunse McLeod.

El și bătrânul își strânseră mâinile, în timp ce prietenii săi își scoteau hainele îmbibate de apă, la îndemnul lui Sandy.

– Ei erau de serviciu ieri seara, când afurisiții ăia au furat steagul, spuse Sandy, după cc se făcuseră prezentările. Tata s-a ales cu glezna scrântită, atunci când l-au aruncat în văgăună. Așa că ei, vă pot zice ăl mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

– Acu', mult mai mult decât v-a povestit deja Sandy probabil nu sunt de zis, murmură Finlay, într-ai cărui obraji scofâlciți și cu riduri profunde se putea citi remușcarea. Când a venit doamna aia și a bătut la ușă, eu am avut nefericita idee s-o las înăuntru. (Făcu o pauză și clătină trist din cap.) Era mult mai bine dacă nu plecam urechea la toată vorbăria ei despre chei pierdute!

– Taci, Fin! Nu a fost deloc vina ta, îl povățui nevastă-sa, bătându-l pe brat.

– Indiferent dacă e sau nu, spuse Finlay, aș fi preferat să-mi pierd brațul drept decât să nu reușesc să-mi îndeplinesc datoria față de șef – și față de steag.

McLeod făcu o față acră și-și scoase trenciul pătruns de umezeală.

– Dacă ai fi avut ghinionul să te întâlnești cu cel ce conduce din umbră operațiunea, spuse el, ai fi pierdut probabil mai mult decât atât, Finlay. Foarte convingătoarea doamnă care a comis furtul a fost împușcată la scurt timp după ce a plecat de aici – fapta fiind comisă de o căpetenie care nu a mai avut nevoie de ea, din câte se pare. Tocmai i-au pescuit trupul și au scos-o pe debarcader.

Finlay și soția lui se holbară unul la celălalt.

– Bărbatul ăla mascat în negru a făcut treaba asta! afirmă Margaret cu convingere. Oh, un adevărat nemernic! Și vocea mi s-a părut nesuferită!

– O, să lăsăm asta, spuse Finlay. Ce se întâmplă cu steagul ielelor?

– Credem că se află în mâinile celor care au angajat-o să comită furtul, spuse Adam. Să sperăm că îl vom putea totuși recupera, însă nu avem deloc timp de pierdut. Cum se ajunge în salon?

Capitolul optsprezece

DEOARECE Finlay era în cârje, Margaret îi conduse la etaj, mormăind că nu înțelege ce rost are, de vreme ce steagul nu mai era acolo. Adam își strecurase pe deget inelul cu sigiliu pe drumul de la aeroport, iar acum, în timp ce suiau treptele late ale scării principale, mângâie veriga inelului cu degetul mare, începând să declanșeze acel nivel mai înalt de conștiență de care urma să aibă nevoie atunci când va cerceta locul faptei, căutând indicii.

Impulsuri energetice extrasenzoriale îl asaltară din clipa în care intră în salon împreună cu însoțitorii săi, atrăgând de la bun început privirea lui Adam către peretele dintre cele două ferestre dinspre mare. Draperiile de damasc fuseseră date de-o parte de pe dreptunghiul gol, în care zugrăveaia avea o nuanță mai închisă decât pe restul peretelui. Din oricare punct al suprafeței camerei, Adam putea detecta urme reziduale ale forței super-elementelor.

– Acolo s-a aflat steagul? întrebă Adam, indicând direcția.

– Chiar așa, răspunse Margaret puțin surprinsă.

– Mi-am închipuit eu.

Concentrația resturilor de putere crescu pe măsură ce Adam se apropie până la o palmă de perete și deveni palpabilă, aidoma căldurii ce stăruie într-un cămin după ce tăciunii s-au stins. Impunându-și să se concentreze și să se înalțe, Adam contemplă

o clipă spațiul gol unde atârnase steagul ielelor, apoi închise un moment ochii.

Culorile se amestecară înaintea lui, apoi se așezară, formând năluca imaginii unei înfășurări zdrențuite din mătase cafenie, aplatizată și adăpostită în interiorul unei rame aurii. Fixându-și repede în memorie această imagine pentru a-i servi la ceea ce avea de gând să facă, deschise ochii și-și îndreptă iarăși atenția asupra lui Margaret, care se învârtea nehotărât pe lângă ușă.

– Doamna MacLeod, credeți că mi-ați putea găsi o fotografie a steagului ielelor?

– Sigur că da, avem cărți poștale jos, la magazin, răspunse ea. Să vă aduc una de acolo?

– Ar fi foarte bine, zise Adam. Știți cumva dacă există și hărți ale acestei zone executate de direcția cartografică? M-ar interesa întreaga regiune vestică, dacă este posibil, poate până la Inverness, în nord.

Margaret păru mai puțin sigură că-i va putea îndeplini și această dorință.

– În mod normal avem și hărți, domnule, dacă nu cumva s-au terminat. Știți cum se întâmplă, este sfârșit de sezon.

– Sunt sigur că veți încerca să găsiți, spuse Adam. Și mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aș vrea o bucată de șnur – sau poate niște sfoară mai groasă ar fi chiar mai bună.

– Da, domnule, am s-aduc tot ce-mi cereți.

– Mulțumesc. Domnule Lovat, poate nu ar fi rău să o însoțiți pe doamna MacLeod la parter, ca să nu mai trebuiască să urce iarăși scările! Pare obosită. Sunt convins că este extenuată după încordarea prin care a trecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Remarca lui Adam avea forța unui ordin. Margaret clipi din ochi și nu-și putu reține un căscat, ca și cum verbele lui îi acordaseră, în sfârșit, permisiunea să se lase în voia oboselii ei. Peregrine păru puțin mirat, însă un scurt schimb de priviri cu Adam îi fu suficient pentru a se abține de la orice comentariu. Arborând unul dintre cele mai încântătoare zâmbete ale sale, îi oferi brațul doamnei într-un mic gest galant.

– Vă rog să vă sprijiniți de mine, doamnă MacLeod, dacă vă simțiți obosită, spuse el, cu un tact de care numai un bărbat ca Sir Adam putea să facă o astfel de ofertă.

– Chiar așa, nu mi-ar strica deloc un pui de somn, încuviință Margaret, cedându-i mâna și părând puțin buimăcită. Coborâm pe scara din spate.

Ieși împreună cu bătrâna din salon fără să mai privească în urmă, trecură prin cămăruța cu chepengul închisorii și ajunseră la casa scărilor dosnice. După ce dispăruseră din vedere, McLeod îl studie întrebător pe Adam.

– Tu ai făcut chestia asta?

– Care chestie?

– N-are importanță. Astfel am scăpat de doamna cea bună pentru o vreme, ceea ce este evident că ți-ai și dorit. Și acum, ce ai de gând să faci?

Adam zâmbi subțire.

– Nimic nou pentru tine – dar este vorba de lucruri care cred că ar fi alarmat-o pe gazda noastră, dacă ar fi rămas aici; cât despre Peregrine, cred că va trebui să iau unele măsuri și în ceea ce-l privește, pentru a evita să-l șocăm. Problema noastră esențială este că dovezile convenționale nu ne pot spune decât ceea ce s-a petrecut deja. Dacă vrem cu adevărat să intrăm din nou în posesia steagului înainte de a fi prea târziu, trebuie să privim lucrurile din cu totul alt unghi...

Cinci minute mai târziu, zgomotul pașilor pe scări anunță întoarcerea lui Peregrine. Apăru în ușă fluturând un teanc de hârți într-o mână și mai multe gheme de sfoară în cealaltă.

– Doamna MacLeod nu era sigură ce vrei să faci cu sfoara, și nici eu, așa că mi-a dat de trei feluri diferite. Unul este cu sfoară pentru covoare, cred, și mi-a zis că acela verde, este fir pentru broderii. Apoi, neștiind sigur ce înțelegi prin „întreaga regiune", am adus hărți ale Insulei Skye și următoarele două hărți spre nord. Dacă le pui una lângă cealaltă, formează o hartă continuă, cuprinzând și toate cele patru castele la care ne oprirem noi. Iată și fotografia steagului.

– Sunt foarte mândru de cât de repede înveți, îi spuse Adam, cu un zâmbet scurt, în timp ce trecea în revistă cele aduse de Peregrine și începu apoi să desfacă hărțile. Da, este exact ce ne trebuie. Hai să le așezăm pe pian. Iată... perfect. Skye și Glen Coe vor sta pe capacul lui Leviathon pe scaunul pianului. Te rog să ai grijă ca ele să rămână. Acum, pentru ca noaptea lor să coincidă cu cea de aici. Fotografia și ghemele lasă-le acolo unde se află.

– Aș vrea totuși întrerupă McLeod.

– Da, perfect. Iar acum, domnilor, v-aș rămâne îndatorat dacă mi-ați face hatârul să stați la uși; acum vedem ce putem descoperi.

– Fii cu ochii-n patru la cealaltă ușă, îi spuse McLeod lui Peregrine, care nu prea știa ce să înțeleagă, îndreptându-se spre intrarea dinspre scara principală. Nu e nevoie să le închidem, dar e bine să nu fim întrerupți. În acest fel, poți să vezi și ce face Adam. Sunt convins că o să ți se pară interesant.

Interesant nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi ales Adam pentru a descrie ceea ce era pe cale să facă, însă tot ceea ce spera era ca tânărul lui prieten să nu se sperie, cel puțin.

– Voi începe printr-un mic ritual de apărare, spuse el, mai ales spre beneficiul lui Peregrine, deoarece nu știu cât de puternici sunt oponenții pe care îi vom înfrunta și nici ce surprize au lăsat în urma lor. Această apărare este o formă de protecție psihică. Va dura câteva minute, așa că vă rog să aveți răbdare.

Scoțându-și-l pe Peregrine din minte, se duse în centrul camerei și se așeză cu fața spre est, în partea opusă celei în care fusese steagul și își înclină fruntea pentru o clipă, pentru a se concentra, atingând ușor buzele cu vârfurile degetelor mâinilor împreunate. Apoi, cu mâna stângă la inimă, își înălță privirile și mâna dreaptă mult deasupra capului.

Primele două degete se curbară cu delicatețe, ca și cum ar fi cules ceva din aer și ar fi tras acel lucru în jos, până la contactul cu fruntea. În mintea lui rostea cuvinte ebraice – *Ateh, Malkuth. Ve Geburah, Ve Gedulah, Le Olahm* – dar le pronunță apoi și cu voce tare, în engleză, ca să le audă și Peregrine.

– Că a Ta este, Doamne...

Odată cu această formulă, o liniște mai profundă se pogorî asupra camerei, crescând și mai mult atunci când mâna se coborî și atinse plexul solar...

– Împărăția...

Apoi se înălță din nou și atinse cu vârfurile degetelor mai întâi umărul drept, apoi pe cel stâng...

– Și Puterea... și Mărirea...

Mâna se lăsă în jos și se înlănțui iarăși cu cealaltă, iar Adam pronunță continuarea formulei:

– Acum și pururi.

Cu fruntea din nou aplecată, șopti cuvântul final, „Amin". În cele cîteva secunde următoare, în care își reținu până și respirația, tot spațiul încăperii păru să se concentreze, simțea însă în același timp și ochii lui Peregrine ațintiți asupra lui – neîncrezători și puțin smeriți – însă nu speriați. În mod normal, acum ar fi trasat pentagrame în toate cele patru vânturi, fiecare referindu-se la un Nume și la o înfățișare diferită a Zeității, dar se gândi că Peregrine nu era încă pregătit pentru asta; procedura respectivă nici nu era cu adevărat necesară. Pentru moment, era suficient să-și protejeze aura printr-un cerc magic.

Formula pe care o alese pentru îndeplinirea acestei proceduri era o rugăciune a vechilor călugări, nu foarte durabilă în timp, însă suficient de eficace. Avea să-i servească oricum, asigurându-i protecția care urma probabil să-i fie necesară acum. Desfăcându-și brațele în cruce, își lăsă capul pe spate și își îndreptă fața spre cer, vorbind încet, însă cu o convingere de neclintit.

– Prin puterea lui Cristos Dumnezeul din mine, spuse el, pe Care îl slujesc cu toată inima și sufletul și cu toată forța mea. Începu să se răsucească încet spre dreapta, închipuindu-și cu ochiul minții un cerc definit de brațele lui întinse. Mă înconjur cu Cercul Divin al Protecției Sale, dincolo de care nu îndrăznește să pășească vreo greșeală de muritor.

După ce descrisese o rotație completă, pecetlui ritualul așa cum îl începuse, făcându-și din nou o cruce cabalistică cu mâna dreaptă. Safirul montat în inelul cu sigiliu părea să lase o dâră albastră luminiscentă în urma lui, care nu dispărea decât atunci când el se interpunea și absorbea acea undă. Știa că McLeod este conștient de acest fenomen; judecând după expresia lui Peregrine, și acesta văzuse ciudatele urme.

– Am terminat cu asta, spuse el, în drum spre pian, aruncându-i lui Peregrine o privire nonșalantă. Și acum, să vedem ce lucruri utile putem afla.

Din nou lângă pian și așezat cu fața spre locul unde atârnase steagul, aduse fotografia acestuia înaintea lui, apoi apucă ghemul cu sfoară de pe covor și desfăcu o bucată de aproximativ patruzeci și cinci de centrimetri, pe care o prinse între degete. Punând sfoara în două și făcând nod la un capăt, își scoase inelul cu sigiliu și trecu nodul prin el, introduse apoi

sfoara prin bucla de la capătul opus, prinzând astfel inelul într-un lat. Ținu nodul între degetul mare și arătătorul mâinii drepte și își sprijini cotul de pian, permițând inelului să oscileze deasupra fotografiei, ca un pendul.

Pentru a transforma pendulul într-un instrument, trebuia acum să stabilească un cod oarecare de semnale. Utilizase de nenumărate ori aceeași tehnică, cu rezulate excelente. Trăgând adânc aer în piept și apoi expirând lent, își impuse să se relaxeze și să-și concentreze atenția asupra fotografiei steagului. Gândindu-se intens la realitatea pe care o reprezenta imaginea, formulă cea dintâi întrebare în mintea lui – al cărei unic răspuns nu putea fi decât *da.*

Este aceasta o reprezentare corectă a steagului ielelor?

Cu întrebarea în minte, așteptă. Treptat, fără ca el să depună vreun efort conștient, pendulul începu să oscileze în sus și în jos, pe axul vertical al fotografiei.

Foarte bine. Un răspuns afirmativ va fi prin urmare semnalat prin mișcări de sus în jos.

Opri pendulul cu mâna liberă și concepu cea de a doua întrebare, la care avea să i se răspundă prin *nu.*

Se mai află steagul ielelor în această încăpere?

De această dată, după o așteptare de câteva secunde, inelul începu să oscileze de la stânga la dreapta.

Potolindu-i iarăși mișcarea, Adam se concentră asupra celui de-al treilea tip de întrebare pe care era nevoie să o pună.

Vom fi capabili să recuperăm steagul ielelor înainte de a se petrece un rău ireparabil sau înainte de distrugerea steagului?

Era o întrebare la care nimeni nu putea încă răspunde, iar Adam nu fu deloc surprins să constate că inelul începuse să descrie mici cercuri în direcția acelor de ceasornic, semnificația fiind: *nu știu* sau *nu vreau să răspund.*

– Foarte bine, spuse Adam încet, aruncând o privire spre McLeod și spre Peregrine. Am stabilit care mișcări semnifică *da, nu* și *nu știu.* A venit acum timpul să punem niște întrebări la care nu cunoaștem răspunsurile.

Repetă respirația aceea profundă și se concentră iarăși asupra inelului.

– *Se mai află steagul ielelor pe insulă?* întrebă el.

După o mică întârziere, pendulul se clatină de la stânga la dreapta, cu semnificația nu.

– Nu. *Femeia care a fost împușcată a fost cea care a furat steagul ielelor din această cameră?*

Pendulul răspunse afirmativ, iar Adam continuă șirul întrebărilor.

– Da. *A plecat cu el într-o barcă?*

Când pendulul semnaliză *nu*, se încruntă și se uită spre McLeod, care urmărea dialogul cu cel mai mare interes.

– Zice că nu. *A plecat cu el într-o mașină?* Da.

– Dar nu a ajuns prea departe cu el, spuse McLeod. Ar fi fost imposibil. Aș fi fost în stare să jur că l-a dus la o barcă și că tot acolo au și împușcat-o.

– Tot așa am crezut și eu, răspunse Adam, dar răspunsul a fost că nu... stai puțin! *S-a urcat ea în barcă?* Nu... *Deci l-a dus la o barcă... într-o mașină?* Da.

Când se uită din nou spre McLeod, zâmbea puțin.

– Acum consider că ne apropiem puțin. Trebuie să ținem cont că fiecare cuvânt își păstrează sensul lui strict, când folosești asemenea tehnică. Cu toate acestea, e limpede ce s-a petrecut. A pus steagul într-o mașină și a mers până la debarcader, unde l-a predat cuiva dintr-o barcă, dar nu s-a suit și ea la bord, iar apoi a fost împușcată, drept răsplată a strădaniilor.

– Acum ar trebui să întrebăm, prin urmare, *A fost dus steagul ielelor de aici într-o barcă?*

– Da, spune pendulul.

– *Se mai află încă pe o barcă?*

– Din nou, da.

– Atunci, poate că nu este chiar așa de departe, spuse McLeod. Pe vremea asta de furtună, cât de departe putea să ajungă un mic vas?

– Să nu ne grăbim să tragem concluzii, îl avertiză Adam. *S-a aflat steagul ielelor tot timpul pe o barcă?...* Nu.

– Nu? exclamă McLeod. L-a dus undeva pe țărm și l-au transportat iarăși cu mașina?

Adam îi făcu semn să păstreze liniștea și se uită iarăși la pendul.

– Punem întrebările una câte una. *A fost cumva steagul ielelor luat din prima barcă și pus...* stai, am să reformulez. *A fost steagul ielelor luat din prima barcă?...* Da. *A fost apoi*

plasat steagul ielelor pe un vehicul terestru oarecare?... Da. *Iar acum se află pe o altă barcă?...* Da.

În tot cursul acestui schimb de replici, Peregrine ascultase tot mai uimit.

– Adam, tu chiar ai încredere în informațiile pe care le obții în acest fel?

– S-a demonstrat deja că sunt corecte, răspunse el, cu un zâmbet. Ai vreo idee mai bună?

– Nu, însă...

– Atunci ascultă mai departe. Noel?

– Da?

– Nu avem nici un indiciu despre cei care au pus la cale lovitura, spuse Adam, așa că s-ar putea să jucăm toată seara în felul acesta, fără să aflăm nimic esențial. Prin urmare, cred că ar fi mai bine să-mi concentrez atenția asupra locului unde se află steagul.

– De acord, răspunse McLeod, care i se adresă apoi lui Peregrine. Te rog să nu-l mai întrerupi, domnule Lovat. Va avea nevoie de întreaga lui putere de concentrație.

Peregrine înclină solemn din cap, iar Adam îndepărtă fotografia steagului ielelor de pe hartă, lăsându-și însă mâna stângă să o atingă ușor; poziționă apoi inelul atârnat de fir deasupra punctului unde, pe harta Insulei Skye, era marcat Castelul Dunvegan, sprijinindu-și cotul brațului drept pe pian.

– Foarte bine, dragul meu, murmură el, adresându-se steagului din fotografie. Unde ești tu *acum?* Știu unde te-ai aflat și știu că ai fost smuls de la locul tău de drept prin sălbăticia unor oameni care acționează cu un scop precis, dar va trebui să mă ajuți, ca să te pot ajuta la rândul meu. Folosește-te de mine și de pendul ca să-mi arăți locul unde te afli. Sunt convins că putem stabili o legătură între noi, dacă vrem cu tot dinadinsul.

Rămase absolut nemișcat pentru un moment, cu ochii aproape închiși, concentrându-se pentru ceea ce avea să urmeze. Invocând mental imaginea astrală a steagului ielelor, suflă ușor spre inel pentru a-l face să se rotească, chemând în același timp vibrațiile ascunse în steag să comunice poziția lui din acel moment.

Pentru început, nu primi nici un fel de răspuns. Respirând ușor și controlat, Adam închise ochii și-și deschise larg porțile

spiritului său, rugându-se înțelepciunii vii a Luminii să amplifice influențele magnetice ale steagului și să crească propria lui sensibilitate. Un flux energetic palpită în mijlocul ființei lui, înălțându-se și descolăcindu-se – puterea șerpească, urcând prin coloana vertebrală și răspândindu-se spre extremități.

Ritmul unui alt puls începu să se facă simțit prin fir, pornind din direcția inelului. Cele două curente se întâlneau și se contopeau în vârfurile degetelor lui, în izbucniri ale forțelor confluente. Interferențele aduseră cu sine conștiința existenței unui element nou și neașteptat: furia din ce în ce mai mare, manifestată prin furtuna ce se năpustise asupra Insulei Skye. Sursa acestei furii era vârtejul de bătălie ce se stârnise între mai multe prezențe ale unor elemente a căror identitate Adam le-o recunoscu de la bun început: cetele de iele ale pământului, cerului și mării.

Valul furiei lor trecu orbește peste el se duse mai departe, dând acum roată încăperii, contopindu-se într-un vârtej de foc scânteietor și umbră. În mintea lui, văzu cum se roteau acum nebunește în spațiul dintre pian și zidul pe care atârnase steagul ielelor, iar când își deschise pleoapele îl văzu cu ochii – la fel ca și însoțitorii săi, de altfel.

O figură scheletică începu să prindă formă în mijlocul învolburării, mișcându-se și transformându-se mereu în frumusețea ei infernală. Nu putea decât să ghicească identitatea acestei ființe – probabil esența elementară a spiridușului ce-i împrumutase suflet steagului ielelor – dar, judecând după buclele ce colcăiau în jurul capului ca niște șerpi, după focul cu nuanțe verzui ce izbucnea prin orbitele goale ale ochilor, după ghearele lungi și ascuțite căutând în toate direcțiile prada pe care să o sfâșie, nu putea fi vorba decât de una dintre *ban-sidhe*, zânele ce anunță venirea morții.

– Stăpânește-ți mânia, copil al naturii! spuse Adam pe ton egal, vocea reverberându-i atât la nivelurile psihice, cât și la cele sonore. Eu nu-ți sunt inamic. Sunt un prieten ce vrea să te ajute să îndrepți răul care a fost comis aici.

Oamenii nu sunt decât prieteni prefăcuți ai ielelor! răspunse creatura, într-o voce tânguitoare, amintind de sfâșierea unei bucăți de mătase, și provocându-i fiori de teamă mortală, pe care nu și-i putu stăpâni. *Spune-mi ce m-ar face să nu te ucid*

chiar acum, pe loc! Cum îndrăznești să mă chemi aici, când cei din neamul tău omenesc au încălcat jurământul nostru sacru?

Incapabil să-și oprească tremurul, Adam se sili totuși să-și stăpânească frica și să privească în găurile prin care răzbătea focul gheenei, și care erau ochii făpturii.

– Crezi că numai tu ai fost jignită de moarte? o provocă el. Cei ce ți-au adus ofensă ție m-au insultat și pe mine... pe mine, care fac parte din Consiliul celor Șapte și am din partea Superiorilor mei datoria de a păzi Lumina și toate forțele Naturii ce o servesc, atât umane cât și din lumea spiritelor. Chemându-l de dincolo de mormânt pe vrăjitorul Michael Scot, un om pe care voi l-ați iubit odată, acești potlogari, practicanți ai artelor magice, au violat Legea imortalității. Ei au distrus personalitatea ființei în care se găsea acum Scot – o fetiță inocentă, care nu va mai dobândi poate niciodată ceea ce i s-a luat. Fără a avea nici un fel de cădere, acești criminali caută comoara lui Scot, păzită chiar de cei din neamul tău. Ei sunt cei asupra cărora trebuie să-ți verși dreapta ta ură – și nu asupra mea, care îi voi opri, dacă am să pot.

Vârtejul se tulbură și se cutremură, un nou acces de furie războindu-se acum cu fragilul lanț logic prezentat de Adam. Adam era conștient de faptul că McLeod și Peregrine urmăreau scena încremeniți de groază, dar forța dezlănțuită ce ocupase centrul încăperii nu le permitea să se miște din loc. Făptura amenința să se aplece asupra lui și să-l cuprindă cu totul; Adam își lăsă atunci capul pe spate și o privi fără să clipească, punându-și toate speranțele într-un ultim apel la mila ei.

– Nu sunt eu cel pe care-l cauți, spuse Adam. Ci pe aceia care au furat *am Bratach Sith*, steagul ielelor, pe care îl au și acum în mâinile lor, vrând să ajungă la cartea cu descântece a lui Scot și la aurul vostru, al ielelor! Dezvăluie-mi unde se află locul acesta, iar eu voi face tot ce-mi stă-n puteri ca să-i opresc. Eu și ai mei nu vom sminti cu nimic ceea ce aparține, de drept, ielelor. Apoi, de voi fi în stare, jur că voi aduce *am Bratach Sith* înapoi, la locul unde s-a aflat dintotdeauna.

Simțea forța năvalnică împungându-i marginile sufletului, la un pas de a-l copleși cu uitarea. Se clătină, incapabil să se mai țină pe picioare, în schimb privea neclintit făptura ce amenința

să-l covârșească. Ridică fără sfială fotografia și inelul ce oscila atârnat de fir.

– *Dezvăluie-mi locul!* îi ordonă el.

La auzul cuvintelor, ea urlă cumplit năpustindu-se asupra lui; ghearele zgâriară capacul pianului, azvârlind hârțile și ghemele cu sfoară cât colo.

– *Dezvăluie-mi locul!* îi ordonă Adam din nou, bătând fără să vrea în retragere, fără a ceda însă în fața atacului.

Apoi, în mintea lui răsunară reverberațiile unui trăznet și căzu în nesimțire. Leșinul nu dură probabil decât câteva secunde și se trezi zăcând pe podea, lângă pian; capul îi era susținut de un braț al lui McLeod, iar Peregrine îngenunchease lângă el, copleșit de durere. Fotografia steagului ielelor se afla încă în mâna lui stângă, în schimb, inelul și firul nu se vedeau nicăieri.

– Slavă Domnului, ești în viață! șopti McLeod, vorbind cu pronunțat accent scoțian din cauza frământării ce-l stăpânea. Doamne Dumnezeule, da' ai atâțat-o cât nu se poate, omule! Ce te-o fi-mpins să mergi atât de departe?

Puțin ametit încă, Adam se chinui să se ridice.

– E-n regulă, Noel. Cred c-am știut prea bine ce fac. Iar tu, Peregrine, nu te uita de parc-ai văzut o stafie, nu era decât o zână, din cele care prevestesc moartea.

– O zână? oftă Peregrine. Dar...

– De fapt, consider că a fost chiar spiritul steagului, continuă Adam, străduindu-se să se ridice. Vă rog să mă ajutați. De vreme ce sunt în viață, bănuiesc că am reușit ceea ce urmăream. Aș dori să știu unde îmi este inelul.

– *Inelul?* strigă McLeod. Habar n-ai că ai fost la un pas de moarte, omule? Ia-o-ncet, altfel iar dai ochii peste cap. Unde ți-ai pus capsulele alea cu amoniac? continuă el, pipăind buzunarele lui Adam. Voi, doctorii, nu veniți niciodată pregătiți cu cele trebuincioase!

Fără a pronunța un cuvânt, adresându-le în schimb prietenilor lui gesturi liniștitoare, Adam reuși să se pună pe picioare, se sprijini cu ambele mâini de marginea pianului și contemplă urmele lăsate de furia zânei. Harta care se aflase pe taburetul pianului era pe jos, împreună cu ghemele, iar fragmentele de hârtie colorată răspândite în jurul instrumentului

arătau limpede ce soartă avusese una dintre hărți. Pianul însuși era brăzdat de șase zgârieturi adânci paralele, care se opreau însă chiar în fața celeilalte hărți; pe ea sclipea în lumină un safir montat în aur...

– Ah, uite și afurisitul tău de inel! spuse McLeod, întinzând mâna după el. Ia privește ce urme au rămas pe pian!

Însă Adam îi opri mâna. Pentru că inelul, având firul întins drept ca o săgeată înapoi, spre Castelul Dunvegan, se așezase acoperind parțial Loch Ness, iar în mijlocul cercului strălucitor din aur se puteau citi cuvintele *Castelul Urquhart.*

Capitolul nouăsprezece

PROFUND uimiți, cei trei bărbați se strânseră în jurul pianului, privind cuvintele înconjurate de inel pe hartă.

– Castelul Urquhart! murmură McLeod.

– Ce să însemne asta, oare gândul meu nu e prea îndrăzneț? se întrebă Peregrine, în sfârșit mai încrezător.

Contemplând scobiturile apărute pe suprafața pianului, Adam atinse precaut inelul cu vârful degetului, apoi îl luă și-i scoase firul.

– Înseamnă, spuse el, punându-și inelul pe deget, că ascunzătoarea comorii lui Michael Scot se află la Castelul Urquhart – și că steagul ielelor a fost dus într-acolo, pentru a le ține la distanță pe protectoarele de drept ale tezaurului.

– Urquhart, repetă Peregrine cu ochii pierduți în zare. Cu alte cuvinte, ne-am aflat tot timpul pe drumul cel bun. Clătină capul în semn de mirare. Acum se leagă totul. Când mi-aduc aminte ceea ce am desenat eu și compar schițele cu fotografiile la care ne-am uitat, se vede foarte clar cum a evoluat castelul, de-a lungul secolelor. De fapt, documentele menționau că există multe peșteri în zonă – dintre care unele subacvatice.

– Chiar așa, iar Monstrul din Loch Ness face și el de gardă la comoară, dacă tot se află prin preajmă! murmură McLeod mai mult pentru sine. Adam, ești *sigur* că Urquhart este locul unde trebuie să mergem?

Adam era ocupat deja cu cercetarea atentă a împrejurimilor lacului, iar acum i se adresă lui McLeod, oarecum iritat:

– Noel, trebuie să-ți amintesc faptul că tocmai mi-am riscat viața, ba poate chiar și sufletul – ca să nu mai vorbim de cuvântul meu de Inițiat – pentru a o convinge pe această *ban-sidhe* să dezvăluie locul în care stă ascunsă comoara unor iele. Iar faptul că trebuie să le ajutăm pe zâne să-și protejeze comora nu este unica miză!

– Știu asta, răspunse McLeod.

– Nu, nu sunt foarte convins că știi, spuse Adam. Tu ești îngrijorat din pricina steagului ielelor ce aparține clanului MacLeod, așa cum este și normal. Dar folosirea lui abuzivă nu este decât începutul. Dacă hoților le reușește lovitura, ei pun mâna pe cartea de farmece a lui Michael Scot – o perspectivă îngrozitoare în sine – dar și pe aurul ielelor. Auzi ce vânt s-a stârnit afară?

– Desigur.

– Ei bine, ai avut dreptate atunci când spuneai că ți se pare straniu, continuă Adam. Afară nu se desfășoară o simplă furtună, așa cum se întâmplă de obicei în acest anotimp. Ea a fost generată de furia ielelor – și va deveni tot mai puternică, până în momentul când ele se vor alina, într-un fel sau altul.

– Ce anume vrei să spui? zise McLeod împietrit.

Adam își strânse buzele, apoi vorbi din nou.

– Ielele au dăruit steagul clanului MacLeod în semn de favoare, ceea ce este un lucru foarte rar. Furtul lui reprezintă o ofensă la adresa întregul tărâm al duhurilor. Ielele nu au suportat niciodată cu inima ușoară o asemenea jignire. Iar furtul aurului nu va face decât și mai mult rău, fiind considerată o adevărată insultă. Furia lor a dezlănțuit deja forțe ale elementelor care, dacă nu sunt ținute în frâu, ar putea devasta ținuturile muntoase ale Scoției.

Ultimul lui cuvânt fu întrerupt de o răbufnire neașteptată a vântului, care făcu să tremure violent ferestrele dinspre mare. Peregrine tresări și privi în jur cu teamă, apropiindu-se instinctiv de ceilalți doi bărbați.

– Cred că nu greșesc dacă vă povestesc visul ciudat pe care l-am avut astă-noapte, spuse el cu greutate. Am avut de gând să-o fac în timpul micului dejun, dar la lumina zilei totul mi s-a părut lipsit de importanță.

– Continuă, îl îndemnă Adam.

– Ei bine, cred că am auzit sunetul unor goarne venind din depărtări – ca niște trompete ce cheamă la luptă. Având în vedere ceea ce se întâmplă, consider că a fost un soi de avertisment – numai că eu știam atunci prea puțin și nu l-am judecat la justa valoare.

Adam se arăta tot mai tulburat pe măsură ce povestea Peregrine; acum oftă din greu și se sprijini cu ambele mâini pe pian, privind în jos.

– Ar fi fost bine să-mi spui, murmură el. Nu că asta ar fi schimbat în vreun fel modul în care trebuia să acționăm.

– De ce? Care a fost semnificația visului? întrebă Peregrine.

– Păi, nu a fost chiar un avertisment, spuse Adam încet. Mai degrabă o convocare la arme – poate chiar chemarea la Faerie Rade – vânătoarea sălbatică a ielelor. Dacă nu se pune capăt acestui lucru, mi-e groază să mă și gândesc la consecințele posibile.

McLeod arăta foarte afectat și își ridică cu greu privirile pentru a se uita în ochii lui Adam.

– Îmi pare rău, Adam. Nu am știut.

– Nici eu. Nimeni dintre noi nu a știut. Dar misiunea noastră devine acum cu atât mai urgentă.

Clătinând din cap, Adam respiră adânc și își adună toate forțele.

– Foarte bine, domnilor. Acum este nevoie să concepem un plan de bătaie. Știm că aurul ielelor și cartea lui Scot se află la Urquhart. Probabil că și hoții știu acest lucru și sunt pe drum într-acolo, având cu ei steagul, cu gândul de a face – ceea ce or avea ei de gând să facă – de îndată ce se lasă întunericul, iar forțele sunt maxime, datorită sabatului vrăjitoarelor, Samhain.

Adam studie harta pe distanța dintre Dunvegan și Urquhart, parcurgând cu degetul drumurile ce trebuiau să fie străbătute și asta nu așa, ca un corb în zbor.

– Mai știm de la pendul că steagul se află pe o barcă, continuă el, consultându-l din priviri pe McLeod. Asta înseamnă că trebuie să se afle undeva pe Loch Ness, Urquhart fiind destinația lor, indiferent din ce direcție se apropie de castel. Cât timp crezi că ne trebuie pentru a ajunge acolo?

McLeod se apropie de hartă, își aranjă ochelarii și se folosi de degetul mare și de arătător în chip de șubler, pentru a aproxima distanțele.

– Păi, sunt aproape cincizeci de mile până la feribot, și ați văzut cum arată drumul.

– Da...

– Nu cunosc prea bine cea de-a doua porțiune, între feribot și Urquhart, continuă McLeod, dar sunt în jur de... Șaptezeci sau optzeci de mile, dacă ținem cont de ocolișuri și curbe. (Clătină din cap și se strâmbă.) Aș zice... cam trei ore, socotind vremea proastă și traversarea lacului. Și asta, presupunând că feribotul funcționează, ceea ce nu este deloc sigur, pe timpul ăsta.

Adam se uită la ceas și apoi începu să împăturească harta.

– Vedem noi ce facem când ajungem la punctul de traversare, spuse el. Nu ar fi rău să plecăm chiar acum, pentru că e trecut de ora cinci. Asta înseamnă că nu putem ajunge la Urquhart cu mult înainte de opt.

– Este o problemă dacă nu ajungem înainte? întrebă Peregrine.

– Sper că nu, răspunse Adam. Momentul critic ține de începutul Samhain-ului. Dacă aș fi eu cel ce conduce operațiunea, aș împinge începutul ei până mult după apus – și chiar după răsăritul lunii – atunci când forța sabiei și a steagului ielelor vor fi la apogeu. Se pare însă că întunericul se va lăsa mai devreme în seara aceasta, din cauza furtunii. Dacă nu-și vor mai putea stăpâni lăcomia, s-ar putea să înceapă mai devreme – prin urmare, este esențial să ajungem acolo cât mai repede cu putință. Noel, poți să faci rost de o mașină pentru noi?

– Am să rechiziționez „Volvo"-ul, răspunse McLeod. Șeful ne-a autorizat doar să folosim tot ceea ce ne este util. Înainte de a porni, aș vrea să-l sun pe omologul meu din Inverness, ca să văd dacă nu ne pune la dispoziție ceva ajutor pământean. Magia este nemaipomenită, dar adversarii noștri s-au folosit de arme de foc cel puțin o dată și mă îndoiesc că vor sta pe gânduri să o facă iarăși. Voi cere să se trimită o barcă de-a poliției pe Loch.

Aruncă o ultimă privire la capacul distrus al pianului și oftă.

– Nu ar fi nici o problemă dacă aș distruge mașina șefului. Asta ar înțelege oricine. Mă întreb însă cum am să-i explic ce s-a întâmplat cu pianul.

După această remarcă de nemulțumire, se răsuci pe călcâie și porni spre ușa dinspre scările principale, urmat de Adam și Peregrine. De-abia făcuseră câțiva pași, când, deodată, toate luminile din Castelul Dunvegan pâlpâiră, iar apoi se stinseră definitiv.

– Fir-ar să fie, asta ne mai lipsea! mormăi McLeod, pipăind după perete, în timp ce prietenii lui, împiedicându-se, se opriseră în spatele lui. Pe măsură ce ochii li se obișnuiau, constatară că întunericul nu era deplin, prin ferestre strecurându-se totuși o rază filtrată, cenușie, insuficientă însă pentru a se putea distinge ceva în jur.

– Ce credeți că s-a petrecut? șopti Peregrine.

– Furtuna a distrus probabil vreo linie de înaltă tensiune sau un transformator, murmură Adam. Există aici cumva un generator de rezervă, Noel?

– Sigur. Va începe să funcționeze dintr-un moment într-altul.

Rămași umăr la umăr în întunericul mohorât, simțeau cum podeaua din piatră vibra sub picioarele lor, intrată în rezonanță cu valurile de furtună ce izbeau stânca pe care se înălța castelul. După numai câteva secunde, așa cum li se spusese, luminile se aprinseră iarăși, însoțite de un vuiet mecanic urcat de undeva, din străfundul clădirii.

– Cel puțin asta funcționează, mormăi McLeod. S-ar putea totuși să nu dureze. Țineți-vă aproape, în spatele meu, și aveți grijă la scări.

Coborâră împreună scara principală formată din trepte late, ținându-se de balustrade, temându-se ca generatorul să nu cedeze. Înainte de a ajunge la parter, luminile începură din nou să clipească. Sandy MacLeod îi întâmpină în holul de la intrare, ținând o lampă cu gaz în mâna arsă de soare și părând extrem de preocupat.

– Tocmai vroiam să vin ca să vă ajut să coborâți, le spuse el. Ceva nu e-n regulă cu generatorul. S-a dus taică-meu până la subsol, să vadă ce poa' să facă.

– Lasă generatorul, zise McLeod. Telefoanele funcționează?

Sandy se holbă la el.

– N-aș putea zice. Nu cred că s-a gândit careva să încerce.

– În acest caz, fă-mi onoarea și lasă-mă pe mine să văd, spuse McLeod. Există aparat aici, în hol?

– Cum să nu, acolo... sub birou, îi răspunse Sandy.

Încruntat, inspectorul se îndreptă spre locul indicat și ridică telefonul pe birou. Duse receptorul la ureche, oftă și apăsă furca de mai multe ori, ascultând atent de fiecare dată. După câteva tentative, clătină din cap.

– Nici o șansă. Linia e moartă ca un mamut.

– De ce nu încerci cu telefonul cu baterii pe care l-ai adus cu tine? îl întrebă Adam.

– A rămas în geantă, care este în „Volvo", spuse McLeod.

– O aduc eu, se oferi Sandy. E geanta aia albastră cu multe buzunare?

– Chiar așa.

O rafală de ploaie se năpusti în antreu odată cu plecarea lui Sandy, iar vântul gemu în casa scărilor, răspândind fiori ce nu se datorau în exclusivitate frigului. Luminile continuau să clipească, stingându-se și aprinzându-se iarăși. Peste câteva minute, Sandy se întoarse bătut de ploaie și de vânt, strângând la piept geanta lui McLeod. Urmări cu fascinație nedisimulată cum McLeod desface unul din compartimentele laterale și scoate un telefon fără fir.

– Nu știu dacă va funcționa, îi preveni el pe ceilalți. Chestiile astea nu merg prea bine nici în condiții optime. Să vedem, totuși...

Apropiindu-se de ușă, unde spera ca stânca să nu mai aibă o influență prea puternică, deschise aparatul. Primind ton, formă numărul poliției din Inverness. Auzi două apeluri scurte, întrerupte de o bruscă emisie de paraziți puternici.

McLeod mai încercă o dată. La câteva secunde după ce terminase de format numărul, din receptor se auzi același zgomot enervant, pârâituri și pocnituri care semănau cu un scurtcircuit. McLeod închise și privi descumpănit în jur.

– S-ar putea ca distanța să fie de vină, spuse Adam. De ce nu încerci la Fort Augustus? Este cam la aceeași depărtare față de Urquhart, în schimb, cu patruzeci de mile mai aproape de noi, în linie dreaptă. Știi numărul?

– Îl am pe undeva, pe aici, spuse McLeod, frunzărind deja într-o mică agendă pe care o scoase dintr-un buzunar interior. Iată-l.

Formă numărul, ținând cu îndemânare cornetul și telefonul la aceeași mărime față i se încleștă când auzi sunetul specific apelului telefonic.

– A-ha! Sună, în sfârșit. N-aș zice că legătura e mult mai bună, le comunică el celorlalți peste umăr, dar până acum... alo? Secția de poliție? Foarte bine. La telefon inspector Noel LcLeod, de la Edinburgh... alo, mă auziți? Aș vrea să vorbeasc cu ofițerul de serviciu, vă rog...

În următoarele câteva minute, McLeod se strădui să comunice, printre reprizele de paraziți, situația, evident, atât cât considera că este util. Nu peste mult timp, linia muri și conversația se întrerupse. McLeod pronunță un singur epitet care exprima părerea lui despre această situație, închise telefonul și se întoarse la prietenii lui.

– Asta-i treaba, se răsti el, prost dispus. Dacă avem noroc, băiatul ăsta cu care am vorbit a priceput suficient ca să trimită unitățile pe care i le-am cerut. Dar nu m-aș baza prea tare, mai ales cu furtuna asta.

– Totul depinde, deci, de noi? întrebă Adam.

– Mi-e teamă că da, oftă McLeod obosit. E absolut tipic. Atunci când vrei să iasă ceva ca lumea, până la urmă ajungi să faci tu însuți totul.

Când îngenunche pentru a pune telefonul la loc în bagaj, Sandy nu-și mai putu înfrâna curiozitatea.

– Doar nu vorbeai serios că vreți să mergeți la Urquhart, nu?

– Ba da.

– Da' cum îi poate trece cuiva prin minte să ducă steagu' ielelor taman acolo?

McLeod se ridică și-l bătu pe Sandy pe umăr.

– Dacă se arată că am dreptate, am să-ți explic mai târziu, spuse el. La fel și despre pianul de la etaj. Până una alta, avem nevoie de o mașină. Există suficientă benzină în „Volvo"?

– Oh, vă duce ușor până acolo, problema e cum plecați de pe insulă? Sunt sigur că feribotul nu merge.

– Vedem noi ce facem când ajungem, răspunse McLeod. Cheile sunt în contact?

Sandy arăta ca și cum ar fi înțeles din ce în ce mai puțin.

– Da. Da' dacă vreți cu tot dinadinsul să plecați într-acolo, cel puțin poftiți în cămăruță să vă dau niște haine potrivite pentru ploaie. Nu se poate să mergeți cu ce-ați avut înainte, că vedeți voi cum nu se poate mai rău.

McLeod se văzu silit să facă cel puțin această concesie. De fapt, încă nu apucase să se gândească ce vor face odată ajunși la

Urquhart, atât de preocupat era de cum vor călători; dar perspectiva de a trebui să acționeze uzi și înghețați i se părea cu adevărat descurajantă.

– Noel, Sandy are, într-adevăr, dreptate, interveni Adam înainte ca McLeod să răspundă. Nu putem lucra cum se cuvine dacă ne este rece și suntem uzi.

– Veniți pe aici, vă rog, spuse Sandy. Cămăruța este chiar sub scară. Avem un sortiment bogat, lucruri care aparțin celor de aici, dar și lucruri uitate de membri ai familiei veniți în vizită. Luați ce vă trebuie, iar eu mă duc să-i zic lu' ' /a ce s-a mai întâmplat...

Dispăru pe scările din spate, lăsându-i să se descurce singuri. Printre cele câteva duzini de cizme Wellington din cauciuc, aliniate de-a lungul a doi pereți, descoperiră ușor trei perechi care să se potrivească; iar niște pelerine largi de ploaie puse peste hainele lor proprii li se părură cele mai bune pentru a-i proteja de umezeală. McLeod își schimbă trenciul și haina de costum cu un pulover gros și o jachetă impermeabilă, ca a lui Adam. De-abia terminaseră pregătirile, când apăru și Sandy, însoțit de maică-sa. Margaret MacLeod aducea un mic coș din nuiele pentru picnic, pe care i-l oferi lui McLeod.

– Așa sunt toți bărbații, ar fi în stare să plece după ticăloșii ăia și nici să nu le treacă prin minte că nu și-au luat ceiaul, îi zise ea, cloncănind ca o cloșcă. Aveți aici o gustare pe care să o luați cu voi pe drum. Nu-i cine știe ce, doar niște sandvișuri și plăcinte, dar o să vă țină de foame până puteți cina.

McLeod acceptă coșul cu un semn de recunoștință și i-l trecu, fără alte comentarii, lui Peregrine, întorcându-se apoi în holul de la intrare pentru a-și lua geanta albastră. Sandy și Margaret îi conduseră până la ieșire. La ușă, în timp ce-și aranjau glugile și fularele și-și trăgeau fermoarele mantalelor, pregătindu-se să dea piept cu natura dezlănțuită, McLeod îl abordă pe Adam.

– Conduc eu, sau preferi să fii tu la volan?

Adam clătină din cap.

– Tu ești profesionistul. Aș prefera să-ți fiu navigator, că nu strică o pereche de ochi în plus, dacă vremea se face chiar imposibilă. Vizibilitatea va fi infernală, odată cu lăsarea întunericului.

– Vai, nici nu încape îndoială, răspunse McLeod. Perfect, haide s-o pornim!

Vântul gemu când Sandy deschise ușa din față a castelului; un val de ploaie năvăli înăuntru, făcând-o pe Margaret să o zbughească la adăpost.

– Nu cumva mai aveți nevoie de încă o pereche de brațe? se oferi tânărul, după ce Peregrine și McLeod plecaseră spre mașină în fugă.

Un zâmbet trecător apăru pe buzele lui Adam.

– Cred că nu este cazul, de data aceasta... dar îți mulțumesc pentru că te-ai oferit. Ceea ce poți face, într-adevăr, este să stai, prin preajmă, iar dacă se întâmplă să sune șeful, spune-i unde ne-am dus. Dacă vom reuși să recuperăm steagul ielelor, trebuie să fie pe aproape, ca să i-l înmânăm.

– Chiar așa voi face, domnule.

Acestea fiind zise, Adam îl bătu pe umăr și porni repede prin ploaie, ocupându-și locul lângă McLeod.

– Toată lumea să-și prindă centurile și să se țină bine, îi avertiză inspectorul, pornind motorul. Are să fie o călătorie dură.

Copacii care mărgineau drumul se zbăteau nebunește încolo și încoace, iar ramurile goale izbeau părțile laterale ale mașinii care rula pe aleea aceea îngustă. Luminile pâlpâitoare ale Castelului Dunvegan dispărură în spatele lor cu mult înainte de a ajunge în drumul principal.

Cotind spre dreapta, mașina cea voluminoasă luă viteză pe drumul ce duce spre satul Dunvegan. În casele și magazinele aflate de-a lungul Străzii Mari nu se vedea nici o lumină, iar trotuarele spălate de ploaie erau pustii. Un camion se blocase în intersecția de unde se putea ajunge spre nord, dar McLeod aproape că nu reduse viteza când se strecură pe lângă el și continuă drumul spre periferie și apoi către teritoriul accidentat al insulei.

Drumul șerpuia printre coamele spălate de ploaie ale munților. Vântul ce bătea dinspre înălțimi aducea cu sine un șuierat lugubru, ca și cum ar fi fost bocetul unor voci neomenești. McLeod conducea foarte concentrat, abordând fiecare curbă a drumului cu măiestrie și precizie. Așezat pe locul din spate, Peregrine se ținea de tot ceea ce avea în raza de acțiune, inclusiv de spătarul scaunului lui Adam, neîndrăznind nici

măcar să se gândească la numărul kilometrilor ce trebuiau străbătuți până la feribot, undeva dincolo de aeroport.

Trecură în viteză prin Struan și Bracadale, îndreptându-se spre Drynoch. Norii vărsau asupra lor un adevărat potop, iar asfaltul devenise alunecos, de parcă s-ar fi vărsat ulei pe suprafață. Mâna sigură a lui McLeod ținea însă „nemilos" mașina pe drum, la o viteză pe care Peregrine o considera a depăși cu mult nivelul de siguranță. Stând nemișcat pe locul din stânga lui McLeod, Adam atingea safirul de la mână fără să scoată un cuvânt.

Patruzeci de minute după ce plecaseră de la Dunvegan, își făcură intrarea în Kyleakin, unde traficul era oprit, mașinile fiind întoarse din drum la o barieră. Când se apropiară și ei de barieră, un polițist îmbrăcat în pelerină și înarmat cu o lampă cu acetilenă se apropie de portiera lui McLeod.

— Îmi pare rău, domnule, dar feribotul nu merge din cauza furtunii, îi informă el, după ce McLeod coborâse geamul. Mi-e teamă că va trebui să vă întoarceți.

Încruntându-se, McLeod scoase legitimația sa de poliție din interiorul hainei.

— Mi-e teamă că nu pot face cum zici tu, băiete, spuse el. Mă aflu în misiune oficială și trebuie să ajungem în zona continentală cât mai repede cu putință.

Polițistului îi căzu falca.

— Cred că nu are să fie prea ușor, domnule. Oricum, căpitanul feribotului este cel care decide. Are și el dreptate să nu se aventureze să iasă din port pe o asemenea vreme. A făcut ultima cursă acum o jumătate de oră, dar nu cred să mai plece nicăieri.

— Poate că reușesc, totuși, să-l fac să se răzgândească.

Ochii albaștri ai lui McLeod sclipeau în spatele ochelarilor.

— Unde pot să-l găsesc pe căpitan?

O undă de neîncredere trecu peste figura polițistului, însă avea suficientă experiență să știe că nu trebuie să-l contrazică pe un superior când era vorba de un lucru ce nu-l interesa, în ultimă instanță.

— Cum considerați, domnule. Cred că se mai află încă la bord. Dacă nu-i acolo, probabil că s-a băgat împreună cu celălalt coleg în birou la ei. E la capătul șirului ăsta de barăci.

– Mulțumesc, îi spuse McLeod cu satisfacție acră. Acum, dacă vrei să dai bariera aia la o parte, putem să ne vedem și noi de treabă.

Odată trecuți de baraj, coborâră repede strada în pantă ce ieșea spre apă. Undeva la dreapta lor, un cârd de bărci de dimensiuni reduse se smuceau, zbătându-se în ancorele lor, adăpostite în spatele digului din piatră ce proteja micul port. Feribotul se afla strâns legat de parii de la capătul debarcaderului; suprastructura lui era cu greu vizibilă din cauza obscurității pricinuite de furtună și a luminii galbene și crude a lămpilor cu sodiu. O rampă lată din beton cobora lin spre apă în apropierea debarcaderului; McLeod studie valurile ce se prăvăleau asupra ei și opri mașina la vârful rampei.

– Dacă apuci să te îndepărtezi puțin de mal, nu mai pare așa de îngrozitor, remarcă el. Partea cea mai dificilă va fi să trecem mașina de rampe... dacă nu calculezi precis, poți să te trezești în băltoacă.

– Asta *după* ce l-ai convins pe căpitanul feribotului să plece în cursă, spuse Adam. De fapt, cât de riscantă ar fi traversarea, Noel?

Lui McLeod nu-i reuși decât un zâmbet strâmb.

– Eu am ridicat ancora pe vreme și mai proastă. Acum să vedem dacă și *el*. Domnule Lovat, poate ar fi mai bine să rămâi la mașină!

Nu așteptă răspunsul lui Peregrine. Ridicându-și gulerul, deschise portiera și ieși repede afară, așa cum făcu și Adam, coborând apoi ambii spre debarcader cu pași hotărâți. La bordul feribotului în micul birou al casierului de pe puntea de mașini, se vedeau lumini; McLeod și Adam se repeziră peste estacada ce se mișca în sus și în jos și se îndreptară spre gheretă. Ușa acesteia avea un hublou rotund din sticlă, prin care se putea distinge o siluetă scundă și îndesată, îmbrăcată cu un pulover cenușiu cu formă nedefinită, purtând pe cap o șapcă turtită de căpitan; omul, care avea un început de chelie, bea cafea cu un bărbat mai tânăr, înalt și subțire, cu o coamă sburlită de păr roșu.

McLeod bătu la ușă, dar nu așteptă să vadă dacă cei doi auziseră. Deschise și intră cu ligitimația în mână, urmat de Adam. Cei doi marinari își ridicară privirile, surprinși.

– Hei, ce-ai asta? începu tânărul.

– Inspector șef detectiv Noel McLeod, anunță el, ținând legitimația ridicată și adresându-se bărbatului mai în vârstă. Îmi pare rău că te deranjez, tu ești căpitanul acestei nave?

– Chiar eu. Archie MacDonald este numele meu, spuse comandantul. Arătă spre tânărul din spatele lui printr-o mișcare a degetului mare și adăugă morocănos: Iar el este însoțitorul meu, Charlie Baird. Care-i problema?

McLeod intră drept în subiect.

– Am vrea să ne transportați cu feribotul în zona continentală.

– Vrei să zici, *acum?* exclamă MacDonald neîncrezător.

– Da, acum.

– Trebuie că ești scrântit! i-o trânti MacDonald sec. În caz că nu prea te-a interesat în ultima vreme ce-i pe-afară, să știi că s-a stârnit o furtună de ți-e mai mare dragu'. Dacă nu ne împinge vântul până la Loch Duich, o să ne sucească valurile pe toate părțile, ca pe o minge de rugby. Ascultă-mă ce-ți zic eu, n-ar fi o călătorie prea plăcută.

– Nici noi nu ne gândeam să facem o croazieră, îi replică McLeod. Este vorba de o afacere de poliție, și nu o excursie de Cercetași! Constatând că marinarii se arătau în continuare încăpățânați ca niște catâri, adăugă morocănos: – Dacă trebuie, voi rechiziționa această navă. Am acest drept.

– Grozav mai ești! se răsti MacDonald belicos. Și cine-o să piloteze, dacă mi-e permis?

– Am să pilotez chiar eu, dacă e nevoie, îi replică McLeod. Am avut categoria maximă pe vremuri, așa că aș putea și acum să navighez la fel de bine ca și tine...

– Dacă nu reușim să traversăm, interveni Adam calm, însă punând multă greutate în cuvinte, s-ar putea ca multe alte vieți să fie în cumpănă, în afară de ale noastre. Dacă nu ar fi vorba de ceva extrem de urgent, nu v-am cere vouă să riscați atât. Situația ne obligă însă să procedăm astfel.

Tonul și ținuta lui aveau darul să inspire, subtil, forță și autoritate. Căpitanul se uită la el cu respect, chiar dacă nu părea foarte încântat.

– O urgență, zici! spuse el, oarecum potolit. Ce fel de urgență?

– Mi-e teamă că nu-ți putem explica acum acest lucru, spuse Adam, pe același ton foarte bine modulat. Trebuie pur și simplu

să accepți cuvântul meu că există și alți oameni în primejdie, în afară de noi. Te asigur, continuă el, că nu-ți putem spune mai mult de atât în circumstanțele de față. Ești de acord să faci așa cum îți zice inspectorul?

Vocea discretă a lui Adam purta pecetea unei sinceități de necontestat. Căpitanul feribotului își mușcă gânditor buza inferioară, întrebându-se, desigur, cam care o fi statutul lui Adam, dar după numai o secundă îi aruncă o privire peste umăr colegului:

– Ei, Charlie, ce zici?

Acesta ridică din umeri. Și ochii lui erau îndreptați asupra lui Adam.

– Eu sunt pregătit, căpitane!

Căpitanul feribotului acceptă acest verdict printr-o înclinare a capului. Ridicându-se în picioare, își îndreptă din nou atenția asupra lui Adam.

– Prea bine, încercăm, spuse el rar. Dar am să pilotez eu însumi, adăugă, aruncându-i o privire lui McLeod. Rabla asta nu o fi mare lucru, dar eu țin la ea. Dacă e să se scufunde, prefer să o fac eu cu mâna mea.

Trase de pe cui un impermeabil galben foarte uzat și îl îmbrăcă, exemplul fiind urmat și de colegul lui.

– Puteți să stați aici cât durează traversarea, dacă vă place. Numa' să nu borâți pe puntea mea curată.

– Poate că nu ne-am făcut prea bine înțeleși, spuse Adam liniștit. Există și un al treilea pasager, care ne așteaptă – și o mașină.

– O mașină! MacDonald se opri în loc din încheiatul pelerinei și schimbă o privire neîncrezătoare cu partenerul lui. – Chiar crezi că poți să aduci o mașină la bord pe așa o vreme?

Răspunsul lui McLeod veni scurt și viguros.

– Da.

MacDonald îl măsură îndelung și atent pe inspector, apoi făcu încet un gest de aprobare din cap.

– Păi, s-ar putea să o urci pe partea asta. Dar coborârea pe malul celălalt, o să fie cu totul altceva. Mașina o s-ajungă în valuri.

– Ne asumăm acest risc, răspunse McLeod.

Pufnind sceptic, căpitanul ridică din umeri și-și ridică mâinile în sus.

– Te văd foarte hotărât, așa că e-n regulă. Dar nu accept să fiu răspunzător în caz de ceva.

– Asta se înțelege, spuse Adam.

– Atunci mergeți înapoi la mașină și așteptați până sun din sirenă, de-abia după aia coborâți rampa. Charlie și cu mine o să ne străduim s-o ținem în loc.

McLeod și Adam o apucară din nou de-a lungul cheiului, spre mașină. De îndată ce se urcară, Peregrine se aplecă în față, nerăbdător.

– Vor să ne traverseze? întrebă el.

– Da... și mașina, dacă reușesc eu să o aduc pe puncte.

– Și crezi că reușești? se interesă Adam.

Degetele lui McLeod se încleștaseră pe volan și cerceta valurile impresionante.

– Da. Însă lăsați ușile neîncuiate și fiți gata să desfaceți centurile de siguranță. Dacă mi se întâmplă cu adevărat să pun namila asta la apă, aș prefera să nu trebuiască să dau explicații decât șefului. N-aș vrea să mă urmărească remușcările că v-am înecat și pe voi doi.

Peregrine nu scoase nici un cuvințel, înțelegând cât de periculoase aveau să fie următoarele câteva minute. Timpul părea că stă în loc, secundele erau mai lungi din cauza șuieratului ascuțit al vântului și valurilor care se izbeau de rampa de beton. După câteva momente, McLeod aprinse din nou motorul și îl lăsă să meargă la relanti, pentru a rămâne cald, și puse în funcțiune ștergătoarele. Prin parbrizul stropit de picături se puteau distinge luminile de poziție ale feribotului, ca niște puncte șterse, de culoarea chihlimbarului, apărând încet din spatele digului.

La apropierea vasului, McLeod aprinse farurile, luminând învolburarea provocată de motoarele de la pupa ce se luptau din greu să alinieze nava la marginea de beton. Vasul se apropie foarte mult, sunând din sirenă atunci când rampa de încărcare din față începu să funcționeze. De îndată ce coborâse mai jos de orizontală și marginea intrase în apă, McLeod băgă mașina în viteză și rămase cu piciorul pe accelerație, așteptând momentul cel mai favorabil.

– Acum, mormăi el și puse „Volvo"-ul în mișcare pe suprafața de beton.

Își coordonă impecabil mișcările, lucru nu mai puțin valabil pentru căpitanul feribotului. Exact în momentul retragerii unui val uriaș, care făcuse ca rampa de oțel să intre în contact și să se frece cu un scrâșnet de suprafața de beton, mașina cea mare trecu zgâlțâindu-se peste acel punct de întâlnire și se duse mai departe, până pe puntea specială. Rampa de oțel se ridică imediat în urma lor, într-o jerbă de spumă. Următoarele valuri ridicară feribotul și-l îndepărtară de mal; porniră traversarea canalului pe direcția nord-est, spre Kyle of Lochalsh.

De îndată ce mașina se opri în loc, McLeod trase frâna de mână și opri motorul. Nimeni nu scoase nici un cuvânt timp de mai multe secunde.

– Cât... cât timp durează de obicei o traversare? întrebă Peregrine când respirația îi revenise la normal.

– De obicei? McLeod pufni și zâmbi strâmb. Cam cinci sau zece minute. În această seară... nu poate nimeni ghici exact.

În tăcerea ce se lăsă, punctată de gemetele vântului și de urletul valurilor, Adam oftă și se uită la ceas.

– E trecut de șase, spuse el liniștit. Cum arată celălalt mal?

– Și mai rău, răspunse McLeod. Debarcaderul este expus, iar panta abruptă, din câte îmi aduc aminte. Dacă șansele de reușită par prea mici, s-ar putea să ne vedem siliți să coborâm la mal fără mașină și să trebuiască să ne găsim un alt mijloc de transport. Nu aș vrea, totuși, să ajung până acolo, continuă el, încruntându-se. Desigur, cred că voi reuși să mă justific, spunând că e vorba de o acțiune legală a poliției, dar rechiziționarea unui vehicul se poate dovedi un gest dificil. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu știi cu ce te alegi. Autobuzul ăsta hodorogit nu e nici el în stare să gonească pe cât ar fi nevoie, cel puțin însă m-am obișnuit cu el pe drumul parcurs până aici. Dacă reușim să dăm mașina jos de pe feribot, ajungem la timp până la Urquhart.

Micul lui discurs produse o tăcere chiar și mai profundă decât înainte. Nava despica valurile ca o morsă bortoasă, cu toate motoarele funcționând în plin. Ploaia și spuma băteau în geamurile mașinii când puntea se clătina și se prăbușea, iar sarea mânjea parbrizul sub lamele ștergătoarelor. Malul opus nu se vedea decât neclar, ca o masă neagră și opacă, cu o nuanță mai închis decât cerul coborât. În orice direcție te uitai, apa era plină de creste albe, ca niște dinți scrâșnind.

Minutele se târau cu greu. Țărmul continental se contura tot mai distinct. Reflectoarele de la prora feribotului aruncau raze palide și apoase prin amestecul de ploaie și spumă, revelând deodată, ca într-o strălucire de vis, capetele digurilor de la Kyle of Lochalsh.

Feribotul se bălăci ca un porc în mlaștină când ajunse sub adăpostul țărmului; căpitanul încercă acum să îl alinieze cu rampa de încărcare, luminată ca ziua. Unele valuri se spărgeau aproape de partea de sus a rampei. Un semnal de avertisment din sirena marca Klaxon îi obligă să renunțe la cercetarea țărmului.

– Asta-i pentru noi, spuse Adam, nu foarte entuziasmat. A sosit momentul să ne pregătim de debarcare... dacă putem.

Vântul sufla ca un vârcolac dezlănțuit. McLeod porni motorul „Volvo"-ului și apropie mașina de rampa metalică ridicată care închidea acea latură a punții mașinilor; MacDonald apropia acum feribotul de mal cu doar jumătate de viteză. Izbită de valurile venite dinspre larg, nava se strecură stângaci în spațiul dintre diguri. Scârțâind ruginit, rampa navei începu să coboare.

Se simți o zguduitură, ca un cutremur de mică intensitate, atunci când chila plată și înclinată a feribotului atinse partea subacvatică a rampei din beton. Motoarele diesel se luptau din greu să alinieze nava, scoțând nori denși de fum prin țevile de eșapament. Capătul rampei feribotului se apropie din nou la câteva picioare de beton, pentru ca un val uriaș să o smulgă iarăși din loc.

– Nu e nici pe departe ce ne trebuie nouă, mormăi McLeod.

Adam clătină doar din cap, devenit deodată foarte tăcut.

Feribotul mai făcu trei tentative să se lipească de mal, nereușind decât o dată să se alinieze mulțumitor și să se apropie la ceva mai puțin de 60 de centimetri. Văzând că MacDonalt se pregătea de o nouă tentativă, McLeod clătină din cap.

– Mi-a fost teamă de asta, spuse el. Nu se apropie suficient de mult.

– Dar *noi* putem oare coborî de pe navă? se întrebă Peregrine. Nu știu de ce sunteți voi în stare, dar eu, unul, nu cred să pot sări peste golul acela.

– Poate că nu, spuse Adam gânditor. Dar mă întreb dacă nu cumva Noel nu ar putea sări *cu tot cu mașină.*

Îl privea pe McLeod cu coada ochiului; acesta se întoarse spre el.

– Cum să sar cu mașina?

Adam confirmă din cap.

– Nu ai sărit niciodată cu mașina lansat de pe o rampă când făceai cursurile acelea de condus, în vederea luptei împotriva terorismului?

– Dacă stau și mă gândesc, așa este... am sărit de mai multe ori. Dar aici este...

Calculând din priviri, cercetă rampa de pe mal, măturată de valuri, la întinderea de ape ce o despărțea de capătul rampei feribotului, distanța dintre vârful rampei și mașină, apoi se uită înapoi, prin luneta „Volvo"-ului.

– S-ar putea să meargă, spuse el gânditor. Dacă m-aș da înapoi până la cealaltă rampă, poate reușesc să obțin suficientă viteză. Însă nu este exclus să am probleme cu tracțiunea, din cauza punților astea din oțel.

– Am văzut niște nisip în gălețile pentru cazuri de incendiu, lângă scara ce duce spre puntea pilotului, spuse Adam. Am putea să-l împrăștiem sub roți.

McLeod îl privi drept în ochi. Pe scaunul său din spate, Peregrine, practic, își ținea respirația, nevenindu-i să creadă că discutau serios posibilitatea respectivă.

– Chiar vrei să încerc, nu? spuse McLeod. Adam, eu nu glumeam, mai devreme, când ziceam că nu e exclus să cădem în apă. Și atunci nici măcar nu venise vorba de sărit. Cum mă înfățișez eu înaintea șefului dacă fac o asemenea gafă?

– Pur și simplu îi povestești ce s-a întâmplat, spuse Adam, dar cel puțin știi că ai încercat. Oricum, așa cum ziceai tu însuți mai devreme, putem oricând să rechiziționăm o altă mașină. Însă în acest moment, nu facem altceva decât să risipim timpul.

– S-ar putea ca disputa voastră să nu mai aibă decât o valoare teoretică în secunda asta, le atrase atenția Peregrine, care percepuse o schimbare a turației motoarelor, și o ușoară derivă a navei. Căpitanul a renunțat, din câte îmi dau eu seama.

Mai vârstnicii lui prieteni deveniră din nou atenți la ceea ce se petrecea în jur. După cum remarcase și Peregrine, feribotul alunecase înapoi de pe panta înclinată și făcea manevre de întoarcere spre dig, iar rampa lui metalică începuse să se ridice.

– Ai face bine să vii cu mine, îi spuse McLeod lui Adam, oprind motorul și trăgând frâna de mână. S-ar putea să am nevoie de talentul tău persuasiv deosebit. Domnule Lovat, am să te rog să rămâi din nou în mașină.

Aplecându-se sub șuvoiul de apă, McLeod și Adam se repeziră în fugă de-a curmezișul punții pentru mașini și urcară scara exterioară până pe puntea pilotului, unde siluetele lui MacDonald și a marinarului său se distingeau în luminile cabinei.

Capitolul douăzeci

— N-AM ÎNȚELES bine! Ce vreți să faceți? exclamă MacDonald căscând gura de uimire și holbându-se la cei doi intruși de pe puntea lui de parcă l-ar fi anunțat că au de gând să meargă pe ape.

În spatele lui, cu mâinile înghețate pe regulatoarele de turație ale vasului, colegul rămăsese și el mut de uimire.

– Știu că presupune și puțin risc, acceptă McLeod, dar v-am zis că în joc sunt vieți omenești. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să calculez greșit și să ajung în apa adâncă de trei până la cinci metri.

– Bine, dar dacă nu mai reușiți să ieșiți la suprafață? N-aș vrea să am oameni pe conștiință!

– Căpitane, noi nu prea așteptăm să ne înecăm, argumentă Adam. De fapt, nu așteptăm nici măcar să ne udăm prea tare, dacă îți faci treaba așa cum se cuvine.

– Treaba mea? Eu am făcut tot ce am putut, omule! Pe o mare ca asta, nu cred c-ar fi fost careva în stare s-o aducă mai aproape.

– Nu luasem hotărârea să încercăm o săritură, interveni McLeod. Eu nu-ți cer decât să repeți ce-ai făcut... apropie nava la fel de mult... *doar din trei încercări*... fie încerc, fie renunțăm definitiv.

MacDonald îl măsură din cap și până în picioare, procedă la fel și cu Adam, apoi îl cercetă iarăși pe McLeod.

– Jurați să renunțați după trei încercări? spuse el.

– După trei încercări, îi confirmă McLeod.

– Chiar dacă *încercăm* doar să efectuăm saltul, adăugă Adam, căutându-se într-un buzunar interior, am să-i trimit fiecăruia dintre voi câte un premiu de o sută de lire sterline. Iată cartea mea de vizită. Vă asigur că mă țin de cuvânt.

MacDonald luă cartea de vizită și o cercetă curios.

– *Sir Adam Sinclair, Bart.,* citi el. *Membru al Colegiului Regal de...* ești doctor?

– Da.

– Psihiatru, așa cum zice aici?

Adam îi confirmă din cap.

– Și el nu e nebun? se interesă MacDonald, gesticulând spre McLeod.

– Nu, doar puțin disperat. Iar în timp ce tu te agiți fără rost, există încă vieți ce atârnă de un fir de păr. Ei, vreți premiul sau nu?

MacDonald își privi colegul, care se mulțumi să ridice din umeri și să facă un semn de încuviințare. MacDonald se întoarse din nou spre McLeod.

– Bine, trei încercări... și aș vrea să cred că știi ce faci. Fă-mi semn cu farurile când ești pregătit să apropii nava de mal.

Coborând iarăși scara exterioară și ferindu-se cât puteau de ploaie, McLeod i se adresă, peste umăr, lui Adam:

– Mulțumesc, Adam. Aș fi putut să le ordon pur și simplu să încerce din nou, dar oferta ta a ușurat mult lucrurile. Dacă nu reușim nici de data asta, în nici un caz nu va fi din cauză că nu și-au dat băieții silința.

– Nimic nu face lucrurile să meargă mai bine decât un mic stimulent suplimentar, răspunse Adam.

În drum, luară cu ei și gălețile de nisip, Peregrine coborî pentru a-l ajuta pe Adam să-l împrăștie, în timp ce McLeod trase mașina cât mai înapoi pe punte, până aproape să atingă cu bara posterioară rampa metalică ridicată din spatele feribotului.

– Repetăm aceleași manevre ca înainte, le spuse McLeod când se adunaseră iarăși în mașină. Totuși, fiți pregătiți să ieșiți din mașină, dacă se întâmplă s-o dau în bară.

– N-ai s-o dai deloc în bară, îi spuse Adam, plin de încredere, urmărind cum rampa din față era din nou coborâtă. Nu e vorba decât de coordonarea mișcărilor.

McLeod nu-i răspunse nimic. După ce făcu semnalul luminos convenit, apăsă ambreiajul și băgă în viteza întâi. Cu piciorul drept ambala motorul, cu ochii fixați pe vârful rampei și distanța tot mai mică ce rămânea de parcurs până la suprafața înclinată de la mal, spălată din plin de ape.

Prima încercare eșuă. Un val uriaș prinse feribotul și îl împinse lateral chiar la momentul critic, astfel încât numai un colț al rampei de oțel lovi betonul, în loc de a face contact pe întreaga lungime. Zgomotul impactului trecu prin tot corpul vasului, iar motoarele mugiră, luptându-se să-i păstreze echilibrul. Contravalul purtă nava pe același drum, descurcându-se cu greu pe hula furioasă, încât fu nevoie de mai multe minute pentru a o pregăti în vederea încă unei tentative de apropiere.

Peregrine se prinse de spatele scaunului lui Adam și se uită înainte cu teamă. Abia vizibile prin ploaie și mulțimea de lumini de la debarcader, se puteau distinge mai multe siluete înfășurate în pelerine de ploaie mișcându-se chiar în partea superioară a rampei de beton.

– Sper să aibă suficientă minte oamenii aceia să se ferească din calea noastră, murmură Peregrine.

– *Dacă* ajungem acolo, replică McLeod.

– Ajungem, răspunse Adam, sigur pe sine.

Feribotul se urni din nou și se apropie greoi de mal. Porni puțin prea din stânga, dar o rafală de vânt îl puse exact pe direcția cea bună, spre bucata de beton.

– Fii atent, s-ar putea să încerc acum, îi avertiză McLeod când distanța se mai micșoră.

Timpul părea să se fi oprit în loc. Golul se îngusta încet, de la trei metri la doi metri jumătate, apoi la doi metri, continuând să se reducă. Dacă totul rămânea așa...

McLeod mai șopti răgușit, „Acum!", ridică piciorul de pe ambreiaj și apăsă accelerația până la fund. Mașina cea mare se repezi înainte, derapând ușor pe puntea alunecoasă, în ciuda nisipului de sub roți, câștigând însă suficientă viteză – și ajungând la capătul rampei metalice când nu mai erau decât cam nouăzeci de centimetri până la beton. Mașina zbură puțin prin aer și apoi luă contact cu partea din față, în scrâșnet de metal care atinge suprafața din beton, în timp ce spatele stârni o jerbă teribilă, căzând în apa de circa cincisprezece centimetri

adâncime, care, din fericire, scăzu odată cu valul ce îndepărtă și feribotul.

– Țineți-vă bine! strigă McLeod. Încă n-am ajuns!

Luptându-se cu volanul pentru a ține mașina pe direcție – și pentru a nu o lăsa să alunece înapoi pe rampă și apoi în mare – apăsă iarăși pe accelerație. Roțile din spate aruncară apă amestecată cu spumă, motorul mașinii se luptă din răsputeri cu terenul nesigur – eșapamentul rămăsese parțial în apă și sufla furios norii de fum în mare – dar, după un moment de cumpănă, când totul părea să se fi dus de râpă și inimile li se opriseră în loc, cauciucul anvelopelor se agăță de beton, iar mașina urcă rampa urlând, cu apa șiroind din șasiu.

Siluetele protejate de pelerine se răspândiră în toate direcțiile, iar când „Volvo"-ul ajunse în vârful pantei, pasagerii lui văzură un șir de mașini de intervenție clipind din luminile lor albastre. McLeod, pe a cărui figură se așternuse un zâmbet de satisfacție, călcă frânele și opri brusc mașina; privi feribotul prin oglinda retrovizoare și i se adresă lui Adam.

– Ia lanterna aceea mare și semnalizează-le *V de la Victorie,* Adam! spuse el triumfător, fără a băga în seamă persoanele care începuseră să se adune lângă „Volvo", veniți din direcția mașinilor de intervenție.

Adam se conformă bucuros, lansând pe geam trei semnale scurte și unul lung, în direcția feribotului; salutului său îi răspunse aproape instantaneu sirena feribotului – trei sunete scurte și unul lung vibrară profund, pătrunzând până la diafragmă.

Râdeau acum toți trei, iar Adam repetă semnalul, răspunzându-i-se iarăși. Individului cu umeri lați, învești mântat în costumație de pompier, care venea spre ei cu lanterna îndreptată spre fereastra șoferului, nu-i ardea deloc să râdă.

– Pe ce lume te trezești, domnule? se stropși el, aplecându-se nervos ca să se uite pe geamul lui McLeod. Nu-mi place deloc stilul ăsta de umor! Doar câțiva centimetri mai la dreapta, și acum eram în vârful capotei, în chip de ornament!

Râzând încă, McLeod coborî geamul și-i arătă omului documentele lui de identitate.

– Îmi pare rău. Nu râdeam de dumneata. Pur și simplu râdem de ușurare că am reușit să coborâm cu bine de pe afurisitul ăla

de feribot! N-am vrut să vă sperii. Ne aflăm într-o misiune de foarte mare importanță.

– Păi... asta-i cu totul altceva, răspunse omul, iar enervarea lui se transformă într-un respect morocănos. Trebe' să recunosc, o figură ca asta n-am văzut decât prin filme. În orice caz, nu credeam că funcționează feribotul.

– Nici nu funcționează, spuse McLeod, dar l-am convins pe căpitan că face parte din îndatoririle lui cetățenești să ne traverseze. Cum se prezintă drumul spre Fort Augustus?

Omul izbucni într-un hohot de râs, dezvăluind adevărata lui fire, veselă și vorbăreață, datorită dilemei în care se aflau atât străinii aceștia, cât și el.

– Acu', asta n-aș putea să vă zic. Avem altele pe cap, chiar aici. Furtuna asta e cam dubioasă. N-am mai văzut așa ceva. De la serviciul meteo nu am fost avertizați – și totuși smulge acoperișurile de pe case și doboară linii de înaltă tensiune... iar telefoanele sunt moarte de mai multe ore.

Dezastrul din spatele bărbatului sta mărturie cuvintelor lui. La stânga, vântul ridicase acoperișul unui mic chioșc, azvârlind un panou din tablă prin vitrina unui magazin din apropiere. Cioburile de sticlă și ziarele târâte prin mizerie acopereau trotuarul, iar oamenii încercau să astupe ferestrele sparte ale unei căsuțe. Mirosul pătrunzător de gaze trăda că o țeavă se spărsese undeva. O echipă de muncitori având dungi fluorescente pe mâneci se chinuia să curețe molozul din jur.

McLeod făcu un gest de simpatie și compătimire.

– Nu prea vă invidiez, aici e de tras, nu glumă. Nu cumva aveți un radio?

Pompierul făcu o pauză și își șterse picăturile de ploaie de pe față înainte de a răspunde.

– Avem, da' nu pot să vă promit că se poate folosi. Există tot felul de paraziți ciudați, probabil că de la tunete și fulgere și toate chestiile astea. Oricum, puteți încerca, dacă vreți.

– Mulțumesc foarte mult, spuse McLeod. Dacă prindem Fort Augustus, poate reușește cineva de acolo să mă pună în legătură cu poliția.

– Vedem ce putem face, spuse pompierul. Totuși, ar fi mai bine să muți mașina de aici mai întâi. Acolo este o stație de benzină. Făcu semn în spatele lui. E închisă, dar puteți trage sub

acoperiș, ca să fiți cât de cât la adăpost. Ne întâlnim lângă acel camion...

În timp ce McLeod era plecat, Peregrine își aduse aminte de coșul dat de Margaret MacLeod și îl trase lângă el, pe scaunul din spate.

– Ce-ai zice de un sandviș, Adam, cât stăm aici și așteptăm? întrebă el, începând să cotrobăie înăuntru. S-ar putea să nu avem ocazia mai târziu.

Adam, care studia harta cu ajutorul unei lanterne minuscule, clătină din cap.

– Nu am nevoie de nimic, mulțumesc. Acest gen de lucrare se face cel mai bine pe stomacul gol.

– Chiar așa? Peregrine lăsă jos sandvișul pe care tocmai se pregătea să-l desfacă din hârtie și îl privi întrebător pe Adam: De ce se întâmplă asta?

Adam își întoarse parțial capul și-i zâmbi.

– Vrei o explicație medicală sau o preferi pe cea esoterică?

– Oh. Vrei să spui că există mai multe? întrebă Peregrine.

Adam râse cu voie bună și se întoarse pe jumătate în scaunul lui.

– Motivele sunt de fapt înrudite. Fiziologic vorbind, procesul digestiv atrage o parte a sângelui din creier – ceea ce înseamnă că funcțiunile mentale se află sub nivelul lor optim după ce mănânci. De aceea simți adesea nevoia să dormi puțin după o masă copioasă.

– Este logic, răspunse Peregrine. Iar explicația esoterică?

– Consumul de alimente este un proces de coborâre pe pământ – de aceea se și recomandă să mănânci și să bei ceva după meditație sau oricare alt proces psihic. Ți-aduci aminte cum te-am hrănit atunci, în noaptea când ai apărut la poarta casei mele?

– Da.

– Dar dacă ești pe cale să lucrezi la nivelul Planurilor Superioare, nu-ți dorești să te cobori pe pământ, continuă Adam. Ai nevoie ca mintea să-ți funcționeze cât mai bine cu putință. Așa că postești – sau mănânci puțin, în orice caz. Am putea bea ceva, dacă nu conține alcool.

Peregrine scoase la iveală un termos din coș, îl deschise și mirosi.

– Ceai, anunță el, iar aroma umplu mașina, confirmându-i spusa. Merge?

– Perfect, răspunse Adam.

Sorbiră licoarea din cești aburinde, așteptând reîntoarcerea lui McLeod. Era dulce și tare, încălzindu-te atât în interior cât și la mâini. După câteva minute, Adam își puse ceașca pe bord și se întoarse spre Peregrine.

– Te rog să-mi dai telefonul din geanta lui Noel! Mă îndoiesc că voi putea comunica la mare distanță, însă e posibil să adun totuși ceva ajutoare care să ne sprijine să înfruntăm ceea ce ne așteaptă la Urquhart.

Făcând ochii mari, Peregrine îi pasă aparatul, urmărind cum Adam coborî puțin geamul, scoase antena afară și formă un număr. Chiar și de pe locul lui din spate auzea paraziții și începuse să-și piardă interesul după ce Adam ratase cea de-a patra sau de-a cincea încercare.

– A-ha, murmură Adam. Aici sună. Și pe ce faci pariu că-mi va răspunde robotul?

Când linia răspunse, expresia trădă că i se confirmase previziunea. Spre mirarea lui Peregrine, mesajul lui Adam suna extrem de criptic.

– Adam la telefon, la ora... optsprezece treizeci și șapte pe data de treizeci și unu, spuse el, uitându-se la ceas. Cam peste o oră, Noel și cu mine vom vâna o fiară foarte păcătoasă. Dacă recepționezi acest mesaj la timp, aș vrea să mergi la club și să fii alături de noi. Cheamă-i și pe ceilalți, dacă poți; vorbesc de la un telefon pe baterii și nu pot lua legătura cu nimeni altcineva. Este extrem de important. Terminat.

În timp ce închidea aparatul, împingând antena la locul ei, Peregrine rămăsese cu gura căscată, uitându-se la el.

– Câți alții în afară de tine mai există? îngăimă el.

Adam zâmbi enigmatic, ridicând în același timp geamul.

– Suficient de mulți pentru a sta în calea celor ce ni se împotrivesc, atunci când este nevoie, spuse el.

Întoarcerea lui McLeod îl împiedică pe artist să pună și alte întrebări. Inspectorul urcă în mașină, după ce-și scutură cea mai mare parte a apei de pe impermeabil, iar Peregrine îi turnă o ceașcă de ceai. McLeod luă primele înghițituri cu recunoștință, apoi lăsă ceașca deoparte și-și șterse ochelarii plini de stropi cu o batistă uscată..

– Am încercat să-i convoc și pe ceilalți, cât ai fost tu plecat, îi aduse Adam la cunoștință, dându-i telefonul înapoi lui Peregrine. Nici un pic de noroc, singura excepție fiind robotul lui Lindsay. Am lăsat un mesaj, dar mă îndoiesc că va fi recepționat la timp și că va mai avea efect.

– Atunci, se pare că de noi depinde totul, răspunse McLeod, recuperându-și ceaiul. De fapt, chiar mă mir că ai reușit să dai telefon. Cu radioul n-am putut face nimic. Din cauza furtunii, nu se poate comunica la est de Loch Cluanie cu nimeni.

– Și drumul? întrebă Adam.

McLeod dădu pe gât restul ceaiului și clătină din cap.

– Nimeni nu știe nimic. Trebuie să riscăm, asta-i.

Pe această notă tristă, îi dădu lui Peregrine ceașca goală de ceai și porni motorul, își prinse centura de siguranță și aprinse iarăși farurile, acționând ștergătoarele; lăsă motorul să se încălzească pentru câteva secunde, deoarece era cu mult mai rece acum, chiar dacă lipsise doar foarte puțin timp. Peregrine contemplă melancolic sandvișurile când așeză la locul lor termosul și cestile, dar uită de mâncare imediat ce McLeod puse în mișcare mașina cea mare. O pală violentă de vânt îi lovi în plin de îndată ce ieșiseră din adăpostul benzinăriei, suficient de puternică pentru a zgâlțâi mașina pe roți și a-l face pe Peregrine să se agațe de un suport și de spătarul scaunului lui Adam.

– Ce bine că nu mergem într-un Mini, mormăi McLeod, strângând mai tare volanul.

Strecurându-se printre vehiculele de intervenție parcate în zona debarcaderului, își croiră încet drumul până la ieșirea din sat, pornind apoi spre est. Furtuna se învolbura în jur, urlând ca un lup. La dreapta, apele din Loch Alsh amenințau să iasă dincolo de maluri. Vântul arunca în calea lor spumă din apa mării.

Urmându-și drumul de-a lungul coastei, ajunși în apropierea satului Dornie, găsiră digul de acolo aproape acoperit de ape. Fragmentele de spumă zburau ca niște proiectile, azvârlite de uriașele valuri ce se năpusteau asupra zăgazului pe care fusese construit și drumul. La sfârșitul digului nu se distingea nici măcar silueta cenușie a epavei lui Eilean Donan, care ar fi trebuit să fie perfect vizibilă la doar câteva sute de metri spre dreapta.

– Dacă mai întârziam doar o oră, am fi rămas izolați, remarcă McLeod posomorât. Mă întreb dacă vremea se poate înrăutăți și mai mult de atât.

În ciuda condițiilor atmosferice, au parcurs într-un timp destul de bun distanța de opt kilometri de-a lungul lui Loch Duich, deși întunericul era acum deplin. După ce trecură de coada golfului, ploaia se înteți. Înaintea lor se deschise Glen Shiel, o trecătoare întunecată și mereu bântuită de vânturi, străbătând munții Kintail prin nesfârșite zig-zaguri pe direcție est-vest. Ploaia cădea de zor, mai repede decât făceau față ștergătoarele. Farurile nu băteau mai departe de o lungime sau cel mult două de mașină. Strângând din fălci, McLeod pilota cu mare atenție curbele în vârf de ac, însă viteza scădea tot mai mult cu fiecare nouă schimbare de direcție.

– N-are nici un rost... nu mai văd decât până la vârful capotei, i se plânse el lui Adam, pe când de-abia se târau pe o porțiune dreaptă cu cel mult treizeci și cinci de kilometri la oră. Ca să pot merge mai departe, am nevoie de o mână de ajutor.

Adam confirmă pe mutește că înțelesese și prinse mica lanternă de marginea hărții, pentru a-și elibera mâinile. Perdeaua de ploaie făcea aproape imposibilă urmărirea drumului.

Se îndreptă în scaun și, cu picioarele bine înfipte în peretele parafoc al mașinii, Adam își făcu mâna stângă căuș peste safirul de pe cea dreaptă, își aplecă fruntea și inspiră adânc, închizând în același timp ochii. Expiră și se concentră totodată, murmurând o invocație adresată Autorului Luminii:

Domine noster,
Lumen semper ardens,
Ubi sunt tenebrae,
Fiat lux *

Ca răspuns la rugăciune, simți cum îl inundă Lumina, radiind dinspre piatră – focarul ei – și răspândindu-se de-a lungul tuturor nervilor săi până ce prezența-i fu simțită și de ultima fibră. Căldura se răspândi înlăuntrul lui, copleșindu-i

* Domnul nostru,/ Lumina arde veșnic,/ Acolo sunt întunecimi,/ Să se facă lumină! (n.t.).

inima și sufletul, pentru ca apoi să urce, umplându-i mintea și învăluindu-l.

Acest moment de iluminare interioară îi dădu în același timp puterea de a vedea lumea din jur cu lumina venită din lăuntru; aceasta nu însemna că vedea mai bine, în schimb îi sporise capacitatea de a tria informațiile ce ajungeau la el printr-alte simțuri, deosebite de cel vizual. Înălțându-și din nou capul și privind drumul, descoperi că reușea să interpreteze mult mai bine diferitele nuanțe de cenușiu, deosebind asfaltul și curbele, eliminând haosul creat de vânt și de ploaie.

Nu exista o diferență obiectivă, pe care să o poată cuantifica prin instrumente sau descrie în cuvinte, măcar; cu toate acestea fenomenul era real. Drumul care fusese complet ascuns până atunci devenise perfect accesibil; iar pericolele potențiale, total invizibile înainte, puteau fi acum percepute.

În timpul ritualului lui Adam, McLeod redusese tempoul până la viteza melcului, holbându-se înainte, încercând să mențină cât de cât direcția. După ce Adam își reluase poziția normală, McLeod îi aruncă o privire scurtă.

– Ești gata? îl întrebă Adam.

– Da.

Adam întinse ușor mâna dreaptă și apucă volanul, chiar sub mâna stângă a lui McLeod, în așa fel încât mâinile lor să se atingă. McLeod respiră și el profund, alungându-și tensiunea din umeri, apoi se concentră iarăși asupra drumului, cu mâinile strângând ferm volanul, fața fiindu-i calmă. Peregrine urmărea scena cu ochii măriți, întrebându-se cam ce aveau de gând să facă prietenii lui.

– Avem liber în față, murmură Adam, și ai suficient loc pe ambele părți. Din fericire, e aproape imposibil să ne vină vreo altă mașină din direcția opusă. Ghidează-te după linia din mijloc și începi să accelerezi. Am să-ți spun eu când s-o lași mai moale.

Fără ca Adam să-și ia mâna de pe volanul lui McLeod, viteza „Volvo"-ului începu să crească. Acul vitezometrului urcă de la treizeci la patruzeci și cinci, apoi spre șaizeci.

– Perfect... pentru moment este suficient, continuă Adam pe același ton scăzut și egal. Mergi zece grade spre stânga... acum înapoi la ora douăsprezece... acum cincisprezece grade dreapta... drept înainte...

Sub îndrumarea lui Adam, McLeod crescu treptat viteza mașinii până la șaptezeci și cinci la oră. Merseră cu această viteză următoarele douăzeci de minute, în timp ce Adam continua să-i anunțe denivelările, curbele și obstacolele. Aidoma unui pilot care zboară orbește, bizuindu-se pe instrumentele sale, McLeod accepta instrucțiunile lui Adam cu încredere și siguranță, mâinile lui răspunzând îndemnurilor imperceptibile ale degetelor lui Adam. Urmărindu-i din spate, Peregrine începu să bănuiască pe cei doi companioni ai săi că nu executau pentru prima oară isprava lor nemaipomenită în echipă.

Ieșiseră de pe Glen Shiel și călătoreau acum pe lângă Loch Cluanie. Apa era și aici foarte crescută, șoseaua fiind inundată în mai multe locuri. În două rânduri s-au văzut siliți să părăsească asfaltul și să se cațere cu roțile pe latura stângă a șoselei, care era ceva mai înălțată. De fiecare dată, Adam reuși să-i aducă din nou cu bine pe șosea, fără a pierde mai mult de câteva minute prețioase.

După ce lăsaseră și acest golf în urma lor, Adam îi pasă harta lui Peregrine, fără a-și dezlipi privirile de la drum.

– Verifică harta, îi spuse el încet. În mod normal, ar trebui să ne apropiem de o răscruce, și nu aș vrea să trecem de ea din cauza întunericului.

Cu ajutorul lanternei, Peregrine verifică traseul care trebuia urmat.

– Vom merge pe drumul din stânga, spuse el. Va fi marcat A887 sau Inverness – dacă indicatoarele au rămas în picioare.

Chiar în momentul în care își încordase privirile, străpungând ploaia și întunericul, Peregrine surprinse din fugă un indicator rutier ce trecu pe lângă el ca o nălucă.

– Suntem foarte aproape, îi avertiză. De fapt, cred că este mai degrabă o deviere spre stânga decât o curbă.

– Ne apropiem, îi comunică Adam lui McLeod. Încetinește și fii gata să o iei spre stânga atunci când îți spun eu. Încet... *acum* – și drept înainte. Felicitări, amândurora.

Aceste vorbe de laudă fură o adevărată mângâiere pentru Peregrine, după ce fusese simplu pasager atâta drum și începuse să se întrebe de ce-l luaseră cu ei. Consultă din nou harta, dar nu mai era de făcut decât o singură cotitură, chiar atunci când voi fi ajuns deja la Loch Ness, de unde apoi porneau spre nord.

Cu toate acestea, ținu cont de cele câteva minuscule sate prin care treceau; astfel avea sentimentul că participa, oricât de superficial, la cele ce se petreceau.

Tunetul bubui undeva înaintea și la stânga lor, sub plafonul coborât al norilor, iar fulgerele luminau tot mai des pe măsură ce continuau să înainteze spre nord-est, de-a lungul apelor umflate ale Moriston-ului. Lucrările întâlnite de-a lungul rutei îi siliră să facă mai multe ocoluri mici pe drumuri neasfaltate, încetinind înaintarea lor, iar la câțiva kilometri după satul Dundreggan, după o cotitură foarte strânsă se treziră în față cu o turmă de oi, ude și murdare de noroi, care le bloca drumul.

McLeod frână chiar când Adam se pregătea să-l prevină, oprind mașina la câțiva centimetri în fața animalelor.

– Fir-ar să fie de oi proaste! mormăi McLeod. Dacă loveam una, călătoria noastră s-ar fi putut încheia aici. Să văd dacă le pot convinge să ne facă loc.

Claxonă, însă fără efect, apoi începu să înainteze încet. Înnebunite de ploaie și de lumina farurilor, oile fugeau nervoase din calea capotei lungi a mașinii. O mioară cu albeață la ochi rămase încremenită pe loc până ce o atinse colțul barei în coaste. Restul se buluciră spre margini, lăsând în cele din urmă un spațiu îngust prin care mașina trecu în cele din urmă.

Odată scăpați de acest obstacol, McLeod reveni la viteza cu care mersese până atunci. Foarte curând trecură pe lângă rămășițele unui indicator prăbușit pe marginea drumului, la o distanță de câțiva metri.

– Aici trebuie să fie Invermoriston, spuse Peregrine, privind printre scaunele din față satul pe care îl străbăteau. Vom întâlni foarte curând intersecția cu A82. Va trebui să o iei la stî...

– Semnal luminos în față! strigă Adam deodată. Atenție!

Fluierând încet, McLeod frână și se apropie cu viteză foarte mică de un bărbat îmbrăcat în haine de ploaie, care lumina drumul cu făclii roșii. În spatele lui, un camion articulat zăcea pe o rână, cabina nefiind desprinsă de trailer. Alături era oprită o mașină cu luminile de avarie în funcțiune; lumina lor galbenă se adăuga strălucirii purpurii a torțelor.

– Sper că nu e nici un rănit, murmură Adam. În calitate de medic, sunt obligat să dau primul ajutor.

Când ajunseră în dreptul bărbatului, Adam își luă mâna de pe volan, iar McLeod coborî geamul.

– E cineva rănit? strigă McLeod.

Omul schiță o grimasă, ținând o nouă făclie, pe care de-abia o aprinsese, la distanță de corp.

– Doar mândria mea a fost rănită, spuse el. Cât despre camion, ce să mai zic. Eram în drum spre Fort Augustus, dar vântul sufla atât de tare că m-am gândit să mă opresc. Ar fi trebuit să rămân pe drumul principal. Tocmai când luam curba, m-a izbit o pală de vânt și m-a dat peste cap.

McLeod îi făcu un semn de simpatie.

– Mă îndoiesc să ai norocul de-o mașină de intervenții în seara aceasta, îi spuse. Cum e drumul spre nord?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu te-aș sfătui să-l încerci. Drumul e gol, însă vântul suflă foarte tare, iar vizibilitatea e minimă. A și tunat și fulgerat, ceva mai la nord. Iar golful e extrem de agitat.

– O să fiu cu băgare de seamă, spuse McLeod, ridicând o mână în semn de mulțumire. Mult noroc.

– Mulțumesc, și tie la fel.

După ce ocoliră camionul răsturnat și intrară pe drumul principal, Adam își puse din nou mâna lângă a lui McLeod, pe volan. Inspectorul îi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra șoselei, apăsând pe accelerație.

– Mai reziști?

Pe fața lui Adam se citeau semnele încordării, dar zâmbi ușor, fără a scăpa drumul din priviri.

– Nu pot fi mult mai mult de douăzeci și trei de kilometri de aici și până la Point Urquhart. Am să fac față.

În clipa când ajunseseră pe malul lui Loch Ness și o apucaseră la nord, spre Inverness, mașina tremură, ca și cum ar fi fost lovită de mâna unui uriaș. Vântul, profitând de faptul că golful, cu pereții lui atât de apropiați, se transformase într-un soi de tunel lung de treizeci și cinci de kilometri, lovea nestingherit marginile din partea continentală a loch*-ului cu forța unei furtuni.

Mult mai circulată decât ruta prin Glen Shiel, șoseaua aceasta era presărată cu vehicule de toate formele și dimensiunile rămase în pană, ale căror șoferi se văzuseră obligați de dezlănțuirea furiei elementelor să tragă pe margine.

---

* lac, golf, braț îngust al mării (scoț.) (n.tr.)

Cu ajutorul lui Adam, McLeod își strecură cu repeziciune „Volvo"-ul pe această adevărată cursă cu obstacole lungă de șaisprezece kilometri, presărată cu mașini împotmolite și mici accidente rutiere. La dreapta lor, apele negre ale lui Loch Ness se războiau cu stâncile de la mal ca niște ființe vii, posedate de demon.

Mai aveau însă de mers până să ajungă în focarul dezlănțuirii de furie. Apropiindu-se de Glen Urquhart, până și Peregrine deveni conștient de năluca unei luminiscențe albastre-alburii ce-i apărea în raza vizuală. Era diferită de fulgerele ce luminau și ele, periodic, cerul – o fosforescență pâlpâitoare simțită mai degrabă cu percepția interioară.

Înțelese că fenomenul îi îngrijora și pe prietenii săi. Inspectorul arunca mereu câte o privire în sus, în schimb Adam părea total absorbit de drum. Departe în față, de la nivelul apelor golfului, forme luminoase subțiri, aducând aminte de o aurora boreală, își întindeau degetele spectrale spre înălțime, pentru a se împreuna cu puterile pământului și ale cerului. Astfel îngemănate, ele formau un vârtej centrifug de energii elementare, stăruind asupra munților din Highland tot mai amenințător.

Semnificația acestei forme limpezi nu-i scăpă lui Adam, chiar dacă atenția lui părea împrăștiată într-o altă direcție. Știa bine ce reprezenta și ce semnificație avea: făpturile ce sălășluiau pe tărâmul ielelor înălțau, în ura lor îndreptățită, un con de puteri, investind-o cu furia neînfrânată a elementelor. Dacă supărarea ielelor nu putea fi potolită, forța lor avea să se abată, fără să aleagă, asupra a toți și tot ce îi ieșea în cale. Iar singurul mod de a domoli făpturile jignite era să-i oblige pe cei ce le ofensaseră să răspundă înaintea cumpenei aspre, intransigente a Înaltei Justiții.

Adam se uită iarăși spre cer. În clipa în care intrară într-o curbă, o umbră mare și întunecată țâșni din beznă de pe partea stângă a drumului și tăie calea mașinii.

McLeod mai apucă să pronunțe o exclamație și să tragă puternic volanul spre stânga. Evită forma aceea misterioasă, dar mașina intră în derapaj și părăsi drumul, trecu peste rămășițele unui zid scund, făcut din pietre așezate una peste alta și se împotmoli, cu un sunet înfundat într-un taluz. Unul dintre faruri

se stinse, iar celălalt dezvăluia un șanț umplut cu apă chiar înaintea ușilor din față.

Timp de una sau două secunde, singurul sunet fu căderea picăturilor de ploaie pe tabla mașinii și zgomotul potolit al motorului. Atunci McLeod respiră adânc și slăbi strânsoarea volanului.

– Sunteți cu toții nevătămați? întrebă el.

După ce auzi un „Da" ferm, din partea lui Adam, Peregrine se aplecă spre scaunele din față, palid și tremurând din tot corpul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Era să lovim ceva, răspunse McLeod.

– Ai văzut ce a fost? i se adresă Peregrine lui Adam.

– Nu prea limpede, răspunse Adam. După dimensiuni, ar fi putut să fie un cerb.

Imaginea ce-i rămăsese și lui pe retină era, fără îndoială, aceea a unei siluete încornorate, care traversa drumul în fugă. Mai mult de atât nu era dispus să speculeze cu voce tare. McLeod îi aruncă o privire curioasă dintr-o parte, dar nu-i puse nici o întrebare.

– Indiferent ce-o fi fost, acum s-a dus, spuse inspectorul. Din păcate, mi-e teamă că mașina noastră a pățit-o.

Acționă marșarierul și încercă ușor cu accelerația, dar roțile din spate se învârteau în loc. Mașina lor masivă rămase încremenită.

McLeod opri încruntat motorul, deschise portiera și coborî cu grijă panta alunecoasă, pentru a vedea ce stricăciuni suferise partea din față. Ajungând în dreptul ușii sale, Adam coborî geamul și-i întinse lanterna cea mare. McLeod zăbovi mai mult în spatele mașinii și nu părea deloc fericit când veni din nou alături de ei.

– Să știți că nu putem ieși de-aici decât trași cu un cablu, îi anunță el. Chiar dacă nu am rupt podeaua trecând peste bucata aceea de zid, ne-am înămolit până la butucul roților în partea din față, iar cele din spate s-au îngropat și merg în gol. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, murmură Adam. Nimeni n-ar fi putut face mai mult de atât. Ar fi trebuit să te avertizez la timp. Cel puțin, bine că am scăpat cu toții întregi. Pur și simplu va trebui să mergem restul drumului pe jos. Haide să ne uităm puțin la hartă.

Peregrine îi întinse harta, iar Adam o consultă rapid la lumina bordului, apoi privi înapoi pe partea lui McLeod și prin luneta mașinii la spectacolul luminos ce nu se potolise încă, dincolo de taluzul de la marginea drumului.

– Nu cred că am putea fi mai departe de un kilometru și jumătate de Castelul Urquhart, spuse el, cu fruntea încrețită din cauza efortului de a calcula. Chiar și pe o furtună ca asta, nu e greu de străbătut pe jos. De fapt, acest lucru se poate dovedi un avantaj în ultimă instanță – putând profita și de elementul surpriză. Nimic de zis, vremea e de-a dreptul bestială, dar nici adversarilor noștri de la Urquhart nu le vine mai ușor.

Strălucirea scurtă a rânjetului său în lumina aceea scăzută avu ceva crud, iar McLeod îi răspunse cu un hohot posomorât de râs.

– Să știi că ai dreptate, spuse inspectorul. Domnule Lovat, dacă ești așa de bun să-mi dai geanta, consider că ne putem pregăti de vânătoare. Adam, ai și tu nevoie de a ta?

– Nu, am la mine ceea ce-mi trebuie, răspunse Adam, în timp ce Peregrine îi întindea lui McLeod obiectul cerut. Totuși, cred că mai am o lanternă de rezervă. Ai putea să o iei tu, Peregrine.

Peregrine făcu așa cum i se ceruse, punând geanta doctorului în poală și deschizând-o cu grijă. Încercă să distingă ceva în întunericul acela, când Adam se rezemă peste scaun; lumină interiorul genții, scoase lanterna de rezervă și i-o întinse lui Peregrine. În scurtul moment cât avusese lumină, Peregrine apucă să vadă cutiuțe, fiole și seringi din plastic cu unică folosință -- calabalâcul obișnuit pe care te aștepți să-l găsești în geanta oricărui medic – dar și câteva obiecte cu forme ciudate, înfășurate în mătase albă, din câte se părea. Îl privi pe Adam uimit, în timp ce acesta stingea lanterna.

-- Scule ale diverselor mele meserii, spuse Adam în loc de o explicație. Dar nu voi avea nevoie de celelalte unelte în seara aceasta. Poți să pui geanta la locul ei, în spatele banchetei.

Peregrine îl ascultă. Încă avea ochii măriți de curiozitate, dar cuvintele lui Adam puseseră capăt discuției. Apoi, McLeod tocmai scosese un masiv pistol automatic din geantă. Extrăgându-l din toc, inspectorul îi introduse un încărcător, apoi îl armă, cu un zgomot sec și amenințător.

– Browning Hi-Power, spuse McLeod, punându-i piedica și vârându-l hotărât la cingătoare, în partea din față. E un automatic de 9 mm – funcționează cu muniție NATO standard. În încărcător au loc paisprezece cartușe.

Peregrine îl privi consternat când scoase alte două încărcătoare și le puse pe fiecare în câte un buzunar al hainei.

– Chiar crezi că o să fie nevoie de ele? întrebă.

– Sper să nu, răspunse McLeod. Dar vreau să fiu pregătit, în caz de nevoie. Știm că au ucis cel puțin o dată. Ai văzut doar și tu trupul de la debarcader.

Peregrine făcu din cap, simțind cum i se ridică un nod în gât. Până în momentul respectiv, chiar și în timpul calvarului traversării cu feribotul, nu-i trecuse prin minte cât de periculoasă este, de fapt, acțiunea lor. Duhul reprezentase o primejdie aparte, fără îndoială, și totuși gloanțele i se păreau a sugera o amenințare cu mult mai directă.

– Ține-ți firea, îi spuse Adam. Dacă părerile mele se vor adeveri, hoții noștri înarmați până în dinți o să aibă atâtea pe cap, că n-o să le prea ardă de noi.

Odată cu această asigurare, deschise larg porticra în calea furtunii, gest repetat și de McLeod. De îndată ce prietenii lui coborâră, Peregrine își desfăcu centura și îi urmă.

Capitolul douăzeci și unu

TEMPERATURA era și mai scăzută decât atunci când plecaseră de la debarcaderul feribotului din Kyle of Lochalsh. În primele clipe nu fură udați foarte tare, protejați fiind de echipamentul pe care-l luaseră de la Dunvegan, în schimb, după ce urcară malul alunecos și ajunseră pe drumul mare, luară din plin în piept forța vântului, care-i pătrunse până la oase, iar ploaia mânată de vânt le înțepă mâinile și fața expusă ca niște ace de gheață.

Tremurând, Peregrine își trase mai adânc capul între umeri și își înfășură o dată fularul de împrumut peste gât și partea de jos a feței, regretând că nu se gândise să împrumute și niște mănuși ca lumea. Ale lui, care nu aveau degete, nu-i erau de prea mare folos; pe deasupra, mai erau și ude.

Adam nici măcar nu purta mănuși, deși Peregrine știa sigur că posedă o pereche, amintindu-și că-l auzise pe Humphrey spunându-i la aeroport că-i pusese o pereche în buzunarele jachetei verzi. Ducea lanterna când într-o mână când în cealaltă, încălzindu-și-le pe rând în buzunarele hainei. Nici McLeod nu purta mănuși – deși lanterna lui, cel puțin, era din cele lungi și metalice, de-ale poliției, suficient de mare pentru a putea fi purtată sub braț – în schimb avea amândouă mâinile afundate în buzunare. Nu-l ajuta la mers, însă mâinile îi rămâneau în formă, pentru cazul când ar fi trebuit să folosească pistolul.

Gândul acesta îl făcu pe Peregrine să se întrebe ce soi de armă avea Adam la el, pentru când aveau să sosească la Castelul Urquhart. Sentimentul lui era că obiectul negru și alungit pe care și-l pusese Adam în buzunar, tot la aeroport, putea fi o armă de un fel mai deosebit, dar nu de foc.

Lanternele nu aruncau prea multă lumină prin ploaia deasă. Mergând în șir pe partera dreaptă a drumului, cu Adam în frunte și McLeod încheind plutonul, Peregrine suferea enorm: pe lângul faptul că era complet înghețat, i se mai abureau permanent și ochelarii.

Ploaia continua să cadă cu încăpățânare. Cei trei înaintau cu greu, făcând mișcări automate; spectacolul de lumină continua netulburat undeva în fața și la dreapta lor, iar tunetul acoperea aproape continuu vaietul vântului. Nu trecu nici o mașină pe lângă ei. Le era oricum frig și deja se udaseră, când mai multe rafale de grindină se dezlănțuiră asupra lor.

– Adam, mi se pare mie, se auzi vocea răgușită a lui McLeod din spate, sau chiar e din ce în ce mai rău?

– Oricum, cel puțin nu cădea grindină, răspunse Adam.

Înainte ca Peregrine să poată și el comenta, un bubuit și mai puternic acoperi tunetele, reverberațiile lui fiind simțite de cei trei prin tălpile bocancilor. În același timp, o lumină verzuie izbucni jos, la nivelul golfului, în fața și la dreapta lor, luminând vag apele negre și, spre mirarea lor, silueta neregulată a ruinelor unui castel medieval. La numai douăzeci de metri, parcarea modernă a castelului se deschidea chiar din șosea; era vorba de un platou asfaltat, care domina ruinele.

– Priviți! Aici trebuie să fie! strigă Peregrine agitat, arătând cu degetul; porni înainte, într-un gest impulsiv, dar McLeod îl apucă de mânecă.

– Ușurel, băiete, îl preveni inspectorul, stingându-și repede lanterna. Desigur, suntem la Urquhart, dar vezi și tu că se întâmplă ceva foarte dubios acolo, jos. Nu ar fi înțelept din partea noastră să ne repezim mai înainte de a studia situația în care ne aflăm.

Adam renunțase și el la lumină și îi trase pe cei doi bărbați mai aproape, foarte atent însă la ceea ce se petrecea.

– Noel are dreptate, murmură el. Să vedem dacă perspectiva nu este cumva mai largă din parcare. Și fără lanterne, dacă este posibil, adăugă el, punându-și-o pe a sa în buzunar. Fulgerele și

luminile de acolo sunt suficiente, dacă ținem marginea drumului. Nu are însă nici un rost să ne anunțăm sosirea înainte de a fi pregătiți să acționăm.

Ferindu-și capetele de vânt, cei trei reușiseră să ajungă până la parcare fără incidente. Urmând direcția unei balustrade, ajunseră pe partea de unde începea o pantă abruptă; aici se ghemuiră la pământ, contemplând priveliștea. Lumina verde și lugubră continua să se reflecte în scurte explozii reci de-a lungul stâncilor de la marginea golfului, venind, din câte se părea, din spatele colțului sudic al castelului.

– Nu știu sigur ce poate fi, însă în nici un caz fulger, spuse Adam.

– Ai dreptate, continuă McLeod. Dacă facem abstracție de sunet, aș zice că acolo jos se execută un foc de artilerie.

– Din nefericire, răspunse Adam, s-ar prea putea să fie un lucru înrudit. Când o luăm în jos, trebuie să fim pregătiți pentru o eventuală luptă.

Chiar înainte să-și termine cuvintele, o detunătură profundă și sonoră făcu să tremure aerul, iar ecourile reflectate de la marginea apei aduceau aminte de vibrațiile unei explozii. Toți se aplecară și mai mult, din instinct: o jerbă de scântei verzi țâșni din spatele falezei stâncoase și rămase la înălțime, vâjâind și năpustindu-se în toate direcțiile ca un roi format din albine incandescente. Lumina era suficientă pentru a ilumina poteca ce cobora spre castel.

– Cred că am ajuns chiar la timp, șopti Adam. Dacă nu mă înșel cumva, cineva tocmai a deschis Peștera lui Scot, cea păzită de iele! Haide să vedem mai de aproape.

Gardul ce împrejmuia parcarea era construit din două țevi orizontale din oțel, suficient de groase. Adam se aplecă și se strecură printre ele, pornind apoi în jos, spre castel, conștient că McLeod și Peregrine îl urmează. Evitând o porțiune cu scări din lemn, care ar fi putut produce zgomot, coborâră pe margine, susținuți de balustradă, apoi săriră fără să se jeneze bariera din fața chioșcului unde în mod obișnuit se vindeau biletele.

Coborâră grăbiți și cu capetele lăsate în jos o lungă pantă până aproape de zidurile cetății, ghidându-se după balustradele montate pe ambele părți ale aleii. Aici, drumul se întorcea brusc spre stânga, urmând scări alunecoase din lemn și beton, continuând apoi peste o pasarelă îngustă din cherestea ce ducea

spre podul de peste șanțul castelului; însă Adam îi conduse spre dreapta la o altă scară scurtă și se îndreptară spre o căsuță aflată chiar lângă bastionul sudic.

Se opriră în umbra acestuia și cercetară împrejurimile; o potecă noroioasă cobora printre copacii zdrențuiți de furtună spre o îngustă plajă în formă de semilună. Dincolo de aceasta se vedeau apele negre ale golfului măturate de vijelie. Între fulgere, peste întreaga zonă pulsa o lumină bolnavă, verzuie, care pâlpâia și pocnea aidoma unor paraziți de electricitate.

– Ascultați, șopti McLeod, atunci când vântul aduse până la ei ușorul duduit mecanic specific unui motor diesel: Nu auziți nimic?

Cei trei se insinuară pe lângă peretele clădirii, încercând să descopere sursa zgomotului. Din această poziție avantajoasă, reușiră să distingă silueta estompată a unei bărci cu motor puternic, trasă în apropierea plajei în formă de semilună. La cârmă se afla un bărbat cu șapcă, protejat de o pelerină, care menținea barca în aceeași poziție; ambarcațiunea se lovea ritmic de pietrișul dur la doar câțiva metri sub intrarea unei grote boltite, în formă de potcoavă.

Adam îl trase de mânecă pe Peregrine și porniră toți trei dincolo de potecă, spre dreapta, adăpostindu-se în spatele unor tufișuri, de unde se vedea mult mai bine grota. Intrarea sugera întrucâtva o rană. Pietrele uriașe ce flancau deschizătura sau cele împrăștiate pe plajă păreau să fi fost deplasate de curând. În interiorul peșterii, aerul era încărcat cu fragmente strălucitoare de lumină verde ce se roteau în zbor ca scânteile aruncate din forja fierarului.

– Documentele nu pomenesc nimic despre o cavernă în acest loc, șopti Peregrine. Credeți că au deschis-o chiar acum?

– Aproape sigur, îi răspunse Adam.

Bărbatul din barcă urmărea cu nerăbdare intrarea grotei.

– Ceilalți trebuie să fie înăuntru, mormăi McLeod, privind cu grijă în jur, pentru eventualitatea că nu era chiar așa. După părerea voastră, cam câți or fi?

Adam cercetă barca, apoi grota, calculând.

– Încă cinci sau șase, dacă au venit cu toți în barcă – ceea ce e probabil, de vreme ce nu există mașini în parcare. Știind că oamenilor de felul lor nu le prea place să-și împartă prada,

trebuie să ne gândim și că vor reduce numărul la un minim. Dacă e vorba de încă cinci sau șase, crezi că facem față?

– Avem de ales? mârâi McLeod încetișor.

– Nu, spuse Adam, însă avem avantajul că-i putem surprinde.

– Pentru moment, da. În orice caz, țineți-vă capetele în jos, îi sfătui McLeod.

Își puse lanterna în buzunarul din stânga și porni să coboare panta, cu Adam și Peregrine în urma lui. În punctul unde poteca o lua spre dreapta, el se opri în stânga, în niște tufișuri de soc ude. Se târî pe pământ circa zece metri, ajungând până la baza unei stânci masive, încununată de o șa, cam de dimensiunile unei jumătăți de automobil de mic litraj. Dincolo de aceasta, urma o porțiune de teren accidentat, coborând spre plajă și spre intrarea în grota proaspăt deschisă.

Vântul înțepenise la baza stâncilor, aerul rămăsese rece și nemișcat, iar ploaia lăsase locul unei cețe umede și pătrunzătoare. Calmul acela brusc, instalat într-o arie limitată, avea ceva rău prevestitor, aducând aminte de punctul liniștit din inima unui uragan. Lipindu-se de stâncă alături de McLeod, Adam se întreaba cât va dura calmul.

Foșnetul din tufăriș anunță sosirea lui Peregrine. Tânărul artist se adăposti lângă Adam, cu ochii măriți de emoție.

– Ați văzut ceva până acum? șopti el, sprijinindu-se cu grijă pe un cot, pentru a urmări mai bine jocul de lumini din interiorul grotei.

Adam îl smuci în jos, avertizându-l:

– Fii atent!

– Dar ce sunt toate petele acelea de lumină? insistă Peregrine. Se mișcă de parcă ar fi cu adevărat niște ființe vii.

– Sunt vii cu adevărat, murmură Adam, sau nu ghicisești încă acest lucru? Acelea sunt creaturile ce sălășluiesc în peșteră.

– *Ielc?* Peregrine își ține respirația și căscă ochii.

– Chiar așa, mormăi McLeod, aflat pe cealaltă parte a lui Adam. Ar fi mai degrabă în stare să te mănânce de viu decât să te privească în ochi. Vorbesc serios, băiete, nu te uita așa la mine.

Pe când Peregrine rămăsese mut de uimire, holbându-se pe rând la cei doi prieteni ai săi, Adam își scoase inelul cu safir și i-l întinse artistului.

– Poftim. Ia-l și pune-l pe deget, îi spuse el. Orice s-ar întâmpla de aici înainte, ai să ai neapărat nevoie de protecție. Dacă vom fi atacați de Oastea Ielelor – ceea ce se poate întâmpla oricând – virtuțile pe care le posedă această piatră le vor ține la respect... cel puțin pentru o vreme.

– Dar nu vei avea și tu însuți nevoie de el? întrebă Peregrine, în timp ce mâna sa strângea inelul.

– Nu, eu am alte arme.

Desfăcând o parte a fermoarului pelerinei de ploaie, Adam căută ceva în adâncul hainelor. Peste câteva momente ținea în mână o mică sabie, într-o teacă de culoare neagră.

Ba nu, nu-i o sabie, se răzgândi Peregrine. De fapt, era vorba de o *skean dubh* – lama purtată de obicei de muntenii scoțieni împreună cu fusta lor tradițională, *kilt*-ul, înfiptă în chip de ac în partea de sus a veșmântului.

Chiar și la lumina stranie ce-i înconjura, Peregrine reuși să vadă că nu era o *skean dubh* oarecare. Numai teaca și era deja o operă de artă, jumătate din lungimea totală – circa douăzeci de centimetri – fiind acoperită cu ornamentații superbe din argint la cele două extremități. Nu reuși să distingă detaliile încrustațiilor de pe mâner, din cauza mâinii lui Adam, dar în vârful măciuliei fusese montată o piatră limpede și albastră, aproape cât un ou de porumbel. Când Adam scoase sabia, strecurând teaca la loc în buzunar, lama lustruită sclipi ca argintul-viu sub cerul tot mai coborât, iar o lumină albastră jucă pe ascuțișuri, ca și cum ar fi reflectat lumina lunii – sau ca reflexia unei voințe foarte puternice.

McLeod scoase în același timp Browning-ul automatic de la brâu, trăgându-i cât putea mai încet piedica și ridicându-l până la înălțimea umărului, pregătit pentru foc. Peregrine tresări, însă nu la vederea armei; acest lucru i se întâmplase deja pe când se aflau încă în mașină. De această dată, cauza era focul albastru ce răsărise la mâna lui McLeod cu care ținea și arma. Uitându-se mai atent, constată că McLeod purta un inel cu safir aproape identic cu acela al lui Adam.

Amândoi bărbații aveau în privirile lor acea concentrare și voință a vânătorului pornit pe urmele unei prăzi primejdioase. Privindu-și prietenii în tăcere, Peregrine deveni deodată acut conștient că îi vedea acum pentru prima oară într-o lumină cu

totul nouă. În ultimele câteva săptămâni ajunsese să accepte, ca pe niște lucruri de la sine înțelese, că Adam și McLeod posedă anumite puteri și capacități pe care nu avea cum să și le explice logic. Acum, când se pregăteau să se arunce asupra vânatului lor, Peregrine înțelese că nu avea habar cum urmau să procedeze.

Mai mult, nu știa ce trebuie să facă el însuși. Privind involuntar spre inelul lui Adam ce se afla la el în palmă, își trase grăbit mănușa și îl puse pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă, acolo unde văzuse că-l poartă Adam. Îi era puțin larg, dar prezența inelului îl făcea totuși să se simtă mai puțin vulnerabil. Își concentră iarăși atenția spre grotă, nu înainte de a-și îndrepta umerii și a strânge pumnul, pentru ca inelul să nu-i alunece de pe deget; spera din tot sufletul să le poată fi de folos prietenilor săi.

Chiar când îi trecea prin minte acest gând, de sub ei izbucni un țipăt strident și puternic. Dansul nervos al luminilor de smarald se transformă într-o tarantelă febrilă, iar adânc în interiorul tunelului izbucni o văpaie mohorâtă, întinzându-se către gura cavernei. În momentul următor, în intrarea cu formă de potcoavă a peșterii își făcu apariția un grup de siluete întunecate.

Bărbatul din frunte era înalt și subțire, mișcându-se cu grație și aroganță, având ambele brațe înălțate deasupra creștetului. Cei trei oameni ce-l urmau păreau masivi în comparație cu el. Doi dintre ei se clătinau sub greutatea unui sipet legat în metal, ce părea neobișnuit de greu, ținând cont de dimensiunile lui reduse. Bărbatul din ariegardă ținea ridicată o ramă de tablou, creând un scut între el și petele de lumină ce se roteau amenințător în jur.

– Steagul ielelor? îi murmură Adam lui McLeod.

– Chiar așa, iar individul din frunte trebuie să fie șeful lor. Privește! Are o sabie. Nu poți să o vezi decât din anumite unghiuri.

Peregrine își întinse atât de mult gâtul ca să poată privi mai bine, încât Adam trebui să-l tragă de mânecă.

– Cred că este sabia Hepburn! șopti el, plin de zel. Vai, dacă aș putea să mă dau puțin mai aproape... dar sunt convins că ea este!

– Sigur că ea este, îi răspunse Adam. Dar dacă nu-ți ții capul jos, s-ar putea să ai ocazia să o vezi mult mai de-aproape decât ți-ar face plăcere.

Pe măsură ce grupul ieșea din grotă, înconjurat de roiul oștirii ielelor, se puteau distinge noi amănunte. Toți bărbații purtau impermeabile negre cu glugă, doar conducătorul avea și ochii mascați, ca un călău, iar la gât îi atârna un lanț de argint; Peregrine ar fi fost în stare să parieze că de el era agățat medalionul pe care încercase să-l deseneze de mai multe ori. Purta sabia orizontal deasupra capului, ținând cu o mână – pe care se distingea și un inel – mânerul cu gardă, iar, cu cealaltă, lama goală, chiar la câțiva centimetri de vârf.

Pe lama de damasc jucau apele unei lumini verzui și răuprevestitoare, sursa nefiind sabia însăși, ci țesătura fragilă a steagului ielelor, ținut la înălțime în rama lui de cel ce încheia plutonul. Sabia părea să atragă lumina din steag, ca un fus ce adună borangicul, subțire ca firul de păianjen și țesea un acoperământ spectral deasupra procesiunii. Ielele se năpusteau asupra celor patru din toate direcțiile, pentru ca apoi să se oprească și să se retragă, de parcă s-ar fi ciocnit cu un zid invizibil.

– Steagul ielelor produce acest efect? șopti Peregrine

– Da, el și sabia Hepburn, îi răspunse Adam. Sabia joacă rolul unui instrument de invocare și control. Conducătorul se folosește de ea pentru a chema și direcționa influența protectoare a steagului chiar împotriva făpturilor care l-au înzestrat cu aceste puteri.

– Dar cum reușește să facă acest lucru? dori Peregrine să știe.

McLeod îl cercetă pe șeful procesiunii cu un amestec de silă și neîncredere.

– În nici un caz prin mijloace curate, de asta sunt sigur, mormăi el. Dar va plăti scump pentru faptele lui.

Privi în direcția lui Adam.

– Cât timp crezi că va reuși să mențină vălul protector?

– Probabil suficient pentru a permite întregului grup să ajungă la ambarcațiune împreună cu prada, spuse Adam. Desigur, dacă noi nu avem grijă să intervenim așa cum se cuvine. Noel, crezi că ai putea să te strecori până de cealaltă parte a grotei fără a fi descoperit prea devreme?

McLeod studie atent terenul de deasupra intrării în grotă.

– Am să văd ce pot face, se arătă el de acord și porni prin vegetația din stânga lor.

– Și eu ce fac? șopti Peregrine, nerăbdător.

– Tu rămâi aici să ții de veghe – și încerci să eviți să fii cumva mâncat de viu, îi răspunse Adam scurt.

Înainte de a apuca artistul să reacționeze, Adam dispăruse deja, alunecând ușor pe povârnișe, trecând apoi dincolo de stânci. La partea de jos a coastei abrupte se opri și se sprijini cu un picior pe un bolovan; rămas astfel în echilibru și, ridicându-se în picioare, îndreptă vârful armei lui, *skean dubh*, spre grupul bărbaților ce traversa acum plaja, în drum spre ambarcațiune. Simți toată forța ce i se aduna în pumnul strâns, concentrată chiar în centrul palmei, dar își stăpâni deocamdată această putere, trase aer în piept și strigă:

– Ați mers suficient de departe, domnilor. Opriți-vă pe locul unde vă aflați!

Membrii minusculului alai se întoarseră spre direcția de unde venea vocea, iar, când îl detectară, cineva trase o înjurătură. Conducătorul se așeză cu fața spre el, potolindu-i pe acoliți cu o comandă severă, dar nu-și lăsă brațele în jos. Mâna stângă se desfăcu, apoi strânse din nou capătul lamei, ca și cum ar fi ars de nerăbdare să întoarcă spada spre cel ce-l înfruntase; Adam știa însă că nu va îndrăzni, pentru că astfel ar fi pierdut controlul asupra steagului.

– Tu cine dracu' ești? îl interogă bărbatul, vocea lui conturându-se limpede și puternică pe fondul zumzetului neîntrerupt al vocilor ielelor. Și cu ce scop ai venit aici?

– Poți să mi te adresezi cu titlul de Maestru al Vânătorii, îi răspunse Adam, pândind cu coada ochiului și mișcările celui din barcă. Cât despre scop – mă aflu aici pentru a face dreptate.

Această declarație provocă un murmur de nesiguranță din rândurile subordonaților, dar conducătorul rânji disprețuitor.

– Dreptate, zici? Și care sunt presupusele noastre crime?

– Ele cuprind, nu în ultimul rând, vătămările făcute celui cunoscut odinioară sub numele de Michael Scot de la Melrose, cu scopul de a pune mâna tâlhărește pe ceea ce-i aparține lui, spuse Adam solemn, indicând în direcția sipetului. Cred că se află acolo. Pe urmă, nu trebuie să uităm de steagul ielelor aparținând clanului McLeod, pe care vi l-ați însușit pe căi

nedrepte și pe care l-ați profanat crunt. Sabia din mâna ta este și ea furată, cred. Dacă ești înțelept, ai face bine să renunți la lucrurile prăduite și să te supui autorităților lumești, atât timp cât mai poți să îndrepți faptele și mai grave săvârșite împotriva legilor Planurilor Interioare.

Văzduhul din jurul celor patru clocotea, brăzdat în toate direcțiile de siluetele scânteietoare ale ielelor, iar furia lor tot mai aprinsă creea în jur o tensiune nemaipomenită. Din spatele stâncii lui, Peregrine, simțindu-se absolut neputincios, aruncă o privire îngrijorată în urma lui McLeod. Capul și umerii inspectorului se iviră pentru scurt timp deasupra stâncilor ce străjuiau intrarea în grotă, apoi un freamăt în tufișurile de mai încolo marcară înaintarea lui spre un perete stâncos de pe cealaltă parte a intrării în peșteră.

Bărbatul mascat de pe țărm îl măsura pe Adam cu supremă sfidare.

– Consider că-ți supraapreciezi propria-ți importanță, „Maestre al Vânătorii", sau care ți-o fi numele adevărat. Colegii mei și cu mine nu-ți recunoaștem autoritatea. Nu-ți acceptăm nici pretenția de a judeca acțiunile noastre.

– M-ai înțeles greșit, îi replică Adam. Acțiunile voastre v-au atras deja condamnarea. Mă aflu aici pentru a vă cere să vă predați – și să vă silesc să o faceți, dacă va fi nevoie.

Între timp, McLeod avusese suficient timp să ajungă în ascunzătoarea pe care și-o alesese printre stâncile din partea dreaptă a intrării în grotă. Din această poziție avantajoasă, putu să vadă cum șeful mascat al grupului de bandiți făcu un semn discret pilotului de pe ambarcațiune. Omul îi răspunse printr-un gest abia perceptibil și se aplecă sub bordul de comandă al bărcii de mare viteză. Când se ridică, McLeod văzu în mâinile lui forma lucioasă și agresivă a unei Uzi.

– Păzește-te, Adam! Barcagiul are armă! strigă el.

Capitolul douăzeci și doi

ADAM văzuse deja mișcarea pilotului și se aruncă pe burtă, chiar în secunda când o salvă de gloanțe sfâșie locul unde se aflase cu o clipă mai devreme. Pistolarul își îndreptă imediat arma spre poziția ocupată de McLeod. Fragmente de stâncă și ramuri ale tufișurilor zburară în toate direcțiile, sub focul nimicitor, dar McLeod se adăpostise deja, lipindu-se de perete, pregătit să răspundă și el atacului.

O nouă salvă culcă la pământ un mănunchi de arbori tineri din stânga lui și pistolarul făcu o scurtă pauză; în acest scurt interval, McLeod ieși din spatele adăpostului și trase o succesiune rapidă de trei focuri.

Primul ricoșă din carena navei; al doilea și al treilea sfărâmară parbrizul. Pilotul se feri într-o parte, apoi trase iarăși o rafală, dar McLeod era din nou întins la adăpost. Plumbii pătrunseră cu zgomot surd în peretele stâncos stratificat de deasupra lui; apoi însă, înainte să mai aibă timp să sară și să se pună la adăpost, secțiunea slăbită a peretelui se prăbuși, îngropându-l pe McLeod sub o cantitate impresionantă de pământ și pietre.

Adam se ridică în picioare, profund îngrijorat și convins că McLeod fusese atins de gloanțe; pistolarul trase o nouă rafală spre el, obligându-l să se lipească iarăși de pământ. Între timp, avalanșa de pietre ce-l trântise pe McLeod își continua drumul spre poalele coastei. Câțiva bolovani mai grei ajunseră pe plajă

și se rostogoliră mai departe, stârnind prundișul. Stegarul ce încheia plutonul se sperie cumplit și, în momentul în care țipă și sări înapoi, se izbi de cel mai apropiat coleg.

Șocul îl făcu să piardă controlul asupra ramei în care se afla steagul, și aceasta i se răsuci în mână. Unul din colțuri izbi puternic pământul, iar rama se făcu bucăți cu zgomot de sticlă spartă.

Vălul protector de deasupra echipei dispăru de îndată. Șeful deschise gura, cuprins de disperare. Țipând asurzitor, cetele ielelor se năpustiră asupra prăzii cu gânduri ucigașe.

Bărbații care cărau sipetul îl scăpară la pământ, țipând și agitându-și haotic brațele, încercând să se apere de ielele ce smulgeau din ei cu dinți și gheare ca niște ace, aidoma unor minuscule pești piranha făcuți din lumină. Steagul ielelor zăcea pe pământ, prins într-o grămadă de fragmente din sticlă și lemn. Înnebunit de frică, cu fața și mâinile șiroind de sânge, stegarul făcu un gest disperat, încercând să recupereze unica sursă de protecție pe care o știa. Însă în clipa în care mâinile lui profane atinseră relicva sacră, izbucni pe neașteptate o bubuitură, iar în jur se răspândi un miros de pucioasă și un fum negru și gros.

După ce pâcla se mai risipi, din purtătorul steagului nu mai rămăsese nici o urmă. Uluit de scena la care fusese martor, Adam își înălță capul cu precauție și văzu cum avangarda ielelor se dezlănțuie asupra următorului membru al echipei. Pe când bărbatul se prăbuși sub pătura clocotitoare de forme mărunte și strălucitoare, conducătorul, înspăimântat, prinse cu putere umărul unuia dintre hamali, vremelnic scăpat de sub atenția ielelor, și-i făcu semn în direcția ambarcațiunii, învârtind cu o mână deasupra sapului sabia Hepburn.

– Ajută-mă să duc sipetul la bord! ordonă el strident. Nu ne pot urmări odată ieșiți în larg.

Deși fața și mâinile omului se transformaseră într-o masă sângerândă, plină de plăgi, el putu totuși, nu se știe cum, să răspundă printr-un semn afirmativ. Ielele păreau în continuare hotărâte să-l rupă în bucăți pe celălalt adversar al lor, dar sabia conducătorului reușea să le țină la respect. Cei doi reușiră să târască sipetul ultimii câțiva metri rămași până la malul stâncos al apei.

Pilotul bărcii, care scăpase de amenințarea pistolului lui McLeod și nu îl mai vedea nici pe Adam, își aruncă deoparte

pistolul mitralieră și roti barca spre mal, aplecându-se peste bord să dea o mână de ajutor.

– Urcă sipetul în barcă! îi comandă șeful. Eu țin făpturile astea la distanță!

Lăsându-i pe cei doi subordonați să se lupte cu sipetul, se întoarse să dea piept cu Oștirea Ielelor folosindu-se de teribila sabie Hepburn, cu care lovea aprig în toate direcțiile. Zeci, poate sute de forme strălucitoare fluturau și bâzâiau în jurul capului său, ca un roi de viespi înfuriate; dar ori de câte ori sabia atingea pe una dintre ele, din punctul de contact țâșneau scântei iar mica lumină se stingea, lăsând în urmă o dâră subțire de fum. Pe figura conducătorului începuse să se zugrăvească triumful când, pe neașteptate, întrezări în spatele norului de iele o siluetă ce se îndrepta direct spre el.

Adam ținea *skean dubh* ridicată înaintea lui, ca pe o relicvă sfântă, însă nu cu lama, ci cu măciulia în sus. Piatra albastră montată în mâner emitea o licărire blândă, asemănătoare luminii limpezi a unui apus de soare vara. Ielele se feriră din calea lui atunci când trecu printre ele, oprindu-se doar la câțiva pași de bărbatul mascat.

– Doi dintre oamenii tăi au pierit deja inutil, îi spuse Adam sever. Lasă sipetul și pune-te sub protecția mea, înainte să trebuiască să plătiți cu viețile pentru încăpățânarea voastră.

Bărbatul mascat lătră ca un șacal.

– Du-te la dracu'! îi strigă el. Eu am plătit pentru sipetul acesta, iar prețul nu a fost ieftin! Să fiu afurisit dacă o să pui mâna pe el gratis!

Pe neașteptate, îl atacă pe Adam cu o lovitură a sabiei Hepburn, turbat de furie. Instinctiv, Adam ridică *skean dubh*, pentru a para lovitura. Peregrine, care se strecurase ceva mai aproape cât Adam nu fusese atent, emise un strigăt de protest în momentul în care cele două săbii se ciocniră, iscând un fulger și scântei de foc alb-albăstrui. În acea secundă, toate semnele de primejdie mortală amenințând viața lui Adam ce i se arătaseră în ultimele zile îi reveniră acum în memorie.

Fără a se gândi ce ar fi fost în stare să facă odată ajuns acolo, Peregrine ieși de la adăpost și se repezi spre Adam, sperând ca inelul să-i ofere oarecare protecție. Petele de lumină dornice de sânge se îngrămădiră în jurul lui, țipând, dar el își roti spre ele brațele goale și merse mai departe, pe jumătate orb,

spre locul unde îl văzuse pentru ultima oară pe Adam. Deodată, se trezi lângă două umbre, dintre care una stătea cu un genunchi la pământ, sprijinită pe o mână, scăldată într-o lumină albastră palidă, iar cealaltă, aplecată asupra ei, ținea arma ucigașă care se pregătea deja să lovească.

Sabia Hepburn arunca sclipiri verzi în timp ce se apropia de țintă. Fără a se gândi la consecințele posibile, Peregrine o apucă cu amândouă mâinile. Stânga lui opri pentru scurt timp încheietura adversarului, prinzând-o lângă garda sabiei, însă nu suficient de ferm pentru a împiedica palma dreaptă să se ciocnească violent de lamă. Durerea arzătoare îl aruncă pe spate, peste Adam, făcându-l să se adune ghem, strângându-și mâna rănită la piept; durerea i se răspândea în degete, prinzând și antebrațul. Singurul gând ce-i veni în minte, în acea primă fracțiune de secundă a durerii agonizante, fu acela că era posibil să nu mai poată picta vreodată.

Însă chiar înainte de a-și trage răsuflarea să țipe, un bocanc greu îi strivi coastele, suficient de puternic pentru a-l face să se rostogolească peste pietrișul aspru. Reuși într-un fel oarecare să-și protejeze capul și să nu-și piardă ochelarii, dar ceea ce văzu când putu să se răsucească din nou nu avu darul să-l liniștească, pentru că adversarul era iarăși pregătit să-l atace pe Adam.

Urlând fără cuvinte, cu buzele trase de pe gingii, rânjind aproape ca o felină, spadasinul pregătise lama gata să dea lovitura de grație. În timp ce spada cobora, Adam ridică deja *skean dubh* – de această dată nu cu mânerul înainte, ci cu vârful îndreptat spre spațiul dintre ei, descriind rapid un simbol tainic.

Sclipirea izvorând din *skean dubh* lăsă o dâră albastră vizibilă în urma ei. Ea nu se afla niciunde în calea lamei ce cobora năvalnic, cu toate acestea sabia se abătu din drumul ei, pentru a o întâlni, ca și cum oțelul ar fi fost atras de un magnet. Nevenindu-i să creadă că i se putea întâmpla așa ceva, spadasinul încercă să corecteze traiectoria, dar Adam mai execută o mișcare bruscă, de smulgere, cu *skean dubh.*

Adversarul său scoase un țipăt răgușit când constată că mânerul sabiei i se răsucise în mână. Incapabil să-l controleze, aruncă arma cu furie și sfidare și se întoarse disperat, încercând să ajungă la bordul bărcii ce-l aștepta.

Nu mai apucă. De-abia așteptând o asemenea ocazie, Oștirea Ielelor se năpusti iarăși cu țipete lacome de bucurie; sângele țâșnea de unde mușcau, sfâșiau și sfârtecau aidoma unor piranha turbați, bucurându-se de triumf. Adam se aruncă peste Peregrine, protejându-l, apucând în același timp cu mâna liberă mânerul sabiei Hepburn.

Cei doi bărbați de pe barcă nu erau dornici să vadă mai mult de atât. În definitiv, prada se afla la ei. Îngrozit, cel de la cârmă porni motoarele și întoarse barca în loc, într-o învolburare de spumă. Peregrine mai apucă să vadă, pe jumătate buimăcit, cum ambarcațiunea pleacă de la mal, însă trebui să-și înăbușe un geamăt, străbătut de un nou val de durere pornit din mâna dreaptă.

La câțiva metri mai încolo, norul de iele se ridică de pe stânci, unde nu mai rămase în urma lor decât o dâră purpurie; înțelegând că dușmanii le scăpau, țipau asurzitor. Puține dintre ele încercau să urmărească ambarcațiunea, însă nu reușeau să-și mențină mult timp înălțimea și se prăbușeau în valuri, strigând ascuțit, transformându-se apoi într-un norișor de abur.

Peregrine își reprimă un suspin, simțindu-se puțin ametit în timp ce își strângea mâna rănită la piept, neîndrăznind să se uite de teama a ce i s-ar fi putut dezvălui privirilor. Purta încă inelul lui Adam, dar sânge negru i se scurgea printre degete, picurând pe pietrișul umed al plajei.

– Unde-i Noel? întrebă Adam, ajutându-l pe Peregrine să se ridice în picioare și privind cu îngrijorare în jur. Îl vezi undeva pe Noel?

– Nu, eu...

– Poftim, ia asta și așează-te spate în spate cu mine! îl îndemnă Adam, întinzându-i *skean dubh*. Mișcarea următoare este că ne vor ataca pe noi. Folosește-te de lamă ca să te aperi.

Nici nu terminase de vorbit, când norul sclipitor de smarald, după ce se văicărise la malul mării, se repezi asupra lor, țipând cu vocile lor înalte. Peregrine ridică *skean dubh*, așa cum văzuse că procedează și Adam, deși era pe jumătate amorțit și fiecare fibră a lui părea să spună că este inutil...

În acest răstimp, pe înălțimea din dreapta intrării în cavernă, McLeod își veni din nou în fire, încercă să se miște și se pomeni că se află pe jumătate îngropat sub pământ și fragmente de

piatră. Ca prin minune, avea încă pistolul în mână, în schimb ochelarii și-i pierduse.

Se concentră asupra celor ce se petreceau pe plajă. Nu se mai vedea nici urmă din indivizii îmbrăcați în negru, ci doar un stol verzui de pete din lumină formând un vârtej nebun deasupra malului – și barca de mare viteză, la care ele nu mai aveau cum ajunge, luptându-se disperat cu valurile negre ale golfului. Reuși totuși să distingă în barcă două siluete învesmântate în negru.

Se degajă din terenul moale și se așeză în poziție de luptă, sprijinindu-se pe un genunchi, ochii atent și trase cam o jumătate de duzină de gloanțe în direcția bărbaților din barcă, conștient fiind că ieșiseră din bătaia pistolului. Ticăloșii aceia... dar înainte de a-și putea duce gândul la capăt, făcându-și inimă rea pentru că-i scăpaseră, McLeod observă o nouă mișcare a cârdului de iele, care se înălțase de la malul apei – și se năpustise asupra a două figuri foarte familiare lui, care se apărau stând spate în spate.

Înspăimântat, emise un strigăt răgușit și se aruncă spre poalele coastei abrupte, alunecând pe spate și reușind cu greu să aterizeze cu bine. Se clătină doar o fracțiune de secundă și se apropie de scena luptei – fiind la un pas să se împiedice de steagul ielelor.

Acest incident îl făcu imediat să se răzgândească. Vârându-și pistolul la locul lui, în cingătoare, se aplecă asupra steagului, acoperit încă de sticla spartă. Nu avea nici cea mai mică reținere, pentru că aparținea și el clanului McLeod – apoi, nici nu apucase să vadă cum fusese pedepsit stegarul pentru gestul lui.

Adam văzuse în schimb acea scenă – și înțelese intenția lui McLeod.

– Noel, nu-l atinge! urlă el, încercând să le alunge pe ielele amenințătoare și să-l urmărească pe McLeod în același timp. Legenda este adevărată! Purtătorul steagului a dispărut într-un nor de fum!

– Înseamnă că nu avea în vine sânge de McLeod! veni răspunsul sfidător al inspectorului, care trăda că nimic nu l-ar fi făcut să se abată de la intențiile sale.

Strânse cu venerație steagul ielelor dintre resturile ramei și îl ridică triumfător în mâinile lui de McLeod... fără a plăti cu

viața! Cu sângele lui de McLeod pulsând acum în ritmul vechilor cântece de bătălie, își puse steagul pe umeri, ca pe o mantie și apoi se apropie alergând de prietenii lui asediați, rostind din răsputeri vechiul strigăt de luptă al clanului: „Fii dârz!"

Ignorând caruselul ielelor, se aruncă în mijlocul lor și se vârî între Adam și Peregrine, care erau muți de uimire. Îi prinse pe fiecare dintre ei cu câte o mână viguroasă de umăr și își înălță neînfricat vocea peste tumultul duhurilor.

– Pieriți din fața mea, copile ale Pământului, Aerului și Focului! În numele celui dintâi MacLeod, șef al întregului clan MacLeod, eu, Noel Gordon McLeod, îi iau pe acești oameni sub protecția steagului ielelor de la Dunvegan! De vreți să nu rupeți vechea învoială dintre clanul McLeod și Neamul Ielelor, să nu-i vătămați!

Corul straniu de țipete sfredelitoare se potoli, transformându-se într-un zumzet morocănos, iar norul se mai ridică puțin, chiar dacă ielele continuau să roiască supărate.

– *Lăsați armele jos!* le ordonă McLeod, cât mai convingător cu putință. Trebuie să le fac să înțeleagă cumva că nu noi suntem dușmanii lor. Ați văzut și voi ce efecte are oțelul asupra lor.

Adam coborî fără să ezite sabia Hepburn, Peregrine se codi, însă, înainte de a îndrepta spre pământ vârful armei sale, *skean dubh*. Vuietul potolit al ielelor ezită, iar McLeod își înălță din nou privirile spre ele.

– Este drept că ați fost jignite cumplit, o, popor al păcii, le zise McLeod, dar nu trebuie să vă vărsați furia voastră îndreptățită asupra celor ce vor să vă fie aliați. Nu *noi* suntem cei ce v-au prădat comoara! Dușmanii voștri sunt *acolo*! spuse el făcând un gest scurt spre larg cu mâna de pe umărul lui Adam, iar nu aici, sub steagul ielelor!

Timp de mai multe secunde cei trei așteptară nemișcați, reținându-și până și respirația – Adam și Peregrine pregătiți să-și folosească săbiile, în caz de nevoie, McLeod sfidând primejdia, cu brațele petrecute după umerii prietenilor săi, punându-i astfel și pe ei sub protecția steagului. Apoi, spre imensa lor ușurare, vârtejul dement al oștirii ielelor se potoli încet, cohortele ridicându-se la înălțime.

Cu toate acestea, ordiile nu se risipiră. În schimb, petelé dansânde de lumină se răspândiră la marginea apei, aidoma unei panglici diafane de smarald despărțind pământul de cer și tânguindu-se încetișor. Suprafața golfului se transformase într-o oglindă, asupra căreia se lăsă o tăcere nefirească, semn că avea să se întâmple în curând ceva.

– Ele așteaptă să se petreacă ceva anume, îi murmură McLeod lui Adam. Oare despre ce naiba o fi vorba?

Deasupra apei, fulgere palide luminau ici și colo printre norii coborâți, iar ei puteau încă distinge silueta bărcii ce ieșea în larg cu toată viteza, îndreptându-se spre sud. Murmurul scăzut al motoarelor diesel acoperea șuieratul vântului, ce se făcea din nou simțit, iar de departe, din stânga, apăruseră niște lumini noi – nu ajutorul așteptat din partea poliției din Fort Augustus, de vreme ce veneau din direcția respectivă, ci două bărci mai mici, atrase, fără îndoială, de efectele pirotehnice la care asistaseră ocupanții lor cu puțin timp în urmă. Proiectoarele măturau pe rând obscuritatea, surprinzând pe fugari. Ambarcațiunea avea însă avantajul vitezei mai mari și probabil ar fi dispărut curând spre sud.

Atunci se petrecu un lucru ciudat. Pe neașteptate, un trăznet orbitor, de culoare verzuie, lovi apa chiar înaintea bărcii fugare, însoțit de un tunet pe măsură. Pentru o singură secundă, apele întunecate ale golfului căpătară o fluorescență verde, stranie, în jurul bărcii.

Ambarcațiunea își pierdu instantaneu puterea, toate sistemele ei fiind blocate de fulgerul căzut atât de aproape. Celelalte două bărci, aflate încă la câteva sute de metri spre stânga, nu se mai puteau nici ele folosi de motoare, iar proiectoarele începură să piardă direcția, deoarece ocupanții lor erau preocupați probabil de nărăvașele sisteme de propulsie.

Ceea ce se petrecuse în vecinătatea bărcii de viteză nu avea nimic comun cu mecanica. După ce mai înaintă puțin din inerție, rămase nemișcată în mijlocul apei, iar cei doi pasageri buimăciți începură să strige făcând tentative disperate de a pune din nou motoarele în funcțiune – deoarece nu departe de pupa, între ei și țărm, oglinda întunecată începuse să fiarbă. La suprafața apei, luminată acum sporadic de mișcările dezordonate ale proiectoarelor și foarte slab de luminiscența valurilor, își făcu acum apariția un cap triunghiular ce nu

tulbură suprafața; sprijinit pe un gât puternic și lung, capul cercetă întunericul din jur cu cele două puncte de foc ce țineau locul ochilor.

– Afurisit, afurisit să fie! șopti McLeod, aproape cu reverență. Vedeți și voi ceea ce văd eu?

Adam și Peregrine nu-i răspunseră, în schimb hoardele ielelor întâmpinară apariția creaturii prin țipete ce sugerau veselia lor răutăcioasă. Creatura rămase o secundă în obscuritatea verzuie, ascultând zgomotul vocilor. Capul masiv se lăsă apoi în jos, ca și cum s-ar fi învoit la ceva, iar ochii de vasilisc se ațintiră asupra bărcii încremenite.

Gâtul masiv se înălță maiestuos, iar mișcarea se transmise de-a lungul șirului aparent nesfârșit de inele încolăcite ce formau trupul. Apoi, printr-o mișcare apatică din coada formidabilă, începu să se apropie de prada aleasă, cu viteză tot mai mare.

– Dumnezeule! îngăimă Peregrine. Au trimis-o în urmărirea lor!

Cei doi fugari își reluară înnebuniți eforturile de a pune din nou ambarcațiunea în mișcare însă aceasta se clătina puternic sub mișcările lor. Razele proiectoarelor măturau întreaga zonă, dar cei din bărci nu păreau să fie conștienți de ceea ce se întâmplă. Făptura se îndrepta direct spre țintă, lăsând în urmă un siaj luminos, de culoarea smaraldului. Unul dintre bărbați puse mâna pe Uzi și începu să tragă nebunește, dar fiara își protejă capul scufundându-l sub apă, iar siajul continuă să înainteze netulburat.

Cu toate acestea, fiara nu lovi ambarcațiunea frontal, ca un berbec; ea își încolăci trupul de șarpe, scufundându-se și apoi ridicându-se iarăși violent la suprafață, până când vârtejul stârnit prinse barca și o scufundă. Bărbatul înarmat cu pistolul mitralieră dispăru fără urmă; celălalt mai apăru un timp la suprafață, țipetele lui auzindu-se slab chiar și pe mal, dând din mâini și din picioare orbește – până când apa îl copleși, dispărând apoi, înghițit de valuri.

Sub privirile fascinante și îngrozite ale celor de pe țărm, imensul cap se ivi încă o dată la suprafață, ținând între fălci o formă umană ce se lupta fără putere. Dar bărbatul, monstrul și rămășițele ambarcațiunii dispărură într-o volbură de spumă

atunci când făptura își plecă gâtul și se scufundă, ducându-și prada încă vie în străfundurile lui Loch Ness.

Apoi agitația apelor se potoli și o liniște de plumb se așternu pe suprafața neclintită a golfului, întreruptă ceva mai târziu de dieselele ce reveneau la viață tușind pe celelalte două bărci, căutând cu farurile lor puternice apele sumbre, încercând să descopere supraviețuitorii ce nu aveau să mai apară vreodată.

Ielele păreau, în sfârșit, mulțumite. Înălțând un cor vesel, petele de lumină începură să descrie cercuri nebune deasupra capetelor celor trei bărbați rămași pe țărm – deși Peregrine avu pentru o secundă impresia că se pregăteau să-și reînnoiască asaltul.

În loc de a ataca, însă, avangarda lor făcu brusc stânga împrejur și porni fulgerător spre intrarea în grotă. Restul oștirii o urmă. Se năpustiră cu toate în interiorul peșterii ca un torent zănatic, antrenând după ele fragmente de sol și rocă în curentul stârnit. Când ultima ceată se strecură în grotă, gura acesteia se închise în urma lor cu zgomot de tunet. În liniștea fragilă ce se lăsă după aceea, cerul începu să se limpezească, iar din spatele norilor grăbiți apăru o lună mare cât un galion.

McLeod se lăsă cu toată greutatea pe cel mai apropiat bolovan, părând mai mult decât extenuat; apoi începu să adune încet și grijuliu rămășițele steagului ielelor din jurul umerilor. În reacția sa de ușurare, Peregrine căzu în genunchi strângându-și tremurând mâna rănită și arma *skean dubh* la piept. Adam își privi mai întâi sabia, apoi se întoarse spre grota ielelor, din care rămăsese, ca singură urmă, o adâncitură proaspătă pe suprafața stâncii.

Zăbovi o vreme cu privirile ațintite într-acolo, aducându-le un omagiu tăcut puterilor care binevoiseră să le cruțe viețile. Ridică apoi lama sabiei în semn de salut, pentru ca apoi să înfigă vârful armei în plaja acoperită de pietriș de la picioarele lui. Când îi dădu drumul, mânerul cu gardă se clătină încet încolo și încoace, ca un pendul greu. Apele negre ale lui Loch Ness se calmaseră sub cerul luminat de lună, făcând să pară absurdă amintirea violenței cu care se zbătuseră cu doar câteva minute în urmă. Cele două bărcuțe continuau să cerceteze inutil apele, iar dinspre sud se apropiau alte lumini.

– Cred că vom primi oaspeți în curând, spuse Adam, aplecându-se cu greutate să ia *skean dubh* din mâna lui Peregrine. Poate e chiar poliția, care ne vine în ajutor?

McLeod își întinse gâtul și se uită spre sud, se lăsă apoi din nou cu toată greutatea pe piatră, atunci când peste golf veni până la ei zgomotul unor motoare foarte puternice, iar proiectoarele se încrucișară în toate direcțiile.

– *Acum* apar și ei! mormăi el dezbrăcându-se de impermeabil și folosindu-se de el pentru a înfășura steagul ielelor, pe care nu avusese timp să-l împăturească așa cum se cuvine. Nu că ne-ar fi fost de prea mare ajutor, dacă veneau mai devreme. De fapt, poate e chiar mai bine...

Adam scoase teaca sabiei sale, vârî lama la locul ei și puse *skean dubh* într-un buzunar interior, urmărind proiectoarele ce se apropiau tot mai mult. În lumina lunii se distingea acum o mică navă robustă de croazieră, lungă de doisprezece metri, având puntea superioară acoperită.

– Arată ca un vaporaș de agrement, remarcă Peregrine, încercând să ignore pulsațiile dureroase ce-i străbăteau mâna.

– Ba chiar asta este. McLeod se ridică și cercetă nava mai atent, apoi se întoarse spre ei clătinând din cap. – Poartă numele de *Queen of Alba*. În timpul sezonului turistic, ea face mici croaziere cu plecare din Fort Augustus. Dar Garda de coastă o folosește din când în când, dacă este nevoie de intervenția poliției în această zonă. Cristoase! Se lăsă din nou pe bolovan și făcu un gest de lehamite: Ce fel de raport am să fac eu despre cele întâmplate? Dacă scriu ceea ce am văzut cu adevărat, mă trimit imediat la casa de nebuni... nu te supăra, Adam.

– Nu-ți face probleme, îi răspunse acesta cu un zâmbet distrat; își scoase apoi lanterna din buzunar și se lăsă pe vine, apucând mâna rănită a lui Peregrine. Ce-ar fi să-mi ții și mie lumina asta? Aș vrea să văd exact ce i s-a întâmplat înainte să se umple tot locul de oameni care au să ne întrebe tot felul de lucruri dificil de explicat.

Inima lui Peregrine bătea grăbit, deoarece puternica impresie a celor petrecute nu se șterse încă; acum, când McLeod luă lanterna iar Adam începu să-i desfacă și să-i îndrepte cu grijă degetele pline de sânge, își simți inima cuprinsă de o nouă gheară.

– Adam, nu uita că eu sunt pictor, șopti el cu voce tremurată, uitându-se chiorâș din pricina luminii. Nu simt nimic în degete.

– Foarte bine, înseamnă că nu te va durea prea tare cât le îndrept. Da, într-adevăr...

– Adam, cred c-am să leșin, mai apucă Peregrine să spună.

– Nu, să nu faci asta. Adam cercetă mâna și înclină capul. Haide cu mine mai aproape de apă ca să spăl sângele, măcar în parte, spuse el, sprijinindu-l pe tânăr. Nu ai nimic. Respiră doar o dată, profund. N-ai să leșini. Durerea nu va fi atât de mare pe cât te temi tu. Apa este rece. Foarte bine!

Îi ei ăti palma în apa rece ca gheața și o privi mai de aproape, insistând în jurul unei tăieturi nu foarte profunde, ce pornea de la muchia palmei continuând spre degete, apoi scoase cu atenție inelul ce-i aparținea, de asemenea crestat, și i-l dădu lui McLeod.

– Inelul va trebui să fie refăcut, spuse el încet, pipăind oasele din jurul ariei plăgii. Nu pot fi sigur de cât ajutor ți-a fost altfel, însă ți-a salvat două degete. Uită-te la suprafața inelului.

Puțin amețit, Peregrine aruncă o privire la inelul ținut de McLeod în palma mâinii lui libere. Veriga cea groasă era întreruptă de o scobitură adâncă în locul în care fusese izbită de sabia Hepburn.

– Din fericire, nu ai nici o fractură, îi spuse Adam, spălând iarăși mâna și înfășurând-o apoi într-o batistă oferită de McLeod. Va fi nevoie de câteva copci, dar cred că n-ai să te alegi nici măcar cu o cicatrice. Dacă și celelalte lucruri ar fi la fel de ușor de explicat...

Sunetul sirenei de poliție anunță apropierea lui *Queen of Alba,* iar unul dintre reflectoarele ei îi încadrase pe cei trei bărbați ghemuiți pe plajă.

– Hei, voi de colo! se auzi un glas autoritar, amplificat de portavoce. Suntem poliția! Voi cine sunteți?

Capitolul douăzeci și trei

DESCOPERIREA faptului că McLeod era ofițer superior de poliție, cu mult în afara zonei lui de jurisdicție, la început produse multă confuzie – chiar dacă sergentul de la bordul lui *Queen of Alba* înțelese repede că McLeod îi chemase acolo, prin convorbirea aceea telefonică aproape ininteligibilă. După ce le ordonă celorlalte două ambarcațiuni să stea prin preajmă, *Queen of Alba* se apropie de țărm în dreptul debarcaderului de lângă turnul nordic al castelului doar atât cât să se debarce câțiva polițiști, apoi se alătură celorlalte bărci, care cercetau apele din larg, în căutarea eventualilor supraviețuitori a ceea ce se considera deja un accident ciudat. În următoarea oră, începură să sosească ajutoarele de la Inverness; o jumătate de duzină de mașini de poliție, un laborator criminalistic și o ambulanță.

Afirmația lui McLeod că-i urmărise pe cei ce furaseră steagul ielelor nu păru să-i surprindă prea tare pe colegii lui polițiști. Auziseră și ei de furt prin canalele polițienești normale și nu li se părea ciudat ca un McLeod să reușească să vină pe urmele hoților până la Urquhart, dând curs unei „premoniții".

Interpretarea prezentată de McLeod însuși fusese că un grup neindentificat de răufăcători subtilizaseră steagul ielelor, ce aparținea clanului McLeod, din motive ce nu erau încă stabilite. Nu încercă să explice în nici un fel uciderea femeii ce fusese descoperită la Dunvegan.

Cât despre fenomenele pirotehnice raportate de ocupanții bărcilor mai mici – deși ei nu lansaseră nici un fel de ipoteză referitoare la cauza scufundării bărcii de viteză, ceea ce i se părea lui McLeod, cu modul său de a gândi, destul de obișnuit – inspectorul declară că nu este prea sigur de cele văzute, datorită faptului că fusese îngropat sub o alunecare de teren cauzată de un schimb de focuri, ceea ce-i crease o stare de năuceală. Medicul poliției îi susținu declarația după ce-l examină, iar din zona unde declarase că a căzut s-au recuperat tuburi goale ale cartușelor. Pe baza puținelor indicii descoperite în aceste ultime ore ale nopții, s-a elaborat teoria că membrii bandei ce furase steagul ielelor, suficient de disperată pentru a ucide și a comite tentative de crimă – din motive doar de ei știute – ajunseseră cumva să fie ei înșiși omorâți într-un moment în care se aflau în urmărirea unui obiectiv și el necunoscut.

– Dacă vrei să-mi știi părerea, sună mai mult a glumă de Hallowe'en care a ieșit pe dos, s-a auzit la un moment dat remarça unuia dintre polițiști.

Cu toate acestea, le-a fost imposibil să dea răspunsuri satisfăcătoare la cele două întrebări esențiale: cum și de ce. Pe de altă parte, nici Adam nu era dispus să ofere prea multe informații.

– Cred că inspectorul McLeod a fost chemat pe cale particulară, de către șeful clanului McLeod, după dispariția steagului ielelor, îi spuse Adam sergentului ce-i lua declarația, stând la adăpost, în laboratorul criminalistic. Inspectorul cunoaște pasiunea mea pentru conservarea comorilor naționale ale Scoției, datorită îndelungatei noastre prietenii, prin urmare m-a invitat și pe mine.

– Și acest domn... așa... Lovat? întrebă sergentul, parcurgând notițele.

Undeva în spatele lor, lui Peregrine i se acordau îngrijiri la mână, în timp ce stătea pe bara din spate a ambulanței. Înainte ca primii polițiști să coboare de pe *Queen of Alba*, cei trei stabiliseră de comun acord elementele esențiale ale poveștii pe care aveau să o relateze.

– Vai, domnul Lovat este un artist, răspunse Adam volubil. A executat niște schițe care să însoțească un articol pe care îl pregătesc, despre comorile mai puțin cunoscute ale Scoției.

Tocmai discutam despre aceste desene când a sunat inspectorul McLeod. Așa cum era normal, a dorit să ne însoțească și el.

– Hmm, corect, murmură sergentul, notând conștiincios în carnetul lui. Și spuneți că și-a tăiat mâna în niște sticlă?

– Chiar așa. În graba lor de a se sui la bordul bărcii pentru a se salva, hoții au scăpat pe jos steagul ielelor, spărgând geamul și distrugând practic rama. Ne-am temut, desigur, ca acest obiect neprețuit să nu fie distrus de ploaie și ne-am grăbit să-l protejăm. Din nefericire, zelul domnului Lovat a fost cu mult mai mare decât îndemânarea sa. Ajutându-mă să degajăm steagul și să-l punem la adăpost, s-a tăiat destul de rău.

– Da, înțeleg, răspunse sergentul cu răbdare și convins – așa cum se și dorea – că implicarea lui Adam era cu siguranță nevinovată, chiar dacă postura lui părea puțin excentrică. În definitiv, era unul dintre membrii respectabili ai profesiunii de medic.

– Acum, Sir Adam, ați menționat barca folosită pentru fugă, continuă sergentul. Cred că inspectorul McLeod a afirmat că a lovit probabil ceva în apă, din câte își închipuie dânsul. Puteți confirma?

– Ei bine, da. Aceasta este și părerea mea – o fi fost probabil un trunchi scufundat sau ceva de genul acesta.

Sergentul îl privi drept în ochi, cu creionul pregătit.

– Mă interesează dacă s-a lovit *cu adevărat* de ceva, domnule!

Adam își înălță o sprânceană și zâmbi vag ironic.

– Haide, haide, dragul meu. Nu uita că sunt psihiatru. Doar nu te aștepți din partea mea să-ți spun că am văzut Monstrul din Loch Ness cum o scufundă!

Sergentul zâmbi larg, clătină din cap și se aplecă iarăși asupra carnetului.

– Pe aici circulă niște povești extraordinar de interesante, domnule. Eu lucrez la Inverness de aproape douăzeci de ani și trec cu mașina pe malul golfului aproape zilnic. Câteodată am sentimentul că zona aceasta pur și simplu îi atrage pe *lunatici.*

– Hmm, uneori se poate întâmpla... cine știe, se arătă Adam de acord.

– Așa. Credeți că barca a lovit un buștean? întrebă sergentul, scriind încă.

– Foarte cinstit, nu vă pot spune... deși trebuie să fi fost ceva de soiul ăsta. De fapt, eram destul de ocupat cu mâna domnului Lovat. Tăietura pare destul de scrioasă, iar profesiunea lui este aceea de pictor, știți?

– Da, Sir Adam, vă mulțumesc foarte mult, îi răspunse sergentul, închizându-și blocnotesul cu un oftat. S-ar putea să dorim să vă mai punem niște întrebări, ceva mai târziu, însă cred că acum ați putea să mergeți la ambulanță, unde băieții au niște cafea fierbinte. Cred că nu v-ar face rău să beți o ceașcă.

Adevărata anchetă nu putea începe decât la lumina zilei, bineînțeles, deși *Queen of Alba* și celelalte ambarcațiuni continuau să străbată golful, căutând să găsească orice rămășiță a bărcii sau a pasagerilor ei, și pentru aceasta poliția barase deja accesul prin partea sudică a castelului. La ivirea zorilor, puteau să „pieptăne" plaja, căutând orice indiciu, oricât de mărunt, care să poată dezvălui ceva despre cele întâmplate.

Mărturiile pe care reușiseră să le adune până la prânz erau puține la număr și nu foarte plăcute la vedere: tuburile cartușelor trase de McLeod, fragmente de lemn și sticlă, tot felul de zdrențe din haine rupte, resturi de carne sfâșiată și pete de sânge uscat. În cele din urmă, proaspăt apăruta cavitate de sub zidurile castelului deveni prilej pentru lansarea unei teorii nu prea grozave: avusese loc o explozie oarecare, provocată de o grenadă de mână.

– Felul în care se prezintă craterul te-ar putea duce, într-adevăr, cu gândul la explozia unui proiectil, îi spuse Peregrine lui Adam cu îndoială. Dar de aici și până la un *complot terorist* e cale foarte lungă! Ce poți teroriza în apropierea unui monument străvechi? Iar Urquhart nici măcar nu este unul dintre simbolurile naționalismului scoțian, sau ceva de genul ăsta!

La ora aceea cei trei își beau cafeaua într-una dintre mașinile poliției din Inverness, tocmai întorși din locul unde i se suturase mâna lui Peregrine. Medicul respectiv făcuse o operație desăvârșită, depășind până și pretențiile lui Adam; dar anesteziculul local își pierduse efectul cu mai mult de o oră în urmă, fapt de care Peregrine își aduse aminte prea târziu, atunci când încercă să deschidă puțin geamul mașinii cu mâna rănită. În parcarea castelului, duba poliției și alte câteva vehicule mai mici de-ale lor fuseseră aranjate în cele mai diverse unghiuri;

benzile galbene folosite de poliție fuseseră întinse la ambele intrări în parcare, păzite fiind de un agent care nu permitea pătrunderea nici unei persoane particulare.

Urmărindu-l cu privirea pe polițistul care patrula încolo și încoace prin fața intrării mai îndepărtate de ei, Adam sorbi din ceașca de material plastic și îi spuse lui Peregrine părerea sa:

– Trebuie să recunosc că ideea unei grenade poate părea puțin cam exagerată – din punctul *nostru* de vedere. Oricât de improbabil ar suna o asemenea versiune, povestea aceasta este cea care se potrivește cel mai bine cu faptele, așa cum le cunoaște poliția. Oamenii s-au obișnuit foarte mult cu noțiunea de terorism, indiferent cât de dezgustător poate să fie. Cum crezi că ar reacționa publicul la adevărul-adevărat?

Peregrine își pipăi bandajul de la mâna dreaptă și făcu o grimasă, devenind deodată conștient de faptul că până și adevărul despre cum se alesese el cu rana ar fi ridicat semne de întrebare pe care nici unul dintre ei nu era pregătit să le clasifice.

– Cred că am priceput punctul tău de vedere, răspunse el după un moment. Cu toate acestea, cred că ar fi putut să născocească o versiune mai valabilă decât aceea că barca s-a izbit de un buștean plutitor.

– Vai, dar asemenea lucruri chiar se întâmplă câteodată, spuse Adam. Prin anii cincizeci, un pilot numit Campbell s-a lovit de un buștean în timp ce încerca să stabilească un nou record de viteză, cu o barcă botezată *Bluebell*. Cel puțin așa a declarat toată lumea, că a fost un buștean. Martorii oculari ai altui accident de curse au descris cum s-a produs un vârtej de ape chiar înaintea bărcii, după care aceasta s-a răsturnat și a făcut explozie. Îi zâmbi sardonic lui Peregrine: În aceeași ordine de idei, se spune că în timpul celui de-al doilea război mondial, o vedetă rapidă din Royal Navy a lovit exact ceea ce știm că am văzut cu toții ieri seară. Încercând să explice stricăciunile de la proră, căpitanul a descris ceea ce-i ieșise în cale drept „moale și diform", din câte mi-amintesc. Nici pe departe un buștean... deși bărcile se lovesc uneori de trunchiuri de copaci. Cel puțin atât de des cât să fie credibile incidentele de *altă* natură.

În timp ce Peregrine se gândea la această serie de întâmplări, Adam își lăsă din nou privirile să rătăcească prin parcarea

castelului. În preajma intrării sudice, imensul „Volvo" cenușiu de la Dunvegan se afla și el pe asfalt, adus fiind cu o oră în urmă de o mașină specială de intervenție în caz de accidente, care îl scosese din șanț. În afara stratului gros de noroi și a ghirlandei de buruieni ce-i atârna la partea inferioară – și de farul spart, așa cum remarcase McLeod de la bun început – mașina nu părea să fi suferit și alte stricăciuni.

De cealaltă parte a mașinii, McLeod era profund absorbit în conversație cu un bărbat înalt și distins, îmbrăcat într-un pardesiu elegant, de culoare cafenie. Sosise într-o mașină a poliției, cu o jumătate de oră în urmă. Urmărind privirea atentă a lui Adam, Peregrine remarcă acum pentru prima oară că partenerul de discuție al lui McLeod purta o boneta de Balmoral, cu trei pene de vultur prinse în panglică – însemnul obișnuit al unui șef de clan din munții Scoției.

– Adam, murmură el, este chiar cine îmi închipui eu?

Adam îi făcu semn afirmativ, iar la colțurile gurii lui alungite apăru un zâmbet fin. Continuară să urmărească scena: la un moment dat, McLeod scoase cu grijă un pachet subțire înfășurat în plastic de la pieptul pelerinei cerate pe care o împrumutase și i-l înmână șefului. Pentru un privitor obișnuit, nu părea decât o masă împăturită de țesătură bejulie, stropită cu pete de culoare stacojie, în schimb lui Peregrine, chiar și acum, în lumina soarelui, i se părea că este înconjurată de aura palidă, vezuvie a puterii ielelor.

Bărbatul cel impunător primi steagul cu aceeași veneratie pe care o arătase și inspectorul când îl ridicase din rama distrusă – moment de la care părea acum să se fi scurs o veșnicie. Apoi, după ce strânse cu căldură mâna lui McLeod, se dădu într-o parte cât timp i se deschise ușa, se așeză la volan-și depuse cu mare atenție comoara pe scaunul de lângă el, în timp ce McLeod închidea portiera cu grijă.

McLeod se dădu într-o parte, iar bărbatul cu boneta scoțiană pe cap porni motorul și scoase imensa mașină din parcarea castelului; trecând de bariera poliției, ridică o mână în semn de salut atunci când ajunse pe șosea și coti spre sud, luând calea de întoarcere către Dunvegan. Câteva secunde mai târziu inspectorul se afla din nou alături de ei, așezat pe locul pasagerului din față al mașinii de poliție; pe figura lui se citea un amestec de oboseală și mulțumire.

– Nu cumva te-am surprins tocmai în momentul când ai tăinuit una dintre dovezi? întrebă Adam zâmbind, în timp ce inspectorul își turna o ceașcă de cafea din termosul aflat în scaunul șoferului.

McLeod pufni și luă o înghițitură, strâmbându-se apoi din pricina gustului.

– Puah! Cum puteți bea așa ceva? Care dovadă? Era vorba de un bun recuperat și care ar fi putut suferi noi stricăciuni dacă nu era încredințat unei persoane responsabile. Am semnat pentru acest bun. Pe urmă, nu avem cum să permitem ca întregul corp polițienesc al munților Scoției să dispară într-un nor de fum – cu excepția celor ce aparțin clanului McLeod, de la sine înțeles.

– Chiar așa li s-ar fi întâmplat? întrebă Peregrine. Adică, bărbatul acela *chiar* s-a risipit în văzduh sub forma unui nor de fum după ce a atins steagul ielelor?

McLeod își așeză încet brațul pe speteaza scaunului, și-i aruncă lui Peregrine o privire hazlie peste umăr.

– De ce mă întrebi pe mine? Tu ești cel care a văzut totul, amice. Eu tocmai trăgeam un pui de somn sub un morman de pietre și pământ. Desigur, în versiunea oficială se pomenește că individul a avut un ghinion formidabil cu o grenadă.

Ridică iarăși ceașca spre buze, se răzgândi, deschise portiera și azvârli afară conținutul.

– Ah, domnule Lovat, pentru că veni vorba, adăugă el după ce închisese ușa, te-ai descurcat destul de bine ieri seară. Singurul reproș ar fi să-ți aduci aminte să asculți ordinele data viitoare.

– Data *viitoare*?

Îndărătul ochelarilor, ochii lui Peregrine se măriră considerabil, iar Adam râse mulțumit.

– Noel face doar o glumă nevinovată, Peregrine, spuse el liniștit. De fapt, vrea să-ți comunice că ai trecut examenul de admitere.

– Nu am înțeles, vrei să repeți?

– Poate ți-aduci aminte că ți-am relatat, cu câteva zile în urmă, că mai am și alte câteva funcții în afară de aceea de psihiatru. Noel și cu mine facem parte dintr-un mic grup de... să zicem, specialiști?... a căror responsabilitate este să se ocupe de cazuri deosebite, în care neinițiații ar zice că apar elemente

supranaturale. Presupun că am merita poate denumirea de... ah... forță polițienească ocultă.

Peregrine, devenit foarte tăcut și liniștit, părea să nu-și poată dezlipi ochii de pe Adam.

– De fapt... glumești, nu-i așa? șopti el.

– Consider că poți să-ți dai și singur răspuns la această întrebare, zise Adam, zâmbind încă. Datoria noastră este să punem capăt tocmai unor nelegiuiri precum au fost cele de ieri seară. Și, pentru că acest soi de știință, în cantitate mică, este periculoasă – ba chiar înfiorătoare, se poate spune – tot noi suntem aceia care avem grijă ca anumite circumstanțe și întâmplări să nu fie cunoscute, asigurând astfel liniștea sufletească a restului populației.

– Să luăm chiar cazul nostru, interveni McLeod. Din punctul de vedere al omului de pe stradă, evenimentele de azi-noapte nu au fost decât o serie de accidente – probabil bizare, dar care pot fi încă explicate potrivit logicii materiale. Chiar dacă forțăm puțin verosimilitatea evenimentelor, oamenii cred în general în ceea ce se așteaptă ei că vor vedea – lucru ce ne permite să le folosim și să-i ajutăm să ia de bună această mascaradă convingătoare.

Se uită întrebător la Adam, care îi confirmă și el lui Peregrine că este de acord cu afirmațiile.

– Toate acestea nu sunt de fapt decât o invitație, zise Adam. Talentul tău evident de a *vedea* dovedește că faci parte dintre noi din punct de vedere spiritual. Am vrea însă să faci parte dintre noi și în ceea ce privește cauza noastră comună – să devii unul dintre membrii echipei noastre. Desigur, trebuie să-ți dorești și tu.

Peregrine simțea cum îi zvâcnește sângele în tâmple. Rămase cu privirile îndreptate asupra lui Adam mai multă vreme, încercând să cântărească implicațiile propunerii mai vârstnicului său prieten, dar în mintea lui nu se formulau decât noi și noi întrebări – nu și răspunsuri.

– *Cred*... că înțeleg ceea ce-mi spui, începu el precaut, dar eu... *Da!* îi ieși deodată hotărât pe gură, lăsând-o încolo de prudență. Sunt de acord. Vreau să fac și eu parte din echipă! Nu am nici cel mai mic habar ce trebuie să fac, însă...

– Din fericire, nu este vorba atât de a *face* ceva, îl întrerupse Adam cu blândețe, ci mai degrabă de a *deveni* ceva mai mult

decât ești în prezent. Ai un potențial enorm, așa cum cred că te-ai convins și tu însuți în ultima săptămână. Aș fi bucuros și m-aș simți onorat, în același timp, să te pot ajuta să-ți împlinești acest potențial și să-l folosești constructiv. Dar hotărârea îți aparține...

– Stai puțin, Adam, murmură McLeod, ridicându-și mâna în semn de avertisment. Un agent de poliție vine drept spre noi, din câte se pare cu un scop precis.

McLeod coborî geamul și, atunci când omul se apropie, îi zise:

– Pe mine mă cauți?

– Da, domnule. Vă așteaptă șeful acolo, la dubă.

– Mă întorc cât pot de repede, le murmură McLeod înainte de a coborî și porni împreună cu polițistul.

Rămas singur cu Peregrine, Adam stătu puțin pe gânduri, apoi reluă firul discuției lor.

– După cum aveam de gând să-ți spun, tu singur trebuie să hotărăști, spuse el. Oferta pe care tocmai ai primit-o nu a fost făcută cu ușurință, de aceea nu aș vrea să iei o hotărâre definitivă, care te va obliga, fără să te gândești mai întâi foarte bine. Tu ai remarcat că nu știi ce ai de făcut, iar eu ți-am răspuns că nu este vorba de *a face*, ci de *a fi*. Totuși, dacă intențiile tale sunt cu adevărat serioase, există un lucru pe care îl poți întreprinde pentru a-ți fi mai ușor.

– Da?

– Te asigur că este un lucru foarte simplu pentru tine, răspunse Adam, zâmbind din cauza curiozității și nerăbdării lui Peregrine. Din câte îmi închipui, cam peste o oră nu vor mai avea nevoie de noi. Vom găsi un avion din Inverness, sau un tren cel puțin. Dacă avem noroc, până diseară suntem la Strathmourne. Mâine de dimineață, când vei fi odihnit, ți-aș sugera să-ți desenezi un autoportret. Consider că el te va ajuta să găsești calea pe care trebuie să o urmezi.

– Un autoportret..., murmură Peregrine.

– Chiar așa. Gândește-te la schițele pe care mi le-ai făcut mie și lui Noel, apoi întreabă-te dacă ești pregătit să-l schițezi pe adevăratul Peregrine Lovat. Gândește-te la asta.

Adam aproape că auzea tumultul de gânduri ce se învolburau în mintea tânărului. Iar atunci când acesta făcu încet un semn afirmativ, ușurat, Adam zâmbi și coborî din mașină,

mulțumit că-i oferise noului său coleg prilejul să se gândească la cu totul altceva, scoțându-i astfel din minte ororile nopții trecute.

Plimbându-se până la grilaj, aruncă o privire la polițiștii ce mișunau încă pe panta de dedesubt. Ceva mai încolo, Loch Ness se întindea ca o oglindă întunecată, sclipind sub soarele amiezii, ascunzând...

– Adam, poți veni puțin până la dubă? se auzi vocea lui McLeod, trezindu-l din reverie. Pe figura inspectorului se zugrăvea ceva de nepătruns. – Tocmai a ieșit la lumină un lucru pe care cred că trebuie să-l vezi și tu.

Mașina masivă a poliției se găsea la intrarea în parcare. Ușa din spate era deschisă. Adam apucă să vadă înăuntru sabia Hepburn, zăcând pe podea, înfășurată într-o pungă de plastic și cu o etichetă prinsă de gardă. Făcându-i semn polițistului care stătea de gardă lângă mașină, McLeod întinse mâna până dincolo de sabie și pescui un plic din plastic transparent, din cele folosite pentru păstrarea dovezilor, pe care i-l întinse lui Adam.

– Spune-mi ce părere ai despre asta, întrebă el aspru.

Plicul conținea fragmentul însângerat al unui deget omenesc. Prins între rămășițe de oase carpiene se distingea un inel cu pecete din carneol. Apăsând plasticul mai tare peste piatră, Adam văzu că pecetea reprezenta o figură de felină cu smocuri la urechi și mustăți pe obraji, iar fălcile i se rânjeau a sfidare. Studie îndelung inelul, apoi îi înapoie plicul lui McLeod.

– Pecetea linxului, murmură el aparent neimpresionat.

McLeod oftă din greu și aruncă punguța la loc în coșulețul ei; se așeză apoi cu toată greutatea pe bara din spate a mașinii și se frecă pe frunte, între sprâncene.

– Așa am crezut și eu, spuse inspectorul, însă nu puteam fi sigur, fără ochelari. E mult de când n-am mai văzut un sigiliu ca acesta – și, trebuie să mărturisesc, speram să nici nu mai văd vreodată. Să însemne oare că Loja Linxului devine iarăși activă?

– Mă tem că nu are cum semnifica altceva, răspunse Adam.

Rămase o vreme tăcut și pe gânduri. Descoperirea inelului punea într-o lumină nouă și neașteptată premonițiile lui Peregrine și propria lui senzație că fuseseră declanșate anumite evenimente din cele mai sumbre. Acum știa ce anume încercase

să deseneze tânărul artist pe inele și medalioane, figurina aceea ce refuza să apară suficient de limpede. Adam mai avusese de-a face cu Lorzi ai Linxului pe vremuri. Faptul că Loja se întrunea iarăși nu prevestea nimic bun.

Pentru moment, cel puțin, situația era sub control. El și cu Noel erau acum preveniți și aveau un nou recrut pe care să-l pregătească pentru Vânătoare – și existau șanse mari ca Oponenții să nu aibă habar cine le zădărnicise toate intențiile.

Era clar că aceștia urmau să facă propriile lor investigații, odată ce vor afla ce li se întâmplase oamenilor lor. Dar și Adam avea de gând să facă cercetări – diseară, când se va fi întors la Strathmourne, însă numai după câteva ore bune de odihnă. Trebuia ca mai marii din Interior să afle neîntârziat cele întâmplate și, mai ales, să aprobe recrutarea lui Peregrine Lovat.

Așa. Chemarea la Vânătoare avea să răsune iarăși. Dar când va sosi momentul acelei confruntări inevitabile, el și ai săi vor fi pregătiți. Conform celor mai frumoase tradiții ale templierilor, nu se vor da înapoi din fața luptei, oricât de mici le-ar fi șansele. Mai existau și alții, pregătiți să-și îndeplinească fiecare rolul – cu condiția să poată trece peste piedicile ridicate de telefoane și să ia legătura cu ei!...

Adam clătină din cap, zâmbind la gândul festelor idioate pe care ți le poate juca întâmplarea.

– Trebuie să-i prevenim și pe ceilalți, spuse el calm, strângând mâna aflată în buzunar în jurul simbolului propriei sale Loji. Voi avea nevoie de antene pe care să le întindem peste tot. Dacă Loja Linxului a devenit cu adevărat activă din nou, nici unul dintre noi nu este imun la atac, odată ce află că suntem pe urmele lor.

McLeod pufni pe nări și se ridică în picioare, îndreptându-și umerii și întorcându-și fața spre vântul înviorător.

– Sper că nu ești *îngrijorat*.

– Îngrijorat? N-aș zice. Provocat, poate? se întrebă Adam zâmbind. Dacă mi-aduc bine aminte, un anume Sherlock Holmes găsise cuvântul cel mai potrivit.

Zâmbind șmecherește, McLeod se uită spre Adam.

– Ba chiar așa, spuse el. S-ar putea ca miza să fie puțin diferită, dar scopul este același. Vânătoarea a început. Și, după cum ar zice Holmes, „Fiara este trează!"

Epilog

DOUĂ ZILE mai târziu, când incidentul de la Urquhart fusese relatat de mai toate cotidienele, o femeie ce stătea la masa ei de lucru situată undeva, într-una dintre clădirile înalte din Glasgow destinate birourilor, se uita peste ziarele din acea zi, sorbindu-și cafeaua de dimineață. Articolul despre Urquhart îi sări în ochi de îndată ce ajunse la pagina a doua; îl citi de două ori de la cap și până la coadă înainte de a pune mâna pe unul dintre cele trei telefoane de pe masă.

-- Fă-mi legătura cu domnul Raeburn, spuse ea.